JO NESBØ

CRIME

www.virtual-project.eu

1 BESTSELLER MONDIAL

Fiul

UN ROMAN PLIN DE TENSIUNE,
VIOLENȚĂ ȘI SUSPANS DESPRE
FAȚA PROMISCUĂ A ORAȘULUI OSLO.
SUNDAY MIRROR

FICTION CONNECTION

TREI

JO NESBØ

FIUL

Original: *Sonnen* (2014)

Traducere de:
CIPRIAN ŞIULEA

virtual-project.eu

— 2018 —

Iar el se va întoarce să-i judece
pe cei vii şi pe cei morţi

Partea întâi

1

Rover rămase cu privirea aţintită asupra podelei vopsite în alb a celulei de închisoare de 11 metri pătraţi. Muşcă tare cu dintele de aur puţin prea lung de pe maxilarul inferior. Ajunsese la partea cea mai grea a mărturisirii. Singurul zgomot din celulă era cel al unghiilor lui care zgâriau madona tatuată pe antebraţ. Băiatul care stătea cu picioarele încrucişate pe patul din faţa lui păstrase tăcerea de când intrase Rover. Dăduse doar din cap şi zâmbise ca un Buddha beatific, cu privirea aţintită într-un punct de pe fruntea lui Rover. Oamenii îi spuneau băiatului Sonny şi ziceau că acesta omorâse în adolescenţă doi oameni, că tatăl lui fusese un poliţist corupt şi că Sonny avea puteri vindecătoare. Era greu să-ţi dai seama dacă băiatul ascultă, ochii lui verzi şi mare parte a feţei fiind ascunse de părul lung şi încâlcit, dar asta nu avea nicio importanţă. Rover nu voia altceva decât ca păcatele să-i fie iertate şi să primească binecuvântarea specială a lui Sonny, pentru ca a doua zi să poată ieşi din închisoarea de Maximă Siguranţă Staten cu sentimentul că era un om cu adevărat purificat. Nu că Rover ar fi fost religios, dar nu strica să dea o şansă îndreptării lui, dacă avea de gând să se schimbe. Trase adânc aer în piept.

— Cred că era din Belarus. Minsk e în Belarus, nu?

Rover ridică privirea rapid, dar băiatul nu răspunse.

— Nestor o poreclise Minsk, continuă Rover. Mi-a spus s-o împuşc.

Avantajul evident al mărturisirii în faţa cuiva care avea creierul prăjit era că niciun nume sau întâmplare nu rămâneau undeva; era ca şi cum ai fi vorbit singur. Asta putea explica de ce deţinuţii de la Staten îl preferau pe tipul ăsta preotului sau psihologului.

— Nestor le ţinea, pe ea şi alte opt fete, într-o cuşcă din Enerhaugen. Est-europence şi asiatice. Adolescente. Cel puţin sper că nu erau şi mai mici. Dar Minsk era mai mare. Mai puternică. A fugit. Când a prins-o câinele lui Nestor, ajunsese deja în Parcul Toyen. Era un mastif argentinian din ăla – ştii ce spun?

Ochii băiatului nu se mişcară, dar mâna lui se ridică, în căutarea bărbii. Băiatul începu să o pieptene încet cu degetele. Avea o cămaşă murdară şi prea mare, a cărei mânecă alunecă, lăsând să se vadă cicatrice şi urme de ac. Rover continuă.

— Un câine albinos, al naibii de mare. Omoară orice îi arată stăpânul. Şi multe lucruri pe care el nu i le arată. În Norvegia e interzis, bineînţeles. Un tip din Rælengen a primit câţiva din Republica Cehă, îi creşte şi îi înregistrează ca boxeri albi. Eu şi cu Nestor ne-am dus acolo să cumpărăm unul când ăsta era pui. A costat peste 50 de mii, banii jos. Puiul era aşa de drăguţ că n-ai fi crezut niciodată că…

Rover se opri. Ştia că vorbeşte despre câine doar ca să amâne inevitabilul.

— În fine… zise el.

În fine. Rover se uită la tatuajul de pe celălalt antebraţ al lui. O catedrală cu două turle. Una pentru fiecare condamnare pe care o executase, niciuna dintre ele neavând nimic de-a face cu mărturisirea de azi. Mai demult furnizase arme unei găşti de motociclişti, modificându-le pe unele dintre ele în atelierul lui. Era bun la asta. Prea bun. Atât de bun că nu putea să rămână nedetectat pentru totdeauna şi fusese prins. Atât de bun că, în timp ce îşi executa prima condamnare, Nestor îl luase sub aripa lui. Nestor se asigurase că Rover îi e supus, astfel ca de atunci încolo doar el să pună mâna pe cele mai bune arme, în locul găştii de motociclişti sau a oricăror alţi rivali. Pentru câteva luni de muncă, Nestor îi plătise mai mult decât s-ar fi putut aştepta el să câştige într-o viaţă din atelierul în care repara motociclete. Dar Nestor ceruse mult în schimb. Prea mult.

— Zăcea în tufişuri, era sânge peste tot. Zăcea acolo, complet nemişcată, privind spre noi. Câinele îi smulsese o bucată din faţă – i se vedeau dinţii.

Rover făcu o grimasă. Treci la esenţă.

— Nestor a spus că era timpul să le înveţe minte, să le arate celorlalte fete ce li se poate întâmpla. Şi că, oricum, Minsk nu-i mai folosea la nimic acum, dată fiind starea feţei ei…

Rover înghiţi în sec.

— Aşa că mi-a spus să fac eu asta. S-o lichidez. Aşa îmi dovedeam loialitatea faţă de el, înţelegi. Aveam un pistol vechi Ruger MK II la care lucrasem puţin. Şi urma să fac asta. Chiar urma s-o fac. Nu asta era problema…

Rover simţi cum i se contractă gâtul. Se gândise la asta atât de des, reluând secundele acelea din noaptea din Parcul Tøyen şi văzând-o pe fată iar şi iar. Nestor şi cu el preluaseră rolurile principale, ceilalţi devenind martori tăcuţi. Până şi câinele tăcea.

Rover se gândise la asta poate de o sută de ori? De o mie de ori? Şi totuşi, abia acum, când spuse cuvintele pentru prima oară, Rover îşi dădu seama că nu fusese un vis, că se întâmplase *cu adevărat.* Sau, mai degrabă, era ca şi cum trupul lui nu acceptase asta până acum. De asta i se agita stomacul. Rover respiră puternic pe nas, ca să potolească greaţa.

— Dar n-am putut s-o fac. Chiar dacă ştiam că fata urmează să moară. Ţineau câinele pregătit şi m-am gândit că, dac-aş fi fost eu, aş fi preferat un glonţ. Dar era ca şi cum trăgaciul s-ar fi blocat. Nu puteam să-l apăs.

Tânărul păru să dea uşor din cap. Fie ca reacţie la ce îi spunea Rover, fie la o muzică pe care nu o auzea decât el.

— Nestor a spus că nu putem aştepta la infinit, la urma urmei eram într-un parc public. Aşa că a scos un cuţit mic şi curbat dintr-un toc de la gleznă, s-a apropiat, a luat-o de păr, a tras-o în sus şi a părut că trece cuţitul prin faţa gâtului ei. Ca şi cum ar fi spintecat un peşte. A ţâşnit sângele de trei-patru ori, apoi fata s-a golit. Dar ştii ce-mi amintesc cel mai mult? Câinele. Cum a început să urle când a văzut atâta sânge.

Rover se aplecă în faţă, pe scaun, cu coatele pe genunchi. Îşi acoperi urechile cu mâinile şi începu să se legene înainte şi înapoi.

— Şi eu n-am făcut nimic. Am stat aşa şi m-am uitat. N-am făcut absolut nimic. Am privit doar, în timp ce ei o înfăşurau într-o pătură şi o duceau la maşină. Am dus-o în pădure, în Østmarksetra. Am scos-o şi am aruncat-o pe panta spre Ulsrudsvannet. Acolo îşi plimbă mulţi oameni câinii şi a fost găsită a doua zi. Ideea e că Nestor voia ca ea să fie găsită, pricepi? Voia ca în ziare să apară poze cu ce păţise fata. Ca să le poată arăta celorlalte fete.

Rover îşi luă mâinile de pe urechi.

— Nu mai dormeam; de fiecare dată când închideam ochii aveam coşmaruri. Fata fără un obraz îmi zâmbea, cu dinţii dezgoliţi. Aşa că m-am dus la Nestor şi i-am spus că eu vreau să mă las. I-am zis că m-am săturat să pilesc Uzi şi Glock-uri, că vreau să revin la reparat motociclete. Să duc o viaţă liniştită, nu să-mi fac griji încontinuu din cauza poliţiştilor. Nestor a zis bine, probabil se prinsese că n-am stofă de dur. Dar mi-a explicat foarte clar ce o să mi se întâmple dacă o să vorbesc. Credeam că suntem în regulă. Am refuzat toate comenzile care mi-au fost

oferite, chiar dacă mai aveam nişte Uzi-uri destul de bune pe-acolo. Dar mă tot gândeam că se pune la cale ceva. Că o să mă aranjeze. Aşa că am fost aproape uşurat atunci când a venit poliţia şi am ajuns la pârnaie. Credeam că în închisoare o să fiu în siguranţă. M-au prins cu un caz mai vechi – eram doar complice, dar arestaseră doi tipi care au spus amândoi că le-am furnizat arme. Am mărturisit pe loc.

Rover râse tare. Începu să tuşească şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Peste 18 ore ies de-aici. Habar n-am ce mă aşteaptă afară. Dar ştiu că Nestor ştie că ies, chiar dacă sunt eliberat cu patru săptămâni mai devreme. Ştie tot ce se întâmplă aici şi la poliţie, sunt sigur de asta. Are ochi şi urechi pretutindeni. Aşa că mă gândesc că, dacă voia să mă lichideze, putea foarte bine să mă omoare aici, în loc să aştepte să ies. Tu ce crezi?

Rover aşteptă. Tăcere. Băiatul nu părea că ar fi crezut ceva.

— Indiferent ce-o să se întâmple, spuse Rover, puţină binecuvântare n-are cum să strice, nu-i aşa?

La cuvântul „binecuvântare”, o lumină păru să se aprindă în ochii lui Sonny, care ridică mâna dreaptă ca să arate că Rover trebuie să se apropie şi să îngenuncheze. Rover îngenunche pe covoraşul pentru rugăciune din faţa patului. Franck nu lăsa niciun alt deţinut să ţină covoraşe pe podeaua celulei – făcea parte din modelul elveţian pe care îl aplicau la Staten: niciun articol excedentar în celulă. Numărul bunurilor personale era limitat la 20. Dacă voiai o pereche de pantofi, trebuia să renunţi la două perechi de chiloţi sau două cărţi. Rover ridică privirea spre faţa lui Sonny. Băiatul îşi umezi buzele uscate şi jupuite cu vârful limbii. Avea o voce surprinzător de senină, chiar dacă rostea cuvintele încet, însă dicţia lui era foarte clară.

— Fie ca toţi zeii păgânteşti şi cereşti să se îndure de tine şi să-ţi ierte păcatele. Tu vei muri, dar sufletul păcătosului pocăit va fi condus în Paradis. Amin.

Rover îşi lăsă capul în jos. Simţi mâna băiatului pe capul ras. Sonny era stângaci, dar în cazul acesta nu trebuia să fii geniu ca să-ţi dai seama că avea o speranţă de viaţă mai mică decât majoritatea dreptacilor. Supradoza putea să aibă loc a doua zi sau peste zece ani – cine putea şti? Dar Rover nu credea deloc că băiatul are puteri vindecătoare, cum spunea lumea. Şi nici nu credea cu adevărat în chestia asta cu binecuvântarea. Atunci de

ce venise acolo? Ei bine, religia era ca o asigurare la incendiu; nu credeai niciodată că ai nevoie de ea, aşa că, atunci când oamenii spuneau că băiatul era dispus să ia păcatele tale asupra lui şi că nu voia nimic pentru asta, de ce să refuzi puţină linişte sufletească? Dar Rover se întreba cum putuse cineva ca Sonny să omoare cu sânge-rece. Lui i se părea că asta nu are niciun sens. Poate că era ca în vechea zicală: diavolul are multe chipuri.

— Salaam alecum, spuse vocea, în timp ce mâna se înălţa.

Rover rămase unde era, cu capul plecat. Pipăi cu limba partea netedă din spate a dintelui de aur. Acum era pregătit? Pregătit să se întâlnească cu Creatorul, dacă asta îi era soarta? Rover ridică capul.

— Ştiu că nu ceri niciodată nimic, dar…

Se uită la piciorul gol al băiatului, pe care acesta îl băgase sub el. Văzu urmele de ace din vena mare din scobitura gleznei.

— Am stat ultima perioadă la Botsen şi acolo e uşor să faci rost de droguri, nu e o problemă. Dar Botsen nu e închisoare de maximă siguranţă. Se zice că Franck a stopat complet contrabanda din Staten, dar…

Rover băgă mâna în buzunar.

— …dar asta nu e tocmai adevărat.

Scoase ceva afară. Era de mărimea unui telefon mobil, un obiect placat cu aur de forma unui pistol. Rover apăsă pe trăgaci. Din gură ţâşni o mică flacără.

— Ai mai văzut de-astea? Da, sunt sigur c-ai văzut. Gardienii care m-au percheziţionat când am venit aici sigur n-au mai văzut. Mi-au spus că se vând ţigări de contrabandă ieftin, dacă mă interesează. Aşa că m-au lăsat să păstrez bricheta. Bănuiesc că nu mi-au citit cazierul. În ziua de azi nu-şi mai bate nimeni capul să-şi facă treaba ca lumea – îţi vine să te întrebi cum de mai merge ceva în ţara asta.

Rover cântări bricheta în mână.

— Acum opt ani am făcut două de-astea. Nu mă laud când îţi spun că nimeni din Norvegia n-ar fi putut să facă ceva mai bun. M-a contactat un intermediar care mi-a spus că clientul lui vrea un pistol pe care să nu trebuiască să-l ascundă niciodată, un pistol care nu arată a pistol. Aşa că am născocit ăsta. E ciudat cum funcţionează mintea omului. La început cred că e un pistol, evident. Dar, după ce le arăţi că poate fi folosit ca brichetă, uită

complet că ar fi un pistol. Se gândesc că ar putea fi şi periuţă de dinţi sau şurubelniţă. Dar nu pistol, în niciun caz. Aşa că…

Rover roti un şurub de pe partea de jos a mânerului.

— Încap două gloanţe de 9 mm. Eu îi spun Ucigaşul Cuplului Fericit.

Rover îndreptă ţeava spre băiat.

— Unul pentru tine, iubito…

Apoi o îndreptă spre propria lui tâmplă.

— Şi unul pentru mine…

Râsul lui Rover răsună ciudat de singuratic în celula mică.

— În fine, trebuia să fac doar unul; clientul nu voia să mai ştie şi altcineva secretul din spatele micii mele invenţii. Dar am mai făcut încă unul. Şi l-am luat cu mine ca să mă apăr, în caz că Nestor se hotăra să încerce să mă omoare în timp ce eu eram la pârnaie. Dar, cum mâine ies şi n-o să mai am nevoie de el, acum e al tău. Uite…

Rover scoase un pachet de ţigări din celălalt buzunar.

— Pentru că ar părea ciudat să ai brichetă, dar nu şi ţigări, nu?

Apoi scoase o carte de vizită îngălbenită pe care scria „Atelierul de motociclete al lui Rover” şi o strecură în pachetul de ţigări.

— Aici ai adresa mea, în caz că o să ai vreodată o motocicletă care trebuie reparată. Sau vrei să faci rost de un Uzi dat naibii. Cum am spus, mai am câteva pe…

Uşa se deschise în exterior şi o voce tună:

— Ieşi afară, Rover!

Rover se întoarse. Pantalonii gardianului din cadrul uşii erau lăsaţi în jos din cauza mănunchiului mare de chei care îi atârna la centură, chiar dacă aceasta era parţial ascunsă de burta care se revărsa peste ea ca un aluat dospit.

— Sfinţia Sa are un vizitator. O rudă apropiată, s-ar putea spune.

Gardianul izbucni în râs şi se întoarse spre bărbatul din spatele lui.

— Nu te superi, nu-i aşa, Per?

Rover strecură pistolul şi pachetul de ţigări sub cuvertura de pe patul băiatului şi îi aruncă acestuia o ultimă privire.

Apoi plecă repede.

Preotul închisorii încercă să zâmbească în timp ce îşi îndrepta automat gulerul strâmb. O *rudă apropiată. Nu te superi.* Îi venea să-l scuipe în faţă pe gardianul gras şi zâmbitor, dar dădu din cap către deţinutul care ieşea din celulă, prefăcându-se că-l recunoaşte. Se uită la tatuajele de pe antebraţele lui. Madona şi o catedrală. Dar nu, de-a lungul anilor feţele şi tatuajele deveniseră prea numeroase pentru ca el să le mai poată distinge.

Preotul intră în celulă. Simţea miros de tămâie. Sau ceva care îi amintea de tămâie. Cum ar fi droguri preparate acolo.

— Bună, Sonny!

Tânărul de pe pat nu ridică privirea, dar dădu încet din cap. Per Vollan luă asta drept semn că prezenţa lui fusese conştientizată. Aprobată.

Se aşeză pe scaun şi simţi un uşor disconfort din cauza căldurii ocupantului anterior. Puse Biblia pe care o adusese cu el pe pat, lângă băiat.

— Azi am dus flori la mormântul părinţilor tăi, spuse el. Ştiu că nu mi-ai cerut să fac asta, dar…

Per Vollan încercă să prindă privirea băiatului. Avea şi el doi fii; amândoi erau maturi şi părăsiseră casa familiei Vollan. Aşa cum făcuse şi Vollan însuşi. Diferenţa era că fiii lui erau oricând bine-veniţi acolo.

La tribunal, un martor al apărării, un profesor, depusese mărturie că Sonny fusese un elev strălucit, practicant talentat al luptelor libere, popular, întotdeauna săritor, şi chiar îşi exprimase dorinţa de a se face poliţist, asemenea tatălui său. Dar, după ce tatăl lui fusese găsit mort lângă un bilet în care mărturisea că e corupt, Sonny nu mai fusese văzut la şcoală. Preotul încerca să-şi imagineze ruşinea băiatului de 15 ani. Încerca să-şi imagineze ruşinea propriilor lui fii, dacă aceştia ar fi aflat vreodată ce făcuse tatăl lor. Îşi îndreptă iar gulerul.

— Mulţumesc, spuse Sonny.

Per se gândi cât de ciudat de tânăr părea Sonny. Pentru că acum se apropia sigur de 30 de ani. Da. Sonny ispăşise 12 ani şi avusese 18 atunci când fusese băgat la închisoare. Poate că drogurile îl păstraseră aşa, împiedicându-l să îmbătrânească, astfel că doar părul şi barba îi creşteau, în timp ce ochii lui nevinovaţi de copil continuau să privească lumea uimiţi. O lume haină. Dumnezeu ştia că lumea era rea. Per Vollan fusese preot

de închisoare timp de peste 40 de ani şi văzuse cum lumea cade tot mai mult în păcat. Răul se întindea precum cancerul, îmbolnăvind celulele sănătoase şi otrăvindu-le cu muşcătura lui de vampir, recrutându-le pentru munca lui de corupere. Şi, odată muşcat, nimeni nu mai avea scăpare. Nimeni.

— Ce mai faci, Sonny? Te-ai simţit bine în permisia de o zi? Ai fost să vezi marea?

Niciun răspuns.

Per Vollan îşi drese vocea.

— Gardianul a spus că te-ai dus să vezi marea. Poate ai citit în ziar că a doua zi a fost găsită o femeie omorâtă, nu departe de locul în care ai fost tu. A fost găsită în pat, în casa ei. Capul ei era… mă rog. Toate detaliile sunt aici…

Preotul bătu cu degetul în Biblie.

— Gardianul a depus deja un raport care spune că, în timp ce erai la mare, ai fugit şi te-a găsit lângă drum, după o oră. Că ai refuzat să spui unde ai fost. E important să nu spui nimic care contrazice declaraţia lui, înţelegi? Ca de obicei, o să spui cât mai puţin posibil. Bine? Sonny?

Per Vollan reuşise în sfârşit să prindă privirea băiatului. Expresia lui îi spuse prea puţin despre ceea ce se petrecea în mintea acestuia, însă era destul de sigur că Sonny Lofthus avea să urmeze ordinele şi nu avea să spună nimic nenecesar poliţiei sau procurorului. Nu trebuia decât să rostească, încet şi uşor, „Vinovat”, atunci când era întrebat cum se declară. Deşi părea paradoxal, Vollan simţea uneori o direcţie, o forţă a voinţei, un instinct al supravieţuirii care-l deosebea pe acest drogat de ceilalţi, de cei care fuseseră întotdeauna în cădere liberă, care nu avuseseră niciodată vreun alt plan, care se îndreptaseră dintotdeauna spre mocirlă. Această voinţă se putea exprima printr-o intuiţie subită, o întrebare care lăsa să se vadă că în tot acest timp Sonny fusese atent, văzuse şi auzise totul. Sau prin modul în care se putea ridica brusc în picioare, cu o coordonare, echilibru şi flexibilitate pe care nu le vedeai la alţi consumatori de droguri obişnuiţi. Iar alteori, de exemplu acum, părea că nu înregistrează nimic.

Vollan se foi pe scaun.

— Bineînţeles, asta înseamnă că o vreme n-o să te mai bucuri de ieşiri. Dar ţie oricum nu-ţi place afară, nu-i aşa? Şi ai apucat să vezi marea.

— Era un râu. Soţul a omorât-o?

Preotul tresări. Ca atunci când ceva neaşteptat iese dintr-o apă neagră, chiar în faţa ta.

— Nu ştiu. E important?

Niciun răspuns. Vollan oftă. Simţi că-l cuprinde iar greaţa. În ultima vreme părea să apară şi să dispară. Poate că ar fi fost bine să-şi facă programare la doctor, să vadă despre ce e vorba.

— Să nu-ţi faci griji din cauza asta, Sonny. Dar nu uita că afară cei ca tine trebuie să umble toată ziua ca să facă rost de o doză. Pe când aici o ai asigurată. Şi nu uita că timpul trece. După ce termini de ispăşit vechile tale condamnări, n-o să le mai fii de niciun folos, dar cu crima asta îţi poţi prelungi detenţia.

— Deci soţul a omorât-o. E bogat?

Vollan arătă spre Biblie.

— O să găseşti aici descrierea casei în care ai intrat. E mare şi frumos mobilată. Dar alarma care ar fi trebuit să apere toată bogăţia aia nu era pornită; uşa de la intrare nici măcar nu era încuiată. Familia se numeşte Morsand. Armatorul cu plasture la ochi. L-ai văzut în ziare, nu-i aşa?

— Da.

— Da? Nu credeam că…

— Da, am omorât-o. Da, o să citesc despre cum am făcut asta.

Per Vollan expiră cu putere.

— Bine. Sunt unele detalii despre cum a fost omorâtă pe care trebuie să le memorezi.

— Sigur.

— A fost… i-a fost retezat vârful capului. Ai folosit un fierăstrău. Înţelegi?

Cuvintele lui fură urmate de o lungă tăcere, pe care Per Vollan se gândi s-o umple vomând. A voma era preferabil exploatării acestui băiat. Se uită la el. Ce determina bilanţul unei vieţi? O serie de evenimente aleatorii asupra cărora nu aveai niciun control sau cine ştie ce atracţie gravitaţională cosmică spre direcţia în care erai predestinat să te îndrepţi? Preotul îşi lărgi gulerul, alungându-şi greaţa şi îşi adună curajul. Îşi aminti care era miza.

Se ridică în picioare.

— Dacă vrei să iei legătura cu mine, acum stau la Centrul Ila,

din Piaţa Alexander Kiellands.

Vollan văzu privirea întrebătoare a băiatului.

— Doar pentru o vreme, înţelegi, spuse el, începând imediat să râdă. M-a dat afară soţia şi, cum îi ştiam pe cei care conduc centrul, am…

Se opri brusc. Îşi dădu seama, dintr-odată, de ce veneau atât de mulţi deţinuţi să vorbească cu tânărul acela. Din cauza tăcerii. Vidul atrăgător al cuiva care pur şi simplu ascultă, fără nicio reacţie sau judecată. Care extrage cuvintele şi secretele din tine fără să facă absolut nimic. Vollan se străduise toată viaţa lui de preot să dobândească această capacitate, dar era ca şi cum deţinuţii ar fi simţit că el avea un interes. Nu ştiau care e acesta, ştiau doar că prin aflarea secretelor lor el urmăreşte ceva. Să aibă acces la sufletele lor şi, mai târziu, poate o recompensă în ceruri pentru că i-a recrutat.

Preotul văzu că băiatul deschisese Biblia. Era un truc atât de simplu, încât devenea comic; paginile decupate creau un compartiment. Înăuntrul acestuia erau hârtii împăturite cu informaţiile de care avea nevoie Sonny ca să mărturisească. Şi trei punguţe cu heroină.

2

Arild Franck lătră un „Intră!” scurt, fără să-şi desprindă privirea de pe documentele de pe birou.

Auzi uşa deschizându-se. Ina, secretara lui, îl anunţase deja pe vizitator, iar Arild Franck se gândi pentru o clipă s-o roage să-i spună preotului că e ocupat. Nici n-ar fi fost o minciună; peste o jumătate de oră avea întâlnire cu Comisarul la Politihuset, sediul central al Poliţiei din Oslo. Dar în ultima vreme Per Vollan nu fusese la fel de stabil pe cât trebuia să fie şi nu strica să se mai asigure o dată că acesta încă rezistă. În acest caz nu aveau voie s-o dea în bară, niciunul dintre ei.

— Nu te mai aşeza, spuse Arild Franck, semnând documentul şi ridicându-se în picioare. Va trebui să discutăm din mers.

Se îndreptă spre uşă, îşi luă cascheta de la cuier şi auzi în spatele lui târşâitul picioarelor preotului. Arild Franck îi spuse Inei că se întoarce peste o oră şi jumătate şi îşi lipi arătătorul de senzorul de la uşa spre casa scărilor. Închisoarea avea două nivele şi nu exista lift. Lifturile însemnau puţuri, care însemnau multiple căi de evadare şi care trebuiau să fie închise în caz de incendiu. Iar un incendiu şi haosul evacuării care urma era doar una dintre numeroasele metode pe care deţinuţii ingenioşi le folosiseră pentru a evada din alte închisori. Din acelaşi motiv, toate cablurile electrice, panourile cu siguranţe şi ţevile de apă fuseseră dispuse astfel încât deţinuţii să nu aibă acces la ele, şi anume, fie în afara clădirii înseşi, fie cimentate în pereţi. Aici nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării. *El* nu lăsase nimic la voia întâmplării. Stătuse alături de arhitecţi şi specialişti internaţionali în închisori atunci când aceştia concepuseră planul închisorii Staten. Era adevărat că închisoarea Lenzburg din cantonul Aargau din Elveţia fusese sursa lor de inspiraţie: hipermodernă, dar simplă şi cu accent pe siguranţă şi eficienţă, mai degrabă decât pe confort. Însă el, Arild Franck, fusese cel care era responsabil pentru crearea ei. Staten era Arild Franck şi viceversa. Şi atunci de ce îl făcuse comisia, în infinita ei înţelepciune, lua-i-ar naiba pe toţi, doar director adjunct al închisorii, numindu-l director pe acel dobitoc de la închisoarea Haldern? Da, Franck era un diamant neşlefuit şi, nu, nu era genul de om care să se dea bine pe lângă politicieni bătând din palme de bucurie la fiecare idee nouă şi strălucită de reformare a sistemului penitenciar, când reformele anterioare nu fuseseră

încă implementate. Dar ştia cum să-şi îndeplinească misiunea – să-i ţină pe oameni închişi fără ca ei să se îmbolnăvească, să moară sau să devină, drept rezultat, nişte fiinţe umane semnificativ mai rele. Era loial celor care îi meritau loialitatea şi avea grijă de a lui. Ceea ce nu se putea spune despre superiorii săi din această ierarhie putredă până la măduvă şi motivată politic. Până să fie trecut în mod deliberat cu vederea pentru postul de director, Arild Franck sperase la un mic bust comemorativ în hol, după ce se pensiona – deşi soţia lui îşi exprimase opinia că gâtul lui de taur, faţa de buldog şi meşa răvăşită de peste chelie nu erau potrivite pentru un bust. Însă părerea lui asupra acestei chestiuni era că, dacă oamenii nu îţi răsplătesc realizările, trebuie pur şi simplu să ţi le răsplăteşti tu singur.

— Nu mai pot să fac asta, Arild, spuse Per Vollan, în timp ce mergeau pe coridor.

— Ce anume?

— Eu sunt preot. Ce îi facem acelui băiat – îl obligăm să accepte vinovăţia pentru ceva ce n-a făcut. Să facă închisoare pentru un soţ care…

— Taci.

În faţa uşii centrului de supraveghere sau „coverta”, cum îi plăcea lui Franck să-i spună, trecură pe lângă un bătrân care se opri din măturatul podelei şi făcu un semn din cap prietenos către Franck. Johannes era cel mai bătrân om din închisoare, un deţinut pe placul lui Franck, un om blând care fusese arestat, cândva în secolul precedent – aproape din întâmplare –, pentru trafic de droguri, nu făcuse rău nici unei muşte de atunci şi devenise, de-a lungul anilor, atât de instituţionalizat, de condiţionat şi de împăcat că singurul lucru de care se temea era ziua eliberării. Din nefericire, deţinuţii asemenea lui nu reprezentau o provocare pentru o închisoare precum Staten.

— Te chinuie conştiinţa, Vollan?

— Da, da, mă chinuie, Arild.

Franck nu-şi mai amintea exact când începuseră angajaţii să se adreseze superiorilor pe numele mic sau când începuseră directorii de închisoare să poarte haine civile, în loc de uniformă. Iar în unele închisori gardienii purtau haine civile. În timpul unei revolte de la închisoarea Francisco de Mar din São Paulo, gardienii trăseseră în colegii lor, prin fumul gazelor lacrimogene,

pentru că nu puteau deosebi personalul de deţinuţi.

— Vreau să mă las, îl imploră preotul.

— Zău?

Franck cobora scările în fugă. Avea o formă fizică bună pentru un bărbat căruia îi rămăseseră mai puţin de zece ani până la pensionare, datorită faptului că făcea sport, o virtute uitată într-un domeniu în care obezitatea era mai degrabă regula decât excepţia. Şi nu antrenase el echipa de înot a oraşului, pe vremea în care din ea făcea parte şi fiica lui? Nu-şi îndeplinise datoria faţă de comunitate în timpul liber, nu dăduse şi el ceva acestei ţări care dădea atât de mult atât de multor oameni? Şi atunci cum îndrăzneau să-l treacă cu vederea?

— Şi ce spune conştiinţa ta apropo de băieţii ăia despre care avem probe că i-ai agresat, Vollan?

Franck îşi lipi arătătorul de senzorul următoarei uşi, care-i duse pe un coridor ce dădea, la vest, spre celule, iar la est spre vestiarele personalului şi ieşirea spre parcare.

— Îţi sugerez să iei asta ca pe ceva prin care Sonny Lofthus ispăşeşte şi păcatele tale, Vollan.

Încă o uşă, încă un senzor. Franck îşi lipi degetul de el. Îi plăcea enorm această invenţie pe care o copiase de la închisoarea Obihiro din Kushiro, Japonia. În loc să împartă chei care puteau fi pierdute, copiate sau folosite cu rea-credinţă, amprentele tuturor celor autorizaţi să treacă pe acele uşi erau introduse într-o bază de date. Nu doar eliminaseră riscul manipulării neglijente a cheilor, dar ţineau şi o evidenţă a celor care trecuseră într-un anumit interval printr-o anumită uşă. Bineînţeles, instalaseră şi camere de supraveghere, dar feţele puteau fi ascunse. Nu şi amprentele. Uşa se deschise cu un oftat şi cei doi intrară într-o ecluză, o încăpere mică cu uşi cu gratii metalice la fiecare capăt, unde o uşă trebuia închisă astfel încât cealaltă să se deschidă.

— Îţi spun că nu mai pot să fac asta, Arild.

Franck îşi duse degetul la buze. În plus faţă de camerele de supraveghere care acopereau practic întreaga închisoare, ecluzele fuseseră dotate şi cu un sistem de comunicare în ambele sensuri, ca să poţi contacta centrul de supraveghere dacă, din cine ştie ce motiv, rămâneai blocat acolo. Ieşiră din ecluză şi merseră spre vestiarele cu duşuri şi dulăpioare pentru haine şi bunuri personale pentru fiecare membru al

personalului. Faptul că directorul adjunct al închisorii avea o cheie universală cu care putea deschide orice dulăpior era un lucru pe care Franck considerase că nu e necesar să-l comunice angajaţilor. Chiar dimpotrivă, de fapt.

— Am crezut că ştii cu cine ai de-a face aici, spuse Franck. Nu poţi să abandonezi pur şi simplu. Pentru oamenii ăştia, loialitatea e o chestiune de viaţă şi moarte.

— Ştiu, spuse Per Vollan, a cărui respiraţie începuse să hârşâie neplăcut. Dar eu vorbesc despre viaţă eternă şi moarte.

Franck se opri în faţa uşii şi privi rapid spre vestiarul din stânga lui, ca să se asigure că erau singuri.

— Ştii care e riscul?

— Jur pe Dumnezeu că nu o să suflu o vorbă nimănui. Aş vrea să le spui exact aşa, Arild. Spune-le că o să fiu mut ca un mormânt. Numai că vreau să mă las. Te rog, mă ajuţi?

Franck privi în jos, spre senzorul de la ieşire. Existau doar două căi de ieşire. Asta din spate şi prin recepţia de la uşa de la intrare. Niciun puţ de ventilaţie, nicio ieşire de incendiu, nicio ţeavă de canalizare suficient de largă ca să permită unui trup uman să se strecoare prin ea.

— Poate, spuse el punând degetul pe senzor.

O luminiţă roşie de pe partea de sus a clanţei pâlpâi ca să indice că se examina baza de date. Luminiţa roşie se stinse şi în locul ei apăru una verde. Franck deschise uşa. Fură orbiţi de lumina strălucitoare a soarelui şi îşi puseră ochelarii de soare, în timp ce traversau parcarea mare.

— O să le spun că vrei să te laşi, zise Franck.

Scoase cheile maşinii, în timp ce privea spre ghereta de pază. Aici se aflau non-stop două santinele înarmate, şi atât drumul de intrare, cât şi cel de ieşire aveau o barieră de oţel pe care nici noul Porsche Cayenne al lui Franck n-ar fi putut s-o forţeze. Poate ai fi putut să faci asta cu un Hummer H1 – el se gândise serios să-şi cumpere unul, dar maşina aceea ar fi fost prea lată, dat fiind că făcuseră intrarea îngustă tocmai pentru a stopa vehiculele mai mari. Tot cu gândul la vehiculele mari, Franck pusese obstacole de oţel în interiorul gardului de şase metri înălţime care înconjura întreaga închisoare. Ceruse ca gardul să fie electrificat, dar biroul de urbanism îi refuzase solicitarea, pe motiv că Staten era amplasată în centrul Oslo-ului şi era posibil ca unii civili nevinovaţi să se rănească. Nevinovaţi, ha – dacă

cineva ar fi vrut să atingă gardul din stradă, trebuia mai întâi să escaladeze un zid de cinci metri înălţime, cu sârmă ghimpată în vârf.

— Apropo, unde mergi?

— În Piaţa Alexander Kiellands, spuse Per Vollan plin de speranţă.

— Scuze, spuse Arild. Nu e în drumul meu.

— Nicio problemă, autobuzul opreşte chiar în faţă.

— Bine. Ţinem legătura.

Directorul adjunct al închisorii urcă în maşină şi merse spre cabina de pază. Regulile spuneau că toate vehiculele, inclusiv al lui, trebuiau oprite, iar ocupanţii lor verificaţi. Abia acum, după ce îl văzuseră ieşind din clădirea închisorii şi urcând în maşină, santinelele ridicară bariera şi îl lăsară să treacă. Franck le răspunse la salut. Opri la semaforul de pe strada principală. Privi în oglinda retrovizoare spre îndrăgita lui Staten. Nu era perfectă, dar se apropia de perfecţiune. Franck considera că orice neajunsuri cădeau în sarcina comisiei de urbanism, a noilor şi ineptelor reglementări ale ministerului şi resurselor umane semicorupte. El nu voise altceva decât ce era mai bun pentru toată lumea, pentru toţi cetăţenii oneşti şi muncitori ai Oslo-ului care meritau să fie protejaţi şi să aibă un anumit standard de viaţă. Bun, deci lucrurile ar fi putut să stea altfel. Lui nu-i plăcea să procedeze în modul acesta. Dar, cum le spunea el întotdeauna novicilor de la piscină: înoţi sau te scufunzi, nimeni nu o să-ţi facă nicio favoare specială. Apoi gândurile lui reveniră la ceea ce urma. Avea un mesaj de transmis. Şi nu avea niciun dubiu în privinţa rezultatului.

Semaforul se făcu verde şi el apăsă pe acceleraţie.

3

Per Vollan traversă parcul de lângă Piaţa Alexander Kiellands. Fusese o lună iulie foarte umedă şi neobişnuit de rece, dar acum soarele se înălţa din nou pe cer şi parcul era de un verde la fel de intens ca într-o zi de primăvară. Vara se întorsese şi oamenii din jurul lui stăteau cu feţele în sus şi ochii închişi, absorbind lumina soarelui ca şi cum aceasta ar fi fost pe punctul de a se termina; se auzea huruit de skateboard şi clinchetul pachetelor de cutii de bere în drum spre grătarele de pe terase şi din spaţiile verzi ale oraşului. Existau însă unii oameni care erau încă şi mai încântaţi că temperatura crescuse. Cei care arătau ca şi cum traficul din jurul parcului i-ar fi acoperit cu un strat de gaze de eşapament: siluete zdrenţăroase ghemuite pe bănci sau în jurul fântânii, care strigau după el cu voci răguşite şi vesele ce semănau cu ţipetele pescăruşilor. Vollan aşteptă lumina verde la intersecţia dintre Uelandsgate şi Waldemar Thranes gate, în timp ce pe lângă el treceau camioane şi autobuze. Se uită la faţadele de pe cealaltă parte a străzii, care sclipeau în faţa lui prin intervalele dintre maşini. O folie de plastic acoperea vitrina celebrei crâşme Tranen, care astâmpărase pofta celor mai însetaţi locuitori ai oraşului începând de la construcţia ei din 1921 – în ultimii 30 de ani cu acompaniamentul lui Arnie Norse zis „Lăutarul”, care se îmbrăca în costum de cowboy şi mergea pe monociclu în timp ce cânta la chitară şi voce, însoţit de trupa lui constând dintr-un organist bătrân şi orb şi o thailandeză la tamburină şi claxon de maşină. Privirea lui Per Vollan se îndreptă spre faţada unei clădiri pe care scria cu litere de fontă, cimentate în faţadă, „Ila Pensjonat”. În timpul războiului, clădirea adăpostise mame necăsătorite. Acum era o unitate locativă pentru cei mai vulnerabili dependenţi ai oraşului. Cei care nu voiau să renunţe. Ultima oprire înaintea sfârşitului.

Per Vollan traversă strada şi se opri în faţa intrării în centru, sună la uşă şi privi în ochiul camerei de supraveghere. Auzi bâzâitul uşii care se descuia şi intră. De dragul vremurilor de demult, centrul îi oferise o cameră pentru două săptămâni. Asta fusese cu o lună în urmă.

— Bună, Per! spuse femeia tânără, cu ochi căprui, care veni să deschidă poarta cu gratii dinspre scări.

Cineva stricase broasca – nu se mai putea deschide cu cheia din exterior.

— Cantina e închisă acum, dar mai prinzi cina dacă te duci chiar acum.

— Mulţumesc, Martha, dar nu mi-e foame.

— Pari obosit.

— Am venit pe jos de la Staten.

— Da? Nu era un autobuz?

Femeia începuse să urce treptele, iar Per o urmă.

— Trebuia să meditez la unele lucruri, spuse el.

— Te-a căutat cineva mai devreme.

Per încremeni.

— Cine?

— N-am întrebat. Se poate să fi fost de la poliţie.

— Ce te face să crezi asta?

— Păreau foarte nerăbdători să dea de tine, aşa că m-am gândit că poate fi vorba de un deţinut, ştii. Ceva de genul ăsta.

Deja, se gândi Per, *deja au venit să mă caute.*

— Tu crezi în ceva, Martha?

Femeia se întoarse spre el şi zâmbi. Per se gândi că un tânăr s-ar fi putut îndrăgosti nebuneşte de zâmbetul acela.

— Cum ar fi Dumnezeu şi Iisus? întrebă ea şi împinse uşa de la recepţie, care era un birou cu o deschizătură în perete.

— Cum ar fi soarta. Cum ar fi hazardul faţă de gravitaţia cosmică.

— Eu cred în Nebuna Greta, murmură Martha în timp ce răsfoia nişte hârtii.

— Fantomele nu sunt…

— Inger spune că ieri a auzit un bebeluş plângând.

— Inger e foarte drogată, Martha.

Femeia scoase capul prin deschizătură.

— Trebuie să vorbim, Per…

— Ştiu, spuse el oftând. Centrul e plin şi…

— Cei de la centrul din Sporveisgata au sunat azi să spună că centrul o să rămână închis încă două luni, cel puţin, din cauza incendiului. Peste 40 dintre rezidenţii noştri stau acum în camere comune. Nu mai putem continua aşa. Fură unii de la ceilalţi şi apoi încep să se bată. E doar o chestiune de timp până când cineva o să fie rănit.

— E în regulă, n-o să mai stau aici foarte mult.

Martha înclină capul într-o parte şi îl privi întrebător.

— De ce nu te lasă să dormi acasă? De câţi ani sunteţi

căsătoriţi? Patruzeci, nu-i aşa?

— Treizeci şi opt – casa e proprietatea ei şi... e complicat, spuse Per zâmbind obosit.

Porni pe coridor. Din spatele a două uşi răsuna muzica. Amfetamină. Era luni, centrul de ajutor social deschisese după weekend şi pretutindeni mocnea scandalul. Descuie uşa lui. Camera minusculă şi mizeră, cu un pat de o persoană şi un dulap, costa 6000 de coroane pe lună. Cu banii ăia puteai închiria un apartament întreg lângă Oslo.

Per se aşeză pe pat şi privi lung spre fereastra prăfuită. Afară traficul zumzăia somnoros. Soarele strălucea prin perdeaua subţire. O muscă se zbătea disperată pe pervaz. În curând avea să moară. Asta era viaţa. Nu moartea, ci viaţa. Moartea nu era nimic. Câţi ani trecuseră de când ajunsese la această concluzie? Că totul în afară de moarte, toate lucrurile despre care predica el nu erau decât un mijloc de apărare pe care oamenii şi-l creaseră împotriva fricii de moarte. Şi totuşi, niciunul dintre crezurile lui nu însemnau absolut nimic. Ceea ce ni se pare nouă, fiinţelor umane, că ştim nu e nimic în comparaţie cu ceea ce simţim nevoia să credem ca să ne amorţim frica şi durerea. Apoi Per ajunsese iar de unde plecase. Îşi redobândise credinţa într-un Dumnezeu iertător şi în viaţa de după moarte. Acum credea în ea mai mult ca oricând. Scoase un carneţel de sub un ziar şi începu să scrie.

Per Vollan nu avea mult de scris. Câteva propoziţii pe o singură foaie de hârtie, asta era tot. Tăie numele lui de pe un plic în care era o scrisoare de la avocatul Almei, care expunea pe scurt ce cotă din proprietatea matrimonială credeau ei că i se cuvine lui Per. Adică nu foarte mult.

Preotul se uită în oglindă, îşi potrivi gulerul, îşi luă haina lungă şi plecă.

Martha nu era la recepţie. Inger luă plicul şi promise să-l ducă.

Soarele mai coborâse pe cer; ziua era pe sfârşite. Per traversă parcul, observând cu coada ochiului cum toate lucrurile şi toţi oamenii îşi joacă rolul fără erori flagrante. Nimeni nu se ridică de pe bancă puţin prea repede la trecerea lui, nicio maşină nu trase discret lângă trotuar atunci când el se răzgândi şi se hotărî să meargă pe Sannergata spre râu. Însă ei erau acolo. În spatele unei ferestre care reflecta o seară liniştită de vară, în privirea nonşalantă a unui trecător, în răcoarea umbrelor care apăreau

din laturile de est ale caselor, alungând lumina pe măsură ce câştigau teritoriu. Şi Per Vollan se gândi că toată viaţa lui fusese aşa; o luptă şovăielnică, perpetuă şi inutilă între întuneric şi lumină, care nu părea să aducă niciodată victoria uneia dintre părţi. Sau poate o adusese? Cu fiecare zi care trecea, întunericul se întindea puţin mai mult. Avea să urmeze o noapte lungă.

Per iuţi pasul.

4

Simon Kefas duse ceaşca de cafea la gură. Stătea la masă, în bucătărie. De aici, vedea mica grădină din faţa casei lor din Fagerliveien, în Disen. Plouase în timpul nopţii şi iarba încă mai sclipea în lumina dimineţii. Simon se gândi că o vedea cu adevărat cum creşte. Asta însemna încă o ieşire cu maşina de tuns iarba. O activitate zgomotoasă, enervantă şi istovitoare, dar nu conta. Else îl întrebase de ce nu cumpără o maşină de tuns iarba electrică, asemenea tuturor vecinilor lor. Răspunsul lui era simplu: din cauza banilor. Era un răspuns care punea capăt majorităţii discuţiilor în copilăria petrecută în această casă, ca şi în cartier. Dar asta era pe vremea când aici locuiau oameni obişnuiţi: profesori, coafeze, taximetrişti, funcţionari publici. Sau poliţişti ca el. Nu că locuitorii actuali ar fi avut ceva special, dar lucrau în publicitate sau IT, erau jurnalişti, doctori, aveau agenţii pentru produse la modă sau moşteniseră suficienţi bani ca să cumpere una dintre casele mici şi idilice de acolo, mărind preţurile şi ducând cartierul mai sus în ierarhia socială.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Else.

Stătea în spatele scaunului lui, mângâindu-l pe păr. Părul lui se rărea vizibil; dacă era iluminat de sus, se vedea scalpul. Dar ea susţinea că-i place. Îi place că arată a ceea ce este: un poliţist aproape de pensionare. Îi place că şi ea avea să îmbătrânească într-o zi. Chiar dacă Simon avea un avans de 20 de ani faţă de ea. Unul dintre vecinii lor, un producător de film relativ celebru, o luase drept fiica lui Simon. Pe el nu-l deranja asta.

— Mă gândesc la cât de norocos sunt, spuse. Pentru că te am pe tine. Pentru că am asta.

Else îl sărută în creştetul capului, iar Simon îi simţi buzele pe piele. Noaptea trecută visase că pentru ea ar fi renunţat şi la vedere. Iar când se trezise şi nu văzuse nimic, fusese fericit – timp de o secundă, înainte de a-şi da seama că era din cauza măştii pe care o purta ca să-şi protejeze ochii de lumina soarelui de dimineaţă.

Se auzi soneria.

— Trebuie să fie Edith, spuse Else, mă duc să mă schimb.

Îi deschise uşa surorii ei şi se duse la etaj.

— Bună, unchiule Simon!

— Ei, ia te uită cine a venit, spuse Simon uitându-se la faţa radioasă a băiatului.

Edith intră în bucătărie.

— Scuze, Simon, m-a tot bătut la cap să ajungem aici mai devreme, ca să aibă timp să probeze cascheta ta.

— Sigur, zise Simon. Dar de ce nu te-ai dus azi la şcoală, Mats?

— E zi de perfecţionare pentru profesori, oftă Edith. Şcolile nu ştiu ce coşmar e asta pentru mamele singure.

— Atunci e şi mai frumos din partea ta că te-ai oferit să o duci pe Else.

— Nicidecum. El o să fie în Oslo doar azi şi mâine, din câte am înţeles eu.

— Cine? întrebă Mats, trăgând şi smucind de braţul unchiului său ca să-l facă să se ridice de pe scaun.

— Un doctor american care e genial la operaţii pe ochi, spuse Simon, prefăcându-se că e şi mai ţeapăn decât era de fapt, în timp ce se lăsa ridicat în picioare. Haide, hai să mergem să vedem dacă găsim cascheta aia de poliţist. Serveşte-te cu cafea, Edith.

Simon şi Mats ieşiră pe hol şi băiatul ţipă de încântare când văzu cascheta negru cu alb de poliţist pe care unchiul lui o luă de pe raftul şifonierului. Dar amuţi, reverenţios, atunci când Simon îi puse cascheta pe cap. Se uitară în oglindă. Băiatul arătă spre imaginea unchiului său şi începu să scoată sunete de împuşcături.

— În cine tragi? îl întrebă unchiul său.

— În ticăloşi, bolborosi băiatul. Poc! Poc!

— Să zicem mai bine că tragem la ţintă, spuse Simon. Nici măcar poliţiştii nu pot să tragă în ticăloşi fără permisiune.

— Ba da, puteţi! Poc! Poc!

— Mats, dacă facem asta ajungem la închisoare.

— Da? spuse băiatul încetând şi aruncându-i unchiului său o privire nedumerită. De ce? Noi suntem poliţiştii.

— Pentru că, dacă împuşcăm pe cineva pe care am fi putut să-l arestăm, atunci noi suntem oamenii răi.

— Dar… când îi prindem, atunci putem să-i împuşcăm, nu-i aşa?

— Nu, spuse Simon râzând. Atunci judecătorul trebuie să decidă cât o să stea la închisoare.

— Am crezut că tu decizi asta, unchiule Simon.

Simon văzu dezamăgirea din ochii băiatului.

— Hai să-ţi spun ceva, Mats. Eu mă bucur că nu trebuie să decid asta. Mă bucur că nu trebuie să fac altceva decât să prind infractorii. Pentru că asta e partea distractivă a muncii mele.

Mats îngustă un ochi, cu cascheta dată pe spate.

— Unchiule Simon…

— Da?

— De ce tu şi mătuşa Else nu aveţi copii?

Simon se duse în spatele lui Mats, îşi puse mâinile pe umerii băiatului şi îi zâmbi în oglindă.

— N-avem nevoie de copii, te avem pe tine. Nu-i aşa?

Mats privi gânditor spre unchiul său timp de câteva secunde. Apoi faţa i se lumină.

— Da!

Simon băgă mâna în buzunar, ca să răspundă la mobilul care începuse să bâzâie.

Era un coleg. Simon ascultă.

— Unde lângă râul Aker? întrebă el.

— După Kuba, lângă facultatea de artă. E un pod pietonal…

— Ştiu unde e. Ajung acolo în 30 de minute.

Îşi luă pantofii, se legă la şireturi şi îşi îmbrăcă haina.

— Else! strigă el.

— Da?

Chipul ei apăru în capătul scărilor. Pe Simon îl izbi încă o dată frumuseţea ei. Părul lung se revărsa ca un râu roşu în jurul feţei minione. Pistruii de pe nasul mic şi din jurul lui. Şi Simon se gândi că, aproape sigur, acei pistrui aveau să mai fie acolo şi după ce el avea să dispară. Următorul lui gând, pe care încercă să-l alunge, veni imediat: cine avea să aibă grijă de Else atunci? Simon ştia că era puţin probabil ca ea să-l vadă din locul acela, se prefăcea doar. Îşi drese vocea.

— Trebuie să plec, iubito. Mă suni să-mi zici ce-a spus doctorul?

— Da. Condu cu atenţie.

Doi bărbaţi de vârstă mijlocie traversară parcul căruia i se spunea de obicei Kuba. Majoritatea oamenilor credeau că numele acesta are ceva de-a face cu Cuba, poate din cauză că acolo aveau loc adesea manifestaţii politice, iar Grünerløkka

fusese considerat cândva cartier muncitoresc. Trebuia să locuieşti de mulţi ani în zona aceea ca să ştii că acolo fusese mai demult un rezervor mare de gaz a cărui carcasă era de formă cubică. Bărbaţii traversară podul pietonal care ducea la vechea fabrică transformată acum în facultate de artă. Îndrăgostiţii prinseseră lacăte cu date şi iniţiale de barele balustradei podului. Simon se opri şi se uită la unul. O iubea pe Else de zece ani, fuseseră împreună în absolut fiecare zi din cele peste trei mii cinci sute. Pentru el n-avea să mai existe nicio altă femeie, nu-i trebuia un lacăt simbolic ca să-şi dea seama de asta. Şi nici ei; spera ca Else să-i supravieţuiască mulţi ani şi să aibă timp pentru alţi bărbaţi. Asta era foarte bine.

Din locul în care stăteau, Simon vedea Åmodt Bro, un pod mic şi modest care traversa un râu mic şi modest care împărţea această capitală mică şi modestă între est şi vest. Cândva, cu mult timp în urmă, când Simon era tânăr şi nesăbuit, plonjase de pe acest pod în râu. Un triumvirat beat format din trei băieţi, dintre care doi având o încredere nezdruncinată în ei şi în perspectivele lor. Doi dintre ei convinşi că doar ei erau cei mai buni dintre toţi trei. Al treilea, Simon, îşi dăduse seama cu mult timp în urmă că nu poate concura cu prietenii lui când venea vorba de inteligenţă, forţă, abilităţi sociale sau atractivitate pentru femei. Însă era cel mai curajos. Sau, altfel spus, cel mai dispus să-şi asume riscuri. Iar plonjarea în apa poluată nu necesita intelect sau abilitate fizică, doar cutezanţă. Simon Kefas se gândise adesea că pesimismul fusese ceea ce-l determinase să mizeze pe un viitor pe care nu-l preţuia prea mult, ideea înnăscută că avea mai puţin de pierdut decât alţi oameni. Stătuse în echilibru pe balustradă, în timp ce prietenii lui ţipau la el să nu sară, că e nebun. Apoi sărise. De pe pod, din viaţă, pe roata minunată şi rotitoare de ruletă care e soarta. Plonjase în apa care nu avea suprafaţă, doar spumă albă şi, sub ea, o îmbrăţişare de gheaţă. Iar în acea îmbrăţişare exista tăcere, solicitudine şi pace. Când ieşise la suprafaţă nevătămat, ei aclamaseră. Şi Simon la fel. Chiar dacă simţise o vagă dezamăgire că se întorsese. Era uimitor la ce putea să-l împingă pe un tânăr o inimă frântă.

Simon încercă să se dezbare de amintiri şi se concentră asupra cascadei dintre cele două poduri. Mai exact, asupra siluetei care fusese lăsată acolo ca o fotografie, îngheţată la

mijlocul cascadei.

— Credem că a venit pe apă, spuse poliţistul responsabil pentru locul faptei, care era lângă el. Apoi hainele i s-au agăţat de ceva care iese din apă. În mod normal râul e atât de puţin adânc acolo că poţi să-l treci cu piciorul.

— Bine, spuse Simon, sugând tutunul din gură şi înclinând capul.

Silueta atârna drept, cu braţele pe lângă trup, iar căderea de apă forma un halou în jurul capului şi trupului ei. Lui Simon îi amintea de părul lui Else. Ceilalţi poliţişti de la locul faptei împinseseră în sfârşit barca în apă şi se străduiau să elibereze trupul.

— Pariu pe o bere că e sinucidere.

— Cred că te înşeli, Elias, spuse Simon, strecurându-şi degetul sub buza de sus ca să scoată tutunul umed.

Era cât pe ce să-l arunce în apa din faţa lui când se opri. Altă epocă. Se uită în jur după un coş de gunoi.

— Deci nu pui pariu pe o bere?

— Nu, Elias, nu pun.

— Ah, scuze, am uitat…

Poliţistul părea stânjenit.

— Nu contează, spuse Simon şi o luă din loc.

Făcu semn cu capul din mers către o femeie înaltă şi blondă cu fustă neagră şi geacă scurtă. Dacă n-ar fi fost legitimaţia de poliţie de la gât, Simon ar fi luat-o drept funcţionară de bancă. Aruncă tutunul în coşul de gunoi verde de la capătul podului şi coborî pe malul râului, examinând în acest timp terenul.

— Domnul inspector-şef Kefas?

Elias ridică privirea. Femeia care i se adresase era întruchiparea femeii scandinave aşa cum şi-o imaginau străinii. Bănui că se vedea ca fiind prea înaltă, acesta era motivul pentru care stătea puţin aplecată şi purta pantofi fără toc.

— Nu, nu sunt eu. Cine eşti?

— Kari Adel, spuse ea ridicând legitimaţia de la gât. Tocmai m-am angajat la Departamentul Omucideri. Mi s-a spus că o să-l găsesc aici.

— Bun venit! Ce treabă ai cu Simon?

— El trebuie să fie îndrumătorul meu.

— Eşti norocoasă, spuse Elias, arătând spre bărbatul care

mergea de-a lungul râului. El e, cel de colo.

— Ce caută?

— Probe.

— Dar probele trebuie să fie în râu, acolo unde e trupul, nu în aval.

— Da, aşa că el presupune că am cercetat deja zona aia. Ceea ce am şi făcut.

— Ceilalţi poliţişti spun că pare să fie sinucidere.

— Da, eu am făcut greşeala să încerc să pun pariu cu el pe chestia asta.

— Greşeală?

— Simon are o problemă, spuse Elias. Avea o problemă.

Observă că femeia ridicase din sprâncene.

— Nu e un secret. Şi e mai bine să ştii asta, dacă o să lucraţi împreună.

— Nu mi-a spus nimeni că o să lucrez cu un alcoolic.

— Nu alcoolic, spuse Elias. Dependent de jocuri de noroc.

Femeia îşi dădu părul blond după ureche şi miji ochii în soare.

— Ce tip de jocuri?

— Tipul la care pierzi, din câte înţeleg. Dar, dacă eşti noua lui parteneră, poţi să-l întrebi chiar tu. De unde vii?

— De la Departamentul Droguri.

— Ei, atunci ştii totul despre râu.

— Da, spuse ea îngustându-şi ochii şi ridicând privirea spre cadavru. Ar putea fi o crimă din cauza drogurilor, bineînţeles, dar locul nu se potriveşte nicicum. Nu se vând droguri tari atât de mult în susul râului, pentru asta trebuie să te duci în Piaţa Schous şi Nybrua. Şi de obicei oamenii nu omoară pentru canabis.

— A, bun, spuse Elias dând din cap spre barcă. Au reuşit în sfârşit să-l dea jos. Dacă are vreun act la el, o să aflăm în curând cine…

— Ştiu cine e, spuse Kari Adel. E Per Vollan, preotul închisorii.

Elias o măsură din cap până-n picioare. Bănui că în curând ea avea să renunţe să se îmbrace elegant, asemenea detectivelor pe care le văzuse în serialele de televiziune americane. Dar, în afară de asta, arăta ca şi cum ar fi avut ceva special. Poate făcea parte dintre cei care duc lucrurile la bun sfârşit. Poate că aparţinea acestei specii rare. Dar el mai crezuse asta şi despre alţii.

5

Camera de intervievare era decorată în culori şterse; mobila era de pin. Fereastra care dădea în camera de control era acoperită cu perdele roşii. Inspectorului Henrik Westad de la Poliţia din Buskerud i se părea o încăpere plăcută. Mai venise din Drammen în Oslo şi stătuse chiar în această cameră. Ascultaseră declaraţiile unor copii dintr-un caz de agresiune sexuală şi în cameră existaseră păpuşi anatomice. De data asta era un caz de crimă. Westad îl studie pe bărbatul cu păr lung şi barbă aflat de cealaltă parte a mesei. Sonny Lofthus. Părea mai tânăr decât vârsta enunţată de dosar. De asemenea, nu părea drogat; pupilele lui aveau dimensiuni normale. Dar, de pe altă parte, cei cu toleranţă mare la droguri rareori păreau drogaţi. Westad îşi drese vocea.

— Deci ai legat-o, ai tăiat-o cu un fierăstrău obişnuit şi apoi ai plecat?

— Da, spuse bărbatul.

Refuzase dreptul la avocat, dar răspundea monosilabic, practic, la toate întrebările. În cele din urmă, Westad recursese la a-i pune întrebări la care se răspundea prin da sau nu. Ceea ce părea să funcţioneze. Bineînţeles, cum naiba să nu funcţioneze; astfel obţineau o mărturisire. Dar ceva nu părea în regulă. Westad se uită la fotografiile din faţa lui. Vârful capului femeii şi craniul fuseseră aproape retezate, astfel că se mai ţineau doar prin piele. Suprafaţa creierului era expusă. Westad abandonase de mult ideea că, dacă te uiţi la oameni, poţi să-ţi dai seama de lucrurile malefice de care sunt capabili. Dar bărbatul acesta… nu emana deloc acea răceală, agresivitate sau simplă imbecilitate pe care lui Westad i se păruse că le detectează la alţi ucigaşi cu sânge-rece.

Se lăsă pe spătarul scaunului.

— De ce faci această mărturisire?

Bărbatul dădu din umeri.

— Probe ADN la locul faptei.

— De unde ştii că am găsit aşa ceva?

Bărbatul îşi atinse părul lung şi des pe care, dacă voia, conducerea închisorii i-ar fi putut ordona să-l tundă.

— Îmi cade părul. E un efect secundar al consumului de droguri pe termen lung. Pot să plec?

Westad oftă. O mărturisire. Probe tehnice la locul faptei.

Atunci de ce mai avea încă îndoieli?

Se aplecă spre microfonul dintre ei.

— Interogatoriul cu suspectul Sonny Lofthus încetează la 13:04.

Văzu cum luminiţa roşie se stinge şi îşi dădu seama că poliţistul de alături închisese aparatul de înregistrat. Se ridică în picioare şi deschise uşa pentru ca gardienii închisorii să poată intra, să-i scoată lui Lofthus cătuşele şi să-l ducă înapoi la Staten.

— Ce crezi? întrebă poliţistul atunci când Westad intră în camera de control.

— Ce cred? spuse Westad, luându-şi geaca şi încheindu-i fermoarul cu o mişcare bruscă şi iritată. Nu mă lasă să *cred* nimic.

— Şi declaraţia de azi-dimineaţă?

Westad dădu din umeri. O prietenă a victimei venise la poliţie şi declarase că victima îi spusese că soţul ei, Yngve Morsand, o acuzase că are o aventură şi o ameninţase că o omoară. Kjersti Morsand era înfricoşată. Nu în ultimul rând din cauză că soţul ei avea motive s-o bănuiască – într-adevăr, cunoscuse pe altcineva şi se gândea să-l părăsească. Era greu de găsit un motiv de crimă mai clasic. Dar cum rămânea cu motivul băiatului? Femeia nu fusese violată, nimic din casă nu fusese furat. Cineva umblase în dulăpiorul cu medicamente din baie şi soţul susţinea că lipseau nişte somnifere. Dar de ce şi-ar fi bătut capul cu nişte somnifere amărâte cineva care, judecând după urmele de ac, putea să facă rost cu uşurinţă de droguri tari?

Următoarea întrebare apărea imediat: de ce i-ar fi păsat de detalii de acest fel unui anchetator care avea o mărturisire semnată?

Johannes Halden ştergea podeaua cu mopul pe lângă celulele din Aripa A, când văzu doi gardieni care se apropiau cu băiatul între ei.

Băiatul zâmbi; în ciuda cătuşelor, arăta de parcă ar fi mers împreună cu doi prieteni într-un loc plăcut. Johannes se opri şi ridică braţul drept.

— Uite, Sonny! Stau mai bine cu umărul. Mulţumită ţie.

Băiatul trebui să ridice amândouă mâinile ca să-i facă bătrânului semn cu degetul mare în sus. Gardienii se opriră în

faţa uşii unei celule şi îi scoaseră cătuşele. Nu era nevoie să descuie uşa, dat fiind că toate uşile celulelor erau deschise automat în fiecare dimineaţă la ora 8 şi rămâneau deschise până la ora 10 seara. Personalul din centrul de supraveghere îi arătase lui Johannes cum puteau să încuie şi să descuie toate uşile printr-o simplă apăsare a unei taste. Lui îi plăcea centrul de supraveghere. Din cauza asta spăla mereu pe îndelete podeaua de acolo. Semăna puţin cu pilotarea unui petrolier. Semăna puţin cu locul în care ar fi trebuit să ajungă el.

Înaintea „incidentului”, Johannes lucrase ca marinar calificat şi studiase ştiinţa nautică. Planul lui fusese să devină ofiţer de punte. După care ofiţer secund şi căpitan. Şi, în cele din urmă, să se alăture soţiei şi fiicei lui în casa de lângă Farsund şi să-şi ia o slujbă de pilot în port. Atunci de ce făcuse acel lucru? De ce stricase totul? Ce îl făcuse să accepte să transporte ilegal doi saci mari din portul Songkhla din Thailanda? Nu faptul că nu ştia că în ei e heroină. Şi nici faptul că nu cunoştea codul penal şi sistemul juridic norvegian isteric, care la momentul acela echivala contrabanda cu droguri cu crima. Nici măcar faptul că avea nevoie de suma imensă de bani care-i fusese oferită pentru a livra sacii la o adresă din Oslo. Atunci ce? Faptul că era palpitant? Sau speranţa de a o vedea din nou pe thailandeza minunată cu rochie de mătase şi păr negru, lung şi strălucitor, de a privi în ochii ei migdalaţi, de a auzi cum vocea ei catifelată şopteşte cuvinte englezeşti dificile, cu buzele dulci de culoarea cireşelor, cum îi spune că trebuie să facă asta pentru ea, pentru familia ei din Chiang Rai, că era singurul mod în care el putea să-i salveze. Nu crezuse deloc povestea ei, dar crezuse în sărutul ei. Iar acel sărut îl purtase peste oceane, prin vămi, la arest, la tribunal, în camera de vizitare în care fiica lui aproape adultă se aşezase şi îi spusese că familia nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu el, printr-un divorţ şi în celula din închisoarea Ila. Sărutul era tot ce îşi dorise, iar promisiunea acelui sărut era tot ce îi mai rămăsese.

Când fusese eliberat, nu-l aştepta nimeni la ieşire. Familia îl renegase, prietenii se îndepărtaseră şi n-avea să mai primească de lucru pe o navă niciodată. Aşa că îi căutase pe singurii oameni dispuşi să-l accepte. Infractorii. Şi îşi reluase îndeletnicirea. Transporturi neregulate. Fusese recrutat de Nestor, ucraineanul. Heroina din nordul Thailandei era adusă cu

camionul pe vechea rută a drogurilor, prin Turcia şi Balcani. În Germania, încărcătura era distribuită ţărilor scandinave, iar misiunea lui Johannes era să parcurgă ultima porţiune. Mai târziu devenise informator.

Nici pentru asta nu existase un motiv întemeiat. Doar un poliţist care trezise ceva în el, ceva ce el nici nu ştiuse că are. Şi, chiar dacă perspectiva aceea – o conştiinţă curată – păruse mai puţin valoroasă decât sărutul unei femei minunate, Johannes crezuse cu adevărat în acel poliţist. Era ceva în ochii lui. Johannes se putea îndrepta, putea să-şi schimbe felul de a fi, cine ştie? Dar apoi, într-o seară de toamnă, poliţistul fusese omorât. Şi Johannes auzise pentru prima şi singura oară acel nume, şoptit cu un amestec de frică şi admiraţie. Geamănul.

După aceea revenirea la vechiul mod de viaţă fusese o simplă chestiune de timp. Îşi asuma riscuri din ce în ce mai mari, transporta încărcături din ce în ce mai mari. La naiba, parcă voia să fie prins. Să ispăşească ceea ce făcuse. Aşa că se simţi uşurat atunci când vameşii îl opriră la graniţa suedeză. Mobila din spatele camionului era plină-ochi cu heroină. Judecătorul reamintise juriului atât marea cantitate implicată, cât şi faptul că aceasta nu era prima abatere a lui Johannes. Asta fusese în urmă cu zece ani. Era la Staten de patru ani, de la deschiderea închisorii. Văzuse cum deţinuţii vin şi pleacă, văzuse cum gardienii vin şi pleacă şi ei, şi îi tratase pe toţi cu respectul pe care îl meritau. Iar în schimb, primise respectul pe care îl merita el. Cu alte cuvinte, se bucurase de respectul pe care îl primeşte moşneagul. Tipul care nu mai reprezintă o ameninţare. Pentru că niciunul dintre ei nu îi ştia secretul. Trădarea de care se făcea vinovat. Motivul pentru care îşi aplicase singur această pedeapsă. Şi renunţase la orice speranţă de a obţine, în sfârşit, singurele lucruri care contau. Sărutul pe care i-l promisese o femeie uitată. Conştiinţa curată pe care i-o promisese un poliţist mort. Până când fusese transferat în Aripa A şi îl cunoscuse pe băiatul despre care se spunea că poate să te vindece. Johannes fusese uimit atunci când auzise numele lui de familie, dar nu spusese nimic. Continuase să spele podelele cu capul plecat, zâmbind, făcând şi primind micile favoruri care făceau ca viaţa dintr-un astfel de loc să fie suportabilă. Zilele, săptămânile, lunile şi anii trecuseră în zbor, transformându-se într-o viaţă care în curând avea să ia sfârşit. Cancer. Cancer pulmonar.

Microcelular, îi spusese doctorul. Acel tip de cancer agresiv, cel mai rău dacă nu e descoperit devreme.

Şi nu fusese descoperit devreme.

Nimeni nu ar fi putut să facă nimic. Cu siguranţă nu Sonny. Acesta nu ghicise nici pe departe care era problema, atunci când Johannes îl întrebase; băiatul sugerase zona inghinală, făcându-i cu ochiul. Iar adevărul era că umărul se făcuse mai bine de unul singur, nu din cauza mâinii lui Sonny, care cu siguranţă nu avea o temperatură mai mare decât 37°C, de fapt era mult mai rece. Dar era băiat bun, chiar era, şi Johannes nu voia deloc să-l decepţioneze, dacă credea cumva că îl vindecase.

Aşa că Johannes nu spusese nimănui nici despre boala, nici despre trădarea lui. Dar ştia că nu mai e timp. Că nu poate să ducă secretul în mormânt. Cel puţin nu dacă voia să se odihnească în pace, în locul ororii de a se trezi ca zombi ros de viermi şi prins în capcană, condamnat la chinuri veşnice. Nu avea convingeri religioase referitoare la cine urma să fie condamnat la suferinţă eternă şi de ce, dar în viaţa lui se înşelase în privinţa foarte multor lucruri.

— Foarte multe lucruri… murmură Johannes Halden ca pentru sine.

Apoi lăsă la o parte mopul, se duse la celula lui Sonny şi bătu la uşă. Niciun răspuns. Bătu iar.

Aşteptă.

Apoi deschise uşa.

Sonny îşi legase o bandă de cauciuc în jurul antebraţului, sub cot, şi strângea în dinţi unul dintre capetele ei. Ţinea o seringă deasupra unei vene umflate. Unghiul era cel prescris pentru o introducere optimă, 30 de grade.

Sonny ridică privirea, calm, şi zâmbi.

— Da?

— Scuze. Mai… pot aştepta.

— Eşti sigur?

— Da, e… nu e nicio grabă, spuse Johannes râzând. Mai pot aştepta o oră.

— Poţi aştepta patru ore?

— Patru ore e foarte bine.

Bătrânul văzu cum acul se înfige în venă. Băiatul apăsă pistonul. Camera păru să se umple de tăcere şi întuneric, ca o

apă neagră. Johannes se retrase încet şi închise uşa.

6

Simon ţinea mobilul lipit de ureche, cu picioarele pe birou şi legănându-se cu scaunul. Era un act pe care triumviratul îl perfecţionase în asemenea măsură, încât se provocau unii pe alţii, iar câştigătorul era cel care rezista să se legene cel mai mult.

— Deci doctorul american nu a vrut să-ţi spună părerea lui? spuse el.

Vorbea cu voce joasă, în parte pentru că nu voia să-i implice pe ceilalţi membri ai Departamentului Omucideri în viaţa lui personală, în parte pentru că aşa vorbeau întotdeauna la telefon el şi soţia lui. Liniştit şi intim, ca şi cum ar fi fost în pat şi s-ar fi ţinut în braţe.

— A, ba da, spuse Else. Dar nu încă. Mai întâi vrea să vadă rezultatele analizelor şi ale tomografiilor. Mâine o să aflu mai multe.

— OK. Cum te simţi?

— Bine.

— Cât de bine?

— Nu-ţi mai face atâtea griji, dragul meu, spuse ea râzând. Ne vedem la cină.

— Bine. Sora ta e…

— Da, e încă aici şi mă duce ea acasă. Acum nu te mai agita şi închide, eşti la serviciu!

Fără niciun chef, Simon puse capăt convorbirii. Se gândi la visul în care renunţa la vederea lui.

— Inspector-şef Kefas?

Simon ridică privirea. Tot mai sus. Femeia din faţa biroului era înaltă. Foarte înaltă. Şi slabă. De sub fusta elegantă ieşeau nişte picioare subţiri ca de insectă.

— Sunt Kari Adel. Mi s-a spus să te asist. Am încercat să te găsesc la locul faptei, dar ai dispărut.

Şi era tânără. Foarte tânără. Arăta mai mult a funcţionară de bancă ambiţioasă decât a poliţistă. Simon se lăsă cu scaunul şi mai mult pe spate.

— Ce loc al faptei?

— Kuba.

— Dar de unde ştii că e un loc al faptei?

Văzu cum ea îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Căuta o cale de ieşire. Dar nu exista niciuna.

— Posibil loc al faptei, spuse ea atunci.

— Şi cine spune că aş avea nevoie de ajutor?

Femeia arătă cu degetul mare în spatele ei, pentru a indica de unde venea ordinul.

— Dar cred că eu sunt cea care are nevoie de ajutor. Sunt nouă aici.

— Acum ai terminat pregătirea?

— Am lucrat un an şi jumătate la Departamentul Droguri.

— Deci eşti boboc. Şi deja ai ajuns la Omucideri? Felicitări, Adel! Eşti fie norocoasă, fie bine conectată, fie…

Simon se lăsă pe scaun la orizontală şi scormoni după cutia de tutun din buzunarul de la blugi.

— Femeie? sugeră ea.

— Voiam să spun inteligentă.

Kari Adel roşi, iar Simon văzu stânjeneala din ochii ei.

— Eşti inteligentă? întrebă Simon, strecurându-şi o bucată de tutun sub buza de sus.

— Am terminat a doua din an.

— Şi cât ai de gând să stai la Omucideri?

— Ce vrei să spui?

— Dacă drogurile nu ţi-au plăcut, de ce ţi-ar plăcea crima?

Femeia se mută iar de pe un picior pe altul. Simon îşi dădu seama că avusese dreptate. Făcea parte din acea categorie de oameni care treceau ca o cometă pe acolo, după care dispăreau la etajele superioare ale clădirii, la vârful ierarhiei. Inteligentă. Probabil că avea să plece de tot din poliţie. Aşa cum făcuseră nemernicii de la Biroul de Fraude Majore. Plecaseră cu abilităţile lor cu tot şi îl lăsaseră pe Simon baltă. Poliţia nu era un loc în care să rămâi, dacă erai deştept, talentat, ambiţios şi îţi doreai o viaţă bună.

— Am plecat de la locul faptei pentru că nu era nimic de găsit acolo, spuse Simon. Aşa că, spune-mi, tu de unde ai începe?

— Aş discuta cu rudele apropiate, spuse Kari Adel, privind în jur după un scaun. Aş face harta locurilor în care a fost înainte să ajungă în râu.

Accentul ei sugera că era din partea estică a Oslo-ului de vest, unde oamenii erau îngroziţi că ar putea fi stigmatizaţi din cauza accentului nepotrivit.

— Bun, Adel. Iar rudele apropiate…

— …soţia lui. Care urma să fie fosta lui soţie. L-a dat afară de

curând. Am vorbit cu ea. Vollan stătea la Centrul Ila pentru dependenţii de droguri. Pot să mă aşez…?

Inteligentă. Categoric inteligentă.

— Acum n-o să fie nevoie, spuse Simon ridicându-se.

Estimă că femeia era cu cel puţin 15 centimetri mai înaltă ca el. Chiar şi aşa, tot trebuia să facă doi paşi pentru unul de-al lui. Fustă strâmtă. Era absolut în regulă, dar Simon bănui că în curând ea avea să poarte altceva. Crimele se soluţionau în blugi.

— Ştiţi, n-aveţi voie aici.

Martha blocă accesul către uşa de la intrare a Centrului Ila, în timp ce îi privea pe cei doi oameni. I se păru că o mai văzuse pe femeie. Era greu de uitat, din cauza înălţimii şi a faptului că era foarte slabă. Departamentul Droguri? Avea un păr blond şi lipsit de viaţă, era foarte puţin machiată şi avea o expresie facială uşor îndurerată, care o făcea să semene cu fiica speriată a unui om bogat.

Bărbatul era diametral opus. Aproximativ 1,70 înălţime, undeva la 60 şi ceva de ani, cu faţa zbârcită. Dar şi riduri care sugerau că râdea destul de mult. Păr grizonant rar, deasupra unor ochi în care ea citi „bunătate”, „umor” şi „încăpăţânare”. Martha încerca automat să-i citească pe oameni la interviul de prezentare obligatoriu cu noii rezidenţi, ca să stabilească la ce tip de comportament şi ce tip de probleme se puteau aştepta angajaţii. Uneori se înşela. Dar nu des.

— Nu e nevoie să intrăm, spuse bărbatul care se prezentase drept inspector-şef Kefas. Suntem de la Omucideri. E vorba de Per Vollan. A locuit aici…

— A locuit?

— Da, e mort.

Martha icni. Era prima ei reacţie atunci când i se spunea că mai murise un om. Se întreba dacă asta avea rolul de a o asigura că ea e în continuare în viaţă. Apoi urma surpriza. Sau, mai degrabă, faptul că nu era surprinsă. Dar Per nu fusese dependent de droguri, nu stătuse în anticamera morţii, împreună cu ceilalţi. Sau stătuse? Iar ea văzuse asta, ştiuse asta în mod subconştient? Oare acesta era motivul pentru care icnetul obişnuit fusese urmat de o reacţie mentală la fel de obişnuită: bineînţeles? Nu, nu era vorba de asta. Era cealaltă

chestie.

— A fost găsit în râul Aker.

Bărbatul era cel care vorbea. Se vedea clar că femeia era stagiară.

— Înţeleg, spuse Martha.

— Nu pari surprinsă?

— Nu. Nu, probabil că nu. Bineînţeles, e un şoc de fiecare dată, dar…

— …dar e ceva de aşteptat în domeniul nostru, nu? spuse bărbatul, arătând spre ferestrele clădirii de alături. N-am ştiut că Tranen s-a închis.

— O să facă o patiserie de lux, spuse Martha, înfăşurându-şi braţele în jurul trupului ca şi cum i-ar fi fost frig. Pentru mămici sexy care beau latte.

— Deci au ajuns şi aici – ca să vezi, zise bărbatul, dând din cap către unul dintre moşnegii care treceau pe lângă el, cu genunchi tremurători de dependent, şi primind în schimb un salut măsurat. Văd multe feţe familiare aici. Dar Vollan era preot de închisoare. Raportul autopsiei nu e gata încă, dar nu am găsit urme de ac pe pielea lui.

— Nu stătea aici pentru că era consumator. Ne ajuta când aveam probleme cu foşti condamnaţi care locuiau aici. Aveau încredere în el. Aşa că, atunci când a plecat de acasă, i-am oferit o locuinţă temporară.

— Ştim asta. Voiam să întreb de ce n-ai fost surprinsă că a murit, dacă ştiai că nu consumă. Moartea lui putea să fie un accident.

— A fost un accident?

Simon se uită la femeia înaltă şi slabă. Aceasta ezită până când el îi făcu un semn din cap, apoi deschise în sfârşit gura.

— N-am găsit urme de violenţă, dar zona de lângă râu e un focar infracţional cunoscut.

Martha observă accentul ei şi conchise că o mamă severă corectase vorbirea fiicei la masă. O mamă care îi spusese că n-o să-şi găsească niciodată un soţ bun dacă vorbea ca o vânzătoare.

Inspectorul-şef îşi înclină capul într-o parte.

— Ce crezi, Martha?

Marthei îi plăcea de el. Arăta a om căruia îi pasă.

— Cred că ştia că urmează să moară.

Simon ridică din sprâncene.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că mi-a scris o scrisoare.

Martha ocoli masa din camera de şedinţe aflată în faţa recepţiei de la etajul unu. Reuşiseră să păstreze stilul gotic şi era de departe cea mai frumoasă încăpere a clădirii. Nu că ar fi fost cine ştie ce concurenţă. Martha îi turnă cafea inspectorului-şef, care se aşezase să citească scrisoarea pe care Per Vollan o lăsase pentru ea la recepţie. Partenera lui stătea sprijinită de marginea unui scaun de lângă el şi scria SMS-uri la telefon. Refuzase politicos cafeaua, ceaiul şi apa oferite de Martha, ca şi cum ar fi bănuit că aici până şi apa de la robinet era contaminată cu microbi nedoriţi. Kefas împinse scrisoarea spre ea.

— Aici spune că îşi lasă toate bunurile hostelului.

Colega lui trimise SMS-ul şi îşi drese vocea. Inspectorul-şef se întoarse spre ea.

— Da, Adel.

— Nu mai ai voie să spui hostel; se numeşte centru locativ.

Kefas se uită la ea, sincer surprins.

— De ce?

— Pentru că aici avem asistenţi sociali şi infirmerie, explică Martha. Din cauza asta e mai mult decât hostel. Bineînţeles, adevăratul motiv e că termenul de „hostel” are acum conotaţii nefericite. Beţii, scandaluri şi condiţii de trai mizere. Aşa că vopsesc puţin rugina şi schimbă denumirea.

— Dar chiar şi aşa… spuse inspectorul-şef. Vollan chiar voia să-şi lase toate bunurile acestui centru?

Martha dădu din umeri.

— Mă îndoiesc că avea prea multe de lăsat. Ai observat data de sub semnătură?

— A scris scrisoarea ieri. Crezi că a făcut asta pentru că ştia că urma să moară? Vrei să spui că s-a sinucis?

Martha se gândi la asta.

— Nu ştiu, zise ea.

Femeia înaltă şi slabă îşi drese iar vocea.

— Din câte ştiu eu, destrămarea unei căsnicii e un motiv obişnuit de sinucidere la bărbaţii peste 40 de ani.

Martha avu impresia că femeia aceea liniştită nu doar ştia

asta, ci cunoştea statistica exactă.

— Părea deprimat? întrebă Simon.

— Mai degrabă abătut, aş spune.

— Nu e ceva neobişnuit ca o persoană suicidară să se omoare când iese din depresie, spuse femeia.

Vorbea ca şi cum ar fi citit dintr-o carte. Ceilalţi doi se uitară la ea.

— Depresia însăşi este caracterizată adesea de apatie şi e nevoie de un anumit nivel de iniţiativă pentru a te sinucide, continuă ea.

Un bip indică faptul că primise un SMS. Kefas se întoarse spre Martha.

— Un bărbat de vârstă mijlocie e dat afară de soţie şi îţi scrie ceva care ar putea fi considerat bilet de adio. Atunci de ce nu e sinucidere?

— N-am spus că n-ar fi.

— Dar?

— Părea speriat.

— Speriat de ce?

Martha ridică din umeri. Se întrebă dacă nu cumva îşi creează singură probleme inutile.

— Per era un om care avea o latură tenebroasă. Vorbea deschis despre asta. Spunea că s-a făcut preot pentru că avea nevoie de iertare mai mult decât majoritatea oamenilor.

— Vrei să spui că făcuse lucruri pentru care nu oricine l-ar fi iertat?

— Lucruri pentru care *nimeni* nu l-ar fi iertat.

— Înţeleg. E vorba de acel tip de păcate unde clerul pare suprareprezentat?

Martha nu răspunse.

— De asta l-a dat afară soţia?

Martha ezită. Bărbatul acesta era mai iute la minte decât ceilalţi poliţişti pe care îi cunoscuse. Dar putea să aibă încredere în el?

— În munca mea înveţi arta de a ierta ceea ce e de neiertat, domnule inspector-şef. Bineînţeles, e posibil ca, până la urmă, Per să nu se fi putut ierta singur şi, din cauza asta, să fi ales această cale de scăpare. Dar e de asemenea posibil ca şi…

— …cineva, să zicem tatăl unui copil agresat, să vrea să evite o reclamaţie la poliţie care ar stigmatiza şi victima. Plus că acel

cineva nu putea fi sigur că Per Vollan avea să fie pedepsit şi, oricum, indiferent ce condamnare ar fi primit, n-ar fi fost suficientă. Aşa că acel cineva a hotărât să fie judecător, juriu şi călău.

Martha aprobă din cap.

— Cred că ţine de natura omului, dacă cineva face rău unui copil. N-ai întâlnit în munca dumitale cazuri în care legea e insuficientă?

Simon Kefas scutură din cap.

— Dacă poliţiştii ar ceda acestui tip de tentaţie, legea ar deveni inutilă. Eu chiar cred în domnia legii. Dreptatea trebuie să fie oarbă. Bănuieşti pe cineva anume?

— Nu.

— Datorii pentru droguri? întrebă Kari Adel.

— În cazul în care ar fi consumat, aş fi aflat, spuse Martha, scuturând din cap.

— Întreb pentru că tocmai am trimis un SMS unui poliţist de la Departamentul Droguri despre Per Vollan. Şi mi-a răspuns…

Kari Adel scoase mobilul din buzunarul gecii strâmte. O bilă scoasă odată cu el căzu pe podea cu un pocnet şi începu să se rostogolească spre est.

— *L-am văzut uneori vorbind cu unul dintre dealerii lui Nestor,* citi ea cu voce tare, ridicându-se şi începând să caute bila. *L-am văzut cumpărând o punguţă, dar fără să plătească.*

Kari Adel băgă telefonul la loc în buzunar şi prinse bila înainte ca aceasta să ajungă la perete.

— Şi ce înţelegi din asta? întrebă Simon.

— Că această clădire e înclinată spre Piaţa Alexander Kiellands. Probabil pe latura aia e mai mult lut şi mai puţin granit.

Martha chicoti, iar femeia înaltă şi slabă zâmbi scurt.

— Şi că Vollan datora bani cuiva. O punguţă de heroină costă 300 de coroane. Asta nici măcar o punguţă plină, doar 0,2 grame. Două punguţe pe zi…

— Stai aşa puţin, o întrerupse Simon. Drogaţii nu pot cumpăra pe datorie, nu-i aşa?

— De obicei, nu. Poate făcea o favoare cuiva şi era plătit în heroină.

Martha ridică braţele.

— Nu consuma, v-am mai spus! Jumătate din munca mea

înseamnă să ştiu dacă cineva e curat, bun?

— Bineînţeles, ai dreptate, domnişoară Lian, spuse Simon frecându-şi bărbia şi ridicându-se în picioare. Poate că heroina nu era pentru el. Oricum, va trebui să aşteptăm să vedem ce spune legistul.

— A fost bună ideea ta să întrebi la Departamentul Droguri, spuse Simon în timp ce o lua cu maşina pe Uelandsgate, spre centrul oraşului.

— Mulţumesc, spuse Kari.

— Martha Lian e o fată drăguţă. Te-ai mai întâlnit cu ea?

— Nu, dar, dacă m-aş fi întâlnit, n-aş fi dat-o jos din pat.

— Ce?

— Scuze, am făcut o glumă proastă. Vrei să spui dacă o cunoşteam din perioada în care am lucrat la Departamentul Droguri. Da. E minunată şi m-am întrebat întotdeauna de ce lucrează la Centrul Ila.

— Pentru că e frumoasă?

— E un fapt bine cunoscut că frumuseţea asigură perspective de carieră mai bune celor care au doar o inteligenţă şi capacitate medii. Munca la Centrul Ila nu e o trambulină pentru nimic, din câte îmi dau eu seama.

— Poate crede că e o slujbă care merită.

— Care merită? Ai idee cu cât se plăteşte…

— Care merită făcută. Nici poliţiştii nu sunt plătiţi prea bine.

— Aşa e.

— Dar e un loc bun în care să-ţi începi cariera, dacă îmbini asta cu Facultatea de Drept, spuse Simon. Când termini masterul?

Din nou, Simon detectă o urmă de roşeaţă pe gâtul lui Kari şi îşi dădu seama că atinsese un punct sensibil.

— Bun, spuse Simon. Mă bucur că putem dispune de serviciile tale. Mă aştept ca în curând să fii şefa mea. Sau să-ţi iei o slujbă în sectorul privat, unde salariile sunt în medie o dată şi jumătate mai mari pentru oameni cu abilităţile tale.

— Poate, spuse Kari. Dar nu cred că o să fiu vreodată şefa ta. În martie anul următor te pensionezi.

Simon nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Viră la stânga pe Grønlandsleiret, spre sediul Poliţiei.

— O dată şi jumătate salariul tău ţi-ar prinde foarte bine dacă

renovezi o locuinţă. Casă sau apartament?

— Casă, spuse Kari. Vrem doi copii şi ne trebuie mai mult spaţiu. Dat fiind preţul pe metru pătrat din centrul Oslo-ului, trebuie să cumperi o locuinţă care necesită renovare dacă nu ai moştenire. Şi părinţii mei, şi ai lui Sam trăiesc şi sunt bine; în plus, Sam şi cu mine am decis că subvenţia corupe.

— Corupe? Serios?

— Da.

Simon se uită la proprietarii pakistanezi de magazine care ieşiseră din magazinele lor supraîncălzite în stradă, unde discutau, fumau şi priveau traficul.

— Nu eşti curioasă cum mi-am dat seama că îţi cauţi casă?

— Bila, spuse Kari. Adulţii fără copii au aşa ceva în buzunar doar dacă vizionează case sau apartamente vechi şi vor să verifice dacă podeaua e înclinată din cauza unei afundări a solului atât de gravă că trebuie făcută o înălţare.

Era cu adevărat inteligentă.

— Nu uita un lucru, spuse Simon. Dacă o casă a stat în picioare timp de 120 de ani, e normal ca podeaua să fie puţin strâmbă.

— Se poate, spuse Kari, aplecându-se în faţă ca să se uite la turla Bisericii Grønland. Dar mie îmi plac podelele drepte.

Simon începu să râdă. Poate că până la urmă avea să-i placă fata asta. Şi lui îi plăceau podelele drepte.

7

— L-am cunoscut pe tatăl tău, spuse Johannes Halden.

Afară ploua. Fusese o zi caldă şi însorită; norii se strânseseră la orizont şi asupra oraşului căzuse o ploaie măruntă de vară. Johannes îşi aminti ce senzaţie îi provocase ploaia atunci, înainte s-o dea în bară. Cum micii stropi de ploaie se încălzeau în clipa în care izbeau pielea încinsă de soare. Cum ploaia făcea ca din asfalt să se înalţe mirosul de praf. Parfumul florilor, al ierbii şi-al frunzelor îl făcea să se simtă exuberant, ameţit şi zburdalnic. Ah, dac-ar fi fost iar tânăr!

— Am fost informatorul lui, spuse Johannes.

Sonny stătea în întuneric, lângă perete, şi era imposibil să-i vezi faţa. Johannes nu avea prea mult timp; în curând, celulele urmau să se închidă pe timpul nopţii. Inspiră adânc. Acum era momentul. Propoziţia pe care trebuia s-o spună, dar de ale cărei consecinţe îi era groază. Rostirea cuvintelor care stătuseră în pieptul lui atâta timp, încât Johannes se temea că prinseseră rădăcini.

— Nu e adevărat că s-a împuşcat, Sonny.

Gata. În sfârşit, îi spusese.

Tăcere.

— Nu dormi, nu-i aşa, Sonny?

Johannes vedea trupul mişcând în penumbră.

— Îmi dau seama cum trebuie să fi fost pentru tine şi mama ta. Să-ţi găseşti tatăl mort. Să citeşti biletul în care pretindea că el era cârtiţa din poliţie care-i ajuta pe dealeri şi traficanţi. Că le spusese despre razii, probe, suspecţi…

Johannes văzu albul unor ochi care clipeau.

— Dar era invers, Sonny. Tatăl tău bănuia cine e cârtiţa. L-am auzit pe Nestor cum vorbea la telefon cu şeful lui despre faptul că trebuie să se debaraseze de un poliţist pe nume Lofthus, înainte ca acesta să strice totul. I-am spus tatălui tău despre discuţie, i-am spus că e în pericol, că poliţia trebuie să acţioneze rapid. Dar tatăl tău a spus că nu putea implica alţi oameni, că trebuie să se descurce singur, fiindcă ştia că alţi poliţişti erau în slujba lui Nestor. Aşa că m-a pus să jur că o să-mi ţin gura şi că nu suflu o vorbă nimănui. Iar eu mi-am ţinut promisiunea până în clipa asta.

Înţelesese Sonny? Poate că nu, dar cel mai important nu era că Sonny ascultase sau nu consecinţele mărturisirii, ci faptul că

Johannes îşi descărcase sufletul. Că, în sfârşit, îi spusese. Livrase mesajul proprietarului de drept.

— Tatăl tău era singur în weekendul acela; tu şi cu mama ta eraţi plecaţi din oraş, la un concurs de lupte libere. Ştia că ei o să-l atace, aşa că s-a baricadat în căsuţa aceea galbenă a voastră din Berg.

Johannes avu impresia că simte ceva în întuneric. O schimbare de puls şi respiraţie.

— Chiar şi aşa, Nestor şi oamenii lui au reuşit să intre în casă. Nu voiau problemele pe care le-ar fi avut dacă împuşcau un poliţist, aşa că l-au obligat pe tatăl tău să scrie un bilet de adio.

Johannes înghiţi în sec.

— În schimbul promisiunii de a vă cruţa pe voi, pe tine şi mama ta. După aceea l-au împuşcat de la mică distanţă, cu pistolul lui.

Johannes închise ochii. Era linişte perfectă şi totuşi el avea senzaţia că cineva îi ţipă la ureche. În piept şi gât simţea o încordare pe care nu o mai simţise de foarte mulţi ani. Dumnezeule mare, oare când plânsese ultima oară? Când se născuse fiica lui? Dar acum nu se mai putea opri; trebuia să termine ce începuse.

— Bănuiesc că te întrebi cum a intrat Nestor în casă?

Johannes îşi ţinu respiraţia. Părea că şi băiatul încetase să mai respire; nu auzea decât vuietul sângelui în urechi.

— Cineva m-a văzut vorbind cu tatăl tău şi Nestor s-a gândit că poliţia a fost puţin prea norocoasă cu camioanele pe care le oprise în ultimul timp. Eu am negat că aş fi spus ceva, i-am zis că îl cunoşteam vag pe tatăl tău, care încerca să obţină informaţii de la mine. Aşa că Nestor a spus că, dacă tatăl tău credea că eu aş putea deveni informator, atunci, dacă m-aş duce la uşa de la intrare, el ar trebui să deschidă. A spus că aşa mi-aş dovedi loialitatea…

Johannes auzea că celălalt începuse să respire iar. Rapid. Intens.

— Tatăl tău a deschis uşa. Pentru că ai încredere în informatorul tău, nu-i aşa?

Johannes simţi mişcare, dar nu auzi şi nu văzu nimic decât atunci când primi pumnul. Iar în timp ce stătea întins pe podea, simţind gustul metalic al sângelui, simţind cum dintele îi alunecă pe gât, auzind cum băiatul ţipă la nesfârşit, uşa celulei se

deschide, gardienii strigă şi apoi băiatul e imobilizat şi încătuşat, se gândi la viteza, precizia şi forţa uimitoare ale loviturii acestui drogat. Şi la iertare. Iertarea pe care nu o primise. Şi la timp. La secundele care treceau. La noaptea care se apropia.

8

Ce îi plăcea cel mai mult lui Arild Franck la maşina lui era sunetul. Sau mai degrabă absenţa sunetului. Zumzetul motorului V8 de 4,8 litri îi amintea de maşina de cusut a mamei lui, din copilăria petrecută în Stange, lângă Hamar. Şi acela fusese un sunet al tăcerii. Al tăcerii, calmului şi concentrării.

Uşa din dreapta se deschise şi Einar Harnes urcă. Franck nu ştia de unde îşi cumpără costume avocaţii tineri din Oslo; ştia doar că nu era acelaşi magazin cu cel la care mergea el. Şi nici nu înţelesese niciodată ce rost are să cumperi costume de culoare deschisă. Costumele erau întunecate. Şi costau mai puţin de 5000 de coroane. Diferenţa de preţ dintre costumele lui şi cele ale lui Harnes trebuia achitată într-un cont pentru generaţiile viitoare, care aveau propriile lor familii de întreţinut şi care aveau să continue munca de edificare a Norvegiei. Sau pentru a asigura o pensie timpurie şi confortabilă. Sau un Porsche Cayenne.

— Am auzit că e la carceră, spuse Harnes în timp ce maşina pleca de lângă trotuarul din faţa intrării vopsite cu graffiti a biroului de avocatură Harnes & Fallbakken.

— A bătut un deţinut, zise Franck.

Harnes ridică dintr-o sprânceană bine îngrijită.

— Gandhi a dat cu pumnul?

— Nu ştii niciodată de ce e în stare un drogat. Dar are deja patru zile de sevraj, aşa că presupun că o să fie foarte cooperant.

— Da, e o trăsătură de familie – cel puţin aşa am auzit.

— Ce-ai auzit?

Franck claxonă o Corolla prea lentă.

— Doar ce ştie toată lumea. Mai e şi altceva?

— Nu.

Arild Franck tăie faţa unui Mercedes decapotabil. Ieri se dusese la carceră. Personalul tocmai terminase de curăţat voma, iar băiatul stătea ghemuit sub o pătură de lână, într-un colţ.

Franck nu se întâlnise niciodată cu Ab Lofthus, dar ştia că fiul călcase pe urmele tatălui. Că practicase luptele libere, asemenea tatălui său, şi la 15 ani părea atât de promiţător încât ziarul *Aftenposten* îi prezisese o carieră în liga naţională. Acum stătea într-o celulă împuţită, tremurând ca o frunză şi suspinând

ca o fetiţă. Toţi oamenii sunt egali în sevraj.

Opriră în faţa gheretei de pază. Einar Harnes îşi scoase legitimaţia, iar bariera de oţel se ridică. Franck parcă maşina pe locul alocat lui, apoi se îndreptară spre intrarea principală, unde Harnes fu înregistrat ca vizitator. De obicei, Franck îi deschidea lui Harnes uşa din spate, care ducea spre vestiarul personalului, ca să evite înregistrarea lui. Nu voia să ofere cuiva prilejul de a specula în privinţa motivului pentru care un avocat cu reputaţia lui Harnes vizita Staten atât de des.

Orice deţinut suspectat de implicare într-un nou caz de infracţiune era, de regulă, interogat la sediul central al Poliţiei, dar Franck ceruse ca acest interogatoriu să aibă loc la Staten, dat fiind că Sonny Lofthus era actualmente la carceră.

O celulă goală fusese eliberată şi pregătită în acest scop. Un poliţist şi o poliţistă în haine civile stăteau de o parte a mesei. Franck îi mai văzuse, dar nu-şi amintea numele lor. Silueta aflată de cealaltă parte a mesei era atât de palidă că părea să se contopească cu peretele alb lăptos. Ţinea capul plecat şi mâinile strâns încleştate de marginea mesei, ca şi cum camera s-ar fi învârtit.

— Deci, Sonny, spuse Harnes voios, punând mâna pe umărul băiatului, eşti pregătit?

Poliţista îşi drese vocea.

— Întrebarea e mai degrabă dacă a terminat, spuse ea.

Harnes schiţă un zâmbet spre ea şi ridică din sprâncene.

— Ce vrei să spui? Sper că n-aţi început să-mi chestionaţi clientul în lipsa avocatului.

— A spus că nu e nevoie să te aşteptăm, răspunse poliţistul.

Franck se uită la băiat şi îşi dădu seama că e o problemă.

— Deci a mărturisit deja? oftă Harnes, deschizând servieta şi scoţând trei foi de hârtie capsate laolaltă. Atunci, dacă o vreţi în varianta scrisă…

— Dimpotrivă, spuse poliţista. Tocmai a negat că ar avea ceva de-a face cu crima.

În cameră se făcu atât de linişte că Franck auzea păsările de afară.

— Poftim? spuse Harnes.

Sprâncenele lui ajunseseră acum la linia părului. Franck nu ştia ce-l înfuria mai tare: sprâncenele smulse ale avocatului sau lentoarea cu care acesta înţelegea catastrofa aflată în

desfăşurare.

— A mai spus ceva? întrebă el.

Poliţista se uită la directorul adjunct al închisorii, apoi la avocat.

— E în regulă, spuse Harnes. Directorul e aici la solicitarea mea, în caz că aveţi nevoie de mai multe informaţii despre permisia de o zi a lui Lofthus.

— Eu, personal, i-am aprobat-o, zise Franck. Nu exista nimic care să indice că ar putea să aibă consecinţe atât de tragice.

— Şi deocamdată nu ştim dacă a avut, spuse poliţista. Dat fiind că nu avem o mărturisire.

— Dar probele… exclamă Arild Franck.

Apoi se opri.

— Ce ştii dumneata despre probe? întrebă poliţista.

— Am presupus că aveţi nişte probe, spuse Franck. Dat fiind că Lofthus e suspect. Nu-i aşa, domnule…?

— Detectiv inspector Henrik Westad, zise poliţistul. Eu am fost prima persoană care l-a chestionat pe Lofthus, dar acum el şi-a schimbat declaraţia. Spune chiar că are un alibi pentru intervalul crimei. Un martor.

— Are într-adevăr un martor, îl întrerupse Harnes, uitându-se la tăcutul său client. Gardianul care l-a însoţit în permisia de o zi. Iar acesta a spus că Lofthus a dispărut timp de…

— Alt martor, spuse Westad.

— Dar cine ar putea fi acesta? întrebă Franck ironic.

— Lofthus spune că s-a întâlnit cu un bărbat pe nume Leif.

— Leif şi mai cum?

Toţi îl priveau fix pe deţinutul cu păr lung, care arăta de parcă s-ar fi aflat undeva foarte departe, ignorând complet prezenţa lor.

— Nu ştie, zise Westad. Spune că au discutat puţin într-un refugiu de pe şosea. Spune că martorul avea un Volvo albastru cu un abţibild pe care scria „I Drammen” şi crede că e posibil ca martorul să fi fost bolnav sau să aibă probleme cu inima.

Franck izbucni într-un râs lătrat.

— Cred, spuse Einar Harnes cu un calm forţat, în timp ce băga foile înapoi în servietă, că ar fi bine să punem punct aici, ca să pot discuta cu clientul meu şi să-mi dea instrucţiuni.

Franck avea obiceiul de a rânji când era furios. Iar acum furia fierbea în capul lui ca un ceainic în clocot; trebui să se adune ca

să nu râdă iar zgomotos. Se uită urât la aşa-zisul client al lui Harnes. Sonny Lofthus probabil înnebunise. Mai întâi atacul asupra bătrânului Halden şi acum asta. Probabil că heroina îi rosese, în sfârşit, creierul. Dar el n-avea să-l lase să strice totul, era mult prea important. Franck inspiră adânc şi auzi un clinchet imaginar, ca un ceainic electric care se opreşte singur. Nu trebuia decât să-şi păstreze calmul şi să lase timpul să treacă. Să mai lase puţin timp sevrajului.

Simon stătea pe Sannerbrua, privind la apa care curgea la opt metri mai jos. Era ora 6 seara şi Kari Adel tocmai întrebase despre regulile Departamentului Omucideri în privinţa orelor suplimentare.

— Habar n-am, spuse Simon. Vorbeşte la Resurse Umane.

— Vezi ceva acolo?

Simon scutură din cap. Sub frunzişul de pe malul de est al râului distingea poteca ce mergea pe lângă apă până la noua Operă de lângă fiordul Oslo. Un bărbat stătea pe o bancă şi hrănea porumbeii. *E pensionar,* se gândi Simon. *Asta faci după ce te pensionezi.* Pe malul de vest era un bloc de apartamente modern, cu ferestre şi balcoane care ofereau o panoramă atât asupra râului, cât şi a podului.

— Şi atunci ce facem aici? spuse Kari, bătând cu piciorul în asfalt, impacientată.

— Trebuie să mergi undeva? întrebă Simon.

Privi în jur. O maşină trecu agale, un cerşetor zâmbitor îi întrebă dacă pot să-i schimbe o bancnotă de 200 de coroane, un cuplu cu ochelari de soare eleganţi şi un grătar de unică folosinţă în raftul de sub căruciorul copilului trecu pe lângă ei, râzând de ceva. Lui Simon îi plăcea la nebunie Oslo-ul în timpul vacanţei de vară, când oraşul se golea de oameni şi redevenea al lui. Când se transforma din nou în satul uşor supradimensionat al copilăriei lui, în care nu se întâmpla mare lucru, iar ceea ce se întâmpla însemna ceva. Un oraş pe care îl înţelegea.

— Nişte prieteni ne-au invitat pe mine şi pe Sam la cină.

Prieteni, se gândi Simon. Şi el avusese prieteni. Ce se întâmplase cu ei? Poate că şi ei se întrebau exact acelaşi lucru. Ce se întâmplase cu el? Simon nu ştia dacă ar fi putut să le ofere un răspuns potrivit.

Râul nu putea să aibă mai mult de un metru şi jumătate adâncime. În unele locuri, din apă ieşeau stânci. Raportul autopsiei menţiona răni compatibile cu o cădere de la o anumită înălţime, ceva care s-ar fi putut potrivi cu gâtul rupt care constituise cauza efectivă a morţii.

— Suntem aici pentru că am mers în susul şi în josul râului Aker şi ăsta e singurul loc în care podul e suficient de sus şi apa suficient de puţin adâncă pentru ca el să se fi lovit de stânci atât de tare. În plus, e podul cel mai apropiat de hostel.

— Centru locativ, îl corectă Kari.

— Ai încerca să te sinucizi aici?

— Nu.

— Vreau să spun, dacă ai vrea să te sinucizi.

Kari încetă să-şi mai târşâie picioarele şi privi peste balustradă.

— Presupun că aş alege un loc mai înalt. E prea mare riscul de supravieţuire. Prea mare riscul de a ajunge într-un cărucior cu rotile…

— Dar nici n-ai împinge pe cineva de pe podul ăsta, dacă ai încerca să-l omori, nu-i aşa?

— Nu, probabil că nu, căscă ea.

— Deci căutăm pe cineva care i-a rupt gâtul lui Per Vollan şi apoi l-a aruncat în râu de aici.

— Presupun că asta numeşti tu o teorie.

— Nu, asta numim *noi* o teorie. Cina aceea…

— Da?

— Sună-ţi partenerul şi spune-i că se contramandează.

— Da?

— Începem să căutăm posibili martori din uşă-n uşă. Poţi să începi să suni la uşa tuturor celor al căror balcon dă spre râu. Apoi trebuie să căutăm cu atenţie în arhive pe cineva care a mai rupt gâtul cuiva în trecut.

Simon închise ochii şi inspiră adânc.

— Nu ţi se pare grozav Oslo-ul vara?

9

Einar Harnes nu avusese niciodată ambiţia de a salva lumea. Doar o mică parte a ei. Mai exact, partea lui. Aşa că studiase Dreptul. Doar o mică parte a lui. Mai precis, partea de care avea nevoie ca să ia examenul. Îşi găsise o slujbă la un birou de avocatură care activa categoric în partea cea mai de jos a sistemului juridic din Oslo, lucrase pentru ei doar atât cât să-şi ia autorizaţia şi îşi înfiinţase propriul birou în asociere cu Erik Fallbakken, un avocat în vârstă aproape alcoolic, împreună cu care forţase limitele abjecţiei. Acceptaseră cele mai disperate cazuri şi le pierduseră aproape pe toate, dar prin asta dobândiseră reputaţia de apărători ai celei mai josnice societăţi. Natura clienţilor lor făcea ca facturile companiei Harnes & Fallbakken să fie, de regulă, achitate – dacă erau achitate – în ziua în care oamenii îşi încasau ajutoarele sociale. Eirnar Harnes îşi dăduse seama curând că misiunea lui nu era de a furniza dreptate, nu făcea altceva decât să ofere o alternativă puţin mai scumpă la recuperatorii de datorii, serviciile sociale şi ghicitoare. Îi ameninţa pe oameni pentru că era plătit să-i ameninţe cu procesul, îi angaja cu salariul minim pe cei mai inutili indivizi din oraş şi promitea întotdeauna clienţilor potenţiali că vor învinge la tribunal. Cu toate acestea, Harnes avea un anumit client care constituia adevăratul motiv pentru care afacerea lui supravieţuise. Acest client nu era înregistrat în sistemul de arhivare – dacă puteai numi sistem haosul care domnea în fişete, gestionat de o secretară aflată mai mult sau mai puţin permanent în concediu medical. Acest client îşi achitase întotdeauna notele de plată, de obicei cu bani lichizi, şi rareori ceruse factură. Şi era puţin probabil să ceară factură pentru orele pe care Harnes era pe cale să le acumuleze acum.

Sonny Lofthus stătea cu picioarele încrucişate pe pat, iar ochii lui emanau o disperare albă. Trecuseră şase zile de la faimosul interogatoriu şi băiatul o ducea greu, dar rezistase mai mult decât se aşteptaseră ei. Relatările celorlalţi deţinuţi cu care luase legătura Harnes erau remarcabile. Sonny nu încercase să facă rost de droguri; dimpotrivă, refuzase oferte de amfetamină şi canabis. Fusese văzut la sala de gimnastică, unde alergase pe bandă timp de două ore, fără să se oprească, după care ridicase greutăţi încă două ore. Noaptea fuseseră auzite ţipete din celula lui Sonny. Dar el rezista. Un tip care fusese consumator

împătimit de heroină timp de 12 ani. Singurii oameni de care mai auzise Harnes să fi reuşit aşa ceva erau cei care înlocuiseră drogurile cu ceva la fel de adictiv, care îi putea stimula şi motiva la fel de mult precum extazul unei doze. Şi lista era scurtă. Sau îl descopereau pe Dumnezeu, sau se îndrăgosteau, sau aveau un copil. Cam asta era. Pe scurt, găseau în sfârşit ceva care oferea vieţii lor un ţel nou şi diferit. Sau poate era doar ultima ieşire la suprafaţă a unui om care se îneacă, înainte de a se scufunda definitiv? Ce ştia sigur Einar Harnes era că bossul lui aştepta un răspuns. Nu. Nu un răspuns. Rezultate.

— Au probe de ADN, deci o să fii condamnat indiferent dacă mărturiseşti sau nu. De ce să prelungeşti fără niciun motiv chinul ăsta?

Niciun răspuns.

Harnes îşi trecu mâna apăsat prin părul dat pe spate.

— Pot să fac să ajungă aici o punguţă de Superboy într-o oră, deci care e problema? Nu-mi trebuie decât o semnătură a ta aici.

Harnes bătu cu degetul în foile de hârtie A4 de pe servieta aşezată pe coapse.

Băiatul încercă să-şi umezească buzele uscate şi crăpate cu o limbă atât de albă că Harnes se întrebă dacă nu cumva produce sare.

— Mulţumesc. O să reflectez la asta.

Mulţumesc? O să reflectez la asta? Oferea droguri unui drogat penibil în sevraj! Oare băiatul anulase legile gravitaţiei?

— Ascultă, Sonny…

— Şi mulţumesc de vizită.

Harnes scutură din cap şi se ridică. Băiatul nu avea să reziste. Harnes trebuia pur şi simplu să mai aştepte. Până când epoca miracolelor trecea.

Un gardian îl însoţi pe avocat prin toate uşile şi ecluzele până la recepţie, unde acesta îi rugă să-i cheme un taxi. Se gândi la ce va spune clientul lui. Sau mai degrabă ce va face clientul lui, dacă el nu salva lumea.

Adică partea lui de lume.

Geir Goldsrud se aplecă în faţă, pe scaun, şi privi lung ecranul.

— Ce naiba pune la cale?

— Pare că vrea să atragă atenţia cuiva, spuse alt gardian din centrul de supraveghere.

Goldsrud se uită la băiat. Barba lungă îi ajungea până pe pieptul gol. Stătea pe un scaun, în faţa uneia dintre camerele de supraveghere, şi bătea în lentilă cu nodul degetului arătător, mimând din buze cuvinte de neînţeles.

— Finstad, vino cu mine, spuse Goldsrud ridicându-se.

Trecură pe lângă Johannes, care spăla podeaua pe coridor. Această privelişte îi aminti vag lui Goldsrud de ceva dintr-un film. Coborâră la parter, trecură pe lângă bucătăria comună şi merseră mai departe pe coridor, găsindu-l pe Sonny aşezat pe scaunul pe care tocmai stătuse în picioare.

Goldsrud îşi dădu seama, după braţe şi partea de sus a trupului, că băiatul făcuse recent exerciţii fizice; muşchii şi venele erau conturate clar sub piele. Auzise că unii dintre cei mai înrăiţi consumatori de droguri tari făceau ridicări cu bicepşii la sală înainte să se injecteze. Circulau tot felul de pastile şi amfetamină, dar Staten era una dintre puţinele închisori din Norvegia – foarte posibil singura – unde exista un control limitat asupra contrabandei cu heroină. Chiar şi aşa, Sonny părea să nu fi avut niciodată vreo problemă în a-şi face rost de ea. Până acum. Goldsrud îşi dădea seama după tremurul băiatului că acesta nu mai luase o doză de mai multe zile. Nu era de mirare că era disperat.

— Ajutaţi-mă! îi imploră Sonny când îi văzu că se apropie.

— Sigur, spuse Goldsrud, făcându-i cu ochiul lui Finstad. O punguţă te costă două mii.

Spusese asta în glumă, dar îşi dădu seama că Finstand nu era pe de-a-ntregul convins.

Băiatul scutură din cap. Până şi muşchii gâtului erau umflaţi. Goldsrud auzise un zvon că băiatul fusese cândva un practicant promiţător de lupte libere. Poate că era adevărat ce se spunea, că toţi muşchii pe care îi făceai înainte de 12 ani puteau fi recuperaţi la maturitate în câteva săptămâni.

— Închideţi-mă.

— Nu te închidem decât la ora 10, Lofthus.

— Vă rog!

Goldsrud era nedumerit. Se întâmpla ca deţinuţii să ceară să fie încuiaţi în celulă pentru că le era frică de cineva. Uneori, dar nu întotdeauna, aveau şi motive. Frica era un subprodus

obişnuit al vieţii infracţionale. Sau viceversa. Dar Sonny era probabil singurul deţinut de la Staten care nu avea nici măcar un singur duşman printre ceilalţi. Dimpotrivă, îl tratau ca pe o vacă sfântă. Flăcăul nu dăduse niciodată vreun semn că i-ar fi frică şi, în mod evident, avea mai multă rezistenţă fizică şi mentală decât media ca să facă faţă dependenţei. Atunci de ce…?

Băiatul îşi scărpină cicatricea unei urme de ac de pe antebraţ şi atunci Goldsrud îşi dădu seama că *toate* urmele erau acoperite de cicatrice. Nu avea urme noi. Se lăsase. De asta voia să fie închis. Era în sevraj şi Goldsrud înţelegea foarte bine că ar fi acceptat orice i se oferea, indiferent despre ce era vorba.

— Vino, îi spuse el.

— Te rog, ridică picioarele, Simon!

Simon se uită la femeia de serviciu atât de mică şi încovoiată că abia trecea peste nivelul căruciorului pe care-l împingea. Lucra la sediul Poliţiei dinainte ca Simon să fi venit acolo, undeva în mileniul anterior. Era o femeie cu opinii categorice, care se autointitula – şi-i numea şi pe colegii ei, indiferent de gen – „doamna” de serviciu.

— Bună, Sissel, iar a venit vremea? spuse Simon uitându-se la ceas.

Era trecut de ora 4. Sfârşitul oficial al zilei de lucru din Norvegia. Într-adevăr, legea muncii practic impusese că trebuia să pleci la fix, pentru rege şi pentru ţară. Mai demult, lui Simon nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin de plecatul la timp, dar asta fusese atunci. Ştia că Else îl aşteaptă, că începuse să pregătească cina cu câteva ore în urmă şi că, atunci când el ajungea acasă, Else avea să pretindă că încropise masa în grabă, în speranţa că el n-avea să vadă mizeria, ingredientele vărsate şi celelalte semne care dezvăluiau faptul că vederea ei se mai deteriorase puţin.

— De mult n-am mai fumat o ţigară împreună, Simon.

— Acum am tutun de supt.

— Pun pariu că nevasta aia tânără a ta te-a făcut să te laşi. Încă n-aveţi copii?

— Încă nu te-ai pensionat, Sissel?

— Eu cred că ai deja un copil pe undeva, de-aia nu mai vrei

unul.

Simon zâmbi şi se uită la ea cum dă cu mopul pe sub picioarele lui. Se întrebă, nu pentru prima oară, cum fusese posibil ca din trupul minuscul al lui Sissel Thou să fi ieşit o progenitură de asemenea dimensiuni. *Copilul lui Rosemary.* Simon îşi strânse hârtiile. Cazul Vollan fusese pus la dosar. Niciunul dintre locuitorii apartamentelor din Sannerbrua nu văzuse nimic şi nu apăruse niciun martor. Până când găseau probe că fusese comisă vreo infracţiune, cazul putea fi retrogradat, hotărâse şeful lui, spunându-i să-şi dedice următoarele câteva zile îngroşării rapoartelor a două cazuri de crimă soluţionate pentru care procuroarea îi mustrase, descriindu-le ca fiind „mai degrabă subţiri”. Procuroarea nu găsise nicio eroare, voia doar să vadă „o anumită sporire a nivelului de detaliu”.

Simon închise calculatorul, îşi luă haina şi se îndreptă spre uşă. Era încă vară, ceea ce însemna că mulţi dintre angajaţii care nu erau în concediu plecaseră la ora 3, astfel că auzea doar zgomote răzleţe de tastatură în biroul în plan deschis care mirosea a lipici de la pereţii despărţitori vechi încălziţi de soare. O zări pe Kari în spatele unuia dintre ei. Stătea cu picioarele pe birou şi citea o carte. Simon băgă capul înăuntru.

— Nicio cină cu prietenii în seara asta?

Kari închise cartea automat şi ridică privirea spre el cu un amestec de iritare şi vinovăţie. Simon se uită la titlul cărţii: *Drept comercial.* Era convins că ea ştie că nu are niciun motiv să se simtă prost pentru că studiază în timpul programului de lucru, dat fiind că nimeni nu-i dăduse nimic de făcut. Asta era ceva normal la Omucideri; dacă nu erau crime, nu era de lucru. Aşadar, Simon conchise după roşeaţa lui Kari că ea ştia că diploma de drept avea s-o îndepărteze în cele din urmă din acel departament şi resimţea asta ca pe un fel de trădare. Iar iritarea venea din faptul că, deşi Kari se convinsese că trebuia să fie acceptabil să-şi folosească timpul în modul acesta, atunci când el apăruse, reacţia ei instinctivă fusese să închidă cartea.

— Sam s-a dus la surfing în Vestlandet weekendul ăsta. Mă gândeam că mai bine citesc aici decât acasă.

— Munca în poliţie poate fi plictisitoare, spuse Simon dând din cap. Chiar şi la Omucideri.

Kari îl privi.

— Mai ales la Omucideri, spuse el dând din umeri.

— Atunci de ce te-ai făcut anchetator la Omucideri?

Kari îşi aruncă pantofii şi îşi ridică picioarele goale pe marginea scaunului. Ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns mai lung, conchise Simon. Probabil că era unul dintre acei oameni care preferă singurătăţii orice companie, care ar prefera să stea într-un birou în plan deschis aproape pustiu în care există măcar o şansă să vorbeşti cu cineva decât în sufrageria lor, unde liniştea şi tăcerea sunt garantate.

— Poate n-o să-ţi vină să crezi, dar a fost un act de protest, spuse el, sprijinindu-se de marginea biroului. Tatăl meu era ceasornicar şi voia ca eu să preiau afacerea. Eu nu voiam să fiu o copie proastă a tatălui meu.

Kari îşi înfăşură braţele în jurul picioarelor ei lungi de insectă.

— Şi ai vreun regret?

Simon privi spre fereastră. Căldura făcea ca aerul de afară să tremure.

— Din vânzarea de ceasuri s-au făcut bani.

— Tatăl meu n-a făcut, spuse Simon. Şi nu-i plăceau imitaţiile. A refuzat să se conformeze tendinţei şi să facă numai copii ieftine şi ceasuri digitale de plastic. Credea că e linia de minimă rezistenţă. A dat faliment cu stil.

— Aha, asta explică de ce n-ai vrut să te faci ceasornicar.

— Nu, până la urmă tot ceasornicar am ajuns.

— Cum aşa?

— Tehnician criminalist. Expert în balistică. Traiectorii de glonţ şi aşa mai departe. E aproape acelaşi lucru cu a repara ceasuri. Probabil că semănăm cu părinţii noştri mai mult decât ne place să credem.

— Şi ce s-a întâmplat? zâmbi Kari. Ai dat faliment?

— Păi, spuse Simon uitându-se la ceasul lui, presupun că a început să mă intereseze mai mult motivaţia decât modalitatea. Nu ştiu dacă am luat decizia corectă când m-am făcut anchetator tactic. Proiectilele şi rănile de glonţ sunt mai previzibile decât creierul uman.

— Deci atunci ai început să lucrezi la Biroul de Fraude Majore?

— Mi-ai citit CV-ul.

— Citesc întotdeauna despre oamenii cu care lucrez. Te-ai săturat de sânge şi măruntaie?

— Nu, dar mă temeam că Else, soţia mea, s-ar putea sătura.

Când ne-am căsătorit, i-am promis că o să am un program de lucru mai regulat şi nu mai fac ture. Îmi plăcea Biroul de Fraude Majore; semăna puţin cu a lucra iar la ceasuri. Apropo de soţia mea…

Simon se ridică de pe birou.

— De ce-ai plecat de la Biroul de Fraude Majore, dacă-ţi plăcea aşa de mult?

Simon zâmbi obosit. Kari nu putea afla asta din CV-ul lui, nu-i aşa?

— Lasagna. Cred că a făcut lasagna. Ne vedem mâine.

— Apropo, m-a sunat un fost coleg. Mi-a spus că a văzut un drogat care umbla cu un guler la gât.

— Guler?

— Ca acela pe care-l purta Per Vollan.

— Şi ce-ai făcut cu informaţia asta?

Kari deschise din nou cartea.

— Nimic. I-am spus că acest caz a fost pus la dosar.

— Retrogradat. Până când găsim noi probe. Cum îl cheamă pe drogat şi unde-l putem găsi?

— Gilberg. La hostel.

— Centru locativ. Vrei să faci o pauză de la citit?

Kari oftă şi închise cartea.

— Cum rămâne cu lasagna?

— Nicio problemă, spuse Simon dând din umeri. O s-o sun pe Else, ea o să înţeleagă. Şi lasagna e mai bună reîncălzită.

10

Johannes vărsă apa murdară în chiuvetă şi băgă mopul şi găleata în dulap. Spălase toate coridoarele de la etajul unu şi din centrul de supraveghere şi se gândea cu nerăbdare la cartea care-l aştepta în celulă. *Zăpezile de pe Kilimanjaro.* Era o culegere de povestiri, însă el citea iar şi iar aceeaşi povestire despre un bărbat cu cangrenă la picior care ştie că urmează să moară. Despre faptul că înţelegerea acestui lucru nu face din el o persoană mai bună sau mai rea, ci doar mai intuitivă, mai onestă, mai puţin răbdătoare. Johannes nu fusese niciodată un mare cititor, cartea îi fusese recomandată de bibliotecarul închisorii şi, dat fiind că începuse să-l intereseze Africa după ce fusese în Liberia şi Coasta de Fildeş, Johannes citise primele pagini despre un muribund aparent nevinovat dintr-un cort din savană. Prima oară o răsfoise doar, acum citea încet, cuvânt cu cuvânt, căutând ceva, chiar dacă nu ştia ce anume.

— Salut!

Johannes se întoarse.

Salutul lui Sonny fusese aproape o şoaptă, iar silueta cu obraji supţi şi ochi exaltaţi care stătea în faţa lui era atât de palidă că părea aproape transparentă. *Ca un înger,* se gândi Johannes.

— Bună, Sonny! Am auzit că te-au băgat la carceră. Cum te mai simţi acum?

Sonny dădu din umeri.

— Ai un croşeu de stânga bun, băiete, spuse Johannes zâmbind larg şi arătând spre golul unde se aflase înainte un incisiv.

— Sper că o să mă poţi ierta.

— Eu sunt cel care are nevoie de iertare, Sonny, spuse Johannes înghiţind în sec.

Cei doi se uitară unul la celălalt. Johannes văzu că Sonny priveşte într-o parte şi-n alta pe coridor. Se lăsară câteva clipe de tăcere.

— Vrei să evadezi din închisoare pentru mine, Johannes?

Johannes nu se grăbi, încercând să rearanjeze cuvintele ca să vadă dacă aşa au mai mult sens. Apoi întrebă:

— Ce vrei să spui? Eu nu vreau să fug. Plus că n-am unde să merg. M-ar prinde şi m-ar aduce înapoi imediat.

Sonny nu răspunse, dar ochii lui emanau o disperare neagră, iar Johannes înţelese.

— Vrei… vrei să evadez ca să fac rost de nişte Superboy pentru tine.

Sonny nu răspunse nici acum, ci continuă să-l privească pe bătrân cu ochii lui maniacali şi intenşi. *Sărmanul băiat,* se gândi Johannes. *Heroină afurisită.*

— De ce eu?

— Pentru că eşti singurul care are acces la centrul de supraveghere, aşa că numai tu poţi să faci asta.

— Greşit. Sunt singurul care are acces la centrul de supraveghere şi de asta ştiu că nu e posibil. Uşile pot fi deschise doar cu amprentele înregistrate în baza de date. Şi eu nu sunt acolo, prietene. Şi nu pot fi introdus decât dacă depun patru copii ale unei cereri care ar trebui aprobată de superiori. I-am văzut cum…

— Toate uşile pot fi descuiate şi încuiate din centrul de supraveghere.

Johannes scutură din cap şi privi în jur, ca să se asigure că erau în continuare singuri pe coridor.

— Chiar dacă ajung afară, în ghereta de pază din parcare sunt santinele care verifică actele tuturor celor care intră sau ies.

— Tuturor?

— Da. Cu excepţia schimbului de tură, când lasă să iasă maşinile cunoscute şi feţele familiare.

— Aici ar intra cumva şi cei în uniformă de gardian?

— Categoric.

— Deci ar trebui să faci rost de o uniformă şi să evadezi atunci când gardienii schimbă tura?

Johannes îşi puse arătătorul şi degetul mare sub bărbie. Falca încă îl durea.

— De unde să fac rost de uniformă?

— Din dulapul lui Sørensen din vestiar. Va trebui să-l forţezi cu o şurubelniţă.

Sørensen era un gardian aflat în concediu de boală de aproape două luni. Cădere psihică. Johannes ştia că în ziua de azi i se spunea altfel, dar era acelaşi lucru, un mare şi afurisit dezastru emoţional. Trecuse şi el prin asta.

Johannes scutură iar din cap.

— Vestiarul e plin de gardieni la schimbarea turei. Cineva o să mă recunoască.

— Modifică-ţi înfăţişarea.

— Sigur, râse Johannes. Să spunem că fac rost de uniformă, dar cum aş putea eu să ameninţ un grup de gardieni ca să mă lase să ies?

Sonny îşi trase în sus cămaşa lungă şi albă şi scoase un pachet de ţigări din buzunarul pantalonilor. Puse o ţigară între buzele lui uscate şi o aprinse cu o brichetă în formă de pistol. Johannes dădu încet din cap.

— Nu e vorba de droguri. Vrei să fac ceva afară, nu-i aşa?

Sonny trase din ţigară şi dădu afară fumul. Îşi îngustă ochii.

— Vrei să faci asta? întrebă el cu o voce caldă şi moale.

— Vrei să-mi ierţi păcatele? întrebă Johannes.

Arild Franck îi zări după ce dădu colţul. Sonny Lofthus pusese mâna pe fruntea lui Johannes, care stătea cu capul plecat şi ochii închişi. I se păreau a fi doi homosexuali. Îi văzuse pe ecranul din centrul de supraveghere; discutaseră destul de mult. Din când în când, Franck regreta că nu dotase fiecare cameră cu un microfon, pentru că îşi dădea seama, după privirile piezişe şi precaute ale celor doi, că nu discutau despre pariurile pe următorul meci de fotbal. Apoi Sonny scosese ceva din buzunar. Băiatul stătuse cu spatele la cameră, astfel că Franck nu putu să-şi dea seama ce era, până când văzu fumul de ţigară înălţându-se deasupra capului.

— Hei! Ştii că ai voie să fumezi doar în zonele speciale.

Capul cărunt al lui Johannes se aplecă, iar Sonny îşi lăsă mâna să cadă.

Franck se apropie de ei, arătând cu degetul mare peste umăr.

— Du-te şi spală podeaua altundeva, Johannes.

Franck aşteptă până când bătrânul nu-i mai putea auzi.

— Despre ce vorbeaţi? întrebă Franck.

Sonny dădu din umeri.

— Nu, nu-mi spune, sfinţenia confesiunii e inviolabilă, râse Arild Franck, ale cărui hohote ricoşară din pereţii goi ai coridoarelor. Deci, Sonny, ai avut timp să te mai gândeşti?

Băiatul strivi ţigara de pachet, îl băgă în buzunar şi se scărpină la subsuoară.

— Te mănâncă?

Băiatul nu spuse nimic.

— Mă gândesc că există şi lucruri mai rele decât o mâncărime. Mai rele chiar şi decât sevrajul. Ai auzit de tipul de

la 317? Se crede că s-a spânzurat de bec. Dar că s-a răzgândit după ce a împins scaunul de sub el. De asta şi-a sfâşiat singur gâtul. Cum îl chema? Gomez? Diaz? Lucrase pentru Nestor. Exista o anumită îngrijorare că s-ar putea apuca să vorbească. Nicio probă, doar o îngrijorare. Atât a fost suficient. Ciudat, nu-i aşa, să stai întins în pat noaptea, când eşti la închisoare, şi ceea ce te sperie cel mai tare e că uşa de la celula ta ar putea să *nu* fie încuiată? Că cineva din centrul de supraveghere poate să apese un buton şi să deschidă calea către tine pentru o închisoare plină de criminali?

Băiatul plecase capul, dar Franck vedea picăturile de transpiraţie de pe fruntea lui. Avea să-şi vină în fire. Fără îndoială. Lui Franck nu-i plăcea ca deţinuţii din închisoarea lui să moară în celulă; oricât de plauzibil ar fi părut, oamenii începeau să ridice din sprâncene.

— Da.

Cuvântul se auzi atât de încet că Franck se aplecă din reflex în faţă.

— Da? repetă el.

— Mâine. O să ai mărturisirea mâine.

Franck îşi încrucişă braţele pe piept şi se lăsă în spate pe călcâie.

— Bun. Atunci mâine o să-l aduc cu mine pe domnul Harnes, dimineaţa devreme. Dar fără prostii de data asta. La noapte, când o să stai întins în pat, îţi sugerez să te uiţi bine la becul din plafon. Ai înţeles?

Băiatul înălţă capul şi îl privi pe directorul adjunct al închisorii în ochi. Franck respinsese de mult ideea că ochii erau oglinda sufletului; privise prea mulţi ochi albaştri ca de copil ai unor deţinuţi care minţeau de îngheţau apele. În plus, expresia era ciudată. Oglinda sufletului. Logic vorbind, ea însemna că îţi vedeai propriul suflet în ochii altcuiva. Oare de asta era atât de inconfortabil să priveşti în ochii băiatului? Franck întoarse capul. Problema era să-ţi păstrezi concentrarea. Şi să nu te laşi deturnat de gânduri care nu duceau nicăieri.

— E bântuit, nu?

Lars Gilberg duse o ţigară rulată la gură, cu nişte degete de culoarea cărbunelui, şi îşi miji ochii către cei doi poliţişti care stăteau aplecaţi deasupra lui.

Simon şi Kari petrecuseră trei ore lungi căutându-l pe Gilberg, pe care îl găsiseră, în sfârşit, sub Grünerbrua. Îşi începuseră căutarea la Centrul Ila, unde nimeni nu-l mai văzuse de peste o săptămână, continuaseră cu cafeneaua Bymisjonen de pe Skippergata, apoi Plata de lângă Gara Centrală din Oslo, care continua să servească drept piaţă pentru droguri, şi în cele din urmă hostelul Armatei Salvării de pe Urtegata, de unde informaţiile îi trimiseseră în direcţia râului, spre Elgen, statuie care marca graniţa dintre amfetamină şi heroină.

Pe drum, Kari îi explicase lui Simon că albanezii şi nord-africanii se ocupau actualmente de vânzarea de amfetamină şi metamfetamină pe râu la sud de Elgen, până la podul Vaterland. Patru somalezi pierdeau vremea pe o bancă, cu glugile lăsate mult peste faţă, în soarele serii. Unul dintre ei dădu din cap când văzu poza arătată de Kari, indică spre nord, către ţinutul heroinei, şi le făcu cu ochiul în timp ce-i întreba dacă n-ar vrea un gram de cristale pentru drum. Simon şi Kari porniră pe aleea spre Grünerbrua, urmaţi de râsetele lor.

— Adică nu mai vrei să stai la Centrul Ila deoarece crezi că e bântuit? îl întrebă Simon.

— Nu e că asta cred eu, omule. Ştiu. Nimeni nu poate dormi într-o cameră de acolo, e deja ocupată, în clipa în care intri, simţi o prezenţă. Mă trezeam la miezul nopţii şi nu era nimeni acolo, evident, dar simţeam ca şi cum cineva mi-ar fi respirat în faţă. Şi nu era vorba doar de camera mea, întreabă pe oricine de acolo.

Gilberg privi dezaprobator ţigara terminată.

— Deci preferi să dormi în aer liber? întrebă Simon, întinzându-i cutia lui de tutun.

— Cu sau fără fantome, ca să fiu sincer, nu suport spaţiile mici, mă simt prins în capcană. Iar locul ăsta…

Gilberg arătă spre patul lui făcut din ziare şi sacul de dormit murdar de lângă el.

— E o destinaţie de vacanţă de lux, nu? continuă el, arătând spre pod. Un acoperiş prin care nu intră apa. Vedere la mare. Nicio cheltuială, acces imediat la transport public şi alte facilităţi locale. Ce-ţi poţi dori mai mult?

Gilberg luă trei bucăţi de tutun umed din cutia lui Simon, băgă una sub buza superioară şi pe celelalte două în buzunar.

— O slujbă de preot? sugeră Kari.

Gilberg înclină capul într-o parte şi privi în sus spre Simon.

— Gulerul pe care-l porţi, spuse Simon. Poate ai citit în ziarele alea ale tale că un preot a fost găsit mort în râu, puţin mai în amonte de aici.

— Eu nu ştiu nimic despre asta.

Gilberg scoase cele două bucăţi de tutun din buzunar, le puse la loc în cutie şi i-o întinse lui Simon.

— Criminalistica are nevoie de doar 20 de minute ca să demonstreze că gulerul ăla a fost al preotului, Lars. Iar ţie ţi-ar trebui 20 de ani ca să ispăşeşti condamnarea pentru asasinarea lui.

— Asasinare? Nu zicea nimic de…

— Deci totuşi citeşti ştirile despre infracţiuni? Când a fost aruncat în râu era deja mort. Ne-am dat seama după vânătăile de pe pielea lui. S-a lovit de nişte stânci şi vânătăile arată altfel dacă eşti deja mort. Înţelegi?

— Nu.

— Vrei să-ţi mai explic o dată? Sau vrei să-ţi spun cât de claustrofobică e, de fapt, o celulă de închisoare?

— Dar eu n-am…

— Şi ca suspect ar trebui să stai la arest mai multe săptămâni. Şi celulele arestului sunt mult mai mici.

Gilberg privi gânditor şi supse de câteva ori, cu putere, din tutun.

— Ce vreţi?

Simon se lăsă pe vine în faţa lui. Respiraţia bărbatului fără adăpost nu avea doar miros, ci şi gust. Gustul dulce şi putred de fructe căzute şi de moarte.

— Vrem să ne povesteşti ce s-a întâmplat.

— Eu nu ştiu nimic, v-am spus deja.

— Nu ne-ai spus nimic, Lars. Dar pare că e ceva important pentru tine. Să nu ne spui, adică. De ce?

— Era doar un guler. A venit pe apă la mal şi…

Simon se ridică şi îl prinse pe Gilberg de braţ.

— Vino, mergem.

— Stai!

Simon îi dădu drumul.

Gilberg îşi lăsă capul în jos şi oftă adânc.

— Erau oamenii lui Nestor. Dar eu nu pot… ştii ce le face Nestor celor care…

— Da, ştiu. Dar şi tu ştii că el o să audă dacă numele tău apare pe lista celor interogaţi la sediul Poliţiei. Aşa că îţi sugerez să ne spui imediat ce ştii, apoi eu o să decid dacă putem s-o lăsăm aşa sau nu.

Gilberg scutură încet din cap.

— Acum, Lars!

— Stăteam pe bancă, sub copacii de lângă aleea care duce spre Sannerbrua. Eram la doar zece metri distanţă, aşa că i-am văzut pe pod, dar ei nu cred că m-au văzut pe mine, eram ascuns printre frunze, înţelegi? Erau doi şi unul îl ţinea pe preot, iar celălalt l-a prins pe după frunte. Eram atât de aproape că vedeam albul ochilor preotului. Erau complet albi, apropo, ca şi cum globii oculari s-ar fi dat peste cap, înţelegi? Dar el nu scotea niciun sunet. Ca şi cum ar fi ştiut că n-are niciun rost. Apoi al doilea i-a dat capul în spate, ca un chiropractician, să fiu al naibii! Am auzit cum se rupe, nu glumesc, s-a auzit ca atunci când cineva calcă pe o creangă în pădure.

Gilberg îşi apăsă cu degetul buza de sus, clipi de două ori şi privi în depărtare.

— S-au uitat în jur. Dumnezeule, tocmai omorâseră un tip în mijlocul podului şi erau perfect calmi. Dar Oslo-ul poate fi ciudat de pustiu în miezul verii, înţelegi? Aşa că l-au aruncat peste zidul de cărămidă, acolo unde se termină balustrada.

— Se potriveşte cu locul în care stâncile ies din apă, spuse Kari.

— A rămas o vreme pe stânci, după aia l-a prins curentul şi l-a luat de acolo. Eu nu m-am clintit un centimetru. Dacă tipii ăia ar fi ştiut că i-am văzut…

— Dar i-ai văzut, spuse Simon. Şi erai atât de aproape că ai putea să-i recunoşti iar.

— În niciun caz, zise Gilberg scuturând din cap. I-am uitat deja. Asta e problema când te iei cu orice găseşti la îndemână, înţelegi? Îţi face mintea praf.

— Cred că vrei să spui că ăsta e avantajul, spuse Simon frecându-se pe faţă.

— Dar de unde ştii că lucrau pentru Nestor? întrebă Kari, mutându-şi întruna greutatea de pe un picior pe celălalt.

— După costume, răspunse Gilberg. Arătau identic, de parcă ar fi şterpelit un transport de costume negre pentru Asociaţia Cioclilor din Norvegia.

Gilberg îşi mută tutunul cu limba.

— Înţelegi? întrebă el.

— O să prioritizăm cazul, îi spuse Simon lui Kari în maşină, în timp ce se întorceau la sediul Poliţiei. Urmăreşte acţiunile lui Vollan din cele 48 de ore dinainte să moară şi fă-mi o listă cu toţi cei cu care a luat legătura, dar absolut toţi.

— Bine, răspunse Kari.

Trecură pe lângă Blå şi opriră în faţa unui flux de pietoni tineri. *Hipsteri care merg la un concert,* se gândi Simon, privind spre Kuba. Văzu un ecran mare care fusese înălţat pe scena în aer liber, în timp ce Kari îl suna pe tatăl ei ca să-i spună că nu vine la cină. Pe ecran era un film alb-negru. Imagini din Oslo. Păreau din anii ’50. O perioadă. Simon îşi aminti de copilăria lui. Pentru hipsteri probabil că era doar o curiozitate, ceva din trecut, totul nevinovat şi poate fermecător. Simon auzi râsete.

— Mă întrebam ceva, începu Kari. Ai spus că Nestor ar afla dacă l-am aduce pe Gilberg să dea o declaraţie. Vorbeai serios?

— Tu ce crezi? spuse Simon, accelerând spre Hausmannsgate.

— Nu ştiu, dar părea că vorbeşti serios.

— Nu ştiu ce am vrut să spun. E o poveste lungă. Ani de zile s-a zvonit că în poliţie exista o cârtiţă care oferea informaţii persoanei care conducea mare parte din traficul de droguri şi prostituţia din Oslo. Dar asta a fost acum multă vreme şi, chiar dacă s-a vorbit mult la momentul ăla, nimeni nu a adus vreo probă care să demonstreze că această cârtiţă sau acea persoană chiar a existat.

— Ce persoană?

— Îi spuneam Geamănul, zise Simon privind pe geam.

— Ah, Geamănul! zise Kari. Se vorbea despre el şi la Departamentul Droguri, cam ca despre fantomele lui Gilberg de la Centrul Ila. Era real?

— A, Geamănul e real.

— Şi cârtiţa?

— Păi, un bărbat pe nume Ab Lofthus a lăsat un bilet de adio în care susţinea că el e cârtiţa.

— Şi asta nu e o probă suficientă?

— După mine, nu.

— De ce?

— Pentru că Ab Lofthus a fost cel mai puţin corupt poliţist

care a lucrat vreodată la Poliţia din Oslo.

— De unde ştii?

Simon opri la lumina roşie a semaforului de la Storgata. Întunericul părea să se reverse din clădirile din jurul lor şi odată cu întunericul, veneau şi creaturile nopţii. Mergeau cu paşi târşâiţi, stăteau sprijinite de pereţi, în intrândurile din care răsuna muzica, sau stăteau în maşini, cu coatele atârnând pe geamurile laterale. Priviri căutătoare şi lacome. Vânători.

— Pentru că a fost cel mai bun prieten al meu.

Johannes se uită la ceas. 10 şi zece minute. Zece minute după momentul închiderii uşilor. Ceilalţi erau deja încuiaţi în celulele lor; el avea să fie încuiat manual, după ce termina ultima tură de curăţenie, la ora 11. Era ceva ciudat. Dacă erai de mult timp la închisoare, zilele începeau să dispară la fel de rapid ca minutele, iar fetele din calendarul de pe peretele celulei tale nu ţineau pasul cu lunile care treceau. Dar această ultimă oră i se păruse la fel de lungă ca un an. Un an lung şi oribil.

Johannes intră în centrul de supraveghere.

Erau trei oameni de serviciu, cu unul mai puţin decât în timpul zilei. Arcurile scaunului scârţâiră când unul dintre ei se întoarse dinspre ecrane.

— Bună, Johannes!

Era Geir Goldsrud, care scoase coşul de gunoi de sub birou cu piciorul. Era o reacţie automată. Tânărul şef de tură care îl ajuta pe omul de serviciu bătrân, cu spate înţepenit. Lui Johannes îi plăcuse întotdeauna de Geir Goldsrud. Scoase pistolul din buzunar şi îl îndreptă spre faţa lui Goldsrud.

— Calm, spuse unul dintre ceilalţi gardieni, un bărbat blond care juca în divizia a treia pentru echipa de fotbal Hasle-Løren. De unde ai aia?

Johannes nu răspunse, rămânând cu privirea şi pistolul aţintite ferm asupra unui punct dintre ochii lui Goldsrud.

— Îmi dai şi mie un foc, te rog? întrebă al treilea gardian, înfigându-şi o ţigară neaprinsă între buze.

— Bagă-l la loc, Johannes.

Goldsrud vorbise încet, fără să clipească, iar Johannes îşi dădu seama că acesta înţelesese că nu era doar o brichetă ingenioasă.

— E un adevărat dispozitiv de James Bond, prietene. Cât vrei

pe el?

Fotbalistul se ridicase în picioare şi se îndrepta spre Johannes, ca să se uite mai de aproape.

Johannes îndreptă micul pistol spre unul dintre monitoarele de sub plafon şi apăsă pe trăgaci. Nu ştia la ce să se aştepte şi fu la fel de uimit precum ceilalţi atunci când se auzi un bubuit şi ecranul explodă.

Fotbalistul încremeni pe loc.

— La podea!

Johannes fusese înzestrat cu o voce răsunătoare de bariton, care acum era însă ascuţită şi schelălăită, ca de bătrână aproape isterică. Dar funcţionă. Ideea că în faţa ta stă un om disperat cu o armă mortală are un impact mai mare decât orice voce autoritară. Toţi cei trei bărbaţi îngenunchează automat, cu mâinile la ceafă, ca şi cum ar fi fost un exerciţiu, ca şi cum a fi ameninţat cu pistolul era un lucru pe care îl exersaseră. Şi poate că aşa şi era.

Învăţaseră că singura reacţie adecvată era capitularea totală. Poate şi singura reacţie acceptabilă pentru nivelul salariului lor.

— De tot. Întinşi pe podea!

Cei trei făcură ce li se spusese. Era aproape ca o magie.

Johannes se uită la panoul de control din faţa lui. Găsi butonul care deschidea şi închidea uşile celulelor. Apoi pe cel care comanda ecluzele şi ambele intrări. În sfârşit, butonul universal mare şi roşu, cel care comanda toate uşile, cel care trebuia folosit doar în caz de incendiu. Johannes îl apăsă. Un ton lung şi tânguitor indică faptul că închisoarea era acum deschisă. Iar lui Johannes îi veni un gând amuzant. Că asta îşi dorise să fie dintotdeauna. Un căpitan pe coverta vasului său.

— Ţineţi privirea în podea! spuse el, cu o voce care deja devenea mai puternică. Dacă vreunul dintre voi încearcă să mă oprească, eu şi cu prietenii mei o să ne ocupăm de voi şi de familiile voastre. Nu uitaţi că eu ştiu totul despre voi, băieţi. Trine, Valborg…

În timp ce continua să privească ecranele, Johannes înşiră numele soţiilor şi copiilor lor, şcolile la care mergeau, hobby-urile lor, unde anume locuiau în Oslo, informaţii acumulate de-a lungul anilor. După ce termină, îi lăsă acolo, ieşi pe uşă şi începu să alerge. Alergă pe coridor, apoi pe scări spre etajul de mai jos. Trase de prima uşă, care se deschise. Merse mai departe, pe

următorul coridor. Inima îi bubuia deja, nu făcuse suficient sport pe cât ar fi trebuit, nu se menţinuse în formă. Avea de gând să înceapă acum. Şi a doua uşă se deschise. Picioarele lui protestau din cauză că trebuiau să se mişte atât de repede. Poate din cauza cancerului, poate că acesta ajunsese la muşchi şi îi slăbise. A treia uşă ducea la ecluză. Johannes aşteptă ca prima uşă să se închidă în urma lui cu un zumzet încet, numărând secundele. Se uită pe coridor spre vestiarul personalului. Când auzi în sfârşit uşa închizându-se, apucă strâns clanţa uşii din faţa lui. O apăsă şi trase de ea.

Încuiată.

La naiba! Johannes trase de ea iar. Uşa refuză să se clintească.

Se uită la plăcuţa albă a senzorului de lângă uşă. Îşi lipi degetul arătător de ea. Un indicator licări galben timp de câteva secunde, apoi se stinse şi un altul roşu se aprinse. Johannes ştia ce însemna asta, şi anume că amprenta lui nu fusese recunoscută, dar încercă totuşi să deschidă uşa. Prins în capcană. Înfrânt. Se lăsă să cadă în genunchi, în faţa uşii.

În acelaşi timp auzi vocea lui Geir Goldsrud:

— Îmi pare rău, Johannes.

Vocea se auzea dintr-un difuzor din partea de sus a peretelui şi părea calmă, aproape reconfortantă.

— Noi ne facem doar datoria, Johannes. Dacă am înceta să mai lucrăm de fiecare dată când cineva ne ameninţă familiile, n-ar mai rămâne un singur gardian în Norvegia. Linişteşte-te, venim să te luăm. Vrei să strecori pistolul printre bare sau vrei să te gazăm mai întâi?

Johannes ridică privirea spre cameră. Oare ei vedeau disperarea de pe faţa lui? Sau uşurarea? Uşurarea că evadarea lui luase sfârşit aici şi că viaţa putea continua ca până atunci. Mai mult sau mai puţin. Probabil că putea să-şi ia gândul de la spălarea podelelor de la etaj.

Johannes împinse pistolul placat cu aur printre bare. Apoi se întinse pe podea, duse mâinile la ceafă şi se ghemui ca o albină care tocmai a împuns cu unicul ei ac. Dar, când închise ochii, nu auzi hienele şi nu era la bordul unui avion către vârful muntelui Kilimanjaro. Era în continuare nicăieri şi în viaţă. Era aici.

11

Tocmai se făcuse 7 şi jumătate şi ploaia de dimineaţă cădea asupra parcării de la Staten.

— Era doar o chestiune de timp, spuse Arild Franck, deschizând uşa intrării din spate. Toţi dependenţii sunt, practic, nişte caractere slabe. Ştiu că nu e elegant să spui asta, dar crede-mă, îi cunosc.

— Dacă semnează mărturisirea, e singurul lucru care mă interesează, răspunse Einar Harnes, pregătindu-se să intre, dar trebuind să se dea la o parte ca să lase trei gardieni să iasă. Mă gândesc ca în seara asta să sărbătoresc cu câteva pahare de şampanie.

— Ah, aşa de bine te plătesc?

— Când ţi-am văzut maşina, mi-am dat seama că trebuie să măresc onorariul, zâmbi larg Harnes, făcând semn din cap spre Porsche-ul Cayenne din parcare. Am explicat asta ca taxă suplimentară pentru muncă antisocială, iar Nestor a spus…

— Sst!

Franck întinse braţul în faţa lui Harnes, ca să lase alţi câţiva gardieni să plece mai întâi. Majoritatea se schimbaseră în haine civile, dar câţiva erau, în mod evident, atât de nerăbdători să ajungă acasă după tura de noapte, încât practic alergau spre maşinile lor, îmbrăcaţi în continuare în uniforma verde de la Staten. Harnes primi o privire tăioasă din partea unui bărbat care purta o haină largă şi lungă peste uniformă. Ştia că mai văzuse faţa aceasta. Dar, deşi n-o putea asocia cu un nume, era destul de sigur că bărbatul putea asocia faţa lui cu un nume: avocatul dubios care apărea în documente în legătură cu cazuri la fel de dubioase. Poate că acest bărbat şi ceilalţi asemenea lui începeau să se întrebe ce caută Harnes la intrarea din spate a închisorii. Dacă îl auzeau vorbind despre Nestor, asta nu i-ar fi îmbunătăţit deloc imaginea…

Franck intră în clădire împreună cu Harnes. Trecură de mai multe uşi şi ajunseră la scările care duceau la etajul unu.

Nestor explicase clar că trebuiau să obţină o mărturisire semnată astăzi. Dacă anchetarea lui Yngve Morsand nu era stopată imediat, era posibil ca poliţia să descopere noi probe care ar fi făcut mărturisirea lui Sonny mai puţin credibilă. Harnes nu ştia de unde are Nestor informaţia asta şi nici nu voia să ştie.

Directorul închisorii avea cel mai mare birou, bineînţeles, dar biroul directorului adjunct avea panoramă asupra moscheii şi asupra străzii Ekebergåsen. Se afla la capătul coridorului şi era decorat cu tablourile hidoase ale unei tinere artiste specializate în pictarea florilor şi discuţii cu presa tabloidă despre libidoul ei.

Franck apăsă pe butonul interfonului şi ceru ca deţinutul din celula 317 să fie adus în biroul lui.

— Maşina aia m-a costat 1,2 milioane de coroane, spuse el.

— Pun pariu că jumătate din suma asta e pentru emblema Porsche de pe capotă, zise Harnes.

— Da, şi cealaltă jumătate s-a dus la stat sub formă de taxe, oftă Franck.

Se lăsă să cadă pe scaunul lui neobişnuit, cu spătar înalt. *Seamănă cu un tron,* se gândi Harnes.

Se auzi un ciocănit la uşă.

— Intră, strigă Franck.

Apăru un gardian cu boneta sub braţ, salutând şovăitor. Din când în când, Harnes se întreba cum îi convingea Franck pe gardieni să accepte ritualul salutului militar într-un loc de muncă modern. Şi ce alte reguli trebuiau aceştia să înghită.

— Da, Goldsrud?

— Eu plec acum, dar înainte de asta voiam doar să ştiu dacă aveţi vreo întrebare legată de raportul turei de noaptea trecută.

— Încă n-am apucat să mă uit pe el. E ceva ce-ar trebui să ştiu, dat fiind că eşti deja aici?

— Nimic important, în afara unei tentative de evadare; presupun că se poate numi aşa.

Franck îşi lipi palmele una de alta şi zâmbi.

— Sunt încântat să aud că deţinuţii noştri manifestă asemenea iniţiativă şi spirit întreprinzător. Cine şi cum?

— Johannes Halden din celula 2…

— 238. Bătrânul? Serios?

— A făcut cumva rost de un pistol. Cred că a fost ceva sub imperiul momentului. Am trecut pe aici doar ca să vă spun că întregul incident a fost mult mai puţin dramatic decât ar putea reieşi din raport. Dacă vreţi părerea mea, nişte repercusiuni moderate ar fi de ajuns. Omul a făcut treabă bună pentru noi timp de mulţi ani şi…

— A câştiga încrederea cuiva e o mişcare deşteaptă dacă vrei să-l iei prin surprindere. Pentru că îmi imaginez că asta a făcut?

— Păi, vedeţi…

— Vrei să spui că te-ai lăsat păcălit, Goldsrud? Până unde a ajuns?

Harnes simţi o oarecare compasiune faţă de gardianul care îşi trecea degetul arătător peste buza transpirată de sus. Empatiza întotdeauna cu cei a căror cauză părea disperată. Se putea imagina cu uşurinţă în locul lor.

— Până la ecluză. Dar nu a existat nicio clipă vreun pericol real ca el să treacă de santinele, chiar dacă ar fi reuşit să iasă. Ghereta de pază are geam antiglonţ şi fante pentru arme, şi…

— Mersi că-mi spui, dar închisoarea asta e practic proiectată de mine, Goldsrud. Şi cred că ai o slăbiciune faţă de tipul ăsta cu care ai simpatizat puţin prea mult. O să mă abţin să mai spun ceva până când citesc raportul, dar întreaga ta tură ar trebui să se pregătească pentru nişte întrebări dure. În ce-l priveşte pe Johannes, nu putem fi îngăduitori cu el; avem o clientelă care va exploata orice semn de slăbiciune. Ai înţeles?

— Am înţeles.

Se auzi telefonul.

— Eşti liber, spuse Franck apucând receptorul.

Harnes se aştepta la un nou salut militar, stânga-mprejur şi o ieşire în cadenţă, dar Goldsrud ieşi din cameră în pas civil. Avocatul se uita la el, dar tresări când Arild Franck ţipă:

— Ce dracu’ vrei să spui cu „nu mai e”?

Franck privea lung patul făcut din celula 317. În faţa patului era o pereche de sandale. Pe noptieră era o Biblie, pe birou o seringă de unică folosinţă în ambalajul ei de plastic, iar pe un scaun o cămaşă albă. Asta era tot. Chiar şi aşa, gardianul din spatele lui Franck enunţă faptul evident:

— Nu e aici.

Franck se uită la ceas. Uşile celulelor aveau să fie deschise abia peste 14 minute, aşa că deţinutul lipsă nu putea fi în una dintre camerele comune.

— Probabil a ieşit din celula lui când Johannes a deschis toate uşile din centrul de supraveghere, noaptea trecută, spuse Goldsrud din cadrul uşii.

— Dumnezeule mare! şopti Harnes, ducând din obişnuinţă degetul spre locul de pe nas unde stătuseră ochelarii lui până când plătise 15.000 de coroane bani lichizi pentru o operaţie cu

laser în Thailanda. Dacă a fugit…

— Taci! şuieră Franck. N-avea cum să treacă de santinele. E în continuare aici, undeva. Goldsrud, dă alarma, încuiaţi toate uşile – nimeni nu intră, nimeni nu iese.

— Dar trebuie să-mi duc copiii la…

— Nici tu.

— Dar poliţia? zise unul dintre gardieni. N-ar trebui să-i informăm?

— Nu! ţipă Franck. Lofthus e încă în interiorul închisorii, vă spun! Niciun cuvânt la nimeni.

Arild Franck se uită urât la bătrân. Încuiase uşa în urma lui şi se asigurase că niciun gardian nu stă în faţa celulei.

— Unde e Sonny?

Johannes era întins în pat, frecându-se la ochi somnoros.

— Nu e în celula lui?

— Ştii foarte bine că nu e.

— Atunci probabil a evadat.

Franck se aplecă, îl prinse pe bătrân de gulerul tricoului şi-l trase spre el.

— Termină cu zâmbetul ăla, Johannes. Ştiu că santinelele de afară n-au văzut nimic, aşa că trebuie să fie înăuntru. Şi, dacă nu-mi spui unde e, poţi să-ţi iei adio de la tratamentul pentru cancer.

Franck văzu expresia uluită de pe faţa bătrânului.

— A, lasă confidenţialitatea dintre doctor şi pacient. Eu am ochi şi urechi pretutindeni. Deci cum rămâne?

Îi dădu drumul lui Johannes, al cărui cap căzu la loc pe pernă.

Bătrânul îşi netezi părul rar şi îşi împreună mâinile la ceafă. Îşi drese vocea.

— Ştii ceva, domnule director? Cred că am trăit suficient. Nu mă aşteaptă nimeni afară. Iar păcatele mele au fost iertate, aşa că, pentru prima oară, s-ar putea să am totuşi o şansă să ajung acolo sus. Poate că ar fi bine să profit de ea cât mai e. Ce crezi?

Arild Franck îşi încleştă dinţii atât de tare, încât avu impresia că i se pot crăpa plombele.

— Eu cred că ceea ce o să se întâmple, Johannes, e că o să descoperi că nici măcar unul dintre păcatele tale nu a fost iertat. Pentru că aici eu sunt Dumnezeu şi pot să-ţi garantez o moarte lentă şi dureroasă din cauza cancerului. O să mă asigur că stai

aici, în celula ta, în timp ce cancerul te roade, fără să te bucuri măcar de o urmă de alinare a durerii. Şi n-o să fii primul, crede-mă pe mine.

— Prefer asta decât iadul în care o să mergi dumneata, domnule director.

Franck nu-şi dădea seama dacă gâlgâiturile din gâtul bătrânului se datorau chinurilor morţii sau râsului.

În timp ce se întorcea la celula 317, Franck verifică iar prin staţia de emisie-recepţie. În continuare, nici urmă de Sonny Lofthus. Ştia că în curând aveau să fie obligaţi să emită un mandat de urmărire.

Intră în celula 317, se aşează greoi pe pat şi examină cu privirea podeaua, pereţii şi plafonul. Nu-i venea să creadă. Luă Biblia de pe noptieră şi o izbi de perete. Biblia căzu pe podea deschisă. Franck ştia că Vollan folosise Biblia ca să aducă heroină şi se uită la paginile mutilate. Crezuri distruse şi propoziţii frânte fără niciun sens.

Franck înjură şi azvârli perna în perete.

Se uită cum aterizează perna pe podea, holbându-se la părul care se revărsă din ea. Păr roşcat care semăna cu nişte smocuri de barbă şi şuviţe lungi. Lovi cu piciorul perna din care ieşi şi mai mult păr încâlcit, blond murdar.

Păr scurt. Proaspăt ras.

Şi în clipa aceea, Franck înţelese.

— Tura de noapte! ţipă el în staţia de emisie-recepţie. Verificaţi toţi gardienii care au plecat la sfârşitul turei de noapte.

Franck se uită la ceas. 8:10 dimineaţa. Acum îşi dădu seama ce se întâmplase. Şi îşi dădu seama că era prea târziu să mai facă ceva. Se ridică şi trase un şut în scaun, care se izbi de oglinda încasabilă de lângă uşă.

Şoferul autobuzului se uită la gardianul care se holba perplex la bilet şi la cele 50 de coroane pe care le primise rest de la bancnota de 100. Îşi dădea seama că bărbatul e gardian deoarece purta uniformă pe sub haina lungă şi avea o legitimaţie pe care scria „Sørensen”, cu o fotografie care nu semăna deloc cu el.

— N-ai mai mers de mult cu autobuzul, nu-i aşa? întrebă şoferul.

Bărbatul tuns prost aprobă din cap.

— E doar 26 de coroane dacă îţi iei din timp un card electronic, spuse şoferul.

Dar îşi dădu seama, după expresia pasagerului, că până şi acest preţ i se părea acestuia neruşinat. Era o reacţie obişnuită la cei care nu mai merseseră cu autobuzul prin Oslo de câţiva ani.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse bărbatul.

Şoferul puse autobuzul în mişcare, urmărind în oglinda retrovizoare spatele gardianului. Nu ştia de ce, poate din cauza vocii lui. Atât de caldă şi de sinceră, ca şi cum i-ar fi mulţumit cu adevărat din inimă. Gardianul se aşeză şi începu să privească încântat pe geam, asemenea turiştilor străini care ajungeau din când în când în autobuz. Îl văzu scoţând din buzunarul hainei un inel cu chei şi studiindu-le, ca şi cum nu le-ar mai fi văzut până atunci. Din celălalt buzunar al hainei, gardianul scoase un pachet de gumă de mestecat.

Apoi şoferul trebui să se concentreze asupra maşinilor din faţa lui.

Partea a doua

12

Arild Franck stătea la fereastra biroului său. Se uită la ceas. Majoritatea deţinuţilor evadaţi erau aduşi înapoi în primele 12 ore. Franck spusese presei că era vorba de primele 24 de ore, ca să poată declara rezultate rapide dacă dura mai mult de 12. Dar acum se apropiau de 25 de ore şi nu aveau niciun indiciu pe care să-l urmeze.

Tocmai fusese în biroul cel mare al directorului închisorii. Cel care nu avea panoramă. Iar acolo, bărbatul fără panoramă îi ceruse o explicaţie. Directorul închisorii era prost dispus, deoarece fusese obligat să se întoarcă de la Reykjavik, unde se ţinea conferinţa anuală a sistemului penitenciar nordic. Ieri, din Islanda, spusese la telefon, că avea să ia legătura cu presa. Şefului lui Franck îi plăcea mult să vorbească cu mass-media. Franck îi ceruse să nu anunţe presa timp de 24 de ore, ca să-l găsească pe Lofthus, dar şeful lui respinsese ideea pe loc, spunând că nu era un lucru pe care să-l poţi ţine secret. În primul rând, Sonny Lofthus era un criminal, astfel că publicul avea dreptul să fie avertizat. În al doilea rând, trebuiau să pună în circulaţie fotografia lui, pentru ca media să-i ajute.

Şi, în al treilea rând, vrei să-ţi vezi propria poză în ziare, se gândi Franck. *Pentru ca amicii tăi politici să vadă că lucrezi, şi nu navighezi printr-o lagună albastră bând şnaps Svartadaudir.*

Franck încercase să-i explice directorului că era puţin probabil ca publicarea fotografiilor să ajute; toate pozele pe care le aveau cu Sonny Lofthus erau din urmă cu 12 ani, când acesta fusese încarcerat, şi chiar şi pe atunci avea păr lung şi barbă. Iar imaginile de pe camerele de supraveghere, după ce se tunsese, erau atât de neclare, încât erau inutilizabile. Totuşi, directorul insistase să târască în mocirlă numele lui Staten.

— Îl caută poliţia, Arild, aşadar, ştii foarte bine că e doar o chestiune de timp până o să mă sune un reporter care se miră de ce n-am făcut publică evadarea şi mă întreabă dacă am mai muşamalizat şi alte evadări. Prefer să am controlul acestei poveşti, Arild.

Directorul închisorii întrebase apoi ce proceduri credea Franck că ar trebui întărite. Iar Franck ştia de ce: pentru ca directorul să se poată duce la prietenii lui din guvern şi să pretindă că ideile directorului adjunct al închisorii erau ale lui. Ideile unui om cu panoramă. Şi totuşi, el îi împărtăşise acelui prost gândurile lui.

Recunoaştere a vocii care să înlocuiască amprentele şi marcare electronică prin cipuri GPS indestructibile. În ultima instanţă, existau unele lucruri pe care Franck le preţuia mai mult decât propria persoană, iar Închisoarea Staten era unul dintre ele.

Arild Franck se uită la Ekebergåsen, scăldată în soare. Cândva, strada fusese partea însorită a unui cartier muncitoresc. Cândva, Franck visase să-şi cumpere şi el o căsuţă acolo. Acum avea o casă mai mare, într-o zonă mai scumpă a Oslo-ului. Dar tot visa la acea căsuţă.

Deşi Nestor păruse să reacţioneze la acea veste cu calm, ceea ce îl îngrijora pe Franck nu era faptul că Nestor şi ai lui ar fi putut să-şi piardă stăpânirea de sine. Dimpotrivă, bănuia că erau cei mai netulburaţi atunci când luau decizii atât de îngrozitoare, încât îi îngheţa sângele în vine. Pe de altă parte, ei funcţionau după o logică simplă, clară şi practică pe care Arild Franck nu se putea împiedica s-o admire.

— Găseşte-l, spusese Nestor. Sau asigură-te că nu-l găseşte nimeni.

Dacă îl găseau pe Lofthus, puteau să-l convingă să mărturisească faptul că o ucisese pe doamna Morsand înainte ca altcineva să ajungă la el. Aveau ei metodele lor. Dacă îl omorau pe Lofthus, îl puteau împiedica să explice de ce nu erau valide probele împotriva lui de la locul faptei, dar atunci nu-l mai puteau folosi pentru cazuri viitoare. Asta era situaţia. Avantaje şi dezavantaje. În *ultimă instanţă,* se gândi Franck, *e o chestiune de logică necruţătoare.*

— Te caută un tip Simon Kefas la telefon, se auzi vocea Inei la interfon.

Arild Franck pufni din reflex.

Simon Kefas.

Ăsta da om care se gândise întotdeauna doar la el. Un ratat fără coloană vertebrală, care călcase peste cine ştie câte cadavre din cauza dependenţei lui de jocuri de noroc. Se spunea că se schimbase de când o cunoscuse pe femeia cu care era acum. Dar nimeni nu ştia mai bine decât un director adjunct de închisoare că oamenii nu se schimbă; Franck avea o perspectivă mai mult decât suficientă asupra lui Simon Kefas.

— Spune-i că nu sunt aici.

— Vrea să vă întâlniţi în a doua parte a zilei. E vorba de Per Vollan.

Vollan? Franck credea că poliţia declarase moartea lui Vollan sinucidere. Oftă adânc şi privi spre ziarul de pe biroul lui. Evadarea era relatată mai încolo, dar cel puţin nu era pe prima pagină. Probabil din cauză că redacţia de ştiri nu avea o fotografie bună cu deţinutul evadat. Probabil că hienele acelea preferau să aştepte până când făceau rost de un portret-robot al criminalului în care acesta să arate, la modul ideal, ca un demon. Caz în care aveau să fie dezamăgiţi.

— Arild?

Cei doi aveau o înţelegere nerostită că secretara poate să i se adreseze pe numele mic atunci când nu mai era nimeni de faţă.

— Găseşte un loc în agenda mea, Ina. Nu-i acorda mai mult de 30 de minute.

Franck se uită spre moschee. În curând aveau să se facă 25 de ore.

Lars Gilberg se mai apropie un pas.

Băiatul stătea întins pe o bucată de carton, acoperit cu o haină lungă. Venise cu o zi în urmă şi îşi găsise un loc în care să se ascundă în spatele tufişurilor de la marginea aleii şi a clădirilor din spate. Stătuse acolo, tăcut şi nemişcat, ca şi cum s-ar fi jucat de-a v-aţi ascunselea. Doi poliţişti în uniformă trecuseră pe acolo, îl comparaseră pe Gilberg cu o fotografie şi apoi plecaseră mai departe. Gilberg nu spusese nimic. Mai târziu, în seara aceea, când începuse să plouă, băiatul ieşise de acolo şi se întinsese sub pod. Fără să ceară voie. Nu că Gilberg nu i-ar fi dat voie, dar el nici nu ceruse aşa ceva. Şi mai era cealaltă chestie. Băiatul purta uniformă. Lars Gilberg nu era sigur ce tip de uniformă – fusese respins de armată înainte să apuce să vadă altceva decât uniforma verde a ofiţerului de la recrutare. „Necorespunzător”, sunase motivul oarecum vag pe care îl primise. Din când în când, Lars Gilberg se întreba dacă exista ceva pentru care el era corespunzător. Şi dacă da, avea sa afle vreodată ce anume? Poate că era asta: să facă rost de bani pentru droguri şi să locuiască sub un pod.

Ca acum.

Băiatul dormea, respirând uniform. Lars Gilberg mai făcu un pas. Felul în care se mişca băiatul şi culoarea pielii lui aveau ceva care-i spunea lui Gilberg că era un drogat. Caz în care era posibil să mai aibă nişte droguri asupra lui.

Gilberg era acum atât de aproape că vedea cum zvâcnesc pleoapele băiatului, ca şi cum globii oculari de dedesubt s-ar fi rotit şi s-ar fi mişcat. Se lăsă pe vine şi săltă cu grijă pătura. Întinse degetele spre buzunarul de la piept al sacoului uniformei.

Se întâmplă atât de repede că Lars nici nu văzu. Mâna băiatului îi înconjură încheietura, iar Lars se trezi în genunchi, cu faţa lipită de pământul umed şi braţul răsucit la spate.

O voce îi şopti la ureche:

— Ce vrei?

Vocea nu părea furioasă sau agresivă, nici măcar înspăimântată. Mai degrabă politicoasă, ca şi cum băiatul ar fi vrut cu adevărat să afle cum l-ar putea ajuta. Lars Gilberg făcu ceea ce făcea întotdeauna atunci când era învins. Îşi minimiză pierderea.

— Voiam să-ţi fur rezerva. Sau, dacă n-ai, atunci banii.

Băiatul îl ţinea într-o priză clasică: cu încheietura îndoită pe antebraţul lui, aplicând presiune pe partea din spate a cotului. Priză de poliţist. Dar Gilberg ştia cum merg, vorbesc, privesc şi miros poliţiştii, iar băiatul ăsta nu era unul dintre ei.

— Care e drogul tău?

— Morfină, gemu Gilberg.

— Câtă poţi să iei cu 50 de coroane?

— Puţin. Nu prea mult.

Băiatul slăbi priza, iar Gilberg îşi smulse imediat braţul.

Ridică privirea spre băiat şi clipi în faţa bancnotei pe care acesta i-o întindea.

— Îmi pare rău, doar atât am.

— Eu n-am de vânzare, prietene.

— Banii sunt pentru tine. Eu m-am lăsat.

Gilberg îşi îngustă un ochi. Cum i se spunea? Când ceva părea prea frumos ca să fie adevărat, de obicei aşa şi era. Dar, pe de altă parte, era posibil ca tipul să fie pur şi simplu nebun.

Gilberg înşfăcă bancnota de 50 de coroane şi o îndesă în buzunar.

— Asta e chiria pentru că te las să dormi aici.

— Am văzut că a trecut ieri poliţia, spuse băiatul. Vin des pe aici?

— Din când în când, dar în ultima vreme e plin de ei.

— Ştii cumva un loc unde nu e plin de ei?

Gilberg îşi înclină capul într-o parte şi îl studie pe băiat.

— Dacă vrei să eviţi complet poliţiştii, trebuie să-ţi iei o cameră la un hostel. Încearcă la Centrul Ila. Acolo nu-i lasă pe poliţişti să intre.

Băiatul privi gânditor spre râu, apoi dădu încet din cap.

— Mulţumesc pentru ajutor, prietene.

— Cu plăcere, murmură Gilberg uluit.

Era categoric nebun.

Şi, ca pentru a-i confirma suspiciunea, băiatul începu să se dezbrace. Pentru siguranţă, Gilberg se trase câţiva paşi în spate. După ce rămase doar în chiloţi, băiatul înfăşură uniforma în jurul pantofilor. Gilberg îi întinse o pungă de plastic pe care băiatul îl rugase să i-o dea şi în care acesta băgă hainele făcute sul şi pantofii. Dosi punga sub o piatră dintre tufişurile în care îşi petrecuse ziua anterioară.

— O să am grijă să nu le găsească nimeni, spuse Gilberg.

— Mulţumesc, am încredere în tine.

Băiatul închise, zâmbind, nasturii hainei până sus, ca să nu i se vadă pieptul gol. Apoi porni pe alee. Gilberg privi în urma lui; vedea cum tălpile goale ale picioarelor lui împroaşcă apa din bălţile de pe asfalt.

Am încredere în tine?

Era nebun de legat.

Martha era la recepţie, privind ecranul de calculator cu imaginile camerelor de supraveghere ale Centrului Ila. Mai exact, la un bărbat care se uita fix spre camera de la uşa de la intrare. Încă nu apăsase pe sonerie, nu descoperise mica gaură din plexiglasul care acoperea soneria. Trebuiseră să instaleze plexiglasul, dat fiind că izbirea soneriei era o reacţie obişnuită a celor cărora le era refuzat accesul. Martha apăsă pe butonul microfonului.

— Pot să te ajut cu ceva?

Băiatul nu răspunse. Martha stabilise deja că nu era unul dintre cei 76 de rezidenţi actuali ai lor. Chiar dacă prin centru trecuseră o sută de rezidenţi în ultimele patru luni, ea îşi amintea faţa fiecăruia dintre ei. Însă concluzionase că băiatul aparţine „clientelei specifice”, cum i se spunea, a Centrului Ila: dependenţii de droguri. Nu că ar fi părut luat, nu părea, ci din cauza feţei supte. A ridurilor din jurul gurii. A tunsorii oribile.

Martha oftă.

— Ai nevoie de o cameră?

Băiatul aprobă din cap şi ea învârti cheia în comutatorul care deschidea broasca uşii de la parter. Îi strigă lui Stine, care era în bucătărie şi făcea sendvişuri pentru unul dintre rezidenţi, să aibă grijă de recepţie în lipsa ei. Apoi coborî scările în fugă şi trecu de poarta de fier care bloca accesul la recepţie în cazul în care intruşii pătrundeau cu forţa pe uşa de la intrare. Băiatul stătea în faţa uşii, privind în jur.

Haina lui era încheiată până la gât, iar în jos îi ajungea aproape până la glezne. Era desculţ, iar Martha văzu sânge pe una dintre urmele ude de lângă uşa de la intrare. Dar le văzuse deja cam pe toate, aşa că ceea ce îi atrase atenţia în primul şi în primul rând fură ochii lui. Felul în care se uita la ea. N-ar fi ştiut cum să explice altfel. Ochii lui erau concentraţi asupra Marthei, care vedea în ei că băiatul procesează impresia vizuală pe care o lăsa ea. Poate că nu era cine ştie ce, dar era mai mult decât cu ceea ce era ea obişnuită la Centrul Ila. Şi, pentru o scurtă clipă, Marthei îi trecu prin cap că poate până la urmă băiatul nu se droga, dar respinse imediat acest gând.

— Bună! Vino cu mine.

El o urmă până la etajul unu, apoi în camera de şedinţe de lângă recepţie. Ca de obicei, Martha lăsă uşa deschisă, pentru ca Stine şi ceilalţi să-i poată vedea, îl rugă să ia loc şi scoase formularele interviului de prezentare obligatoriu.

— Numele? întrebă ea.

Băiatul ezită.

— Trebuie să scriu un nume pe formular, spuse Martha, oferindu-i şansa de care mulţi dintre cei care veneau aici aveau nevoie.

— Stig, răspunse el ezitant.

— Stig e foarte bine, spuse ea. Şi?

— Berger?

— Atunci asta scriem. Data naşterii?

Băiatul declară o dată şi un an, iar ea calculă că împlinise 30 de ani. Părea mult mai tânăr. Asta era ciudat la dependenţi, era uşor să le estimezi greşit vârsta în ambele sensuri.

— Te-a trimis cineva aici?

El scutură din cap.

— Unde ai dormit azi-noapte?

— Sub un pod.

— Atunci presupun că nu ai un domiciliu stabil şi nu ştii de ce filială a Serviciilor Sociale aparţii; prin urmare, o să aleg numărul 11, care e ziua ta de naştere, ceea ce ne dă…

Martha se uită pe lista ei.

— Serviciile Sociale din Alna, care, în infinita lor compasiune, să sperăm că vor accepta să te finanţeze. Ce fel de droguri consumi?

Pixul ei aştepta, dar băiatul nu răspunse nimic.

— Spune-mi doar care e drogul tău preferat.

— M-am lăsat.

Martha puse pixul jos.

— Centrul Ila e pentru consumatorii activi de droguri. Pot suna la centrul de pe Sporveisgata, să văd dacă au un loc pentru tine. E mult mai frumos ca aici.

— Vrei să spui…?

— Da, vreau să spun că trebuie să le iei în mod regulat ca să fii acceptat, răspunse Martha aruncându-i un zâmbet obosit.

— Şi dacă ţi-aş spune că am minţit fiindcă am crezut că e mai uşor să obţin o cameră aici dacă spun că sunt curat?

— Atunci ai răspuns corect la această întrebare, dar ăsta a fost ultimul colac de salvare, prietene.

— Heroină, spuse el.

— Şi?

— Doar heroină.

Martha bifă căsuţa de pe formular, dar se îndoia că era adevărat. Abia dacă mai rămăsese vreun consumator exclusiv de heroină în Oslo; zilele astea toţi consumau mai multe substanţe, din simplul motiv că atunci când combinai heroina deja amestecată cu o benzodiazepină precum Rohypnol-ul, de exemplu, obţineai un efect mai puternic de banii ăia, atât în termenii intensităţii, cât şi ai lungimii dozei.

— De ce ai venit aici?

Băiatul dădu în umeri.

— Ca să fac rost de un acoperiş.

— Vreo boală sau medicaţie vitală?

— Nu.

— Ai vreun plan?

Băiatul se uită la ea. Tatăl Marthei obişnuia să spună că trecutul unei persoane e scris în ochii ei şi că merită să înveţi să-

l citeşti. Dar că viitorul ei nu se găsea acolo. Viitorul era necunoscut. Chiar şi aşa, mai târziu Martha avea să privească retrospectiv acest moment şi să se întrebe dacă ar fi putut, dacă ar fi trebuit să fie în măsură să citească ceva despre planurile bărbatului care îşi spunea Stig Berger.

Băiatul scutură din cap, având aceeaşi reacţie la întrebările ei despre muncă, educaţie, supradoze anterioare, boli somatice, infecţii ale sângelui şi probleme de sănătate mentală. La sfârşit, Martha îi explică faptul că centrul are o politică de confidenţialitate absolută şi că n-o să spună nimănui că el e rezident acolo, dar, dacă el dorea, putea să completeze un formular de consimţământ cu numele tuturor celor care puteau primi informaţii, dacă aceştia luau legătura cu centrul.

— Pentru ca părinţii, prietenii sau prietena ta să poată lua legătura cu tine, de exemplu.

Băiatul zâmbi melancolic.

— Nu am nimic din toate acestea, spuse el.

Martha Lian mai auzise de multe ori acest răspuns. De atât de multe ori că n-o mai impresiona. Psihoterapeutul ei numea asta desensibilizare şi îi explicase că asta îi afecta la un moment dat pe cei mai mulţi din profesia ei. Ce o îngrijora pe Martha era că nu părea să se amelioreze deloc. Bineînţeles, înţelegea că există o limită a cinismului pentru o persoană care îşi face griji din cauza propriului cinism, dar ea fusese alimentată întotdeauna de empatie. Compasiune. Iubire. Şi era pe punctul de a rămâne fără aşa ceva. Aşa că tresări atunci când cuvintele *nu am nimic din toate acestea* atinseră ceva, ca un ac care face un muşchi atrofiat să zvâcnească.

Martha îşi strânse hârtiile, le băgă într-un dosar pe care îl lăsă la recepţie şi îl duse pe noul rezident într-o mică magazie de la parter.

— Sper că nu eşti genul paranoic care nu suportă să poarte haine la mâna a doua, spuse ea.

Se întoarse cu spatele în timp ce băiatul îşi scotea pardesiul şi îmbrăca hainele şi tenişii pe care Martha îi alesese pentru el. Aşteptă până când el tuşi, apoi se întoarse. Părea cumva mai înalt şi mai drept în blugi şi un pulover albastru-deschis. Şi nu era atât de slab pe cât păruse cât avusese haina pe el. Băiatul privi în jos, spre tenişii albastru-deschis.

— Da, spuse Martha. Încălţămintea preferată a celor fără

adăpost.

În anii ’80, depozitul de materiale excedentare al Armatei Norvegiene donase mai multor organizaţii meritorii mari cantităţi de tenişi albaştri, care deveniseră sinonimi cu dependenţii de droguri şi persoanele fără adăpost.

— Mulţumesc, spuse băiatul încet.

Martha începuse să meargă la psihoterapeut pentru că un rezident nu îi mulţumise. Era doar un „nonmulţumesc” dintr-un lung şir de alte „nonmulţumesc-uri din partea unor indivizi autodistructivi, care mai continuau să se bucure de o oarecare existenţă graţie statului bunăstării şi diverselor organizaţii sociale pe care aceiaşi drogaţi le vituperau de dimineaţa până seara. Martha îşi pierduse cumpătul. Îi spusese să se ducă naibii dacă nu-i plăcea mărimea seringii de unică folosinţă pe care o primea gratuit, ca să se poată duce în camera lui pentru care Serviciile Sociale plăteau 6000 de coroane pe lună – şi să se drogheze cu ceva cumpărat din furatul de biciclete prin cartier. Rezidentul depusese o plângere, împreună cu o poveste de patru pagini despre viaţa lui plină de ghinioane. Martha fusese obligată să-şi ceară scuze.

— Hai să mergem în camera ta, spuse ea.

În drum spre etaj, îi arătă unde erau băile şi toaletele. Pe lângă ei treceau bărbaţi cu paşi energici şi ochi injectaţi.

— Bun venit în cel mai bun centru comercial pentru droguri din Oslo, spuse ea.

— Aici? întrebă băiatul. Îi lăsaţi să vândă?

— Nu oficial, dar în cazul în care consumi, e evident că ai droguri asupra ta. Şi îţi spun asta pentru că e bine să ştii, noi nu verificăm dacă ai un gram sau un kilogram. Nu avem niciun control asupra a ceea ce se cumpără şi se vinde în camere. Intrăm doar dacă bănuim că ai arme.

— Sunt oameni care au arme?

Martha îi aruncă o privire piezişă.

— De ce întrebi?

— Voiam doar să ştiu cât de periculos o să fie să stau aici.

— Toţi dealerii de aici au curieri care funcţionează şi ca bătăuşi şi care folosesc orice, de la bâte de baseball la arme de foc obişnuite, ca să recupereze datoriile de la ceilalţi rezidenţi. Săptămâna trecută am intrat într-o cameră şi am găsit un harpon sub pat.

— Un harpon?

— Da. Un Sting 65 încărcat.

Pe Martha o surprinse propriul ei râs, iar băiatul îi zâmbi şi el. Avea un zâmbet frumos. Ca mulţi dintre ei.

Marhta bătu înainte să descuie uşa camerei 323.

— A trebuit să închidem mai multe camere din cauza avariilor incendiului, aşa că oamenii trebuie să stea împreună până reparăm. Colegul tău de cameră se numeşte Johnny, ceilalţi îi spun Johnny Puma. Are encefalomielită mialgică şi stă mare parte a zilei în pat. Dar e un tip drăguţ şi liniştit, aşa că nu cred că o să ai vreo problemă cu el.

Martha deschise uşa. Perdelele erau trase şi înăuntru era întuneric. Martha aprinse lumina. Neonurile din tavan pâlpâiră de câteva ori, apoi se aprinseră.

— Foarte drăguţ, spuse băiatul.

Martha se uită prin cameră. Nu mai auzise pe nimeni care să descrie camerele Centrului Ila drept drăguţe, în afara cazului în care erau sarcastici. Dar cumva băiatul avea dreptate. Da, linoleumul era uzat şi pereţii de un albastru precum cerul plini de ciobituri şi graffiti care nu ieşeau nici cu leşie, dar camera era curată şi luminoasă. Mobila consta din două paturi suprapuse, o comodă şi o masă lungă şi zgâriată, cu vopsea scorojită, dar toate erau intacte şi în stare de funcţionare. Aerul avea mirosul bărbatului care dormea în patul de jos. Băiatul declarase că nu luase niciodată o supradoză, aşa că ea îi repartizase patul de sus. Acordau paturile de jos cu prioritate rezidenţilor predispuşi cel mai mult să ia o supradoză, deoarece era mult mai uşor să-i muţi de pe patul de jos pe targă.

— Poftim, spuse Martha, întinzându-i inelul cu cheia. Eu o să fiu persoana ta de contact, ceea ce înseamnă că, dacă ai nevoie de ceva, vii la mine. Bine?

— Mulţumesc, zise băiatul, luând brelocul albastru de plastic şi uitându-se la el. Mulţumesc foarte mult.

13

— Acum coboară, strigă recepţionera către Simon şi Kari, care stăteau pe o canapea de piele de sub un tablou gigantic cu ceva care putea fi un răsărit.

— Aşa a spus şi acum zece minute, şopti Kari.

— În rai Dumnezeu decide cât e ceasul, spuse Simon strecurându-şi o bucată de tutun sub buza de sus. Cât crezi că poate să coste un asemenea tablou? Şi de ce l-au ales pe ăsta?

— Se ştie că achiziţiile publice de artă nu sunt altceva decât o subvenţie mascată pentru artiştii mediocri ai ţării spuse Kari. Cumpărătorilor nu le pasă câtuşi de puţin ce au pe pereţi, atâta timp cât se potriveşte cu mobila şi se încadrează în buget.

Simon îi aruncă o privire piezişă.

— Ţi s-a mai spus că uneori pari că reciţi citate învăţate pe de rost?

Kari zâmbi forţat.

— Iar tutunul umed e un înlocuitor prost al fumatului E nesănătos. Presupun că soţia ta te-a făcut să treci de la una la alta, pentru că îi miroseau hainele a fum de ţigară.

Simon chicoti şi scuturǎ din cap. Probabil că asta considerau umor tinerii din ziua de azi.

— Frumoasă încercare, dar te înşeli. M-a rugat să mă las pentru că vrea să trăiesc cât mai mult posibil. Şi nu ştie că sug tutun. Îl ţin la birou.

— Lasă-i să intre, Anne! răcni o voce.

Simon se uită la ecluza în care un bărbat în uniformă, cu o caschetă care ar fi fost pe gustul unui preşedinte belarus, bătea darabana în gratiile metalice.

Simon se ridică în picioare.

— Vedem noi dacă îi mai lăsăm să iasă după aia, spuse Arild Franck.

Simon înţelese că era o glumă foarte veche după modul în care recepţionera îşi dădu ochii peste cap.

— Deci asta înseamnă să ajungi iar în mocirlă? întrebă Franck, în timp ce îi conducea prin ecluză spre scări. Mi se pare că acum eşti la Biroul de Fraude Majore. Ah, scuză-mă, m-am senilizat, am uitat complet că te-au dat afară.

Simon nu încercă să râdă la această jignire deliberată.

— Am venit pentru Per Vollan.

— Am auzit. Credeam că aţi închis cazul?

— Nu închidem cazurile decât după ce le soluţionăm.

— Asta trebuie să fie ceva nou.

Simon mimă un zâmbet, cu buzele strânse.

— Per Vollan a venit aici să-i viziteze pe deţinuţi în ziua în care a murit, nu-i aşa?

Franck deschise uşa biroului său.

— Vollan era preotul închisorii, aşa că presupun că îşi făcea meseria. Pot să verific în registrul vizitatorilor, dacă vrei.

— Da, te rog. Şi ne-ai putea da şi o listă cu cei cu care a vorbit?

— Mă tem că nu ştiu numele tuturor celor cu care a intrat în contact în timp ce era aici.

— Ştim cel puţin o persoană cu care s-a întâlnit în ziua aceea, zise Kari.

— Da? spuse Franck, aşezându-se la biroul la care stătuse de-a lungul întregii lui cariere. Domnişoară, dacă ai de gând să rămâi, te rog, adu ceştile de cafea din dulăpiorul de acolo, în timp ce eu verific registrul vizitatorilor.

— Mulţumesc, dar nu beau cafeină, răspunse Kari. Îl cheamă Sonny Lofthus.

Franck se uită la ea cu o expresie neutră.

— Ne întrebam dacă ar fi cumva posibil să-l vizităm? spuse Simon.

Apoi se aşează, fără să fi fost invitat. Ridică privirea spre Franck, care se înroşea deja la faţă.

— Ah, scuze, m-am senilizat. Tocmai a evadat.

Simon vedea că Franck formulează un răspuns, dar i-o luă înainte.

— Ne interesează Lofthus deoarece coincidenţa dintre vizita lui Vollan şi evadarea lui face moartea lui Vollan încă şi mai suspectă.

Franck se trase de gulerul cămăşii.

— De unde ştiţi că s-au întâlnit?

— Toate interviurile poliţiei sunt înmagazinate într-o bază de date comună, spuse Kari, care rămăsese în picioare. Când l-am căutat pe Per Vollan, am văzut că numele lui apare într-un interviu legat de evadarea lui Lofthus. Cu un deţinut pe nume Gustav Rover.

— Rover tocmai a fost eliberat. A fost intervievat pentru că a vorbit cu Lofthus cu puţin timp înainte ca acesta să fugă. Voiam

să ştim dacă Lofthus a spus ceva care ne-ar putea da o idee ce pune la cale.

— *Ne*-ar? întrebă Simon ridicând dintr-o sprânceană. Strict vorbind, prinderea deţinuţilor evadaţi e treaba poliţiei – şi numai a noastră –, nu a voastră.

— Lofthus e deţinutul meu, Kefas.

— Se pare că Rover n-a putut să te ajute, zise Simon. Dar, când a fost întrebat, a spus că, atunci când ieşea el din celulă, Per Vollan venea să vorbească cu Lofthus.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Franck, dând din umeri.

— Aşa că ne întrebam despre ce au vorbit cei doi. Şi de ce unul dintre ei e omorât puţin timp după aceea, iar celălalt evadează.

— Ar putea fi o coincidenţă.

— Bineînţeles. Cunoşti un om pe nume Hugo Nestor, Franck? Căruia i se mai spune şi Ucrainianul?

— Am auzit numele ăsta.

— Înţeleg că da. Există ceva care să sugereze că Nestor ar putea fi implicat în evadare?

— Ce vrei să spui?

— L-a ajutat pe Lofthus să fugă sau l-a ameninţat pe Lofthus în închisoare, precipitându-i astfel evadarea?

Franck bătea darabana cu un pix. Părea căzut pe gânduri.

Cu coada ochiului, Simon văzu cum Kari îşi verifică mesajele.

— Ştiu cât de mult îţi trebuie un rezultat, dar n-o să prinzi vreun peşte prea mare aici, spuse Franck. Sonny Lofthus a evadat cu totul din proprie iniţiativă.

— Uau! spuse Simon, lăsându-se pe spătarul scaunului şi împreunându-şi degetele. Un dependent de droguri tânăr, un simplu amator, evadează tocmai de la Staten, fără niciun ajutor?

Franck zâmbi.

— Vrei să pariezi pe faza cu amatorismul, Kefas?

Zâmbetul lui se lăţi şi mai mult atunci când Simon nu răspunse.

— M-am senilizat complet, nu mai obişnuieşti să pariezi. Atunci dă-mi voie să ţi-l arăt pe amatorul tău.

— Astea sunt înregistrările camerelor de supraveghere, spuse Franck, arătând spre ecranul de 24 de inci al calculatorului. La momentul acesta, toţi gardienii din centrul de supraveghere

sunt întinşi pe podea cu faţa în jos, iar Johannes descuie toate uşile închisorii.

Ecranul era împărţit în 16 ferestre, una pentru fiecare cameră, şi înfăţişau diverse porţiuni ale închisorii. În partea de jos a ecranului era un ceas.

— Uite, spuse Franck, arătând spre o fereastră care înfăţişa unul dintre coridoarele închisorii.

Simon şi Kari văzură cum un tânăr iese dintr-o celulă şi aleargă rapid spre cameră. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă care îi ajungea aproape până la genunchi, iar Simon conchise că frizerul bărbatului era probabil şi mai nepriceput decât al lui; părul acestuia arăta ca şi cum ar fi fost tuns în bătaie de joc.

Tânărul dispăru din imagine şi reapăru în alta.

— Ăsta e Lofthus în timp ce trece prin ecluză, spuse Franck. Şi, în timp ce el e acolo, Johannes ţine un discurs despre ce o să le facă familiilor gardienilor dacă cineva încearcă să-l oprească. Partea interesantă e ce se întâmplă în vestiarul personalului.

Îl văzură pe Lofthus cum intră în fugă într-o încăpere cu dulăpioare, dar, în loc să se îndrepte direct spre ieşire, o ia la stânga şi dispare din imagine în spatele ultimului şir de dulăpioare. Franck apăsă furios o tastă cu arătătorul şi ceasul din partea de jos a ecranului se opri.

Franck duse cursorul deasupra ceasului şi tastă ora 7:20. Apoi începu să deruleze înregistrarea cu o viteză de patru ori mai mare decât cea normală. Într-o fereastră de pe ecran apărură nişte oameni în uniformă. Intrau şi ieşeau din vestiar, a cărui uşă se deschidea şi se închidea întruna. Era imposibil să-i deosebeşti, până când Franck opri imaginea apăsând din nou pe tastatură.

— Iată-l, spuse Kari. Acum are uniformă şi o haină.

— Uniforma şi haina lui Sørensen, zise Franck. Sigur şi-a schimbat hainele şi a aşteptat în vestiar. A stat pe o bancă cu capul plecat, prefăcându-se că îşi leagă şireturile sau aşa ceva, pe când ceilalţi veneau şi plecau. Noi avem o rotaţie a personalului atât de mare că nimeni nu stă să se uite la un tip nou care se schimbă ceva mai încet. A aşteptat până când înghesuiala de dimineaţă a ajuns la apogeu şi a plecat împreună cu ceilalţi. Nimeni nu l-a recunoscut pe Sonny fără barbă şi păr lung, pe care şi le-a tăiat în celulă şi le-a îndesat în pernă. Nici măcar eu…

Franck reluă derularea, de data asta la viteză normală. Ecranul înfăţişa un tânăr cu haină şi uniformă care iese pe intrarea din spate, în timp ce Arild Franck şi un bărbat cu părul dat pe spate şi costum gri intrau.

— Iar santinelele de afară nu l-au oprit?

Franck arătă spre imaginea din colţul din dreapta jos al ecranului.

— Asta e imaginea din ghereta de pază. După cum vedeţi, lăsăm maşinile şi oamenii să iasă fără să le verificăm legitimaţia. Dacă am parcurge toate procedurile de securitate la fiecare schimbare a turei, s-ar produce aglomeraţie. Dar de acum încolo o să-i verificăm şi la schimbarea turelor.

— Da, presupun că nu stă nimeni la coadă ca să intre, glumi Simon.

În tăcerea care urmă, o auziră pe Kari cum îşi înăbuşea un căscat faţă de modul în care Simon îi întorsese lui Franck gluma de bun venit.

— Deci ăsta-i amatorul tău, spuse Franck.

Simon Kefas nu răspunse nimic, ci continuă să studieze spatele siluetei care trecea pe lângă santinele. Din cine ştie ce motiv, începu să zâmbească. Îşi dădu seama că zâmbeşte din cauza modului în care mergea Lofthus. Recunoştea acel mers.

Martha stătea cu braţele încrucişate la piept şi îi măsura din priviri pe cei doi bărbaţi din faţa ei. Nu puteau fi de la Departamentul Droguri; ea credea că îi cunoaşte pe cei mai mulţi poliţişti de la Departamentul Droguri, iar pe aceştia doi nu-i mai văzuse niciodată.

— Căutăm un… începu unul dintre ei.

Dar restul propoziţiei fu înecat de urletul sirenei unei ambulanţe care trecu prin spatele lor, pe Waldemar Thranes gate.

— Ce? strigă Martha.

Se întrebă unde mai văzuse costume negre din astea, într-o reclamă?

— Sonny Lofthus? repetă cel mai scund dintre ei.

Bărbatul era blond şi arăta ca şi cum nasul îi fusese spart de mai multe ori. Martha vedea astfel de nasuri în fiecare zi, dar acesta i se părea a fi rezultatul unui sport de contact.

— Noi nu furnizăm numele rezidenţilor, îi informă ea.

Celălalt, un bărbat înalt dar cu un trup îndesat, cu cârlionţi negri dispuşi într-un semicerc straniu în jurul capului, îi arătă o fotografie.

— A evadat de la Închisoarea Staten şi e considerat periculos.

O nouă ambulanţă se apropia, iar bărbatul se aplecă spre ea şi-i strigă în faţă:

— Aşa că, dacă e rezident aici şi nu ne spui, tu eşti responsabilă dacă se întâmplă ceva. Înţelegi?

Deci nu erau de la Departamentul Droguri; asta explica, cel puţin, de ce nu-i mai văzuse până atunci. Martha dădu din cap, în timp ce studia fotografia. Se uită din nou la ei. Deschise gura să spună ceva, când o pală de vânt îi aruncă o şuviţă neagră de păr peste faţă. Era pe punctul de a încerca iar, în clipa în care auzi ţipete în spatele ei. Era Toy, de pe scări.

— Hei, Martha! Burre tocmai s-a tăiat. Nu ştiu ce să fac. S-a întors la cafenea.

— Vara oamenii vin şi pleacă, spuse ea. E o perioadă în care mulţi rezidenţi de-ai noştri preferă să doarmă în aer liber prin parcuri, ceea ce creează spaţiu pentru nou-sosiţi. E greu să-mi amintesc fiecare faţă...

— Cum am spus, îl cheamă Sonny Lofthus.

— ...şi nu toată lumea vrea să se înregistreze cu numele real. Nu ne aşteptăm de la clienţii noştri să aibă paşaport sau alt act de identitate, aşa că acceptăm orice nume ne oferă ei.

— Dar Serviciile Sociale nu trebuie să ştie cine sunt ei? întrebă blondul.

Martha îşi muşcă buza de jos.

— Hei, Martha, Burre sângerează peste tot, gen!

Bărbatul cu aură cârlionţată îşi puse mâna mare şi păroasă pe partea de sus a braţului gol al Marthei.

— Nu ne laşi să ne uităm puţin, să vedem dacă-l găsim?

Observă privirea ei şi-şi retrase mâna.

— Apropo de acte, spuse ea. Poate că ar trebui să cer să văd legitimaţiile voastre?

Martha văzu cum ceva se întunecă în ochii bărbatului blond. Iar mâna bărbatului cârlionţat apăru iar. De data aceasta nu pe partea de sus a braţului ei, ci în jurul lui.

— Burre aproape că nu mai are sânge, spuse Toy.

Venise lângă ei; se opri, legănându-se, şi îi fixă pe cei doi bărbaţi cu ochii lui apoşi.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el.

Martha se smulse din strânsoarea bărbatului şi puse mâna pe umărul lui Toy.

— Atunci ar fi bine să ne ducem să-l salvăm, spuse ea. Domnilor, vă rog, aşteptaţi.

Martha şi Toy se îndreptară spre cafenea. Încă o ambulanţă trecu în goană. Trei ambulanţe. Martha se cutremură involuntar.

Când ajunse la uşa cafenelei, se întoarse.

Cei doi bărbaţi dispăruseră.

— Deci tu şi Harnes l-aţi *văzut* pe Sonny de aproape? întrebă Simon, în timp ce Franck îi conducea, pe el şi pe Kari, spre parter.

Franck se uită la ceas.

— Noi am văzut un tânăr proaspăt ras, cu păr scurt şi uniformă. Sonny pe care îl ştiam noi purta o cămaşă murdară, avea părul lung şi încâlcit şi barbă.

— Deci vrei să spui că va fi dificil să-l găsim din cauza modului în care arată acum? întrebă Kari.

— Imaginile camerelor de supraveghere sunt de proastă calitate, cum era de aşteptat, spuse Arild Franck întorcându-se şi fixând-o cu privirea. Dar o să-l găsim.

— Păcat că n-am putut discuta cu acest Halden, remarcă Simon.

— Da, cum am spus, i s-a agravat boala, răspunse Franck în timp ce îi conducea spre recepţie. O să vă anunţ când se face bine şi poate primi vizitatori.

— Şi n-ai idee ce ar fi putut să discute Lofthus cu Per Vollan?

— Obişnuita descărcare a sufletului şi îndrumare spirituală, presupun, spuse Franck scuturând din cap. Chiar dacă Sonny Lofthus era el însuşi un confident.

— Da?

— Lofthus se ţinea la o parte faţă de ceilalţi deţinuţi. Era neutru, nu aparţinea niciuneia dintre facţiunile pe care le găseşti în orice închisoare. Şi nu vorbea niciodată. Asta e definiţia unui bun ascultător, nu-i aşa? Devenise un fel de confesor al celorlalţi deţinuţi, cineva căruia îi puteai încredinţa orice. Cui ar fi putut să spună? Nu avea niciun aliat şi urma să rămână la închisoare în viitorul previzibil.

— Pentru ce fel de crime era închis? întrebă Kari.

— Omucideri, remarcă Franck sec.

— Vreau să spun…

— Crime de cel mai brutal tip. A împuşcat o fată asiatică şi a sugrumat un albanez kosovar.

Franck le deschise uşa de la ieşire.

— Şi când te gândeşti că un criminal atât de periculos e acum în libertate, spuse Simon, ştiind că acum răsucea cuţitul în rană.

Nu era un sadic, dar când venea vorba de Arild Franck, era dispus să facă o excepţie. Nu pentru că Franck era un om pe care era greu să-l placi, de fapt personalitatea lui era o circumstanţă atenuantă. Nu pentru că omul nu-şi făcuse treaba – toţi poliţiştii de la sediul central ştiau că Franck era adevăratul şef la Staten, nu cel care deţinea titlul de director al închisorii. Nu, era cealaltă chestiune, aceste coincidenţe aparente care, împreună, creau bănuiala ce-l rodea pe Simon şi se apropia de cel mai frustrant tip de idee, cea pe care n-o poţi demonstra. Că Arild Franck lua mită.

— Îi dau 48 de ore, domnule inspector-şef, spuse Franck. Nu are bani, rude sau prieteni. E un singuratic care de la vârsta de 18 ani a stat la închisoare. Asta înseamnă 12 ani. Nu ştie nimic despre lumea de afară, nu are unde să meargă, niciun loc în care să se ascundă.

În timp ce Kari se grăbea să ţină pasul cu Simon în drum spre maşină, acesta se gândi la cele 48 de ore şi se simţi tentat să pună un pariu. Pentru că recunoscuse ceva la acel băiat. Nu ştia exact ce anume; poate doar modul în care se mişca. Sau poate că moştenise mai mult de atât.

14

Johnny Puma se întoarse în pat şi îşi măsură din priviri noul coleg de cameră. Nu ştia cine inventase expresia coleg de cameră, ci doar că la Centrul Ila acesta era un termen cât se poate de impropriu. Duşman de cameră ar fi fost mai potrivit. El încă nu împărţise camera cu cineva care să nu încerce să-l jefuiască. Sau cu cineva pe care să nu încerce să-l jefuiască el. Aşa că îşi ţinea toate bunurile de preţ, care constau dintr-un portofel impermeabil în care erau 3000 de coroane şi o pungă de plastic dublă cu trei grame de amfetamină, lipite de coapsa lui, care era atât de păroasă, încât orice încercare de îndepărtare a lor l-ar fi trezit din cel mai adânc somn.

La asta se rezumase viaţa lui Johnny Puma în ultimii 20 de ani: amfetamină şi somn. Primise majoritatea diagnosticelor emise începând cu anii ’70 pentru a explica de ce un tânăr preferă să petreacă în loc să muncească, să se bată şi să şi-o tragă oriunde poate în loc să-şi cumpere o casă şi să-şi întemeieze o familie, să se drogheze în loc să se lase şi să ducă o viaţă îngrozitor de plicticoasă. Dar ultimul diagnostic rezistase. EM. Encefalomielită mialgică. Epuizare cronică. Johnny Puma epuizat? Oricine ar fi auzit asta ar fi râs pur şi simplu. Johnny Puma, halterofilul, sufletul petrecerilor, cel mai popular hamal din Lillesand, care putea muta un pian de unul singur. Începuse cu o durere la şold, anestezice care nu aveau efect, urmate de anestezice care aveau un efect prea puternic, şi aşa devenise dependent. Acum viaţa lui consta din lungi zile petrecute în pat, alternând cu perioade de activitate intensă în care trebuia să-şi canalizeze întreaga energie ca să facă rost de droguri. Sau de bani cu care să-şi achite datoria deja alarmant de mare pe care o avea la baronul drogurilor din centrul oraşului, un transsexual lituanian aflat la jumătatea procesului de schimbare de sex, care îşi spunea Coco.

Johnny îşi dădu seama dintr-o privire că tânărul care stătea la fereastră avea nevoie de o doză. Căutarea constantă şi frenetică. Compulsia. Lupta.

— Vrei, te rog, să tragi la loc perdelele, prietene?

Celălalt se supuse şi camera redeveni întunecoasă şi plăcută.

— Ce consumi, prietene?

— Heroină.

Heroină? Aici, la centru, oamenii spuneau pulbere când voiau

să spună heroină. Gunoi, cal sau cui. Sau lapte praf. Sau Superboy, când venea vorba de noul drog-minune pe care îl puteai cumpăra din Nybrua, de la un tip care semăna cu Somnorosul din *Albă ca Zăpada.* Heroină i se spunea în închisoare. Sau aşa îi spuneau începătorii, bineînţeles. Deşi, dacă erai un începător adevărat, puteai folosi expresii precum Alb de China, Noroi Mexican sau oricare alt termen absurd pe care îl luai din filme.

— Pot să-ţi fac rost de heroină bună şi ieftină. Nici nu trebuie să ieşi.

Johnny văzu că ceva se petrece cu silueta din întuneric. Văzuse cum drogaţii cu adevărat disperaţi se puteau lua de la simpla promisiune a drogurilor; avea impresia că testele înregistraseră modificări în centrul plăcerii din creier în secundele dinaintea unei doze. Cu o marjă a profitului de 40% la drogurile pe care le putea cumpăra de la Hovdingen din camera 36, Johnny îşi putea lua trei sau patru punguţe de amfetamină pentru el. Era din nou preferabil să-şi jefuiască vecinul.

— Nu, mulţumesc. Pot să plec dacă vrei să dormi.

Vocea care venea dinspre fereastră era atât de catifelată şi joasă că Johnny nu putea înţelege cum reuşea să răzbată prin zgomotul constant de chefuri, ţipete, muzică, certuri şi trafic de la Ila. Deci tipul voia să ştie dacă Johnny era pe cale să adoarmă, nu? Ca să-l poată percheziţiona. Poate ca să găsească punguţa pe care Johnny şi-o lipise de coapsă.

— Eu nu dorm niciodată, doar închid ochii. Ai înţeles, prietene?

Tânărul dădu din cap.

— Eu o să plec acum, spuse el.

După ce uşa se închise în urma noului său duşman de cameră, Johnny Puma se dădu jos din pat. Avu nevoie de doar două minute ca să percheziţioneze garderoba tipului şi patul de sus. Nimic. Zero. Duşmanul lui de cameră nu putea fi atât de novice pe cât părea; purta totul la el.

Markus Engseth era speriat.

— Acum ţi-e frică? întrebă cel mai solid dintre cei doi băieţi care îi blocau calea.

Markus scutură din cap şi înghiţi în sec.

— Ba da, ţi-e frică de transpiri, porc gras ce eşti. Hei, simţi

mirosul?

— Uite, începe să plângă, râse celălalt băiat.

Aveau 15, poate 16 ani. Sau poate chiar 17. Markus nu ştia, ştia doar că erau mult mai solizi şi mai mari ca el.

— Vrem doar s-o împrumutăm, spuse băiatul mai solid, apucând ghidonul bicicletei lui Markus. O să ţi-o dăm înapoi.

— La un moment dat, râse celălalt iar.

Markus ridică privirea spre ferestrele caselor de pe strada liniştită. Suprafeţe negre şi oarbe de sticlă. În mod normal, nu-i plăcea ca oamenii să-l privească. Îi plăcea să fie invizibil, ca să se poată strecura pe poarta grădinii casei galbene abandonate. Dar în clipa asta, spera ca o fereastră să se deschidă undeva, ca o voce de om matur să strige la băieţii cei mari s-o şteargă. În Tåsen sau Nydalen, sau alt cartier unde era locul unor golani ca ei. Dar tăcerea desăvârşită nu fu întreruptă de nimic. Tăcere de vară. Era vacanţă şi ceilalţi copii de pe stradă plecaseră spre cabane, plaje sau oraşe străine. Nu că şi-ar fi dorit să se joace cu ei, Markus se juca întotdeauna de unul singur. Dar să fii mic era mai riscant atunci când nu erai într-o mulţime.

Băiatul solid smulse bicicleta din mâinile lui Markus, care-şi dădu seama că nu mai are puterea să clipească şi să-şi ascundă lacrimile. Bicicleta pe care i-o cumpărase mama lui, cu banii pe care altfel i-ar fi putut folosi ca să meargă undeva în vacanţa aceasta.

— Tatăl meu e acasă, spuse el, arătând vizavi spre casa lor roşie, aflată în faţa celei galbene şi pustii în care tocmai fusese.

— Şi atunci de ce nu l-ai strigat?

Băiatul se aşează pe bicicleta lui Markus, ca s-o încerce; bicicleta se clătină şi băiatul păru supărat când văzu cauciucurile insuficient umflate.

— Tată! strigă Markus.

Dar îşi dădu seama imediat cât de nehotărât şi fals sunase. Băieţii mai mari începură să râdă în hohote. Celălalt se aşează pe portbagaj şi Markus văzu cum cauciucurile încep să se îndoaie peste jantă.

— Eu cred că n-ai niciun tată, spuse băiatul, scuipând pe jos. Hai, Herman, mergi!

— Asta vreau, dar tu mă împiedici.

— Nu, nu te împiedic.

Cei trei băieţi se întoarseră.

În spatele bicicletei era un bărbat care ţinea de portbagaj. Bărbatul ridică partea din spate a bicicletei, roata începu să se învârtă în gol şi amândoi băieţii căzură în faţă. Coborâră împleticit de pe bicicletă şi se uitară urât la bărbat.

— Ce dracu’ ai impresia că faci? mârâi băiatul mai mare.

Bărbatul nu spuse nimic, doar îl privi. Markus observă tunsoarea lui ciudată, logoul Armatei Salvării de pe tricou şi cicatricele de pe antebraţe. Era atât de linişte, încât Markus avu impresia că aude cum cântă toate păsările din Berg. Iar acum părea că şi cei doi băieţi mai mari observaseră cicatricele bărbatului.

— Voiam doar s-o împrumutăm.

Vocea băiatului mai mare căpătase o tonalitate diferită; era croncănită şi subţire.

— Dar, dacă o vrei, n-ai decât s-o ţii, adăugă repede celălalt.

Bărbatul continuă să-i privească fix. Îi făcu semn lui Markus să ia bicicleta. Cei doi băieţi îl priviră şi ei.

— Unde staţi?

— În Tåsen. Eşti… eşti tatăl lui?

— Poate că da. Acum vă duceţi în Tåsen, bine?

Băieţii dădură din cap la unison. Se întoarseră ca la comandă şi plecară.

Markus ridică privirea spre bărbatul care-i zâmbea. Auzi cum în spatele lor unul dintre băieţi îi spune celuilalt:

— Taică-său e drogat – i-ai văzut mâinile?

— Cum te cheamă? întrebă bărbatul.

— Markus, răspunse acesta.

— Vacanţă plăcută, Markus! spuse bărbatul.

Îi înapoie bicicleta şi se îndreptă spre poarta casei galbene. Markus îşi ţinu respiraţia. Era o casă ca oricare alta de pe stradă; pătrată ca o cutie, nu foarte mare şi înconjurată de o mică grădină. Dar casa aceasta şi grădina ei aveau nevoie de puţină zugrăveală şi ca iarba să fie tunsă. Chiar şi aşa, ea era *Casa.* Bărbatul se duse direct spre scările de la subsol. Nu spre uşa de la intrare, cum văzuse Markus că fac agenţii comerciali şi Martorii lui Iehova. Ştia oare de cheia ascunsă pe grinda de deasupra uşii de la subsol, pe care Markus avea întotdeauna grijă să o pună la loc?

Primi răspunsul atunci când auzi uşa de la subsol deschizându-se şi închizându-se la loc.

Markus rămase cu gura căscată. În casa aceea nu intrase nimeni de când o ştia el. E adevărat, el o ştia doar de la vârsta de cinci ani, adică din urmă cu şapte ani, dar cumva păruse ceva îndreptăţit ca acea casă să fie goală. Cine ar vrea să stea într-o casă în care cineva se sinucisese?

Ei bine, exista un om care apărea acolo cel puţin de două ori pe an. Markus îl văzuse doar o dată şi bănuia că trebuie să fie cel care pornea căldura la minim înaintea iernii şi o oprea din nou primăvara. Probabil că acesta plătea şi facturile. Mama lui spusese că, dacă n-ar fi avut curent, casa ar fi fost deja atât de avariată, încât nu s-ar fi putut locui acolo, dar nici ea nu ştia cine era omul acela. Însă nu semăna deloc cu cel care era înăuntrul casei acum, Markus era convins de asta.

Markus vedea faţa nou-sositului la fereastra bucătăriei. Casa nu avea deloc perdele, aşa că de fiecare dată când intra Markus evita cu grijă ferestrele, ca să nu fie văzut. Bărbatul nu părea să fi venit ca să dea drumul la căldură, aşa că ce făcea acolo? Cum ar fi putut Markus să… apoi Markus îşi aminti de telescop.

Intră cu bicicleta pe poarta casei roşii şi alergă în camera lui de la etaj. Telescopul lui – care, de fapt, era doar un binoclu obişnuit montat pe un suport – era singurul lucru pe care tatăl lui nu-l luase cu el atunci când plecase. Sau cel puţin aşa îi spusese mama lui. Markus îndreptă binoclul spre casa galbenă şi focaliză. Bărbatul dispăruse. Markus mută câmpul vizual circular de-a lungul peretelui casei, de la o fereastră la alta. Iată-l. În camera băiatului. Acolo unde locuise drogatul. Markus explorase casa şi ştia fiecare colţişor al ei. Inclusiv ascunzătoarea de sub scândura desprinsă a podelei din dormitorul principal. Dar, chiar dacă nu s-ar fi sinucis nimeni acolo, lui Markus nu i-ar fi plăcut deloc să locuiască în casa galbenă. Înainte de a fi abandonată definitiv, acolo locuise fiul bărbatului mort. Fiul era dependent de droguri şi făcuse o mizerie îngrozitoare, nu strângea niciodată după el. De asemenea, nu făcuse nicio reparaţie, astfel că, de fiecare dată când ploua, apa intra prin acoperiş. Fiul dispăruse la puţin timp după naşterea lui Markus. Mama lui îi spusese că intrase la închisoare. Pentru că omorâse pe cineva. Şi Markus se întreba dacă nu cumva casa arunca o vrajă malefică asupra celor care locuiau în ea, astfel încât să se omoare pe ei sau să omoare pe

alţii. Markus se înfioră. Chiar dacă asta îi plăcea cel mai mult la casa aceea – că era puţin sinistră, că putea să născocească poveşti despre ceea ce se întâmpla înăuntrul ei. Numai că astăzi nu trebuia să născocească nimic, azi înăuntrul casei se întâmpla ceva de la sine.

Bărbatul deschisese fereastra dormitorului – nu era de mirare, casa avea nevoie să fie aerisită. Chiar şi aşa, lui Markus camera aceea îi plăcea cel mai mult, deşi aşternuturile erau murdare şi pe podea erau ace. Bărbatul stătea cu spatele la fereastră şi se uita la fotografiile care îi plăceau atât de mult lui Markus. Fotografia de familie în care toţi trei zâmbeau şi păreau fericiţi. Cea în care băiatul în costum de lupte libere stătea lângă tatăl lui, îmbrăcat în trening, ţinând împreună un trofeu sportiv. Fotografia cu tatăl în uniformă de poliţist.

Bărbatul deschise dulapul şi scoase hanoracul gri şi geanta sport roşie pe care scria cu litere albe *Clubul de Lupte Libere Oslo.* Băgă câteva lucruri în geantă, dar Markus nu văzu ce anume. Apoi ieşi din dormitor şi dispăru. Reapăru iar în birou, o cameră mică cu o masă de lucru lipită de fereastră. Mama lui spunea că acolo găsiseră cadavrul. Bărbatul căuta ceva lângă fereastră. Markus ştia ce caută, dar, dacă nu cunoştea locul, nu avea să găsească acel obiect niciodată. Apoi bărbatul păru să deschidă sertarul biroului, dar pusese geanta sport pe el, astfel că Markus nu mai vedea bine.

Probabil găsise ceea ce căuta sau renunţase, pentru că apoi luă geanta sport şi plecă. Intră în dormitorul principal, după care coborî la parter şi Markus nu-l mai văzu.

Peste zece minute, uşa subsolului se deschise şi bărbatul urcă treptele. Îmbrăcase hanoracul, cu gluga trasă peste cap, şi îşi aruncă geanta pe umăr. Ieşi pe poartă şi se întoarse pe drumul pe care venise.

Markus coborî scările în viteză şi ieşi. Văzu spatele hanoracului, sări gardul casei galbene, traversă pajiştea în fugă şi coborî treptele subsolului. Tremurând şi cu respiraţia tăiată, pipăi cu degetele pe grindă. Cheia fusese pusă la loc! Markus oftă uşurat şi descuie uşa. Nu-i era frică, n-avea de ce, într-un fel casa asta era a lui. Necunoscutul era intrusul. Dacă nu cumva…

Markus alergă la biroul de la etaj. Se duse direct la biblioteca plină de cărţi. Pe al doilea raft, între *Împăratul muştelor* şi *Indje*

Memed, haiducul. Îşi strecură degetele înăuntru. Cheia de la sertarul biroului era acolo. Dar fusese ea găsită şi folosită? Markus se uită la birou, în timp ce introducea cheia în gaură şi o rotea. Lemnul avea o pată întunecată. Putea fi o pată unsuroasă din pricina uzurii, dar Markus nu avea nicio îndoială că era urma capului care zăcuse exact în acel loc, într-o baltă de sânge, lângă peretele împroşcat cu sânge, aşa cum văzuse el în filme.

Markus se uită în sertar şi icni. Dispăruse! Cu siguranţă că el fusese. Fiul. Se întorsese. Nimeni altcineva n-ar fi avut cum să ştie unde e ascunsă cheia de la sertarul biroului. Şi avea urme de ace pe braţe.

Markus intră în dormitorul băiatului. Camera lui. Privi în jur şi îşi dădu seama imediat ce lipsea. Fotografia cu tatăl în uniformă de poliţist. CD-ul portabil şi unul dintre cele patru CD-uri. Markus se uită la celelalte trei.

Cel care lipsea era *Violator,* Depeche Mode. Markus îl ascultase, dar nu i se păruse cine ştie ce.

Se aşeză în mijlocul camerei, ca să se asigure că nu poate fi văzut din stradă. Ascultă tăcerea de vară de afară. Fiul se întorsese. Markus inventase o întreagă viaţă pentru băiatul din fotografie. Dar uitase că oamenii îmbătrânesc. Iar acum acesta se întorsese. Ca să ia obiectul din sertarul biroului.

Apoi Markus auzi cum tăcerea e întreruptă de motorul unei maşini.

— Eşti sigur că numerele nu merg invers? întrebă Kari, privind casele modeste din lemn şi sperând să zărească un număr de casă ca reper. Poate ar trebui să-l întrebăm pe tipul de acolo.

Făcu semn din cap spre trotuar, unde un tip în hanorac, cu gluga trasă, capul plecat şi o geantă roşie pe umăr, se îndrepta spre ei.

— Casa e imediat după vârful dealului, spuse Simon accelerând. Crede-mă.

— Deci l-ai cunoscut pe tatăl lui?

— Da. Ce-ai aflat despre băiat?

— Toată lumea de la Staten care a fost dispusă să vorbească cu mine mi-a zis că era liniştit şi nu spunea prea multe, dar că toţi îl plăceau. Nu avea niciun prieten adevărat şi de regulă îşi vedea de ale lui. N-am reuşit să găsesc nicio rudă. Asta e ultima lui adresă cunoscută.

— Ai cheile casei?

— Erau printre bunurile depuse la magazia închisorii. N-am avut nevoie de un nou mandat – fusese deja emis un mandat de percheziţie în legătură cu evadarea lui.

— Deci a fost deja un poliţist aici?

— Doar ca să verifice dacă Sonny nu s-a dus cumva acasă. Chiar dacă nimeni nu credea c-ar putea fi atât de prost.

— Nu are prieteni, rude sau bani. Asta nu-i lasă prea multe variante. O să înveţi curând că deţinuţii sunt, de obicei, remarcabil de proşti.

— Ştiu, dar evadarea asta n-a fost opera unui idiot.

— Poate că nu, recunoscu Simon.

— Nu, spuse Kari ferm. Sonny Lofthus a fost un elev de nota 10. A fost unul dintre cei mai buni luptători din Norvegia la categoria lui de vârstă. Nu pentru că era cel mai puternic, ci pentru că era un tactician inteligent.

— Văd că ţi-ai făcut temele.

— Nu, spuse ea. Doar i-am căutat numele pe Google, m-am uitat în PDF-urile unor ziare vechi, am dat câteva telefoane. Nu e mare ştiinţă.

— Asta e casa, zise Simon.

Parcă maşina şi coborî, iar Kari deschise poarta grădinii.

— Cât de părăginită pare acum! remarcă el.

După ce Simon îşi scoase arma şi verifică dacă siguranţa era trasă, Kari descuie uşa de la intrare.

Simon intră primul, cu pistolul ridicat. Se opri în hol şi ascultă. Apăsă pe un întrerupător şi o lampă de pe perete se aprinse.

— Hopa! şopti el. De obicei, casele nelocuite nu au curent. Se pare că cineva…

— Nu, spuse Kari. Am verificat. De când Lofthus a intrat la închisoare, facturile la utilităţi sunt plătite dintr-un cont din Insulele Cayman care nu poate fi legat de un individ. Sumele nu sunt uriaşe, dar e ceva…

— …misterios, spuse Simon. Asta e bine, nouă, detectivilor, ne plac misterele, nu-i aşa?

Simon o luă înainte pe hol şi intră în bucătărie. Deschise frigiderul. Descoperi că nu era băgat în priză, chiar dacă înăuntru exista o cutie de lapte. Dădu din cap spre Kari, care îi aruncă o privire nedumerită înainte de a înţelege. Kari mirosi cutia de lapte deschisă. Niciun miros. Apoi scutură cutia şi auzi

huruitul unor cocoloaşe care cândva fuseseră lapte. Îl urmă pe Simon în sufragerie şi pe scări spre etaj. Verificară toate camerele şi în cele din urmă ajunseră în ceea ce era, în mod evident, dormitorul băiatului. Simon amuşină aerul.

— Familia lui, spuse Kari, arătând spre fotografiile de pe perete.

— Da, zise Simon.

— Mama lui – arată a cântăreaţă sau actriţă, nu-i aşa?

Simon nu răspunse; căuta cealaltă fotografie. Cea care lipsea. Mai exact, se uita la dreptunghiul estompat de pe tapet, acolo unde fusese fotografia. Amuşină iar aerul.

— Am reuşit să vorbesc cu un fost profesor al lui Sonny, spuse Kari. Mi-a zis că Sonny voia să se facă poliţist, ca tatăl lui, dar că a luat-o razna după moartea tatălui său. A început să aibă probleme la şcoală, respingea oamenii, se izola în mod deliberat şi a devenit autodistructiv. Mama lui, la fel, după sinucidere s-a prăbuşit, a…

— Helene, spuse Simon.

— Poftim?

— O chema Helene. Supradoză de somnifere.

Simon examină camera. Privirea lui se opri asupra noptierei prăfuite, în timp ce vocea lui Kari intona în fundal:

— Când a împlinit 18 ani, Sonny a mărturisit că a comis două crime şi a fost trimis la închisoare.

O dungă străbătea suprafaţa prăfuită.

— Până atunci, anchetele poliţiei indicaseră în direcţii complet diferite.

Simon făcu doi paşi energici spre fereastră. Soarele de după-amiază cădea asupra bicicletei care zăcea în faţa casei roşii. Privi de-a lungul drumului pe care veniseră. Acum nu era nimeni acolo.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi, zise el.

— Ce vrei să spui?

Simon închise ochii. Oare mai avea energia necesară? Din nou? Trase adânc aer în piept.

— Toţi din poliţie au crezut că Ab Lofthus trebuia să fi fost cârtiţa. Când Ab a murit, activităţile cârtiţei au încetat, n-au mai existat razii care eşuau în mod straniu sau probe, martori sau suspecţi care dispăreau dintr-odată. Ei au luat asta drept probă.

— Dar?

Simon dădu din umeri.

— Ab era un om mândru de munca lui şi de poliţie. Nu-l interesa să se îmbogăţească, îl interesa numai familia lui. Dar nu există nicio îndoială că a existat o cârtiţă.

— Şi atunci?

— Şi atunci cineva tot trebuie să afle cine era cârtiţa. Simon amuşină iar. Transpiraţie. Simţea miros de transpiraţie. Cineva fusese aici de curând.

— Şi cine ar putea fi acesta? întrebă ea.

— Cineva tânăr şi ingenios.

Simon privi spre Kari. Peste umărul ei. La uşa dulapului. Transpiraţie. Frică.

— Nu e nimeni aici, spuse Simon tare. E în regulă. Hai să coborâm la parter.

Simon se opri la jumătatea scărilor şi-i făcu semn lui Kari să meargă mai departe. El rămase acolo şi aşteptă. Ascultă, strângând cu putere mânerul pistolului.

Tăcere.

Apoi o urmă pe Kari.

Se întoarse în bucătărie, găsi un pix şi scrise ceva pe un bloc galben de post-it-uri. Kari îşi drese vocea.

— La ce anume se referea Franck când a spus că ai fost dat afară de la Biroul de Fraude Majore?

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta, spuse Simon, smulgând bileţelul şi lipindu-l pe frigider.

— Avea cumva de-a face cu jocurile de noroc?

Simon îi aruncă o privire tăioasă, apoi ieşi. Ea citi biletul.

L-am cunoscut pe tatăl tău. Era un om bun şi cred că el ar fi spus acelaşi lucru despre mine. Caută-mă şi îţi promit că te aduc la secţie aşa cum trebuie, în siguranţă.

Simon Kefas, tel. 550106573, simon.kefas@oslopol.no

Apoi Kari se grăbi să-l ajungă din urmă.

Markus Engseth auzi motorul maşinii şi oftă uşurat. Stătea ghemuit sub hainele de pe umeraşe, cu spatele lipit de tăblia dulapului. Nu mai fusese atât de speriat în viaţa lui; simţea mirosul tricoului, atât de umed de transpiraţie că i se lipea de

corp. Şi totuşi, senzaţia fusese şi una de exaltare. Ca atunci când se arunca la întâmplare de pe trambulina de zece metri de la piscina Frognerbadet, gândindu-se că cel mai rău lucru care i se putea întâmpla era să moară. Şi că asta nu ar fi fost deloc chiar atât de groaznic.

15

— Cu ce pot să-l ajut pe domnul? spuse Tor Jonasson.

Aşa se adresa de obicei clienţilor. Tor avea 20 de ani, vârsta medie a clienţilor lui era 25 de ani, iar a bunurilor din magazin mai puţin de cinci. Şi din acest motiv era amuzantă acea formulă arhaică de adresare – aşa credea el. Dar clientul lui nu părea să guste genul ăsta de umor – chiar dacă era greu să-ţi dai seama, fiindcă gluga tipului era trasă atât de mult pe faţă, încât practic o umbrea. Cuvintele ieşeau din acel tărâm al umbrelor.

— Aş vrea un telefon din acela la care apelantul nu poate fi urmărit.

Un traficant de droguri. Bineînţeles. Erau singurii clienţi care cereau un astfel de telefon.

— Pe acest iPhone puteţi bloca datele transmiţătorului, spuse Tor, alegând un telefon alb de pe raftul micului magazin. Numărul dumneavoastră n-o să apară pe ecranul persoanei pe care o sunaţi. E un abonament excelent.

Potenţialul client îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Îşi potrivi cureaua genţii sport pe umăr. Tor decise să nu-şi ia ochii de la el până nu ieşea de tot din magazin.

— Nu, nu vreau un telefon cu abonament, spuse tipul. Vreau unul care nu poate fi urmărit. Nici chiar de firma de telefonie.

Sau de politie, se gândi Tor Jonasson.

— Vă referiţi la un telefon cu cartelă. Cum sunt cele din *Cartelul crimelor.*

— Poftim?

— *Cartelul crimelor.* Serialul TV. Pentru ca Departamentul Droguri să nu-l poată găsi pe proprietarul telefonului.

Tor îşi dădu seama că tipul habar n-avea despre ce vorbea el. Dumnezeule mare! Un traficant de droguri care spune poftim şi care n-a văzut *Cartelul crimelor.*

— Asta e în SUA; în Norvegia nu avem aşa ceva. Din 2005 încoace e nevoie de un act de identitate chiar dacă vă luaţi un telefon cu cartelă SIM pre-pay. Trebuie să fie înregistrat pe numele cuiva.

— Cuiva?

— Da, trebuie înregistrat pe numele dumneavoastră. Sau al părinţilor dumneavoastră, dacă, să zicem, le cumpăraţi un telefon.

— Bine, spuse bărbatul. Dă-mi cel mai ieftin telefon pe care-l ai. Cu cartelă SIM pre-pay.

— Sigur, zise vânzătorul, renunţând la „domnul”, punând iPhone-ul la loc şi dând jos un mobil mai mic. Ăsta nu e chiar cel mai ieftin, dar are acces la internet. E 1200 de coroane cu card SIM.

— Acces la internet?

Tor îl privi iar pe celălalt. Nu putea fi mult mai în vârstă decât el, dar părea sincer nedumerit. Tor îşi împinse pe după ureche, cu două degete, părul lung până la umeri. Era un gest pe care-l adoptase după ce văzuse sezonul unu din *Sons of Anarchy.*

— Cartela SIM vă permite să navigaţi pe internet de pe mobil.

— Pot să fac asta într-un Internet café?

Tor Jonasson râse. Poate că aveau, până la urmă, acelaşi simţ al umorului.

— Tocmai mi-a spus şeful meu că magazinul ăsta a fost Internet café acum câţiva ani, probabil ultimul din Oslo...

Bărbatul păru să ezite, apoi dădu din cap.

— Îl cumpăr.

Puse pe tejghea un teanc de bancnote. Tor le luă. Bancnotele erau ţepene şi prăfuite, ca şi cum ar fi fost depozitate undeva mult timp.

— Cum am spus, trebuie să-mi arătaţi un act de identitate.

Bărbatul scoase un act de identitate din buzunar şi i-l întinse. Tor se uită la el şi îşi dădu seama că se înşelase. Se înşelase complet. Nici nu se punea problema ca omul acesta să fie traficant de droguri; dimpotrivă chiar. Introduse numele în calculator. Helge Sørensen. Găsi adresa. Îi înapoie actul, împreună cu restul, bărbatului despre care acum ştia că este gardian de închisoare.

— Vindeţi şi baterii pentru asta? spuse bărbatul, arătându-i un aparat argintiu.

— Ce e? întrebă Tor.

— Un CD portabil, răspunse bărbatul. Văd că vindeţi căşti pentru el.

Tor se holbă cu o expresie goală la vitrina cu căşti de diverse tipuri de deasupra iPod-urilor.

— Da? spuse el.

Apoi deschise capacul obiectului de muzeu şi scoase bateriile vechi. Găsi două baterii reîncărcabile Sanyo AA, le introduse şi

apăsă pe *play.* Din căşti se auzi un zumzet ascuţit.

— Bateriile astea sunt reîncărcabile.

— Deci n-o să moară, ca alea vechi?

— A, ba da, dar pot reînvia din morţi.

Tor avu impresia că vede un zâmbet în umbra glugii. Apoi bărbatul îşi dădu gluga pe spate şi îşi puse căştile.

— Depeche Mode, spuse el zâmbind larg şi plătind.

Apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din magazin.

Tor Jonasson îşi dădu seama că-l surprinsese faţa atrăgătoare de sub glugă. Se duse spre un nou client, întrebând cu ce poate să-l ajute pe domnul. Abia în pauza de masă înţelese de ce îl impresionase faţa aceea. Nu pentru că era atrăgătoare. Ci pentru că nu semăna deloc cu poza de pe actul de identitate.

Ce anume face ca un chip să fie atrăgător? se întrebă Martha, în timp ce se uita la tânărul de la recepţie. Poate pur şi simplu cuvintele pe care le rostea el. Cei mai mulţi oameni veneau la recepţie pentru un sendviş, o ceaşcă de cafea sau o discuţie despre problemele lor reale sau imaginare. Iar dacă nu era vorba despre asta, atunci apăreau cu un recipient plin de seringi uzate, pe care trebuiau să le predea în schimbul celor sterile. Dar acest rezident nou tocmai îi spusese că se gândise la întrebarea din discuţia lor introductivă: avea vreun plan? Şi, da, acum avea. Urma să-şi caute o slujbă. Dar pentru a face asta avea nevoie de un aspect de profesionist, de un costum. Şi văzuse câteva în magazia de haine. Ar fi putut cumva să împrumute…

— Bineînţeles, spuse Martha, ridicându-se şi conducându-l.

Avea impresia că de mult nu mai păşise aşa de uşor. Era adevărat că putea fi doar un capriciu, un proiect pe care el avea să-l abandoneze la primul obstacol, dar cel puţin era ceva, o speranţă, o întrerupere temporară a deplasării neîntrerupte, într-un singur sens, către punctul cel mai de jos.

Martha se aşează pe un scaun de lângă uşa magaziei înguste şi se uită la el cum îmbracă pantalonii costumului, în faţa unei oglinzi sprijinite de perete. Era al treilea costum pe care îl încerca. Un grup de politicieni din Consiliul Local vizitase cândva centrul. Veniseră ca să se asigure că standardele de viaţă din unităţile locative ale Oslo-ului erau cât se poate de adecvate. În magazie, unul dintre ei întrebase de ce avea centrul atât de

multe costume în stoc, sugerând că acest tip de îmbrăcăminte era cu siguranţă nepotrivit pentru clientela acestuia. Politicienii continuaseră pe tema asta până când Martha răspunsese, zâmbind: „Pentru că rezidenţii noştri participă la mult mai multe înmormântări decât dumneavoastră”.

Tânărul era slab, dar nu atât de fragil pe cât i se păruse ei la început. Văzu muşchii unduind sub piele atunci când el ridică braţele ca să îmbrace una dintre cămăşile pe care i le găsise. Nu avea tatuaje, dar pielea albicioasă era plină de urme de ace. În spatele genunchilor, pe partea inferioară a coapselor, pe gambe, pe partea laterală a gâtului.

Tânărul îmbrăcă sacoul şi se uită la imaginea sa din oglindă, după care se întoarse spre Martha. Era un costum cu dunguliţe, al cărui proprietar anterior abia apucase să-l poarte înainte să se schimbe moda, după care – din bunătate şi bun gust – îl donase centrului, împreună cu restul garderobei de anul trecut. Era doar puţin prea mare pentru tânăr.

— Perfect, râse Martha bătând din palme.

El zâmbi. Iar când zâmbetul îi cuprinse privirea, parcă un radiator electric se aprinse. Era tipul de zâmbet care înmuia muşchii înţepeniţi şi alina sentimentele rănite. Un zâmbet de care cineva care suferea de desensibilizare avea foarte mare nevoie. Dar pe care ea nu şi-l permitea – era prima oară când se gândea la asta. Martha îşi desprinse ochii de ai lui şi îl privi de sus până jos.

— Păcat că n-am să-ţi dau nişte pantofi eleganţi.

— Ăştia sunt foarte buni, spuse el, bătând în podea cu călcâiul tenisului albastru.

Martha zâmbi, dar fără să ridice privirea de data asta.

— Şi ai nevoie de un tuns. Vino.

Urcă scările în urma lui, până la recepţie, îl aşeză pe un scaun, îl acoperi cu două prosoape şi găsi o pereche de foarfeci de bucătărie. Îi umezi părul cu apă de la robinetul din bucătărie şi i-l pieptănă cu pieptănul ei. Smocuri de păr începură să cadă pe podea, pe când celelalte fete de la recepţie comentau şi ofereau sugestii. Câţiva rezidenţi se opriră în faţa recepţiei şi se plânseră că ei nu beneficiaseră de nicio tunsoare, de ce nou-venitul se bucura de tratament special?

Martha le făcu semn să plece, concentrându-se asupra sarcinii ei.

— Unde o să încerci să-ţi găseşti de lucru? îl întrebă ea.

Se uită la părul alb şi fin de la ceafă. Pentru el avea nevoie de un aparat de ras electric. Sau unul de unică folosinţă.

— Am nişte contacte, dar nu ştiu unde locuiesc, aşa că mă gândeam să-i caut în cartea de telefon.

— Cartea de telefon? pufni una dintre fete. Poţi să-i cauţi pur şi simplu pe net.

— Se poate? spuse tânărul.

— Tu vorbeşti serios?! râse ea.

Fata râsese puţin prea tare, iar ochii ei sclipiseră, observă Martha.

— Mi-am cumpărat un mobil cu internet, spuse el. Dar nu ştiu cum să…

— Îţi arăt eu! spuse fata apropiindu-se şi întinzând mâna.

El scoase mobilul şi i-l dădu. Ea apăsă pe taste cu o familiaritate relaxată.

— Îi cauţi pe Google, spuse ea. Care e numele?

— Numele?

— Da. Numele. Numele meu e Maria, de exemplu.

Martha îi aruncă o privire de avertizare blândă. Fata era tânără şi abia începuse să lucreze pentru ei. Studiase ştiinţele sociale, dar avea puţină experienţă practică. Acel tip de experienţă care înseamnă că ştii exact unde e trasată linia invizibilă dintre preocuparea profesională şi socializarea cu rezidenţii.

— Iversen, spuse el.

— Asta o să dea prea multe rezultate. Ştii şi numele mic?

— Arată-mi doar cum să caut şi mă descurc eu mai departe, spuse tânărul.

— Bine, zise Maria, apăsând câteva butoane şi întinzându-i telefonul. Scrie numele acolo.

— Mulţumesc foarte mult.

Martha terminase, mai rămânea doar părul fin de pe gât şi ea tocmai îşi amintise că găsise o lamă de ras lipită de fereastra unei camere în care făcuse curat mai devreme. Pusese lama de ras – care, fără îndoială, fusese folosită pentru mărunţirea cocainei de tras pe nas – pe blatul din bucătărie, ca să o debaraseze în siguranţă atunci când sosea următorul container pentru seringi. Martha aprinse un chibrit şi ţinu lama deasupra flăcării timp de câteva secunde. Apoi o clăti la robinet şi o prinse

între degetul mare şi arătător.

— Trebuie să stai complet nemişcat, îi spuse ea.

— Îhâm, zise tânărul, ocupat să apese butoanele de pe mobil.

Martha se înfioră văzând cum lama subţire de oţel trece peste pielea moale a gâtului. Se uită cum cad firele de păr tăiate. Gândul apăru de la sine, în mod spontan: cât de uşor era. Cât de puţin separa viaţa de moarte. Fericirea de tragedie. Sensul de lipsa sensului. Termină şi privi peste umărul lui. Văzu numele pe care îl tastase el şi rotirea cozilor albe ale simbolului de căutare.

— Gata, spuse ea.

Tânărul îşi lăsă capul pe spate şi o privi.

— Mulţumesc.

Martha luă prosoapele şi se duse repede la spălătorie, ca să nu împrăştie părul tăiat peste tot.

Johnny Puma stătea întins în întuneric, cu faţa la perete, când auzi cum duşmanul lui de cameră intră, închise încet uşa în urma lui şi păşi în vârful picioarelor. Dar Johnny era în gardă. Tipul avea să simtă pumnul lui de fier dacă încerca să-i şterpelească rezerva.

Însă duşmanul lui de cameră nu încercă să se apropie de el; în schimb, Johnny auzi uşa dulapului deschizându-se.

Se răsuci în pat. Era dulapul duşmanului său de cameră. Era în regulă; Johnny presupunea că tipul îi percheziţionase deja dulapul, în timp ce el dormea, şi descoperise că nimic de valoare nu era păstrat acolo.

O rază de lumină cădea printre perdele asupra tânărului. Puma tresări.

Băiatul scosese ceva dintr-o geantă sport roşie, iar acum Johnny vedea despre ce anume era vorba. Băiatul strecură obiectul în cutia goală a tenişilor, pe care o puse apoi pe raftul de sus.

Când băiatul închise dulapul şi se întoarse, Johnny închise rapid ochii.

Să fiu al naibii, se gândi el. Continuă să ţină ochii închişi. Dar ştia că nu va putea să doarmă.

Markus căscă. Îşi lipi ochii de binoclu şi studie luna care atârna deasupra casei galbene. Apoi îndreptă binoclul spre casă. Acum totul era complet nemişcat. Nu se mai întâmplase nimic.

Dar oare fiul avea să se întoarcă? Markus aşa spera. Poate că avea să afle ce voia acesta să facă cu el, acel „obiect” vechi care stătuse în sertar, sclipitor, mirosind a ulei şi metal, care poate că era cel folosit de tatăl lui pentru a…

Markus căscă iar. Fusese o zi bogată în evenimente. Ştia că la noapte avea să doarmă buştean.

16

Agnete Iversen avea 49 de ani, dar, dacă te luai după pielea ei netedă, ochii strălucitori şi silueta zveltă, părea să aibă 35. Însă cei mai mulţi oameni o considerau mai în vârstă decât era din cauza părului grizonant, a stilului vestimentar conservator, clasic şi atemporal şi a modului cultivat, aproape demodat, în care vorbea. Şi, bineînţeles, a vieţii pe care familia Iversen o ducea sus, în cartierul Holmenkollåsen. Păreau să aparţină unei alte generaţii, mai vechi, cu Agnete ca soţie casnică având la dispoziţie doi servitori care o ajutau să aibă grijă de casă şi grădină şi, de asemenea, veneau în întâmpinarea oricărei nevoi a lui Agnete, a soţului ei Iver şi a fiului lor Iver Junior.

Chiar şi în comparaţie cu celelalte case impunătoare din cartier, casa familiei Iversen era impresionantă. Cu toate acestea, sarcinile domestice erau relativ gestionabile, astfel că servitorii (sau „personalul”, cum prefera să-i numească puţin sarcastic Iver Junior, care tocmai îşi dăduse ultimele examene şcolare şi dobândise un cadru de referinţă nou, mai social-democrat) începeau să lucreze abia la ora 12. Asta însemna că Agnete Iversen putea fi prima persoană care se trezea, făcea o mică plimbare de dimineaţă prin pădurea de la marginea terenului lor şi culegea un buchet de ochiul-boului, după care pregătea micul dejun pentru cei doi bărbaţi ai ei. Agnete îşi bea ceaiul şi se uita la ei cum consumă mâncarea sănătoasă şi hrănitoare pe care le-o pregătise ea, ca început pentru o zi lungă şi solicitantă la birou. După ce ei terminau de mâncat şi Iver Junior îi mulţumea pentru masă cu o strângere de mână, conform tradiţiei de mai multe generaţii din căminul Iversen, ea curăţa masa şi îşi ştergea mâinile pe un şorţ alb pe care îl arunca imediat în coşul pentru rufe. Apoi ieşea în urma lor pe treptele din faţă, le dădea câte un sărut pe obraz şi se uita la ei cum urcă în Mercedes-ul vârstnic, bine întreţinut, din garajul dublu, şi ies cu el în lumina strălucitoare a soarelui. Iver Junior îşi petrecea vacanţele la compania imobiliară a familiei, în speranţa că astfel va învăţa ce înseamnă să munceşti din greu şi că nimic nu e gratis şi să aprecieze faptul că gestionarea averii unei familii implică pe cât de multe privilegii, pe atât de multe obligaţii.

Pietrişul aleii scrâşni în timp ce tatăl şi fiul se îndreptau spre drum, iar ea le făcea cu mâna de pe trepte. Iar dacă cineva i-ar

fi spus lui Agnete că întreaga scenă semăna cu o reclamă din anii ’50, ea ar fi râs, ar fi fost de acord şi nu s-ar mai fi gândit apoi la asta. Pentru că Agnete Iversen ducea viaţa pe care şi-o dorea. Îşi petrecea timpul având grijă de cei doi bărbaţi pe care îi iubea, pentru ca ei, la rândul lor, să poată gestiona activele în interesul familiei şi al societăţii – ce ar fi putut să fie mai satisfăcător de atât?

Auzea cu greu vocea prezentatorului de la radioul din bucătărie care spunea ceva despre o explozie a supradozelor mortale din Oslo, o creştere a nivelului prostituţiei şi un deţinut evadat care era în libertate de două zile. În lumea de dedesubtul ei erau atât de multe neplăceri. Atât de multe lucruri care nu funcţionau, cărora le lipsea echilibrul şi acea ordine spre care trebuia să tinzi mereu. Şi, în timp ce stătea astfel şi contempla armonia perfectă a vieţii ei – familia ei, căminul ei, această zi –, Agnete îşi dădu seama că poarta laterală din gardul viu tuns cu grijă, de doi metri înălţime, care era utilizată mai ales de servitori, se deschisese.

Agnete duse mâna la ochi, ca să-i ferească de soare.

Băiatul care venea pe aleea îngustă din lespezi de piatră părea să aibă aceeaşi vârstă cu Iver Junior şi la început ea se gândi că trebuie să fie un prieten al lui. Agnete îşi netezi şorţul. Dar, când băiatul se apropie, ea îşi dădu seama că acesta era probabil cu câţiva ani mai mare decât fiul ei şi că purta nişte haine pe care nici Iver Junior, nici vreunul dintre prietenii lui nu le-ar fi purtat vreodată: un costum demodat maro cu dunguliţe şi o pereche de tenişi albaştri. Pe umăr avea o geantă sport roşie, iar Agnete Iversen se întrebă dacă nu cumva era de la Martorii lui Iehova, dar apoi îşi aminti că aceştia veneau întotdeauna câte doi. Şi nu semăna nici cu un agent de vânzări. Băiatul ajunsese la scări.

— Cu ce pot să te ajut? întrebă ea îndatoritor.

— Aici locuieşte familia Iversen?

— Da. Dar, dacă vrei să vorbeşti cu Iver Junior sau cu soţul meu, atunci tocmai i-ai ratat.

Agnete arătă dincolo de grădină, în direcţia drumului.

Băiatul dădu din cap, băgă mâna în geanta sport şi scoase ceva. Îndreptă obiectul spre ea, în timp ce făcea un pas mic la stânga. Agnete nu mai trecuse niciodată prin aşa ceva, cel puţin nu în viaţa reală. Dar vederea ei nu avea nimic, nu avusese

niciodată, toată familia avea vederea perfectă. Aşa că nu se îndoi nicio clipă de vederea ei, doar icni şi se retrase automat cu un pas spre uşa deschisă din spatele ei.

Era un pistol.

Agnete îşi continuă retragerea în timp ce se uita la băiat, dar nu reuşi să-i prindă privirea din spatele armei.

Se auzi un bubuit şi ea simţi ca şi cum cineva ar fi lovit-o, îmbrâncind-o cu putere în piept. Îşi continuă mişcarea, împleticindu-se cu spatele prin uşă, amorţită şi fără niciun control asupra membrelor, însă rămase pe picioare până în hol; ridică braţele, încercând să-şi recapete echilibrul, şi simţi cum loveşte cu mâna una dintre fotografiile de pe perete. Nu căzu decât când se prăvăli prin uşa bucătăriei, abia observând că se loveşte cu capul de blatul din bucătărie şi dărâmă o vază de sticlă de pe el. Dar, când se întinse pe podea, cu capul lipit de sertarul de jos şi gâtul îndoit în aşa fel, încât privea spre propriul trup, atunci văzu florile. Ochiul-boului zăceau printre cioburi. Iar din şorţul ei alb creştea ceva ce semăna cu un nas roşu. Agnete privi spre uşa de la intrare. Văzu afară conturul capului băiatului, îl văzu cum se întoarce spre arţarii din stânga aleii cu lespezi de piatră. Apoi băiatul se aplecă şi dispăru. Iar ea se rugă la Dumnezeu să fie astfel.

Încercă să se ridice în picioare, dar nu se putea mişca; parcă trupul îi fusese deconectat de creier. Închise ochii şi simţi durerea, un tip de durere pe care nu o mai simţise până atunci. Îi inunda întregul trup, ca şi cum era pe punctul de a fi sfârtecată în două, dar în acelaşi timp era ca o amorţeală, ceva oarecum îndepărtat. Ştirile se terminaseră şi se difuza iarăşi muzică clasică. Schubert. „Abends unter der Linde”.

Agnete auzi un zgomot încet de paşi.

Tenişi pe podeaua de piatră.

Deschise ochii.

Băiatul venea spre ea, dar privirea lui era aţintită asupra a ceva ce ţinea între degete. Un cartuş; Agnete mai văzuse cartuşe atunci când familia mergea toamna la vânătoare, la cabana lor din Hardangervidda. Băiatul îl lăsă să cadă într-o pungă roşie şi scoase o pereche de mănuşi de cauciuc galbene şi o cârpă. Se lăsă pe vine, îşi trase mănuşile şi şterse ceva de pe podea. Sânge. Sângele ei. Apoi frecă tălpile pantofilor cu cârpa. Agnete îşi dădu seama că băiatul şterge urmele

pantofilor lui şi îşi curăţă tenişii. Aşa cum ar fi făcut un asasin profesionist. Cineva care nu voia să lase în urma lui nicio probă. Sau niciun martor. Ar fi trebuit să-i fie frică. Dar nu-i era, nu simţea nimic sau era capabilă doar să observe, să constate, să raţioneze.

Băiatul păşi peste ea şi se întoarse în hol, în baie şi dormitoare. Lăsă uşa deschisă. Agnete reuşi să întoarcă puţin capul. Băiatul deschisese geanta ei, pe care Agnete o lăsase pe pat – avusese de gând să se ducă în oraş, să cumpere o fustă de la Ferner Jacobsen. Băiatul deschise geanta, scoase banii şi aruncă restul. Se duse la comodă, trase primul sertar şi apoi pe al doilea, unde Agnete ştia că el avea să găsească cutia cu bijuterii. Cerceii cu perle minunaţi şi nepreţuiţi pe care ea îi moştenise de la bunica ei. În sfârşit, strict vorbind nu erau nepreţuiţi; soţul ei ceruse o evaluare, care indica preţul de 280.000 de coroane.

Agnete auzi bijuteriile zăngănind în geanta sport.

Băiatul dispăru în baie. Reapăru cu periuţele de dinţi, a ei, a lui Iver şi Iver Junior. Probabil era fie foarte sărac, fie avea mari probleme psihice sau amândouă. Se apropie de ea şi se aplecă. Îi puse mâna pe umăr.

— Te doare?

Agnete reuşi să scuture din cap. N-avea de gând să-i ofere acea satisfacţie.

Băiatul întinse mâna şi ea simţi mănuşa de cauciuc pe gât. Degetul lui mare şi arătătorul apăsară pe artera ei. Urma oare s-o stranguleze? Nu, băiatul nu apăsă prea tare.

— Inima ta o să înceteze să bată în curând, spuse el.

Apoi se ridică în picioare şi se întoarse la uşa de la intrare. Şterse clanţa cu cârpa. Închise uşa în urma lui. Apoi Agnete Iversen auzi poarta grădinii închizându-se. Apoi simţi cum o învăluie frigul. Începu cu picioarele şi mâinile. Se răspândi spre cap, până în creştet. Îşi croi drum spre inima ei, din toate părţile. Apoi urmă întunericul.

Sara se uită la bărbatul care se urcă în metrou la Staţia Holmenkollen. Acesta se aşeză în alt vagon, cel din care ea tocmai plecase atunci când trei adolescenţi cu şepci de baseball puse invers urcaseră la Voksenlia. În timpul vacanţei de vară erau puţini oameni în metrou imediat după ora de vârf de

dimineaţă, aşa că ea fusese singurul pasager. Iar acum cei trei începuseră să-l hărţuiască. Sara îl auzi pe cel mai mic dintre ei – care în mod evident era liderul – făcându-l pe bărbat ratat, râzând de tenişii lui şi spunându-i să plece din vagonul lor. Îi văzu scuipând pe podeaua din faţa lui. Imitaţii proaste de gangsteri. Acum unul dintre ei, un băiat blond atrăgător, probabil un copil de bani-gata neglijat, scoase un briceag cu buton. Dumnezeule mare, oare chiar aveau de gând să...? Băiatul îşi smuci mâna în faţa bărbatului. Sara aproape ţipă. Din celălalt vagon izbucniră hohote de râs. Băiatul înfipsese cuţitul în scaun, între genunchii bărbatului. Liderul spuse ceva, îi dădu bărbatului cinci secunde să plece. Bărbatul se ridică în picioare. Pentru o clipă, Sara avu impresia că se gândeşte să riposteze. Da, chiar se gândise. Dar apoi îşi trase mai aproape de el geanta sport roşie şi veni în vagonul unde se afla Sara.

— Laş nenorocit! strigară adolescenţii în urma lui, cu norvegiana lor de MTV.

Apoi râseră în hohote.

Erau doar ea, el şi cei trei adolescenţi în metrou. La uşa care făcea legătura dintre cele două vagoane, bărbatul se opri câteva secunde ca să-şi menţină echilibrul şi ochii lor se întâlniră. Deşi Sara nu vedea în ochii lui frică, ştia că aceasta trebuie să fie acolo. Frica celor slabi şi degeneraţi, care întotdeauna cedează, pleacă pe furiş şi renunţă la teritoriu în favoarea celor care îşi dezgolesc colţii şi ameninţă cu violenţa fizică. Sara îl dispreţuia. Dispreţuia slăbiciunea lui. Şi amabilitatea bine intenţionată cu care, fără îndoială, se înconjura el. Într-un fel, chiar ar fi vrut ca ei să-l fi bătut. Să-l înveţe puţin să urască. Şi spera că el vede dispreţul din ochii ei. Şi că avea să sufere din cauza asta.

Însă el îi zâmbi, murmură un „bună” reţinut, se aşeză la două rânduri distanţă şi privi visător pe geam, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. *Dumnezeule mare, ce fel de oameni am devenit? O grămadă de babe penibile care nici măcar nu au decenţa de a le fi ruşine.* Sara simţi o tentaţie puternică de a scuipa ea însăşi pe podea.

17

— Şi se spune că Norvegia nu are o clasă aristocratică, remarcă Simon Kefas în timp ce ridica banda de poliţie alb cu portocaliu astfel încât Kari Adel să poată trece pe sub ea.

Un poliţist în uniformă care gâfâia şi a cărui frunte sclipea de transpiraţie îi opri în faţa garajului dublu. Ei îşi arătară legitimaţiile; poliţistul verifică fotografiile, cerându-i lui Simon să-şi scoată ochelarii de soare.

— Cine a găsit-o? întrebă Simon, mijindu-şi ochii în lumina puternică a soarelui.

— Oamenii de serviciu, spuse poliţistul. Au venit la ora 12 la lucru şi au sunat la urgenţe.

— Vreun martor care a văzut sau auzit ceva?

— Nimeni n-a văzut nimic, zise poliţistul. Dar am discutat cu o vecină care spune că a auzit un bubuit puternic. La început a crezut că poate a explodat o anvelopă. Într-un cartier ca ăsta nu recunoaşte nimeni focurile de armă.

— Mulţumesc, spuse Simon.

Îşi puse ochelarii de soare la loc şi urcă treptele în faţa lui Kari, spre locul în care un criminalist în salopetă albă examina în stil tradiţional uşa de la intrare, cu o perie mică şi neagră. Mici steaguri delimitau aleea pe care criminaliştii o verificaseră deja şi care ducea direct spre trupul întins pe podeaua bucătăriei. O rază de soare intra pe fereastră, întinzându-se pe podeaua de piatră şi scânteind în bălţile de apă şi în sticla spartă din jurul florilor de ochiul-boului. Un bărbat în costum stătea pe vine lângă cadavru şi discuta cu un legist pe care Simon îl cunoştea.

— Scuzaţi-mă, spuse Simon. Cine eşti dumneata?

Bărbatul în costum ridică privirea. Părul în care sclipeau mai multe produse diferite şi perciunii înguşti, pieptănaţi cu grijă, îl făcură pe Simon să se întrebe dacă nu cumva era italian.

— Aş putea răspunde cu aceeaşi întrebare, spuse bărbatul, care nu dădu niciun semn că ar vrea să se ridice.

Simon estimă că avea puţin peste 30 de ani.

— Inspector-şef Kefas, Omucideri.

— Încântat de cunoştinţă. Åsmund Bjørnstad, sunt detectiv inspector la Crimă Organizată. Pare că n-ai aflat că o să preluăm noi cazul.

— Cine spune asta?

— Chiar şeful tău, de fapt.

— Comandantul?

Bărbatul în costum scutură din cap şi arătă spre plafon. Simon observă unghiile lui Bjørnstad. Cu siguranţă îşi făcea manichiura.

— Comisarul?

Bjørnstad aprobă din cap.

— A luat legătura cu cei de la Crimă Organizată şi ne-a spus că ar fi bine să venim imediat.

— De ce?

— Presupun că s-a gândit că mai devreme sau mai târziu o să ajungeţi să ne cereţi ajutorul.

— Şi atunci voi v-aţi fi înfiinţat aici, cum aţi făcut acum, şi aţi fi preluat controlul?

Åsmund Bjørnstad zâmbi scurt.

— Ascultă, n-a fost decizia mea. Dar de fiecare dată când Crima Organizată e solicitată să acorde asistenţă într-o anchetă de crimă, punem întotdeauna condiţia să primim responsabilitatea completă pentru anchetă, şi tactică, şi tehnică.

Simon dădu din cap. Ştia asta foarte bine; nu era prima oară când Departamentul Omucideri al Poliţiei din Oslo şi Crima Organizată se călcau pe bătături. Şi mai ştia că ceea ce ar fi trebuit să facă el era să spună mulţumesc şi să fie recunoscător pentru că are un caz în minus de care să se ocupe, să se întoarcă la birou şi să se concentreze mai bine asupra subiectului Vollan.

— Ei, dacă tot suntem aici am putea să aruncăm o privire în jur, spuse Simon.

— De ce? întrebă Bjørnstad, fără a încerca deloc să-şi ascundă iritarea.

— Sunt sigur că te descurci foarte bine, Bjørnstad, dar sunt cu o anchetatoare nouă, căreia i-ar folosi să vadă cum examinăm un loc al faptei real. Ce zici?

Anchetatorul de la Crimă Organizată privi reticent spre Kari, apoi dădu din umeri.

— Excelent! zise Simon, lăsându-se pe vine.

Abia atunci privi cadavrul. Îl evitase în mod deliberat, aşteptând până când putea să-i acorde întreaga lui atenţie. Ai o unică şansă de a-ţi forma primele impresii. Cercul aproape simetric de sânge din mijlocul şorţului alb îi aminti în treacăt de drapelul Japoniei. Numai că soarele apusese, în loc să răsară

pentru femeia care se holba în plafon cu acea privire moartă cu care el nu reuşise niciodată să se obişnuiască. Simon conchisese că acea privire era o combinaţie dintre un trup uman şi expresia complet dezumanizată, absenţa vitalităţii, o fiinţă umană redusă la un obiect. I se spusese că numele victimei era Agnete Iversen. Ceea ce ştia cu siguranţă era că aceasta fusese împuşcată în piept. Un singur foc sau cel puţin aşa părea. Simon se uită la mâinile ei. Nicio unghie nu era ruptă, iar pe mâini nu se vedea nicio urmă de luptă. Lacul unghiei de la degetul mijlociu al mâinii stângi era ciobit, dar era posibil ca asta să se fi întâmplat atunci când femeia căzuse.

— Vreun semn de intrare prin efracţie? întrebă Simon, făcând semn legistului să întoarcă pe burtă cadavrul.

Bjørnstad scuturã din cap.

— E posibil ca uşa să fi fost lăsată descuiată – soţul şi fiul victimei tocmai plecaseră la lucru. Şi n-am găsit nici alte amprente pe clanţa uşii.

— Niciuna? întrebă Simon, plimbându-şi privirea de-a lungul marginii blatului.

— Nu. După cum vezi, e o gospodină foarte conştiincioasă.

Simon studie rana de ieşire de pe spatele victimei.

— A intrat şi a ieşit. Se pare că glonţul a trecut doar prin ţesuturi moi.

Legistul strânse din buze şi apoi le ţuguie dând din umeri, gest care îi spunea lui Simon că ipoteza lui nu era lipsită de logică.

— Şi glonţul? întrebă el, ridicând privirea spre peretele de deasupra blatului.

Åsmund Bjørnstad arătă, fără niciun chef, spre un punct aflat ceva mai sus.

— Mulţumesc, spuse Simon. Şi cartuşul?

— Încă nu l-am găsit, răspunse anchetatorul, scoţând un telefon cu husă aurie.

— Înţeleg. Şi care e teoria preliminară a celor de la Crimă Organizată despre ce s-a întâmplat aici?

— Teorie? zâmbi Bjørnstad, lipind telefonul de ureche. Sunt convins că e ceva evident. Spărgătorul a intrat, a împuşcat-o pe victimă aici, a luat lucrurile de valoare pe care le-a găsit şi a fugit de la locul faptei. Un jaf planificat care s-a terminat cu o crimă neplanificată, cred. Poate că ea s-a opus sau a început să

ţipe.

— Şi cum crezi că…

Bjørnstad ridică mâna, pentru a indica faptul că persoana de la celălalt capăt al firului răspunsese.

— Salut, eu sunt! Poţi să-mi faci o listă cu cei care au condamnări pentru spargeri cu violenţă? Fă o verificare rapidă dacă e cineva în Oslo. Prioritizează-i pe cei care folosesc pistolul. Mulţumesc.

Bjørnstad băgă telefonul în buzunarul hainei.

— Ascultă, bătrâne, avem o grămadă de lucru aici, aşa că mă tem că va trebui să vă rog să…

— E în regulă, spuse Simon, oferind cel mai larg zâmbet al lui. Dar, dacă promitem să nu vă încurcăm, poate putem să aruncăm o privire pe aici mai întâi?

Anchetatorul de la Crimă Organizată îl privi cu suspiciune pe colegul lui mai în vârstă.

— Şi promitem să nu călcăm între steguleţe.

Bjørnstad îi aprobă cererea cu o eleganţă binevoitoare.

— A găsit ce căuta, observă Kari când se opriră în faţa patului de pe covorul gros care acoperea întregul dormitor principal.

Pe cuvertura patului era o geantă, o poşetă deschisă şi golită şi o cutie de bijuterii căptuşită cu catifea roşie; şi cutia era goală.

— Poate, spuse Simon ignorând steguleţul şi lăsându-se pe vine lângă pat.

— Probabil a stat cam pe aici când a vărsat geanta şi cutia de bijuterii, nu crezi?

— Ba da, pentru că totul e pe pat, spuse Simon.

Examină covorul. Era pe punctul de a se ridica în picioare, când se opri brusc şi se aplecă iar.

— Ce e?

— Sânge, spuse Simon.

— A sângerat pe covor?

— Puţin probabil. E o urmă dreptunghiulară, aşa că probabil e o urmă de pantof. Imaginează-ţi că spargi o casă dintr-o zonă bogată ca asta: unde crezi că e seiful?

Kari arătă spre dulapul de haine.

— Exact, spuse Simon, ridicându-se şi deschizând uşa dulapului.

Seiful era amplasat în mijlocul peretelui şi avea mărimea unui cuptor cu microunde. Simon apăsă în jos mânerul. Încuiat.

— În afara cazului în care spărgătorul a stat să încuie seiful după aceea – ceea ce ar părea ciudat, ţinând cont că a aruncat cutia cu bijuterii şi geanta – atunci nu s-a atins de el, spuse Simon. Hai să vedem dacă au terminat cu cadavrul.

În drum spre bucătărie, Simon intră în baie şi reapăru încruntat.

— Ce e? întrebă Kari.

— Ştiai că în Franţa au o periuţă la 40 de locuitori?

— E un mit, iar statistica asta e veche, răspunse ea.

— Păi şi eu sunt un om bătrân, spuse Simon. În orice caz, familia Iversen nu are nicio periuţă.

Se întoarseră în bucătărie, acolo unde cadavrul lui Agnete Iversen fusese abandonat temporar, iar Simon putea să-l examineze nestânjenit. Se uită la mâinile ei, studiind cu atenţie unghiul rănilor de intrare şi de ieşire. Se ridică în picioare şi o rugă pe Kari să stea în faţa picioarelor victimei, cu spatele la blat.

— Îmi cer scuze în avans, spuse el.

Se duse lângă ea, puse un deget între sânii ei mici, în locul în care glonţul intrase în Agnete Iversen, şi un deget între omoplaţii ei, în locul care corespundea cu rana de ieşire de pe spatele victimei. Studie unghiul dintre cele două puncte, după care urmări cu privirea ruta spre gaura de glonţ din perete. Apoi se aplecă şi luă o floare de ochiul-boului, puse genunchiul pe blat, se întinse şi băgă floarea în gaura de glonţ.

— Haide, spuse el.

Se dădu jos de pe blat şi o luă prin hol spre uşa de la intrare. Se opri în faţa unei fotografii atârnate strâmb, se aplecă spre ea şi arătă spre ceva roşu de pe ramă.

— Sânge? întrebă Kari.

— Lac de unghii, spuse Simon.

Lipi dosul mâinii stângi de fotografie şi privi peste umăr spre cadavru. Apoi se duse la uşă. Se opri şi se lăsă pe vine lângă prag. Se aplecă deasupra unei bucăţi de pământ care fusese marcată cu un steguleţ.

— Să nu cumva să te atingi de aia! spuse o voce din spatele lor.

Cei doi ridicară privirea.

— A, tu erai, Simon, spuse bărbatul în alb, trecându-şi degetul peste buzele umede.

— Salut, Nils! Nu ne-am văzut de mult. Se poartă frumos cu tine la Crimă Organizată?

— Da, sigur, spuse bărbatul dând din umeri. Dar probabil din cauză că sunt atât de bătrân şi demodat că le e milă de mine.

— Şi chiar eşti?

— A, da, oftă tehnicianul criminalist. Zilele astea totul se învârte în jurul ADN-ului, Simon. ADN şi modele computerizate pe care oamenii ca noi nu le înţeleg. Nu mai e ca pe vremea noastră.

— Eu nu cred că suntem încă atât de demodaţi, spuse Simon, studiind zăvorul de la uşă. Transmite-i salutări soţiei, Nils.

Tehnicianul bărbos rămase pe loc.

— Încă nu am…

— Atunci câinelui tău.

— Câinele meu a murit, Simon.

— Atunci va trebui să trecem peste amabilităţi, Nils, spuse Simon, ieşind. Kari, numără până la trei şi apoi ţipă cât de tare poţi. După aceea ieşi pe trepte şi rămâi acolo. Bine?

Ea dădu din cap şi închise uşa.

Kari se uită la Nils, care scutură din cap şi plecă. Apoi ţipă cât o ţinu gura. Strigă cuvântul „înainte!”, pentru că aşa fusese învăţată să strige ca avertisment în rarele ocazii când lovea cu efect la golf.

Apoi deschise uşa.

Simon stătea la baza scărilor, cu degetul îndreptat spre ea.

— Acum avansează, spuse el.

Ea făcu întocmai şi văzu cum Simon se mută încet spre stânga şi îngustează un ochi.

— Trebuie să fi stat aici, zise Simon.

Continua să aţintească arătătorul asupra ei. Ea se întoarse şi văzu floarea din peretele bucătăriei.

Simon se uită în dreapta. Se apropie de arţari şi îi dădu la o parte. Kari îşi dădu seama ce căuta. Cartuşul.

— Aha, murmură Simon ca pentru sine.

Scoase telefonul, îl duse la ochi şi Kari auzi sunetul simulat digital al unei diafragme de aparat de fotografiat. Simon luă de pe jos nişte pământ, între degetul mare şi arătător, şi îl

împrăştie. Apoi se întoarse la trepte, ca să-i arate fotografia pe care o făcuse.

— O urmă de pantof, spuse ea.

— A ucigaşului, zise el.

— Da?

— Bun, cred că lecţia s-a terminat, Kefas.

Cei doi se întoarseră. Era Bjørnstad, care părea furios. Lângă el erau trei criminalişti, inclusiv Nils, cel cu barba roşcată.

— Aproape am terminat, spuse Simon, încercând să intre iar în casă. Mă gândeam că am putea să…

— Cred că am terminat, îl întrerupse Bjørnstad, care îi bloca accesul, cu picioarele desfăcute şi mâinile încrucişate la piept. Am găsit o floare în gaura mea de glonţ, asta e puţin prea mult. Asta e tot pe ziua de azi.

— Bine, am văzut suficient ca să tragem propriile noastre concluzii, spuse Simon dând din umeri. Succes la găsirea asasinului, oameni buni!

Bjørnstad râse dispreţuitor.

— Deci încerci să-ţi impresionezi eleva spunând că ăsta e un asasinat? întrebă el, întorcându-se spre Kari. Îmi pare rău că viaţa reală nu e atât de palpitantă cum ar vrea să fie bătrânul nostru prieten. E doar o crimă banală.

— Te înşeli, spuse Simon.

Bjørnstad îşi puse o mână în şold.

— Părinţii mei m-au învăţat să-i respect pe cei în vârstă, îţi acord zece secunde de respect, apoi aş vrea să plecaţi.

Unul dintre criminalişti chicoti.

— Ce părinţi drăguţi! spuse Simon.

— Nouă secunde.

— Vecina a spus că a auzit un foc de armă.

— Şi ce-i cu asta?

— Aici proprietăţile sunt mari şi e suficient loc între ele. Iar casele sunt bine izolate. Vecina n-ar fi putut să audă ceva care venea din interiorul casei şi pe care ea să-l identifice drept bubuit. Însă de afară…

Bjørnstad înclină capul într-o parte, ca pentru a-l studia pe Simon din alt unghi.

— Ce vrei să spui?

— Doamna Iversen era cam la fel de înaltă precum Kari. Şi singurul unghi care se potriveşte cu faptul că stătea în picioare

când a fost împuşcată, iar rana de intrare e aici…

Simon arătă spre pieptul lui Kari.

— …şi rana de ieşire din spate aici, în condiţiile în care glonţul ajunge în perete acolo unde am pus eu floarea, e dacă trăgătorul stătea mai jos decât ea, însă amândoi erau la o distanţă destul de mare de peretele bucătăriei. Cu alte cuvinte, victima stătea unde stăm noi acum, iar trăgătorul stătea la baza treptelor, pe lespezile de piatră. Aşa a auzit vecina focul de armă. Totuşi, vecina n-a auzit niciun ţipăt sau zgomot care să preceadă împuşcătura, ceva care să indice agitaţie sau luptă, aşadar, bănuiala mea e că totul s-a întâmplat rapid.

Bjørnstad nu se putu abţine să nu privească spre colegii lui. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Şi apoi a tras-o înăuntru, asta vrei să spui?

— Nu, spuse Simon scuturând din cap, cred că ea s-a împleticit cu spatele.

— Şi ce te face să crezi asta?

— Ai dreptate că doamna Iversen era o gospodină conştiincioasă. Singurul lucru din casa asta care atârnă strâmb e fotografia aia de acolo.

Ceilalţi se întoarseră ca să privească în direcţia indicată de Simon.

— În plus, pe marginea ramei fotografiei cea mai apropiată de uşă e lac de unghii. Asta înseamnă că ea a lovit-o în timp ce intra cu spatele, împleticindu-se; se potriveşte cu lacul de unghii ciobit de pe degetul mijlociu de la mâna ei stângă.

Bjørnstad scutură din cap.

— Dacă a fost împuşcată în uşă şi a mers cu spatele, spuse el, de-a lungul holului ar trebui să fie urme de sânge de la rana de ieşire.

— Şi au fost, replică Simon, dar ucigaşul le-a curăţat. Cum ai spus, pe clanţă nu erau amprente. Nici măcar ale familiei. Nu pentru că Agnete Iversen a început curăţenia de primăvară la câteva secunde după ce soţul şi fiul ei au atins clanţa la plecare, ci pentru că ucigaşul n-a vrut să ne lase nicio probă. Şi sunt destul de sigur că motivul pentru care a şters sângele de pe podea e acela că a călcat în el şi nu voia să lase urme de pantofi. Aşa că şi-a şters şi tălpile pantofilor.

— Zău? spuse Bjørnstad, continuând să ţină capul înclinat, dar fără să mai zâmbească atât de larg. Şi ai presupus toate astea

aşa, din senin?

— Când îţi ştergi tălpile pantofilor, nu scoţi şi sângele dintre muchiile modelului tălpii, spuse Simon, uitându-se la ceas. Dar sângele acela se va lua dacă, de exemplu, stai pe un covor gros ale cărui fibre intră în modelul tălpii şi absorb sângele. O să găsiţi în dormitor o urmă de sânge dreptunghiulară pe covor. Cred că tehnicianul tău o să fie de acord cu mine, Bjørnstad.

Kari auzi, în tăcerea care urmă, zgomotul unei maşini oprite de poliţişti pe drum. Se auziră voci, una dintre ele fiind a unui tânăr. Soţul şi fiul victimei.

— În fine, spuse Bjørnstad cu o indiferenţă forţată. În ultimă instanţă, nu contează unde a fost împuşcată victima, asta e o spargere care s-a terminat prost, nu un asasinat. Şi se pare că în curând o să sosească cineva care poate confirma că din cutia cu bijuterii lipsesc bijuteriile.

— Bijuteriile sunt un motiv foarte bun, zise Simon, dar, dacă aş fi fost eu spărgătorul, aş fi dus-o pe Agnete Iversen înăuntru şi aş fi obligat-o să-mi arate unde sunt ţinute adevăratele bunuri de valoare. Aş fi obligat-o să-mi dea cifrul seifului, pentru că orice spărgător prost ştie că o casă ca asta are aşa ceva. Dar în loc de asta, el o împuşcă chiar aici, unde pot auzi vecinii. Nu pentru că se panichează – felul în care a eliminat probele ne arată cât e de insensibil. Nu, face asta pentru că ştie că n-o să stea prea mult în casă, că atunci când soseşte poliţia el va fi plecat de mult. Pentru că n-a venit să fure cine ştie ce, nu-i aşa? Doar atât cât trebuie pentru ca un anchetator neexperimentat, cu părinţi drăguţi, să conchidă rapid că e o spargere care s-a terminat prost şi să nu caute prea atent motivul real.

Simon trebuia să recunoască faptul că tăcerea şi colorarea subită a feţei lui Bjørnstad îi făcură plăcere. Simon Kefas era, în adâncurile sufletului său, un om simplu, dar nu şi răzbunător. Deşi îl tenta foarte mult, îl scuti pe tânărul lui coleg de o ultimă înţepătură: *lecţia s-a terminat, Bjørnstad.*

În timp şi acumulând experienţă, era posibil ca Åsmund Bjørnstad să devină cândva un bun anchetator. Umilinţa era ceva ce un bun anchetator trebuia să înveţe.

— Încântătoare teorie, Kefas, spuse Bjørnstad. O să ţin cont de ea. Dar timpul trece şi…

Bjørnstad zâmbi scurt.

— …poate că trebuie să plecaţi?

— De ce nu i-ai spus tot? întrebă Kari, în timp ce Simon cotea atent pe curbele strânse care coborau dinspre Holmenkollåsen.

— Tot? spuse Simon, făcând pe nevinovatul.

Kari trebui să râdă. Simon îşi făcea iar numărul de bătrân excentric.

— Ştiai că undeva pe acel strat de flori aterizase cartuşul. N-ai găsit un cartuş, dar ai găsit o urmă de pantof. Pe care ai fotografiat-o. Şi pământ care se potrivea cu cel din hol?

— Da.

— Atunci de ce nu i-ai dat informaţia asta?

— Pentru că e un anchetator ambiţios, a cărui vanitate e mai puternică decât spiritul de echipă, aşa că e mai bine să o descopere de unul singur. O să fie mai motivat dacă simte că proba pe care o urmează, atunci când o să înceapă să caute un bărbat care poartă 40 la pantofi şi care a luat un cartuş gol de pe acel strat de flori, e a lui, nu a mea.

Opriră la semaforul de la intersecţia cu Stasjonsveien. Kari îşi înăbuşi un căscat.

— Şi de unde ştii atât de bine cum gândeşte un anchetator precum Bjørnstad?

— Asta e simplu, spuse Simon râzând. Cândva am fost şi eu tânăr şi ambiţios.

— Dar ambiţia dispare cu timpul?

— O parte din ea, da, zâmbi Simon.

Un zâmbet nostalgic, se gândi Kari.

— De asta ai încetat să mai lucrezi pentru Biroul de Fraude Majore?

— Ce te face să spui asta?

— Erai în conducere. Inspector-şef aflat la conducerea unei echipe numeroase. La Omucideri te-au lăsat să-ţi păstrezi titlul, dar singura persoană la conducerea căreia te afli sunt eu.

— Da, spuse Simon traversând intersecţia şi îndreptându-se spre Smestad. Un surplus prea calificat şi prea bine plătit. Poate chiar terminat.

— Deci ce s-a întâmplat?

— Nu cred că vrei să…

— Ba da, vreau.

Merseră mai departe, într-o tăcere pe care Kari o consideră în avantajul ei, aşa că îşi ţinu gura. Chiar şi aşa, aproape că

ajunseseră în Majorstua atunci când Simon începu.

— Am descoperit o operaţiune de spălare de bani. Era vorba despre sume serioase. Oameni sus-puşi. Ceilalţi ofiţeri superiori au considerat că eu şi ancheta mea reprezentăm un mare risc. Că eu nu aveam suficiente probe, că aveam să fim spânzuraţi dacă mergeam mai departe cu investigaţia şi nu reuşeam să obţinem o condamnare. Nu era vorba despre un infractor obişnuit, suspecţii erau oameni puternici, oameni care ripostează folosind exact acelaşi sistem pe care îl foloseşte poliţia. Colegii mei se temeau că, şi în cazul în care câştigam, o să plătim mai târziu, că va exista o reacţie.

Din nou tăcere. Care dură până când ajunseră la parcul Frogner, unde Kari îşi pierdu în cele din urmă răbdarea.

— Deci te-au dat afară doar pentru că ai lansat o investigaţie controversată?

— Aveam o problemă, spuse Simon scuturând din cap. Jocurile de noroc. Sau, ca să folosim expresia tehnică, ludomanie. Cumpăram şi vindeam acţiuni. Nu multe. Dar atunci când lucrezi pentru Biroul de Fraude Majore…

— Ai acces la informaţii confidenţiale.

— N-am comercializat niciodată acţiuni despre care aveam informaţii, dar tot încălcasem regulile. Şi ei s-au folosit de asta la maximum.

Kari dădu din cap. Maşina şerpuia spre centrul oraşului şi Tunelul Ibsen.

— Şi apoi?

— Acum nu mai joc. Şi nici nu mai deranjez pe nimeni.

Din nou acel zâmbet trist şi resemnat.

Kari se gândi la planurile ei pentru acea seară. Să meargă la sală. Cină cu socrii. O vizionare în Fagerborg. Şi se auzi punând întrebarea care probabil că venea din altă parte a creierului ei, una aproape subconştientă:

— De ce a luat ucigaşul cartuşul?

— Fiecare cartuş are o serie, dar asta rareori duce la ucigaş, spuse Simon. Poate s-a speriat că are pe el amprentele lui, dar eu cred că acest ucigaş s-ar fi gândit deja la asta, că ar fi purtat mănuşi când a încărcat pistolul. Cred că putem concluziona că pistolul lui e relativ recent, produs în ultimii câţiva ani.

— Da?

— De zece ani încoace, producătorii de pistoale sunt obligaţi

să imprime o serie pe percutorul armei, care să lase astfel un fel de amprentă unică atunci când loveşte capacul cartuşului. Asta înseamnă că pentru a-l identifica pe proprietar nu ne trebuie decât un cartuş gol şi Registrul Armelor de Foc.

Kari îşi împinse în faţă buza de jos şi dădu încet din cap.

— Bun, înţeleg asta. Ce nu înţeleg e de ce a vrut să pară un jaf.

— Aşa cum se teme de probele de pe cartuş, se teme şi că dacă aflăm motivul real, asta ne va duce la el.

— Păi, atunci e simplu, spuse Kari.

Dar de fapt se gândea la anunţul despre locuinţa din Fagerborg. În el se spunea că apartamentul are două balcoane, unul spre est, altul spre vest.

— Da? zise Simon.

— Soţul, răspunse Kari. Orice soţ ştie că, dacă nu va face să pară că soţia lui a fost ucisă din alt motiv, el va fi suspectul principal. O spargere, de exemplu.

— Alt motiv în afară de ce?

— În afară de gelozie. Dragoste. Ură. Mai există şi altceva?

— Nu, spuse Simon. Nu mai există.

18

La începutul acelei după-amiezi, o ploaie uşoară se abătu asupra Oslo-ului, fără să răcorească prea mult oraşul. Iar, după ce soarele pârjoli stratul de nori şi îşi croi drum prin el, era ca şi cum ar fi vrut să recupereze timpul pierdut arzând capitala cu o lumină albă care făcea ca din acoperişuri şi străzi să se înalţe aburi.

Louis se trezi atunci când soarele coborî atât de jos pe cer, încât razele acestuia îi atinseră pleoapele. Privi lumea. Privi oamenii şi maşinile care treceau într-o parte şi-n alta, prin faţa lui şi a cutiei lui de cerşetor. Fusese o afacere destul de profitabilă până în urmă cu câţiva ani, când ţiganii români începuseră să vină în Norvegia. Cei câţiva se transformaseră în mai mulţi. Care, la rândul lor, deveniseră un roi. Un roi de lăcuste care furau, cerşeau şi escrocau. Şi, ca orice paraziţi, trebuiau combătuţi prin orice mijloace posibile. Louis avea o opinie simplă asupra acestei chestiuni, şi anume că cerşetorii norvegieni – ca şi companiile de navigaţie norvegiene – aveau dreptul ca guvernul să-i protejeze de concurenţa străină. În situaţia de acum, el trebuia să recurgă la furt; ceea ce nu era doar epuizant, ci şi, sincer vorbind, sub demnitatea lui.

Oftă şi împinse cutia lui de cerşetor cu un deget murdar. Auzi că în cutie e ceva. Nu monede. Bancnote? În cazul ăsta, era mai bine să le bage în buzunar înainte să i le şterpelească vreun ţigan. Se uită în cutie şi clipi de două ori. Apoi ridică obiectul. Era un ceas. Un ceas de damă, după câte părea. Un Rolex. Era fals, evident. Dar greu. Foarte greu. Oare oamenilor chiar le plăcea să poarte la mână obiecte atât de grele? Louis auzise că ceasurile de felul ăsta erau etanşe până la o adâncime de 50 de metri, ceea ce cu siguranţă era util dacă te duceai la înot cu un astfel de ceas. Oare era posibil...? Fără îndoială, prin zona aia erau nişte ciudaţi. Louis privi într-o parte şi-n alta pe stradă. Îl ştia pe ceasornicarul de la intersecţia cu Stortingsgata; fuseseră colegi de şcoală. Poate că ar fi trebuit să...

Louis se ridică în picioare, clătinându-se.

Kine stătea lângă căruciorul ei de supermarket şi fuma o ţigară. Însă, atunci când omuleţul verde se aprinse şi ceilalţi pietoni din jurul ei porniră, ea rămase pe loc. Se răzgândise. Astăzi nu avea să traverseze strada. Rămase unde era, să-şi

termine ţigara. Şterpelise căruciorul de la IKEA, în urmă cu foarte mult timp. Ieşise pur şi simplu cu el din magazin şi îl băgase în camioneta din parcare. Se dusese cu el, un pat Hemnes, o masă Hemnes şi nişte rafturi de bibliotecă Billy într-un loc despre care credea că era viitorul lor. Viitorul ei. El îi montase mobila, după care pregătise câte o doză pentru fiecare. El era mort acum, ea nu. Şi nu mai era drogată. Asta era bine. Dar trecuse mult timp de când dormise ultima oară în patul Hemnes. Strivi ţigara şi prinse mânerul căruciorului IKEA. Observă că cineva – probabil unul dintre ceilalţi pietoni – lăsase o pungă de plastic deasupra păturii murdare de lână din căruciorul ei. Iritată, Kine smuci punga; nu era prima oară când oamenii confundau căruciorul care conţinea toate bunurile ei pământeşti cu un coş de gunoi. Se întoarse; ştia cu ochii închişi unde se afla fiecare coş de gunoi din Oslo şi îşi dădea seama că era unul chiar în spatele ei. Dar apoi se opri. Greutatea pungii de plastic îi stârni curiozitatea. O deschise, băgă mâna şi scoase conţinutul la lumina soarelui de după-amiază. Obiectele străluceau şi scânteiau. Bijuterii. Coliere şi un inel. Pandantivele erau diamante, iar inelul era din aur masiv. Aur adevărat, diamante adevărate. Kine era aproape sigură; mai văzuse aur şi diamante. La urma urmei, mobila din casa copilăriei ei nu fusese demontabilă.

Johnny Puma căscă ochii, simţind cum îl cuprinde groaza, şi se răsuci în pat. Nu auzise pe nimeni intrând, dar acum auzea o respiraţie greoaie şi gemete. Oare în cameră era Coco? Nu, gâfâitul ăsta aducea mai mult cu cineva care şi-o trage decât cu cineva care recuperează o datorie. Odată în centru fusese primit un cuplu; probabil conducerea se gândise că cei doi au atât de mare nevoie unul de celălalt, încât făcuse o excepţie de la regula de a primi doar bărbaţi. Era fără îndoială adevărat că bărbatul avea nevoie de femeie – ea îi susţinea dependenţa de heroină trăgându-şi-o dintr-o cameră în alta, până când conducerea decisese că ajunge şi o dăduse afară.

Era nou-venitul. Stătea întins pe podea cu spatele la Johnny, care auzea slab din căştile acestuia o melodie sintetică ritmică şi o voce robotică şi monotonă. Băiatul făcea flotări. Pe vremuri, Johnny putea să facă o sută doar cu o mână. Băiatul era puternic, fără nicio îndoială, dar avea probleme cu rezistenţa,

spatele lui începea deja să se lase. În lumina care se strecura printre perdele şi lovea peretele, Johnny văzu o fotografie pe care probabil că băiatul o pusese pe perete. Un bărbat în uniformă de poliţist. Şi mai văzu ceva pe pervaz. O pereche de cercei. Păreau scumpi; se întrebă de unde îi furase băiatul.

Dacă erau atât de scumpi pe cât păreau, ar fi putut să rezolve problema lui Johnny. Se zvonea despre Coco că urma să se mute din hostel a doua zi, iar curierii lui se agitau să recupereze datoriile faţă de el. Asta îi lăsa lui Johnny doar câteva ore ca să facă rost de nişte bani. Se gândise să spargă un apartament din Bislett, dat fiind că mulţi oameni erau în vacanţă. Să sune la uşă şi să vadă dacă răspunde cineva. Trebuia doar ca mai întâi să-şi adune energia. Însă asta era ceva mai simplu şi mai sigur.

Johnny se întrebă dacă ar fi putut să se dea jos din pat pe furiş şi să înşface cerceii fără să fie observat, dar abandonă ideea. Cu rezistenţă fizică sau nu, risca să fie bătut. Ideea însăşi era ridicolă. Dar ar fi putut să încerce să distragă atenţia nouvenitului, să inventeze un pretext cu care să-l scoată din cameră şi apoi să lovească. Johnny se trezi dintr-odată că priveşte în ochii băiatului. Acesta se întorsese şi făcea abdomene. Băiatul îi zâmbi.

Johnny făcu un gest cum că ar vrea să spună ceva şi băiatul îşi scoase căştile din urechi. Înainte de a începe să vorbească, Johnny auzi versurile *„... şi acum m-am lăsat”.*

— Mă ajuţi să cobor la cafenea, prietene? Şi tu trebuie să mănânci ceva după exerciţii. Ştii, dacă trupul nu poate să ardă grăsimi sau carbohidraţi, o să înceapă să consume din muşchi. Şi atunci, toată truda a fost în zadar.

— Mulţumesc pentru pont, Johnny. Mai întâi trebuie să fac duş, dar tu pregăteşte-te.

Băiatul se ridică în picioare. Strecură cerceii în buzunar şi ieşi pe uşă, în direcţia duşurilor comune.

La naiba! Johnny închise ochii. Oare avea energia? Da, trebuia să aibă. Doar două minute. Numără secundele. Apoi se ridică pe marginea patului şi după aceea în picioare. Îşi luă pantalonii de pe scaun. Tocmai îi îmbrăca atunci când auzi un ciocănit la uşă. Probabil că băiatul îşi uitase cheile. Johnny se duse şchiopătând la uşă şi o deschise.

— De câte ori trebuie să-ţi…

Un pumn încleştat, cu un box pe el, lovi drept în fruntea lui

Johnny Puma, care căzu pe spate.

Uşa se deschise de tot şi Coco şi doi dintre băieţii lui intrară în cameră. Băieţii îl prinseră de braţe şi Coco îl lovi cu capul pe Johnny, astfel încât ceafa acestuia se izbi de patul de sus. Când ridică iar privirea, Johnny nimeri drept în ochii urâţi şi puternic rimelaţi ai lui Coco şi în vârful sclipitor al unui pumnal.

— Eu sunt un om ocupat, Johnny, spuse Coco într-o norvegiană stricată. Ceilalţi au bani, dar tot nu plătesc. Tu n-ai bani, ştiu asta, aşa că o să fii exemplu.

— E... exemplu?

— Eu sunt om rezonabil, Johnny. Îţi rămâne un ochi.

— Dar... Te rog, Coco...

— Nu mişca, altfel stric ochiul când îl scot. Îl arăt celorlalţi nenorociţi ca să-şi dea seama că e ochi adevărat, bine?

Johnny începu să ţipe, dar fu oprit imediat de o mână pusă peste gură.

— Încet, Johnny. Ochiul nu are mulţi nervi, durere puţină, promit.

Johnny ştia că frica ar fi trebuit să-i dea puterea de a riposta, dar se simţea ca şi cum puterea s-ar fi scurs din el. Johnny Puma, care cândva ridicase maşini, privi apatic vârful pumnalului care se apropia.

— Cât?

Vocea răsunase încet, aproape ca o şoaptă. Se întoarseră toţi spre uşă. Nimeni nu-l auzise intrând. Avea părul ud şi era îmbrăcat doar în blugi.

— Ieşi afară! şuieră Coco.

Băiatul rămase pe loc.

— Cât îţi datorează?

— Acum! Vrei să-mi simţi cuţitul?

Nou-venitul nu se mişcă nici acum. Curierul care îi acoperea gura lui Johnny îi dădu drumul şi se duse spre el.

— Mi-a... mi-a şterpelit cerceii, spuse Johnny. E adevărat! Sunt în buzunarul lui. Urma să-mi plătesc datoria cu ei, Coco. Percheziţionează-l şi-o să vezi! Te rog, te rog, Coco!

Johnny auzi suspinele din vocea lui, dar nu-i păsa. În plus, Coco nu părea să-l audă, îl privea fix pe băiat. Probabil că acelui porc pervers îi plăcea ce vede. Coco îşi chemă curierul cu un gest şi chicoti ca pentru el.

— Prietenul Johnny spune adevărul, frumosule?

— Ai putea încerca să afli, spuse băiatul. Dar, dac-aş fi în locul tău, eu aş spune cât e datoria şi aşa ar fi mai puţine probleme. Mai puţine necazuri.

— O mie două sute, zise Coco. De ce…

Se întrerupse atunci când băiatul băgă mâna în buzunar, scoase un teanc mic de bancnote şi începu să numere de sus, cu voce tare. Când ajunse la 12, îi întinse banii lui Coco şi băgă restul bancnotelor în buzunar.

Coco ezită. Ca şi cum trebuia să fie ceva în neregulă cu banii. Apoi râse. Deschise gura, lăsând să se vadă dinţii de aur pe care şi-i pusese în locul unora perfect sănătoşi.

— Să fiu al naibii. Să fiu al naibii!

Apoi numără banii din nou şi ridică privirea.

— Deci suntem în regulă? întrebă băiatul.

Nu avea faţa încremenită a unui traficant de droguri tânăr care a văzut prea multe filme. Dimpotrivă, zâmbea. Aşa cum îi zâmbeau chelnerii lui Johnny pe vremuri, când mânca la restaurante bune şi ei îl întrebau dacă îi place mâncarea.

— Suntem în regulă, zâmbi larg Coco.

Johnny se aşeză pe pat şi închise ochii. Auzi râsul lui Coco mult timp după ce acesta şi curierii lui închiseseră uşa şi dispăruseră pe coridor.

— Nu-ţi face griji, spuse băiatul.

Johnny îl auzea, chiar dacă încerca să împiedice vocea lui să ajungă la el.

— Şi eu aş fi făcut la fel dacă eram în locul tău, continuă băiatul.

Dar nu eşti în locul meu, se gândi Johnny, simţind că lacrimile erau încă acolo, undeva între gâtul şi pieptul lui. *Tu n-ai fost Johnny Puma. Şi apoi ai încetat să mai fii.*

— Nu vrei să mergem la cafenea, Johnny?

Strălucirea ecranului calculatorului era singura lumină din birou. Toate zgomotele veneau de dincolo de uşa pe care Simon o lăsase întredeschisă. Sunetul unui radio cu sonorul redus din bucătăria de la parter şi al lui Else care îşi făcea de lucru. Ea era dintr-o familie de fermieri; exista mereu ceva care trebuia curăţat, spălat, sortat, mutat, plantat, cusut, copt. Munca nu se termina niciodată. Indiferent cât făceai astăzi, mâine avea să fie o zi plină. Asta însemna să lucrezi într-un ritm constant şi să nu

te grăbeşti, astfel încât să-ţi rupi spatele în timp ce o făceai. Era zumzetul liniştitor din jurul cuiva căruia treburile casnice îi aduceau bucurie şi sens, sunetul unui puls constant şi al mulţumirii. Într-o anumită măsură, Simon o invidia. Însă încerca să audă şi alte sunete; paşi împiedicaţi sau lucruri care cădeau pe podea. Dacă se întâmpla asta, el aştepta. Aştepta să audă dacă ea e stăpână pe situaţie. Iar dacă auzea că ea se descurcă, nu o întreba despre asta mai târziu, ci o lăsa să creadă că nu observase.

Simon se logase pe intranetul Departamentului Omucideri şi citea rapoartele despre Per Vollan. Kari scrisese impresionant de multe, era foarte muncitoare. Şi totuşi, în timp ce le citea, i se părea că le lipseşte ceva. Nici cel mai birocratic şi mai procedural raport de poliţie nu putea ascunde pasiunea unui anchetator entuziast. Rapoartele lui Kari erau exemple de manual pentru cum trebuie să sune un raport de poliţie: obiectiv şi factual. Fără afirmaţii tendenţioase sau prejudecăţi din partea autorului. Lipsit de viaţă şi rece. Simon citi declaraţiile martorilor, ca să vadă dacă apărea vreun nume interesant printre oamenii cu care Vollan intrase în contact. Nimic. Privi lung peretele. Se gândi la două cuvinte. Nestor. Îndosariat. Apoi căută pe Google numele lui Agnete Iversen.

Apărură titluri de ziar despre crimă.

„INVESTITOARE IMOBILIARĂ BINE-CUNOSCUTĂ UCISĂ CU BRUTALITATE.”

„ÎMPUŞCATĂ MORTAL ŞI JEFUITĂ ÎN PROPRIA El CASĂ.”

Dădu click pe unul dintre titluri. Era citat inspectorul Åsmund Bjørnstad, de la conferinţa de presă din Bryn cu cei de la Crimă Organizată. „Echipa de anchetă a Crimei Organizate a descoperit că, deşi Agnete Iversen a fost găsită în bucătărie, probabil a fost împuşcată pe treptele casei.” Iar mai jos: „Mai multe probe sugerează că este vorba despre o spargere, dar deocamdată nu putem elimina alte motivaţii”.

Simon derulă către articole mai vechi. Erau aproape exclusiv din ziare financiare. Agnete Iversen era fiica unuia dintre cei mai mari proprietari imobiliari din Oslo, făcuse un MBA în economie la Wharton, în Philadelphia, şi preluase la o vârstă relativ tânără conducerea portofoliului imobiliar al familiei. Însă, după ce se căsătorise cu economistul Iver Iversen, se retrăsese. Un jurnalist financiar o descria drept un administrator rafinat, cineva care

gestionase portofoliul într-un mod eficient şi profitabil. Soţul ei, în schimb, urmase o strategie mai agresivă, cumpărând şi vânzând frecvent, ceea ce implica un risc mai mare, dar şi un câştig mai mare. Un alt articol, din urmă cu doi ani, conţinea o fotografie a fiului lor, Iver Junior, sub titlul „MOŞTENITOR MILIONAR DUCE O VIAŢĂ MONDENĂ ÎN IBIZA”. Bronzat şi surâzător, cu un zâmbet orbitor şi ochii înroşiţi din cauza bliţului, transpirat după ce dansase cu o sticlă de şampanie într-o mână şi o blondă la fel de transpirată în alta. Cu trei ani în urmă, pe o pagină a secţiunii financiare, Iver Senior dădea mâna cu Directorul Financiar al Consiliului Local Oslo, atunci când se anunţase că Imobiliarele Iversen cheltuiseră un miliard de coroane ca să cumpere proprietăţi municipale.

Simon auzi cum este împinsă uşa biroului. În faţa lui fu aşezată o cană cu ceai aburind.

— Nu ai nevoie de mai multă lumină? întrebă Else.

Îşi lăsă mâinile pe umerii lui. Ca să-i facă masaj. Sau ca să se sprijine.

— Încă aştept următorul episod, spuse Simon.

— Următorul episod din ce?

— Din ce a spus doctorul.

— Dar te-am sunat şi ţi-am spus – începi să uiţi, dragul meu?

Else chicoti şi îşi lipi buzele de capul lui. Buzele ei moi pe scalpul lui. Simon o bănui că îl iubeşte.

— Ai spus că nu se poate face prea mult, răspunse el.

— Da.

— Dar?

— Dar ce?

— Te cunosc, Else. A mai spus ceva.

Ea se desprinse, rămânând cu o mână pe umărul lui. Simon aşteptă.

— A spus că în SUA există un nou tip de operaţie. Care o să-i ajute pe cei care vin după mine.

— După?

— Atunci când operaţia şi aparatura o să devină standard. Însă asta ar putea dura ani de zile. În clipa asta, e o operaţie complicată care costă o avere.

Simon se roti atât de rapid cu scaunul încât ea trebui să se dea un pas în spate. O prinse de mâini.

— Dar asta e o veste minunată! Cât?

— Mai mult decât îşi pot permite o femeie cu ajutor de handicap şi un bărbat cu salariu de poliţist.

— Else, ascultă-mă. Nu avem copii. Casa e a noastră, nu cheltuim bani pe nimic altceva. Suntem cumpătaţi…

— Încetează, Simon! Ştii foarte bine că n-avem niciun ban. Iar casa e ipotecată până în pânzele albe.

Simon înghiţi în sec. Ea nu îi spusese pe nume – datoria lui de la jocurile de noroc. Ca de obicei, avea prea mult tact ca să-i amintească faptul că încă mai plăteau pentru păcatele lui trecute. O strânse de mâini.

— Găsesc eu ceva. Am prieteni care o să ne împrumute bani. Ai încredere în mine. Cât?

— Ai *avut* prieteni, Simon. Dar acum nu mai vorbeşti deloc cu ei. Eu îţi spun întruna că trebuie să ţii legătura, altfel o să te izolezi.

Simon oftă şi dădu din umeri.

— Te am pe tine.

Ea scutură din cap.

— Eu nu sunt de ajuns.

— Ba da, eşti.

— Nu vreau să fiu de ajuns, spuse ea aplecându-se şi sărutându-l pe frunte. Sunt obosită, mă duc să mă întind.

— Bine, dar cât costă…?

Else deja plecase.

Simon se uită după ea. Apoi închise calculatorul şi îşi scoase telefonul. Derulă lista de contacte. Vechi prieteni. Vechi duşmani. Unii dintre ei utili, majoritatea nu. Apăsă pe numărul unuia din a doua categorie. Un duşman. Dar unul util.

Pe Fredrik Ansgar îl surprinse apelul lui, aşa cum Simon ştia că o să se întâmple, dar se prefăcu încântat şi acceptă să se întâlnească; nici măcar nu pretinse că era ocupat. După ce puse capăt convorbirii, Simon rămase în întuneric, privind fix telefonul. Se gândi la visul lui. Vederea sa. Asta i-ar fi oferit lui Else. Apoi îşi dădu seama la ce se uita pe telefon. Era fotografia unei urme de pantof dintr-un strat de trandafiri.

— Bună haleală, spuse Johnny ştergându-se la gură. Tu nu mănânci nimic?

Băiatul zâmbi şi scutură din cap.

Johnny privi în jur. Cafeneaua era o încăpere cu o bucătărie

deschisă, tejghele pentru servit, o secţiune de autoservire şi mese ocupate integral. De obicei, închideau după prânz, dar dat fiind că Locul de Întâlnire, cafeneaua Bymisjonen de pe Skippergata a dependenţilor de droguri, era în renovare, programul fusese prelungit, ceea ce însemna că nu toţi cei de acolo erau rezidenţi. Dar cei mai mulţi fuseseră la un moment dat, iar Johnny recunoştea toate feţele.

Sorbi iar din cafea, în timp ce-i urmărea pe dependenţii care priveau încruntaţi. Era vorba despre pânditul paranoic obişnuit şi constant, în timp ce îţi zbârnâia capul; cafeneaua era ca un loc de adăpat din savană, unde oamenii jucau pe rând rolul de pradă şi prădător. Cu excepţia băiatului. Acesta părea relaxat. Până în clipa asta. Johnny urmări privirea acestuia către uşa din spatele bucătăriei, unde Martha ieşea din camera personalului. Îşi luase haina şi era evident că se duce acasă. Iar Johnny văzu cum pupilele băiatului se dilată. Examinarea pupilelor celorlalţi era ceva ce un dependent făcea aproape automat. Consumă? E drogat? E periculos? În acelaşi fel, Johnny urmărea ce fac ceilalţi cu mâinile. Mâinile care puteau să te fure sau să apuce un cuţit. Sau, în situaţii ameninţătoare, să acopere şi să protejeze instinctiv locul în care cineva îşi ţinea drogurile sau banii. Iar în clipa asta mâinile băiatului erau în buzunare. Acelaşi buzunar în care pusese cerceii. Johnny nu era prost. Sau, ba da, era, dar nu în toate privinţele. Martha intră, pupilele băiatului se dilată. Cerceii. Scaunul hârşâi pe podea în timp ce băiatul se ridica în picioare, cu o privire înfrigurată aţintită asupra ei.

Johnny îşi drese vocea.

— Stig… începu el.

Dar era prea târziu, băiatul îi întorsese deja spatele şi se îndrepta spre ea.

În aceeaşi clipă, uşa de la intrare se deschise şi un bărbat care ieşea imediat în evidenţă intră. Geacă de piele scurtă şi neagră, păr negru tuns scurt. Umeri laţi şi o expresie hotărâtă. Bărbatul împinse la o parte, cu o mişcare iritată, un rezident încremenit într-o poziţie ghemuită care îi stătea în cale. Îi făcu semn Marthei, care îi răspunse. Iar Johnny văzu acum că băiatul observase. Văzu cum acesta se opreşte, ca şi cum şi-ar fi pierdut avântul, în timp ce Martha se apropia de uşă. Văzu cum bărbatul bagă mâna în buzunarul gecii de piele şi scoate cotul în afară, pentru ca ea să-şi poată strecura mâna pe sub braţul lui.

Ceea ce ea şi făcu. Era o mişcare practică a doi oameni care erau împreună de ceva timp. Apoi cei doi dispărură în seara vântoasă şi dintr-odată rece de afară.

Băiatul rămase în mijlocul sălii, stupefiat, ca şi cum ar fi avut nevoie de timp ca să digere acea informaţie. Johnny văzu cum toate capetele din încăpere se întorc să-l măsoare pe băiat. Ştia ce gândesc cu toţii.

Pradă.

Johnny fu trezit de un plânset.

Şi, pentru o clipă, se gândi la fantomă. Bebeluşul care era aici.

Dar apoi îşi dădu seama că sunetul venea dinspre patul de sus. Se întoarse pe-o parte. Patul începu să se cutremure. Plânsetul se transformă în hohote.

Johnny se ridică în picioare, în faţa paturilor suprapuse. Puse mâna pe umărul băiatului, care tremura ca o frunză. Johnny aprinse veioza de pe peretele de deasupra lui. Primul lucru pe care îl văzu fu dinţii dezgoliţi care muşcau din pernă.

— Doare? spuse el, mai mult ca o afirmaţie decât ca întrebare.

O faţă transpirată, de o paloare mortală şi cu ochii înfundaţi, îl privea fix.

— Heroină? întrebă Johnny.

Faţa se mişcă în sus şi în jos.

— Vrei să mă duc să văd dacă pot să-ţi fac rost?

Băiatul scutură din cap.

— Ştii că nu te afli în locul potrivit dacă vrei să te laşi, nu-i aşa? spuse Johnny.

Băiatul dădu din cap.

— Atunci ce pot să fac pentru tine?

Băiatul îşi umezi buzele cu o limbă albă. Şopti ceva.

— Ce? spuse Johnny, aplecându-se spre el.

Simţi mirosul greu şi fetid al respiraţiei băiatului. Abia îi descifră cuvintele. Se îndreptă de spate şi dădu din cap.

— Cum doreşti.

Johnny se băgă iar în pat, de unde privi lung partea de jos a saltelei de deasupra. Avea un înveliş de plastic care o proteja de fluidele corporale ale rezidenţilor. Ascultă zgomotul constant al centrului, sunetul paşilor vânaţi la nesfârşit pe coridor, înjurăturile, muzica bubuitoare, râsetele, ciocăniturile în uşi,

ţipetele disperate şi traficul agitat care avea loc chiar în faţa uşii lor. Dar nimic din toate acestea nu putea acoperi plânsetul încet şi cuvintele pe care le şoptise băiatul:

— Opreşte-mă dacă încerc să ies.

19

— Deci acum eşti la Omucideri, spuse Fredrik, zâmbind din spatele ochelarilor de soare.

Logoul designerului de pe braţul lor era atât de mic că era nevoie de ochii de vultur ai lui Simon pentru a-l vedea, dar şi de un cunoscător al brandurilor mai bun decât el pentru a înţelege cât de luxoşi erau. Totuşi, Simon presupuse că ochelarii de soare erau scumpi, pe potriva cămăşii, cravatei, manichiurii şi tunsorii lui Fredrik. Dar, zău aşa, costum gri-deschis cu pantofi maro? Sau poate că asta era la modă zilele astea.

— Da, spuse Simon mijind ochii.

Se aşezase cu vântul şi soarele în spate, dar razele soarelui ricoşau din suprafeţele de sticlă ale clădirii nou-construite de pe cealaltă parte a canalului. Se întâlneau la solicitarea lui Simon, dar Fredrik era cel care sugerase restaurantul japonez din Tjuvholmen; Tjuvholmen însemna „insula hoţilor”, iar Simon se întrebă dacă asta se aplica tuturor companiilor de investiţii găzduite acolo, inclusiv cea a lui Fredrik.

— Deci investeşti banii unor oameni atât de bogaţi că nu le mai pasă ce se întâmplă cu ei? întrebă Simon.

— Ceva de genul ăsta, răspunse Fredrik râzând.

Chelnerul pusese în faţa fiecăruia dintre ei o farfurie mică cu ceva care semăna cu o meduză minusculă. Simon bănui că ar putea fi chiar o meduză minusculă. Probabil că asta era ceva banal în Tjuvholmen; sushi-ul devenise pizza clasei de mijloc superioare.

— Ţi-e dor vreodată de Biroul de Fraude Majore? spuse Simon sorbind din pahar.

Se presupunea că e apă de gheţar din Voss, trimisă în SUA şi apoi importată din nou în Norvegia, lipsită de mineralele esenţiale de care avea nevoie corpul şi pe care le puteai obţine gratis din apa norvegiană curată şi gustoasă de la robinet. Costa 60 de coroane sticla. Simon renunţase să mai încerce să înţeleagă forţele pieţei, psihologia lor şi lupta lor pentru putere. Dar nu şi Fredrik, care le înţelegea şi le făcea jocul. Simon bănui că aşa făcuse întotdeauna. Avea multe în comun cu Kari; prea bine educat, prea ambiţios şi prea conştient de propria lui valoare pentru ca poliţia să-l poată păstra.

— Mi-e dor de colegi şi de însufleţirea de acolo, spuse Fredrik. Dar nu de ritmul lent şi de birocraţie. Poate şi tu ţi-ai dat

demisia din acelaşi motiv?

Fredrik duse paharul la gură prea repede pentru ca Simon să-i poată citi expresia şi să-şi dea seama dacă chiar nu ştia sau se prefăcea. La urma urmei, scandalul provocat de cazul de spălare de bani izbucnise la puţin timp după ce Fredrik îşi anunţase plecarea către ceea ce mulţi considerau a fi tabăra opusă. Fredrik chiar fusese unul dintre cei care lucraseră la acel caz. Dar poate că nu mai avea legături în cadrul poliţiei.

— Ceva de genul ăsta, murmură Simon.

— Crima ţi se potriveşte mai bine, spuse Fredrik, uitându-se la ceas cu o discreţie prefăcută.

— Apropo de ce mi se potriveşte, zise Simon, voiam să ne întâlnim pentru că am nevoie de un împrumut. Pentru soţia mea, are nevoie de o operaţie la ochi. Else – ţi-o aminteşti?

Fredrik îşi mesteca meduza şi scoase un sunet care putea însemna şi da, şi nu.

Simon aşteptă ca el să termine.

— Îmi pare rău, Simon, noi investim banii clienţilor doar în companii sigure sau în obligaţiuni garantate de stat, nu împrumutăm niciodată pe piaţa liberă.

— Îmi dau seama de asta, dar te rugam pe tine pentru că nu pot apela la metodele obişnuite.

Fredrik îşi tamponă atent colţurile gurii şi puse şerveţelul pe farfurie.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta. O operaţie la ochi? Pare ceva grav.

Chelnerul veni şi luă farfuria lui Fredrik, văzu că a lui Simon era neatinsă şi îl privi întrebător. Simon îi făcu semn s-o ia.

— Nu ţi-a plăcut? spuse Fredrik cerând nota prin câteva cuvinte care puteau fi în japoneză.

— Nu ştiu, dar în general sunt sceptic când vine vorba de nevertebrate. Alunecă prea uşor, dacă înţelegi ce vreau să spun. Nu-mi place risipa, dar acel animal părea să fie încă în viaţă, aşa că sper să fie băgat la loc în acvariu şi să mai primească o şansă.

Fredrik râse cu prea multă poftă la gluma lui, uşurat că a doua parte a conversaţiei lor părea să fi luat sfârşit. Luă nota imediat ce aceasta sosi.

— Lasă-mă pe mine să… începu Simon.

Dar Fredrik strecurase deja cardul în aparatul adus de chelner

şi apăsa pe tastatură.

— Mă bucur că te-am văzut şi îmi pare rău că nu te pot ajuta, spuse Fredrik după ce chelnerul dispăru.

Simon simţea că presiunea de pe scaunul lui Fredrik începuse deja să scadă.

— Ai citit ieri despre cazul Iversen?

— O, Doamne, da! spuse Fredrik scuturând din cap, scoţându-şi ochelarii de soare şi frecându-se la ochi. Iver Iversen e unul dintre clienţii noştri. O tragedie.

— Cred că ţi-era deja client pe vremea când lucrai la Biroul de Fraude Majore.

— Poftim?

— Ca suspect, vreau să spun. Mare păcat că toţi cei care aveau calificarea ta au plecat. Cu oameni ca tine în echipă poate că am fi putut să trimitem cazul la tribunal. Afacerile imobiliare trebuie revizuite; înainte eram de acord asupra acestui lucru, îţi aminteşti, Fredrik?

Fredrik îşi puse iar ochelarii de soare.

— Întotdeauna ai jucat pe mize mari, Simon.

Simon dădu din cap. Deci Fredrik ştia motivul pentru care Simon trecuse brusc de la un departament la altul.

— Apropo de jucat, spuse el. Eu sunt doar un poliţist prost, fără studii de finanţe, dar de fiecare dată când mă uitam la conturile lui Iversen, mă întrebam cum reuşeşte compania aia să rămână pe linia de plutire. Era groaznică la cumpărat şi vândut proprietăţi; de cele mai multe ori suporta pierderi considerabile.

— Da, dar s-a priceput întotdeauna să gestioneze proprietăţile.

— Slavă pierderilor pe care le poţi duce mai departe. Din cauza lor Iversen abia dacă a plătit vreun impozit pe profiturile lui operaţionale din ultimii câţiva ani.

— Dumnezeule mare, vorbeşti de parcă ai lucra iar la Biroul de Fraude Majore!

— Încă mai pot intra să văd vechile dosare cu parola mea. Azi-noapte le-am citit până târziu pe calculator.

— Da? Dar nu e nimic ilegal acolo, aşa sunt reglementările fiscale.

— Da, spuse Simon, sprijinindu-şi bărbia cu mâna şi ridicând privirea spre cerul albastru. Tu ar trebui să ştii; la urma urmei,

tu l-ai anchetat pe Iversen. Poate că Agnete Iversen a fost omorâtă de un inspector fiscal supărat.

— Ce?

Simon râse şi se ridică în picioare.

— Sunt doar un bătrân provocator. Mulţumesc pentru prânz.

— Simon?

— Da.

— N-aş vrea să-ţi faci mari speranţe, dar o să întreb despre împrumutul tău.

— Îţi sunt recunoscător, spuse Simon încheindu-se la haină. Salut!

Nu trebuia să se întoarcă; ştia că Fredrik îl priveşte gânditor cum se îndepărtează.

Lars Gilberg lăsă jos ziarul pe care îl găsise în containerul de gunoi de lângă magazinul 7-Eleven şi care avea să-i servească drept pernă la noapte. Văzuse că uciderea unei femei bogate din partea de vest a Oslo-ului se întindea pe pagini întregi. Dacă victima ar fi fost o sărmană care ar fi murit din cauza unei supradoze contaminate la marginea râului sau în Skippergata, abia dacă s-ar fi bucurat de câteva rânduri. Un şmecher de la Crima Organizată, un bărbat pe nume Bjørnstad, anunţa că toate resursele existente erau puse la dispoziţia anchetei. A, serios? N-ar fi fost mai bine ca mai întâi să-i prindă pe ucigaşii în masă care amestecau drogurile pe care le vindeau cu arsenic şi otravă de şobolani? Gilberg privi dinspre locul lui ascuns. Silueta care se apropia de el avea glugă şi semăna cu alergătorii obişnuiţi care includeau aleea de lângă râu în traseul lor de alergare. Dar bărbatul îl zărise pe Gilberg şi încetini, iar Lars Gilberg presupuse că era fie un poliţist, fie un băiat de bani-gata care căuta amfetamină. Abia când acesta ajunse sub pod şi îşi dădu gluga jos, Gilberg îl recunoscu pe băiat. Era transpirat şi gâfâia.

Gilberg se ridică de pe ziar nerăbdător, aproape fericit.

— Salut, băiete! Am avut grijă de lucrurile tale, ştii, sunt tot acolo.

Făcu semn din cap spre tufişuri.

— Mulţumesc, spuse băiatul lăsându-se pe vine şi luându-şi pulsul. Dar mă întrebam dacă mi-ai mai putea face o favoare.

— Bineînţeles. Orice.

— Mulţumesc. Care dealeri vând Superboy?

Lars Gilberg închise ochii. La naiba!

— Nu face asta, băiete. Nu Superboy.

— De ce nu?

— Pentru că pot să-ţi spun trei oameni pe care porcăria aia i-a omorât doar vara asta.

— Cine vinde cea mai pură marfă?

— Nu ştiu ce să zic despre puritate. Nu e drogul meu. Dar să faci rost de el e uşor, o singură unitate din oraşul ăsta vinde Superboy. Dealerii lucrează întotdeauna câte doi. Unul ţine drogurile şi celălalt ia banii. Stau pe sub Nybrua.

— Cum arată?

— Depinde, dar de obicei omul cu banii e un tip îndesat, cu urme de coşuri şi păr scurt. El e şeful, dar îi place să stea pe stradă şi să se ocupe de bani personal. E suspicios nemernicul, n-are încredere în dealerii lui.

— Îndesat şi cu urme de coşuri?

— Da, îl recunoşti uşor după pleoape. Parcă îi atârnă peste ochi, îl fac să pară somnoros. Înţelegi?

— Vrei să spui Kalle?

— Îl ştii?

Băiatul dădu încet din cap.

— Atunci ştii ce-a păţit la pleoape?

— Ce program de lucru are, ştii cumva? întrebă băiatul.

— De la 4 la 9. Ştiu pentru că primii clienţi încep să stea la coadă cu o jumate de oră mai devreme. Şi ultimii vin în fugă chiar înainte de 9, ca şobolanii pe o conductă, să nu cumva să-l piardă.

Băiatul îşi trase iar gluga.

— Mersi, prietene!

— Lars. Mă cheamă Lars.

— Mersi, Lars. Ai nevoie de ceva? Bani?

Lars avea întotdeauna nevoie de bani. Scutură din cap.

— Cum te cheamă?

Băiatul dădu din umeri, ca şi cum ar fi spus „cum vrei să mă cheme?” Apoi îşi reluă alergarea.

Martha stătea la recepţie când el urcă scările şi trecu pe lângă ea.

— Stig! strigă ea.

Băiatul avu nevoie de o clipă în plus ca să se oprească. Acest lucru putea fi pus pe seama reflexelor lui în general slăbite. Sau a faptului că nu-l chema Stig. Transpira şi părea că alergase. Martha spera că nu alergase pentru că avea probleme.

— Am ceva pentru tine, spuse ea. Aşteaptă!

Luă o cutie, îi spuse Mariei că se întoarce peste câteva minute şi se grăbi după el. Îi atinse uşor cotul cu mâna.

— Haide, mergem în camera ta şi a lui Johnny.

Când intrară în cameră, fură întâmpinaţi de o privelişte neaşteptată. Perdelele erau trase, astfel încât camera era scăldată în lumină, Johnny nu era acolo şi aerul era proaspăt, deoarece una dintre ferestre fusese deschisă – atât cât permitea opritorul. Consiliul le spusese să instaleze opritoare la ferestrele din toate camerele după mai multe cazuri în care pietonii de pe trotuarul de dedesubt fuseseră cât pe ce să fie loviţi de obiectele mari şi grele care erau aruncate în mod regulat de la ferestrele centrului; radiouri, boxe, casetofoane şi uneori televizoare. Rezidenţii centrului dădeau gata o grămadă de aparate electrice, însă materia organică fusese cea care provocase ordinul. Din cauza unei fobii sociale intense, foarte mulţi rezidenţi refuzau adesea să folosească toaletele comune. Astfel încât câţiva primiseră permisiunea de a ţine o găleată în cameră, pe care o goleau la intervale regulate – şi, din nefericire, uneori la intervale neregulate. Unul dintre aceştia ţinuse găleata pe pervazul ferestrei, ca să poată să deschidă fereastra şi să se debaraseze de mare parte a mirosului. Într-o zi, un angajat deschisese uşa camerei şi curentul răsturnase găleata. Asta se întâmpla în timpul renovării noii patiserii, iar, soarta făcuse ca un zugrav să se afle pe o scară chiar de sub fereastră. Zugravul scăpase fără leziuni permanente, dar Martha – care fusese prima persoană sosită la locul faptei şi care sărise în ajutorul bărbatului în stare de şoc – ştia că acest incident avea să-i lase leziuni psihice.

— Stai jos, spuse ea arătând spre scaun. Şi scoate-ţi pantofii.

Băiatul făcu întocmai. Martha deschise cutia.

— N-am vrut să vadă ceilalţi, spuse ea scoţând o pereche de pantofi de piele neagră moale. Au fost ai tatălui meu. Ai cam aceeaşi mărime.

Îi întinse pantofii, iar el păru atât de surprins, încât Martha simţi cum roşeşte.

— Nu te putem trimite la interviuri în tenişi, adăugă ea în grabă.

În timp ce el încălţa pantofii, Martha privi prin cameră. Nu era sigură, dar i se păru că simte miros de detergent. Oamenii de serviciu nu veniseră aici astăzi, din câte ştia ea. Se apropie de o fotografie prinsă de perete cu o piuneză.

— Cine e?

— Tatăl meu, spuse el.

— Serios? Un poliţist?

— Da. Uite.

Martha se întoarse spre el. Băiatul se ridică în picioare şi îşi apăsă pe podea mai întâi piciorul drept, apoi stângul.

— Deci?

— Îmi vin perfect, zâmbi el. Mulţumesc mult de tot, Martha.

Ea tresări când băiatul îi rosti numele. Nu pentru că n-ar fi fost obişnuită să-l audă, rezidenţii le spuneau pe numele mic tot timpul. Numele de familie, adresele şi numele membrilor familiei erau oricum confidenţiale; la urma urmei, angajaţii asistau în fiecare zi la trafic de droguri. Dar el îi rostise numele într-un anumit fel. Ca o atingere. Atent şi inocent, dar la fel de tangibil. Martha îşi dădu seama că e nepotrivit să se afle singură cu el într-o cameră; presupusese că Johnny avea să fie şi el acolo. Se întrebă unde putea fi acesta; singurele lucruri care-l putea da jos din pat pe Johnny erau drogurile, toaleta şi mâncarea. În ordinea aceasta. Şi totuşi, Martha rămase pe loc.

— Ce fel de slujbe îţi cauţi? întrebă ea.

Îşi dădea seama că vocea ei sună puţin gâfâit.

— Ceva în sistemul juridic, răspunse el pe un ton grav.

Seriozitatea lui avea ceva încântător. Aproape ceva precoce.

— O slujbă asemănătoare cu a tatălui tău?

— Nu, poliţiştii lucrează pentru puterea executivă. Eu vreau să lucrez pentru puterea juridică.

Martha zâmbi. Stig era atât de diferit. Poate că ăsta era motivul pentru care se gândise la el, faptul că nu semăna deloc cu ceilalţi dependenţi. Şi era foarte diferit şi de Anders. Dacă Anders păstra întotdeauna un control de fier, tipul ăsta părea deschis şi vulnerabil. Dacă Anders era suspicios şi dispreţuitor faţă de oamenii pe care abia urma să-i cunoască şi, eventual, să-i aprobe, Stig părea prietenos, bun, aproape naiv.

— Acum trebuie să plec, spuse ea.

— Da, zis băiatul, sprijinindu-se de perete.

Îşi desfăcuse fermoarul hanoracului. Tricoul de dedesubt era leoarcă de transpiraţie şi i se lipea de corp.

Băiatul dădu să spună ceva, când aparatul ei de emisie-recepţie pârâi.

Martha îl duse la ureche.

O căuta cineva.

— Ce ai vrut să spui? întrebă ea, după ce confirmă primirea mesajului.

— Mai poate aştepta, spuse băiatul zâmbind.

Era, din nou, poliţistul mai în vârstă.

O aştepta la recepţie.

— M-au lăsat să intru, spuse el ca şi cum s-ar fi scuzat.

Martha privi mustrător spre Maria, care ridică mâinile cu un gest care voia să spună „ce mare lucru?”

— E vreun loc în care am putea să…?

Martha îl duse în sala de şedinţe, dar nu-i oferi cafea.

— Ştii ce e asta? întrebă el, ridicând telefonul pentru ca ea să poată vedea ecranul.

— O fotografie cu nişte pământ?

— E o urmă de pantof. Probabil că ţie nu-ţi spune foarte multe, dar eu mă întrebam de ce urma asta de pantof mi se pare atât de familiară. Şi apoi mi-am dat seama că e din cauză că am văzut-o la foarte multe locuri ale faptei. Ştii, locuri în care găseşti cadavre. De obicei sub formă de urme în zăpada dintr-un port pentru containere, într-un cuib de droguri, lângă un traficant de droguri dintr-o curte, într-un buncăr din al Doilea Război Mondial care funcţionează şi ca loc de injectat. Pe scurt…

— Pe scurt, locuri frecventate de genul de oameni care locuiesc aici, spuse Martha oftând.

— Exact. Moartea e de obicei autoprovocată, dar, indiferent de cauză, urma de pantof apare întruna. Tenişii ăia albaştri de armată au devenit cea mai răspândită încălţăminte a dependenţilor de droguri şi a persoanelor fără adăpost din Norvegia, pentru că îi distribuie Armata Salvării şi Bymisjonen. Şi, prin urmare, sunt complet inutili ca probe, prea mulţi oameni cu cazier îi au în picioare.

— Atunci ce cauţi aici, inspector-şef Kefas?

— Tenişii ăştia nu se mai produc, iar cei aflaţi în uz se

degradează. Dar, dacă te uiţi cu atenţie la imagine, o să vezi că urma de pantof are un model clar, ceea ce înseamnă că tenişii ăştia sunt noi. Am verificat la Armata Salvării, unde mi s-a spus că ultima tranşă de tenişi albaştri v-au trimis-o vouă, în martie anul ăsta. Aşa că întrebarea mea e simplă: aţi distribuit pantofi de felul ăsta din primăvară încoace? Mărimea 40.

— Răspunsul e da, bineînţeles.

— Cine…

— Mulţi.

— Mărimea…

— Mărimea 40 e cea mai răspândită mărime de pantofi bărbăteşti din lumea occidentală – întâmplător, inclusiv în rândul consumatorilor de droguri. Nu sunt în măsură sau dispusă să-ţi spun mai mult de-atât.

Martha se uită la el cu buzele strânse. Acum poliţistul oftă.

— Îţi respect loialitatea faţă de rezidenţi. Dar aici nu e vorba despre un gram de amfetamină, e o anchetă de crimă. Am găsit urma asta de pantof acolo unde femeia aia din Holmenkollåsen a fost împuşcată mortal ieri. Agnete Iversen.

— Iversen?

Martha simţi iar că i se taie respiraţia. Cât de ciudat. Dar, pe de altă parte, psihoterapeutul care îi stabilise diagnosticul de „desensibilizare” îi spusese să fie atentă la semnele de stres.

Inspectorul-şef Kefas înclină uşor capul într-o parte.

— Da, Iversen. A apărut mult în media. Împuşcată pe treptele casei…

— Da, da, am văzut titlurile. Dar eu nu citesc niciodată articolele astea, avem destule motive de tulburare în munca asta. Dacă ştii ce vreau să spun.

— Ştiu. O chema Agnete Iversen. Patruzeci şi nouă de ani. Mai demult femeie de afaceri, acum casnică. Căsătorită, cu un fiu de 21 de ani. Preşedinta Institutului Femeii din oraş. Donatoare generoasă către Asociaţia Turiştilor Norvegieni. Aşa că probabil poate fi considerată un stâlp al comunităţii.

Martha tuşi.

— Cum puteţi fi siguri că urma de pantof aparţine ucigaşului? întrebă ea.

— Nu putem. Dar am găsit în dormitor o urmă de pantof parţială, cu sângele victimei pe ea, şi se potriveşte cu asta.

Martha tuşi iar. Ar fi fost bine să se ducă la doctor să vadă ce

are.

— Dar, presupunând că mi-aş putea aminti numele tuturor celor cărora le-am dat tenişi mărimea 8½, cum vă puteţi da seama care anume au fost la locul faptei?

— Nu sunt sigur că putem, dar se pare că ucigaşul a călcat în sângele victimei, care a intrat în modelul tălpii. Şi, dacă s-a coagulat, s-ar putea să mai existe încă urme de sânge acolo.

— Înţeleg, spuse Martha.

Inspectorul-şef Kefas aşteptă. Martha se ridică în picioare.

— Dar mă tem că nu vă pot fi de ajutor. Bineînţeles, pot să-i întreb şi pe ceilalţi angajaţi, să văd dacă-şi amintesc de o mărime 40.

Poliţistul rămase aşezat, ca pentru a-i da şansa de a se răzgândi. Apoi se ridică şi el şi îi întinse cartea lui de vizită.

— Mulţumesc, îţi sunt recunoscător. Sună-mă oricând.

Martha rămase în sala de şedinţe după ce Inspectorul-şef Kefas plecă. Îşi muşcă buza de jos.

Îi spusese adevărul. 40. Era cea mai răspândită mărime de pantofi bărbăteşti.

— Închidem, anunţă Kalle.

Era ora 9, iar soarele începea să apună în spatele clădirilor de pe malul râului. Kalle luă ultimele bancnote de 100 de coroane şi le puse în borsetă. Auzise că dealerii din Sankt Petersburg care aveau bani la ei erau jefuiţi atât de des că mafia le dăduse borsete de oţel sudate în jurul taliei. Borseta avea o fantă îngustă prin care introduceai banii şi un cod pe care îl ştia doar tipul de la sediu, aşa că dealerii nu puteau fi torturaţi ca să-l dezvăluie vreunui hoţ şi nici nu puteau fi tentaţi să fure banii ei înşişi. Dealerul trebuia să doarmă, să mănânce, să se cace şi să şi-o tragă cu borseta instalată, dar, chiar şi aşa, Kalle se gândise serios la varianta asta. Se plictisea de moarte în timp ce stătea aici, seară de seară.

— Te rog!

Era una dintre târfele alea drogate emaciate, doar piele şi os, cu pielea întinsă pe craniu în stil Holocaust.

— Mâine, spuse Kalle şi dădu să plece.

— Am nevoie!

— Nu mai avem, minţi el, făcându-i semn lui Pelvis, dealerul lui, să vină.

Ea începu să plângă. Kalle nu avea niciun pic de compasiune, oamenii ăştia trebuiau să înveţe pur şi simplu că magazinul închidea la ora 9 şi nu avea rost să apari cu două minute întârziere. Bineînţeles, ar fi putut să mai stea până la şi 10, chiar până la şi un sfert, ca să le vândă celor care reuşiseră să facă rost de bani în ultima clipă. Dar până la urmă era vorba despre a avea un bun echilibru între muncă şi viaţă, despre a şti când se putea duce acasă. Iar, dacă ar fi ţinut deschis mai mult, asta nu le-ar fi sporit profitul, pentru că aveau monopol pe Superboy; femeia avea să revină când deschideau a doua zi dimineaţă.

Femeia îl prinse de braţ, dar Kalle se smuci, iar ea se împiedică pe iarbă şi căzu în genunchi.

— A fost o zi bună, remarcă Pelvis în timp ce mergeau în ritm vioi pe alee. Cât crezi că am făcut?

— *Tu cât crezi?* se răsti Kalle.

Cretinul ăsta nu era în stare nici să înmulţească numărul punguţelor cu preţul. Zilele astea nu mai găseai angajaţi ca lumea.

Înainte de a traversa podul, Kalle se uită peste umăr să vadă dacă nu erau urmăriţi. Era un obicei pe care îl deprinsese cu mult timp în urmă, rezultatul experienţei scump achiziţionate de a fi un dealer care are prea mulţi bani la el, o victimă a tâlhăriilor care nu poate reclama niciodată la poliţie. Experienţa scump achiziţionată lângă râu, într-o zi de vară în care nu reuşise să ţină ochii deschişi şi aţipise pe o bancă cu heroina de 300.000 de coroane pe care urma s-o vândă pentru Nestor. Evident, când se trezise, drogurile nu mai erau. Nestor îl căutase a doua zi şi-i explicase că şeful fusese suficient de amabil ca să-l lase pe Kalle să aleagă. Amândouă degetele mari – pentru că fusese atât de neîndemânatic. Sau ambele pleoape, pentru că adormise în timpul serviciului. Kalle alesese pleoapele. Doi bărbaţi la costum, unul brunet şi celălalt blond, îl ţinuseră în timp ce Nestor îi trăsese pleoapele şi i le tăiase cu cuţitul lui arab curbat şi hidos. După aceea Nestor îi dăduse lui Kalle – tot la ordinul şefului – bani de taxi ca să ajungă la spital. Chirurgii îi explicaseră că, pentru a-i face nişte pleoape noi, trebuiau să preleve piele de pe altă zonă a corpului şi că avea noroc că nu e evreu şi nu fusese circumcis. Se dovedi că prepuţul era tipul de piele ale cărei proprietăţi semănau cel mai mult cu cele ale pleoapelor. Una peste alta, operaţia fusese una reuşită, iar

răspunsul obişnuit al lui Kalle atunci când îl întreba cineva cum îşi pierduse pleoapele era că avusese un accident cu nişte acid şi că pielea cea nouă îi fusese prelevată de pe coapsă. De pe coapsa altcuiva, explica el, dacă persoana care întreba era o femeie din patul lui care voia să vadă cicatricea. Şi că era evreu pe sfert, dacă ea era interesată şi de asta.

Mult timp, Kalle crezuse că secretul lui era în siguranţă, până când un tip care preluase fosta lui slujbă de la Nestor venise la el într-un bar şi îl întrebase cu voce tare dacă nu i se părea că atunci când se freacă la ochi dimineaţa pute a urdoare de sculă. Tipul şi cu prietenii lui râseseră în hohote. Kalle spărsese o sticlă de bere izbind-o de bar şi îl tăiase iar şi iar până când fusese sigur că tipul nu mai are ochi la care să se frece. A doua zi, Nestor îl vizitase pe Kalle şi îi spusese că şeful auzise vestea, iar Kalle putea să-şi reia slujba, dat fiind că aceasta era acum disponibilă, iar şefului îi plăcuse cum se descurcase el. Începând din acea zi, Kalle nu închidea niciodată ochii decât dacă era absolut sigur că totul e sub control. Însă acum nu o vedea decât pe femeia de pe iarbă, care îl implora şi pe un alergător solitar cu hanorac.

— Două sute de mii? estimă Pelvis.

Cretinul.

Timp de 15 minute, cei doi traversară centrul estic al Oslo-ului şi străzile mai dubioase, dar care îţi formau personalitatea din Gamlebyen, după care intrară, printr-o poartă deschisă, într-o zonă industrială abandonată. Număratul n-ar fi trebuit să le ia mai mult de o oră. În afară de ei mai erau doar Enok şi Syff, care vindeau amfetamină pe Elgen şi Tollbugata, respectiv. După aceea trebuiau să amestece şi să împacheteze noile punguţe pentru a doua zi. Apoi Kalle putea, în sfârşit, să se ducă acasă, la Vera. În ultimul timp, Vera fusese îmbufnată. Călătoria la Barcelona pe care i-o promisese el nu avusese loc, pentru că el fusese ocupat toată primăvara cu vânzarea, aşa că în locul ei Kalle îi promisese o călătorie la Los Angeles în august. Din nefericire, cererea lui de viză fusese refuzată din cauza cazierului. Kalle ştia că femeile ca Vera nu sunt răbdătoare, au variante, aşa că trebuia să i-o tragă în mod regulat şi să bălăbăne zorzoane în faţa ochilor ei migdalaţi şi lacomi ca s-o poată păstra. Iar pentru asta era nevoie de timp şi energie. Dar şi de bani, ceea ce însemna mai multă muncă. Kalle era prins

între ciocan şi nicovală.

Traversară o zonă cu pietriş pătat cu ulei, iarbă înaltă şi două camioane fără cauciucuri, parcate permanent pe BCA-uri, şi săriră pe o rampă de încărcare din faţa unei clădiri de cărămidă roşie. Kalle tastă codul de patru cifre pe panou, auzi bâzâitul încuietorii şi deschise uşa. Erau asaltaţi de zgomot de tobe şi bas. Consiliul local transformase parterul fabricii cu două nivele în săli de repetiţie pentru trupele tinere. Kalle închiriase o sală de la etaj pe o chirie de nimic, sub pretextul că are o agenţie de impresariat muzical. Încă nu obţinuseră niciun contract pentru vreo trupă, dar toată lumea ştia că erau vremuri grele pentru artă.

Kalle şi Pelvis merseră pe coridor spre lift, în timp ce uşa cu arcuri puternice de la intrare se închidea încet în urma lor. Pentru o clipă, lui Kalle i se păru că aude prin tot acel zgomot nişte paşi grăbiţi pe pietrişul de afară.

— Trei sute de mii? propuse Pelvis.

Kalle scutură din cap şi apăsă pe butonul liftului.

Knut Schrøder îşi puse chitara pe amplificator.

— Pauză de ţigară, spuse el îndreptându-se spre uşă.

Era clar: colegii lui de trupă îşi dădeau ochii peste cap unul către celălalt. Iar pauză de ţigară? Peste trei zile aveau concert la clubul pentru tineret, iar faptul că trebuiau să repete ca nişte dementi ca să nu sune chiar ca dracu' era o realitate tristă. Lui Knut i se părea că ceilalţi membri ai trupei sunt nişte fandosiţi: nu fumau, rareori beau alcool şi nu văzuseră în viaţa lor un joint, cu atât mai puţin să atingă unul. Cum putea aşa ceva să fie rock 'n' roll? Knut închise uşa în spatele lui şi îi auzi cum iau piesa de la început fără el. Nu suna prea rău, dar nu avea niciun pic de viaţă. Spre deosebire de el. Knut zâmbi la acest gând, în timp ce trecea pe lângă lift şi cele două săli de repetiţie goale de pe coridor, în drum spre ieşire.

Era exact ca în ultima melodie de pe DVD-ul trupei Eagles *Hell Freezes Over* – plăcerea vinovată ascunsă a lui Knut – atunci când trupa repetă cu Orchestra Filarmonică din Burbank, care cântă „New York Minute" încruntată de concentrare, iar Don Henley se întoarce spre cameră, îşi încreţeşte nasul şi şopteşte: „… dar ei nu ştiu ce-i aia *blues*-ul…"

Knut trecu pe lângă sala de repetiţii a cărei uşă era

întotdeauna deschisă, din cauză că broasca era stricată şi balamalele îndoite în aşa fel, încât era imposibil de închis. Se opri. Înăuntru era un bărbat, cu spatele la el. Pe vremuri, în clădire intrau mereu vagabonzi care căutau instrumente sau aparatură pe care s-o transforme imediat în bani, dar asta încetase după ce agenţia de impresariat de la etaj intervenise şi dăduse bani pentru o uşă nouă şi solidă cu cod de intrare.

— Hei, omule! spuse Knut.

Tipul se întoarse spre el. Era greu să-ţi dai seama ce e. Un alergător? Nu. Ba da, purta hanorac şi pantaloni de trening, dar pantofi eleganţi din piele neagră. Doar vagabonzii se îmbrăcau atât de prost. Dar Knut nu se temea, de ce s-ar fi temut? Era înalt ca Joey Ramone şi purta aceeaşi geacă de piele ca el.

— Ce faci aici, omule?

Tipul zâmbi. Ceea ce însemna că nu putea fi membru al vreunei găşti de motociclişti.

— Făceam puţin curat.

Părea plauzibil. Aşa se întâmpla cu sălile de repetiţie comune; totul era distrus sau furat şi nimeni nu-şi asuma niciodată responsabilitatea de a le păstra curate. Fereastra era în continuare acoperită cu panouri fonoizolante, dar singurul instrument rămas era o tobă bas ponosită pe a cărei membrană cineva scrisese cu litere gotice „Adolescenţii Disperaţi”. Pe podea, printre mucuri de ţigară, corzi rupte de chitară, un băţ de tobă şi nişte bandă adezivă, era un ventilator de birou cu ajutorul căruia probabil că toboşarul încercase să nu se supraîncălzească. Plus un cablu lung cu mufă pe care Knut l-ar fi putut verifica să vadă dacă funcţionează, dar care era, cu siguranţă, defect. Era adevărat, cablurile cu mufă erau consumabile pe care nu te puteai bizui, viitorul aparţinea wireless-ului şi mama lui îi promisese că avea să-i cumpere un sistem wireless pentru chitară dacă se lăsa de fumat, eveniment care-l inspirase să compună cântecul „Ea nu se lasă convinsă uşor”.

— Nu e puţin cam târziu pentru ca un angajat al consiliului să mai lucreze încă? spuse Knut.

— Ne gândeam să repetăm iar.

— Cine?

— Adolescenţii Disperaţi.

— A, eşti din trupă?

— Am fost toboşarul lor. Când am intrat, mi s-a părut că-i văd din spate pe ceilalţi doi, dar s-au dus sus cu liftul.

— Nu, ăia sunt de la o agenţie de impresariat.

— Da? Oare ar putea să ne ajute?

— Nu cred că acceptă clienţi noi. Noi am bătut la uşa lor şi ne-au spus să dispărem dracului.

Knut zâmbi larg, scoase o ţigară din pachet şi o băgă în gură. Poate că tipul era fumător şi ar fi fumat o ţigară cu el, în faţa clădirii. Puteau discuta despre muzică. Sau echipamente.

— Mă duc oricum să văd, spuse toboşarul.

Tipul părea să fie mai degrabă solist decât toboşar. Iar Knut se gândi că poate ar fi fost o idee bună ca tipul ăsta să vorbească cu cei de la impresariat, părea să aibă ceva... o anumită charismă. Iar dacă ei îi deschideau uşa, poate că ar fi putut să treacă şi Knut pe acolo mai târziu.

— Vin cu tine să-ţi arăt unde e.

Tipul părea reticent, dar dădu din cap.

— Mulţumesc.

Liftul mare pentru marfă se mişca atât de încet, încât Knut avu suficient timp ca să explice în detaliu de ce amplificatorul Mesa Boogie era extraordinar şi îţi oferea un sunet de rock adevărat.

Ieşiră din lift, iar Knut o luă la stânga şi arătă spre uşa metalică albastră, singura uşă de le etaj. Tipul ciocăni. După câteva secunde, o vizetă mică de la înălţimea capului se deschise şi în ea apăru o pereche de ochi injectaţi. Ca atunci când încercase şi Knut.

— Ce vrei?

Tipul se aplecă spre vizetă, încercând probabil să vadă ce e dincolo de bărbatul din uşă.

— Aţi fi de acord să căutaţi angajamente pentru Adolescenţii Disperaţi? Suntem una dintre trupele care repetă la parter.

— Dispari de-aici şi să nu-ţi mai văd moaca. *Capisce?*

Însă tipul rămase aproape de vizetă şi Knut vedea cum ochii lui zvâcnesc dintr-o parte în alta.

— Suntem destul de buni. Îţi place Depeche Mode?

De undeva din spatele ochilor injectaţi se auzi o voce.

— Cine e, Pelvis?

— O trupă.

— Trimite-i la plimbare, fir-ar a dracu'! Şi apucă-te iar de

lucru, vreau să ajung acasă înainte de 11.

— Ai auzit ce-a zis şeful.

Vizeta se trânti.

Knut făcu cei patru paşi până la lift şi apăsă pe buton. Uşile se deschiseră încet şi el intră. Dar tipul rămăsese pe loc. Se uita la oglinda pe care agenţia de impresariat o pusese în partea de sus a peretelui, cum ieşeai din lift pe dreapta. În oglindă se vedea uşa lor metalică, cine ştie de ce. Era adevărat că nu se aflau în cel mai plăcut cartier din Oslo, dar erau neobişnuit de paranoici pentru o agenţie de impresariat. Poate că ţineau la birou o grămadă de bani obţinuţi de la concerte? Knut auzise că unele trupe norvegiene bine-cunoscute primeau jumătate de milion pentru cele mai bune concerte de la festivaluri. Un alt motiv pentru a repeta în continuare. Dacă ar fi făcut rost de sistemul wireless. Şi de o trupă nouă. Cu viaţă. Poate că el şi cu tipul cel nou ar fi putut să-şi alăture forţele? Tipul se întorsese în sfârşit la lift, dar ţinea o mână în faţa senzorilor, astfel ca uşa să nu se poată închide. Apoi îşi retrase mâna şi studie neonul din plafon. Sau, dacă se gândea mai bine, nu. Knut îşi petrecuse suficient timp lucrând cu tot felul de nebuni.

Ieşi să-şi fumeze ţigara, în timp ce tipul se întorcea în sala de repetiţii ca să se apuce de curăţenie. Knut se aşeză pe platforma unuia dintre camioanele ruginite, când tipul ieşi.

— Mă gândesc că ceilalţi întârzie, dar nu pot da de ei pentru că mi-a murit bateria de la telefon, spuse el, ridicând un telefon care părea foarte nou. Aşa că mă duc să-mi iau nişte ţigări.

— Ia de la mine, zise Knut întinzând pachetul. Ce fel de tobe ai? Nu, stai să ghicesc! Eşti pe clasic. Ludwig?

Tipul zâmbi.

— Mulţumesc, eşti foarte amabil. Dar nu fumez decât Marlboro.

Knut dădu din umeri. Îi respecta pe oamenii loiali mărcii lor, fie că era vorba despre tobe sau ţigări. Dar *Marlboro?* Era ca şi cum ai spune că nu conduci decât Toyota.

— Pace, omule! spuse Knut. Ne vedem.

— Mulţumesc pentru ajutor.

Knut se uită cum tipul traversează pietrişul spre poartă, dar apoi se întoarce.

— Tocmai mi-am amintit că şi codul de la uşă e pe mobil, spuse el cu un zâmbet uşor stânjenit. Şi…

— Mobilul e mort. 666S. Eu l-am conceput. Ştii ce înseamnă?

— E codul pentru sinucidere al Poliţiei din Arizona, spuse tipul dând din cap.

Knut clipi de câteva ori.

— Serios?

— Da. „S” e de la sinucidere. Taică-meu mi-a spus.

Knut văzu cum tipul dispare pe poartă în lumina serii de vară, în timp ce o pală de vânt apleca iarba înaltă de lângă poartă într-o parte şi-n alta, cum face publicul de la un concert la o baladă sentimentală. Sinucidere. Fir-ar a naibii, asta era mult mai mişto decât 666 Satana!

Pelle se uită în oglinda retrovizoare şi îşi frecă piciorul bolnav. Totul mergea prost; afacerea, dispoziţia lui şi adresa pe care tocmai i-o dăduse clientul din spate, Centrul Ila. Aşa că deocamdată stăteau pe loc, pe ceea ce constituia, practic, locul obişnuit al lui Pelle din staţia de taxi de la Gamlebyen.

— Adică la hostel? întrebă el.

— Da. Dar acum îi spune… Da, la hostel.

— Eu nu duc pe nimeni la hostel decât dacă îmi plăteşte dinainte. Îmi pare rău, dar am avut nişte experienţe neplăcute.

— Sigur. Nu m-am gândit la asta.

Pelle se uită cum clientul lui sau, mai exact, potenţialul lui client se caută în buzunar. Pelle era în taxi de 13 ore neîntrerupte, însă aveau să mai treacă alte câteva ore până să se poată duce acasă, la apartamentul lui din Schweigaards gate, să parcheze taxiul, să urce scările poticnit, cu cârjele pliante pe care le ţinea sub scaun, să se prăbuşească pe pat şi să adoarmă. De preferat fără să viseze. Deşi asta depindea de vis. Putea să fie un iad sau un rai, nu ştiai niciodată. Clientul îi întinse o bancnotă de 50 de coroane şi o mână de mărunţiş.

— E doar o sută şi ceva, nu ajunge.

— O sută nu ajunge? întrebă clientul, părând sincer surprins.

— N-ai mai mers de mult cu taxiul?

— Se poate spune asta. Doar atât am, n-ai putea să mă duci până unde ajung banii?

— Sigur, spuse Pelle.

Băgă banii în torpedou, dat fiind că tipul nu părea că o să vrea chitanţă, şi apăsă pe acceleraţie.

Martha era singură în camera 323.

Stătuse la recepţie şi-l văzuse mai întâi pe Stig, apoi pe Johnny cum pleacă. Stig purta pantofii negri pe care i-i dăduse ea.

Regulile centrului le permiteau să percheziţioneze camera unui rezident fără avertisment sau permisiune, dacă îi suspectau că ţin arme. Dar regulile spuneau şi că, în mod normal, percheziţia trebuia întreprinsă de doi angajaţi. În mod normal. Cum defineşti ce e normal? Martha se uită la comodă. Apoi la dulapul de haine.

Începu cu comoda.

Înăuntru erau haine. Doar ale lui Johnny; Martha ştia ce haine are Stig.

Deschise uşa dulapului.

Chiloţii pe care i-i dăduse lui Stig erau împăturiţi frumos pe un raft. Haina lui era pe un umeraş. Pe raftul de sus era geanta sport roşie cu care îl văzuse venind. Martha se întinse ca să o dea jos, când zări tenişii albaştri în fundul dulapului. Dădu drumul genţii, se aplecă şi-i luă. Trase aer adânc în piept şi îl ţinu acolo. Căuta sânge coagulat. Apoi întoarse tenişii.

Oftă uşurată şi simţi cum îi tresaltă inima.

Tălpile erau perfect curate. Modelul nu era nici măcar pătat.

— Ce faci?

Martha se întoarse rapid, cu inima bătându-i nebuneşte. Îşi duse mâna la piept.

— Anders! spuse ea îndoindu-se de mijloc şi râzând. M-ai speriat îngrozitor.

— Te aşteptam, spuse el îmbufnat, băgând mâinile în buzunarele gecii de piele. E aproape 9 şi jumătate.

— Îmi pare rău, am pierdut noţiunea timpului. Cineva mi-a spus că s-ar putea ca un rezident să ţină arme în cameră şi noi avem datoria de a căuta.

— Datoria? pufni Anders. Poate ar fi timpul să începi să te gândeşti ce înseamnă cu adevărat datoria. Cei mai mulţi oameni se gândesc la familia şi la casa lor când vorbesc de datorie, nu la munca dintr-un loc ca ăsta.

Martha oftă.

— Anders, te rog, nu începe…

Dar ştia deja că el nu avea să cedeze; ca de obicei, Anders avusese nevoie doar de câteva secunde ca să se monteze.

— Oricând vrei te aşteaptă o slujbă la galeria mamei mele. Iar eu sunt de acord cu ea. Ar fi mult mai bine pentru dezvoltarea ta personală să ai de-a face cu oamenii de acolo, care te stimulează mai mult, decât cu rataţii din centrul ăsta.

— Anders! ridică Martha vocea.

Dar ştia că e prea obosită, că nu are energia necesară. Aşa că se apropie de el şi îi puse mâna pe braţ.

— Nu le spune rataţi. Şi ţi-am mai zis, mama ta şi clienţii ei nu au *nevoie* de mine.

Anders îşi smulse braţul.

— Oamenii din centrul ăsta au *nevoie* nu de tine, ci ca statul să nu-i mai susţină. Drogaţii ăştia nenorociţi sunt hobby-ul preferat al Norvegiei.

— Nu sunt dispusă să discut iar despre asta. Nu vrei să te duci fără mine, iar eu iau un taxi după ce termin?

Dar Anders îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de tocul uşii.

— Atunci despre ce eşti dispusă să discutăm, Martha? Am tot încercat să te fac să stabileşti o dată…

— Nu acum.

— Ba da, acum! Mama mea vrea să-şi organizeze vara asta şi..

— Nu acum, am spus.

Martha încercă să-l dea la o parte, dar el refuză să se clintească. Întinse un braţ ca să-i blocheze calea.

— Ce fel de răspuns e ăsta? Dacă ei vor să plătească pentru…

Martha trecu pe sub braţul lui, ieşi pe coridor şi începu să se îndepărteze.

— Hei!

Martha auzi uşa camerei trântindu-se şi paşii lui Anders în urma ei. Anders o luă de braţ, o întoarse şi o trase lângă el. Martha recunoscu aftershave-ul scump pe care mama lui i-l dăduse de Crăciun, dar pe care ea nu-l suporta. Aproape că i se opri inima în piept când văzu hăul întunecat din privirea lui.

— Să nu îndrăzneşti să pleci aşa de lângă mine! mârâi Anders.

Martha ridică mâna instinctiv, ca să-şi protejeze faţa, apoi văzu expresia lui şocată.

— Ce-i asta? şopti el, cu o voce ca de oţel. Crezi că o să te lovesc?

— Eu…

— De două ori! şuieră Anders, respirându-i fierbinte în faţă. De două ori în nouă ani, Martha. Şi tu mă tratezi ca şi cum aş fi… ca şi cum aş fi un nenorocit care îşi bate nevasta.

— Anders, dă-mi drumul…

Martha auzi pe cineva tuşind în spatele ei. Anders îi dădu drumul, privi furios peste umărul ei şi scuipă cuvintele:

— Deci, drogatule, vrei să treci sau nu?

Martha se întoarse. El era. Stig. Stătea pur şi simplu acolo, aşteptând. Privi calm de la Anders la ea. Privirea lui punea o întrebare, la care Martha răspunse dând din cap; totul era în regulă.

Băiatul dădu din cap şi trecu pe lângă ei. Cei doi bărbaţi se uitară urât unul la celălalt atunci când se încrucişară. Aveau aceeaşi înălţime, dar Anders era mai lat în umeri, mai musculos.

Martha se uită cum Stig merge mai departe pe coridor.

Apoi îl privi din nou pe Anders. Acesta înclinase capul şi o privea furios, cu expresia ostilă pe care o afişa din ce în ce mai des, dar despre care Martha decisese că era cauzată de frustrarea resimţită de el pentru că nu primea recunoaşterea meritată la serviciu.

— Ce dracu’ a fost asta? făcu Anders.

Înainte nici nu obişnuia să înjure.

— Ce?

— A fost ca şi cum voi doi… aţi comunicat. Cine e tipul ăla?

Martha oftă adânc. Aproape uşurată. Cel puţin acesta era un teritoriu familiar. Gelozia. Nu se schimbase de când erau nişte adolescenţi îndrăgostiţi şi ea ştia cum s-o gestioneze. Puse mâna pe umărul lui.

— Anders, nu vorbi prostii. Hai cu mine, ne ducem să-mi iau geaca şi apoi mergem acasă. Şi nu ne certăm în seara asta, pregătim cina.

— Martha, eu…

— Sst, spuse ea, dar ştiind că era deja în avantaj. Tu găteşti cina, în timp ce eu fac duş. Bine? Şi o să discutăm despre nuntă mâine. E în regulă aşa?

Vedea că el ar fi vrut să protesteze, dar îi puse degetul pe buze. Buzele pline de care ea se îndrăgostise. Coborî cu degetul, mângâind barba scurtă şi neagră, tunsă cu grijă. Sau poate că gelozia lui fusese cea care o atrăsese mai întâi? Nu-şi mai amintea.

Când ajunseră în maşina lui, Anders se calmase deja. Era un BMW. El cumpărase maşina împotriva voinţei ei, crezând că Marthei va începe să-i placă după ce simţea cât e de confortabilă, mai ales la călătoriile lungi. Şi cât de fiabilă era. Când el porni motorul, Martha îl zări iar pe Stig. Acesta ieşi pe uşă, traversă rapid strada şi o luă spre est. Pe umăr îi atârna geanta sport roşie.

20

Simon trecu pe lângă terenurile de sport şi intră pe strada pe care stăteau ei. Văzu că vecinul lui făcea iar grătar. Hohotele de râs zgomotoase, încinse de soare şi udate cu bere, răsunau în tăcerea de vară a cartierului. Majoritatea caselor erau goale, o singură maşină era parcată pe stradă.

— Şi am ajuns acasă, zise el, oprind în faţa garajului.

Nu ştia de ce spusese asta. Fără îndoială, Else vedea unde erau.

— Mulţumesc că m-ai dus la film, spuse Else.

Puse mâna peste mâna lui care era aşezată pe schimbătorul de viteze, ca şi cum el ar fi condus-o la uşa casei ei şi era pe punctul de a spune bună seara şi de a o lăsa acolo. *N-aş putea face asta niciodată,* se gândi Simon zâmbindu-i. Se întrebă cât văzuse ea din film. Fusese ideea ei să meargă la cinema. Simon o privise pe furiş de mai multe ori în timpul filmului şi văzuse măcar că ea râsese acolo unde trebuia. Dar, pe de altă parte, umorul lui Woody Allen consta mai mult în dialog decât în acţiune. Nu conta, fusese o seară minunată. Încă o seară minunată.

— Dar pun pariu că ţie ţi-a lipsit Mia Farrow, îl tachină ea.

Simon râse. Era o glumă a lor. Primul film la care o dusese el fusese *Copilul lui Rosemary,* celebrul film ce-ţi dădea fiori al lui Roman Polanski, cu Mia Farrow care dă naştere unui copil care se dovedeşte a fi fiul diavolului. Else fusese îngrozită şi mult timp după aceea crezuse că era modalitatea lui Simon de a-i transmite că nu vrea copii – mai ales că el insistase să-l vadă iar. Abia mai târziu – după al patrulea film de Woody Allen cu Mia Farrow – se prinsese că Farrow, şi nu progenitura diavolului, era cea care îl fascina.

În timp ce mergeau de la maşină spre uşa casei lor, Simon văzu o strălfulgerare scurtă de lumină din stradă. Ca o rază de lumină rotitoare a unui far. Venea dinspre maşina parcată.

— Ce-a fost asta? întrebă Else.

— Nu ştiu, spuse Simon descuind uşa. Vrei să pui de cafea? Vin şi eu imediat.

Simon o lăsă acolo şi traversă strada. Ştia că maşina nu aparţine vreunui vecin de-al lor. Sau cuiva care să locuiască în apropiere. În Oslo, limuzinele erau asociate mai ales cu ambasadele, familia regală sau miniştrii. Simon cunoştea o

singură persoană care mergea cu o maşină cu geamuri fumurii, loc suficient pentru picioare şi şofer personal. Şofer care tocmai coborâse şi deschisese uşa pentru Simon.

Simon se aplecă, dar rămase afară. Bărbatul scund dinăuntru avea un nas ascuţit pe o faţă rotundă şi roşcovană, de tipul celor pe care oamenii le descriu drept „joviale”. Sacoul albastru cu nasturi de aur – preferatul bancherilor, proprietarilor de vas şi cântăreţilor de estradă norvegieni din anii ’80 – îl făcuse dintotdeauna pe Simon să se întrebe dacă nu cumva maschează o fantezie profundă a bărbaţilor norvegieni de a fi căpitani de vas.

— Bună seara, inspector-şef Kefas! spuse bărbatul cel scund cu o voce senină şi voioasă.

— Ce cauţi pe strada mea, Nestor? Aici nimeni nu vrea să cumpere mizeriile tale.

— Ei, ei. Combaţi infractorii zi şi noapte, nu-i aşa?

— Dă-mi un motiv şi te arestez.

— În afara cazului în care e ilegal să-i ajuţi pe oamenii cu probleme, nu cred că acest lucru va fi necesar. Nu vrei să urci ca să putem discuta în linişte, Kefas?

— Nu văd niciun motiv pentru a face asta.

— Deci şi vederea ta e la fel de proastă?

Simon îl privi lung pe Nestor. Braţe scurte şi un trunchi mic şi îndesat. Şi totuşi, mânecile sacoului său erau atât de scurte, încât butonii de aur sub forma iniţialelor „HN” ieşeau în evidenţă. Hugo Nestor susţinea că e ucrainian, dar potrivit dosarului poliţiei era născut şi crescut în Florø, provenea dintr-o familie de pescari şi numele lui de familie fusese iniţial Hansen, înainte să-l schimbe. Nu fusese niciodată în străinătate, în afara unui scurt şi neterminat curs de economie din Lund, în Suedia. Dumnezeu ştia de unde luase acel accent straniu, dar cu siguranţă nu din Ucraina.

— Mă întrebam dacă tânăra ta soţie a văzut ce actori joacă în film, Kefas. Dar presupun că a auzit că Allen nu joacă şi el. Evreul ăla are o voce atât de respingătoare, de trăncănitoare. Nu că aş avea ceva împotriva evreilor ca indivizi, dar cred că Hitler avea dreptate în privinţa lor ca rasă. Slavii sunt la fel. Chiar dacă eu sunt est-european, trebuie să recunosc că nu vorbea degeaba când a spus că slavii nu sunt în stare să se conducă singuri. La nivel rasial, vreau să spun. Iar Allen ăsta nu

e şi pedofil?

Dosarul mai spunea că Hugo Nestor era cel mai important traficant de droguri şi oameni din Oslo. Niciodată condamnat, niciodată pus sub acuzare, niciodată suspectat. Era prea deştept şi prea atent, un ţipar alunecos.

— Nu ştiu, Nestor. Ce ştiu e că se zvoneşte că oamenii tăi l-au achitat pe preotul închisorii. Îţi datora bani?

Nestor zâmbi arogant.

— Nu e sub demnitatea ta să asculţi zvonurile, Kefas? De obicei ai puţină clasă, spre deosebire de colegii tăi. Dacă ai fi avut ceva mai mult decât zvonuri – cum ar fi un martor de încredere dispus să vină la tribunal şi să arate cu degetul, de exemplu –, ai fi făcut deja o arestare. Nu-i aşa?

Un ţipar alunecos.

— În orice caz, eu vreau să vă ofer bani, ţie şi soţiei tale. Bani suficienţi, să spunem, pentru o operaţie la ochi foarte scumpă.

Simon înghiţi în sec; auzi cum vocea îi răguşeşte când răspunse:

— Ţi-a spus Fredrik?

— Fostul tău coleg de la Biroul de Fraude Majore? Hai să spunem aşa, am auzit de situaţia ta dificilă. Presupun că te-ai dus la el cu solicitarea ta în speranţa că ea va ajunge la nişte urechi precum ale mele. Nu-i aşa, Kefas?

Nestor zâmbi.

— În orice caz, am o soluţie care cred că ne convine amândurora. Aşa că nu vrei să urci?

Simon prinse mânerul portierei şi văzu cum Nestor se mută instinctiv pe banchetă ca să-i facă loc. Se concentra să respire calm, astfel ca furia să nu-i facă vocea să tremure.

— Vorbeşte în continuare, Nestor. Oferă-mi un pretext să te arestez, te rog.

Nestor ridică dintr-o sprânceană, întrebător.

— Şi ce pretext ar putea fi acesta, inspector-şef Kefas?

— Tentativă de mituire a unui funcţionar public.

— Mituire? spuse Nestor râzând scurt şi ascuţit. Să-i spunem propunere de afaceri, Kefas. Vei vedea că putem să…

Simon nu mai auzi restul propoziţiei, limuzina fiind, în mod evident, izolată fonic. Plecă fără să privească în urmă, dorindu-şi să fi trântit portiera maşinii încă şi mai tare. Auzi cum motorul maşinii porneşte şi cauciucurile scrâşnesc pe pietrişul de pe

asfalt.

— Pari supărat, dragul meu, spuse Else după ce el se aşează la masa din bucătărie, lângă ceaşca lui de cafea. Cine era?

— Cineva care se rătăcise, răspunse Simon. I-am spus pe unde s-o ia.

Else se apropie de el cu cafetiera. Simon privea lung pe fereastră. Acum strada era pustie. Dintr-odată, simţi pe partea de sus a coapselor o arsură dureroasă.

— La naiba!

Simon lovi cafetiera, care ateriză pe podea cu un bubuit, în timp ce el ţipa:

— Fir-ar a naibii, femeie, ai turnat cafea clocotită pe mine! Eşti… eşti…

O parte a creierului lui ştia ce urmează şi încerca să blocheze cuvântul, dar era ca trântitul portierei maşinii lui Nestor: Simon nu voia să fie acolo, refuza asta, ar fi vrut să distrugă, ar fi preferat să înfigă cuţitul în el. Şi în ea.

— …oarbă?!

Bucătăria amuţi; nu se auzea decât capacul cafetierei, care se rostogolea pe podeaua cu linoleum, şi bolborositul cafelei care se revărsa din cafetieră. Nu! Simon nu voise să spună asta. Nu.

— Îmi pare rău. Else, îmi…

Se ridică s-o îmbrăţişeze, dar Else se dusese deja la chiuvetă. Porni apa rece şi ţinu o cârpă de şters vasele sub ea.

— Dă-ţi jos pantalonii, Simon, ca să…

El o luă în braţe de la spate şi îşi lipi fruntea de gâtul ei.

— Îmi pare rău, îmi pare foarte rău, şopti. Te rog, mă ierţi? Nu… nu ştiu ce să fac. Ar trebui să pot să te ajut, dar… dar nu pot, nu ştiu, eu…

Încă n-o auzea plângând, simţea doar că trupul ei tremură şi că tremuratul îi trece şi lui. Simţi cum i se încleiază gâtul, îşi reprimă propriile suspine fără să-şi dea seama dacă reuşise s-o facă, ştia doar că amândoi tremurau.

— Eu sunt cea care trebuie să spună îmi pare rău, suspină ea. Ai putea fi cu o femeie mai bună, cu cineva care nu… te opăreşte.

— Dar nu există nicio femeie mai bună, şopti el. Înţelegi? Aşa că n-ai decât să torni cafea clocotită pe mine, n-o să-ţi dau drumul niciodată. Bine?

Şi Simon îşi dădu seama că ea ştia că e adevărat. Că el ar fi făcut orice, ar fi suferit orice, ar fi sacrificat orice.

— ...că o să ajungă la urechile cuiva ca mine...

Dar Simon nu fusese în stare să facă asta.

Auzi în întuneric hohotele de râs îndepărtate şi exaltate ale vecinilor, în timp ce lacrimile ei curgeau.

Kalle se uită la ceas. 11 fără 20. Fusese o zi bună; dăduseră mai mult Superboy decât dădeau în mod obişnuit într-un întreg weekend, aşa că socoteala încasărilor şi pregătirea noilor punguţe durase mai mult ca de obicei. Kalle îşi scoase masca de tifon pe care o purtau în timp ce mărunţeau şi amestecau drogurile pe blatul din camera simplă, de 20 de metri pătraţi, care le servea drept birou, fabrică de droguri şi bancă. Evident, drogul fusese diluat înainte să ajungă la el, dar chiar şi aşa Superboy tot era cel mai pur drog pe care îl văzuse el în cariera lui de dealer. Atât de pur că, dacă nu şi-ar fi pus măştile de tifon, nu doar că s-ar fi luat, dar ar fi şi murit din cauza inhalării particulelor care se ridicau în aer atunci când mărunţeau şi manipulau pulberea maro-deschis. Kalle băgă măştile în seif, în faţa teancurilor de bani şi a punguţelor cu droguri. Oare să o sune pe Vera şi să-i spună că întârzie? Sau era timpul să pună piciorul în prag şi să-i explice cine e şeful, cine aducea mălaiul şi cine ar fi trebuit să aibă dreptul să vină şi să plece fără să trebuiască să dea socoteală tot timpul?

Kalle îi spuse lui Pelvis să se uite pe coridor. Liftul era la doar câţiva metri spre dreapta faţă de uşa metalică a biroului lor. În capătul coridorului era o uşă care dădea spre scări, însă ei blocaseră acea uşă – împotriva normelor de incendiu – cu un lanţ, astfel încât să fie încuiată permanent.

— Cassius, verifică parcarea! strigă Kalle în engleză, în timp ce încuia seiful.

Era un birou liniştit, fără alte zgomote decât cele care veneau dinspre sălile de repetiţie, dar lui îi plăcea să strige. Cassius era cel mai mare şi mai gras african din Oslo. Trupul lui amorf era atât de imens, încât era imposibil să-ţi dai seama ce e ce, dar, şi dacă doar 10% din el erau muşchi, era suficient ca să domine majoritatea oamenilor.

— Nicio maşină, niciun om în parcare, spuse Cassius, care privea printre gratiile de fier ale ferestrei.

— Coridorul e liber, zise Pelvis, care privea prin vizeta din uşă.

Kalle formă combinaţia rotiţei. Savură senzaţia de rezistenţă netedă şi uleioasă şi clinchetul încet. Păstra cifrul în cap şi numai acolo, nu era scris nicăieri, şi nu avea nicio logică, nu era o combinaţie de zile de naştere sau ceva similar.

— Hai să mergem, spuse el îndreptându-se de spate. Staţi cu armele pregătite, amândoi.

Ei îl priviră nedumeriţi.

Kalle nu le spusese nimic, însă ochii pe care îi văzuse mai devreme cum privesc lung prin vizetă aveau ceva. Ştia că îl văzuseră cum stă la masă. Bun, deci era doar un tip de la o trupă de rahat care căuta impresar, dar pe masă fuseseră suficienţi bani şi droguri pentru orice prost dispus să rişte. Kalle spera că tipul observase şi cele două pistoale de pe masă, aparţinându-le lui Cassius şi Pelvis.

Kalle se duse la uşă. Uşa putea fi încuiată pe dinăuntru şi doar cheia lui putea s-o descuie. Asta însemna că putea să încuie înăuntru pe cineva care lucra acolo, dacă el trebuia să plece. Gratiile de la fereastră erau solide. Pe scurt, nimeni care lucra pentru Kalle nu putea să fugă cu banii sau drogurile. Sau să lase să intre oaspeţi neinvitaţi.

Kalle privi prin vizetă. Nu pentru că ar fi uitat că Pelvis tocmai anunţase că drumul e liber, ci pentru că presupunea automat că Pelvis şi-ar fi trădat şeful şi ar fi deschis uşa dacă cineva era dispus să-l recompenseze pentru asta. La naiba! Kalle ar fi făcut el însuşi acelaşi lucru. *Făcuse* acelaşi lucru.

Nu văzu pe nimeni prin vizetă. Se uită în oglinda montată pe perete, ca să se asigure că nu se ascundea nimeni sub vizetă, lipit de uşă. Coridorul slab luminat era gol. Kalle învârti cheia şi ţinu uşa pentru ceilalţi doi. Pelvis ieşi primul, apoi Cassius şi în cele din urmă Kalle. Se întoarse ca să încuie uşa.

— Ce mama…!

Era Pelvis.

Kalle se întoarse şi abia acum văzu ceea ce nu putuse vedea prin vizetă, din cauza unghiului: uşile liftului erau deschise. Însă nici acum nu vedea ce e înăuntrul acestuia, dat fiind că lumina dinăuntru era stinsă. În lumina slabă a coridorului nu vedea decât ceva metalic pe una dintre laturile uşii liftului. Bandă adezivă peste senzori. Şi sticlă spartă pe jos.

— Aveţi grijă…

Dar Pelvis parcursese deja cei trei paşi către liftul deschis.

Creierul lui Kalle înregistră flacăra ţevii din întunericul liftului înainte să primească semnalul bubuiturii.

Pelvis se roti fluturând, de parcă cineva i-ar fi dat o palmă. Îl privi lung pe Kalle, cu o expresie uluită. Arăta ca şi cum ar fi avut un al treilea ochi în pomete. Apoi viaţa se scurse din el şi trupul lui căzu, ca o haină de care proprietarul ei se leapădă.

— Cassius! Trage, fir-ar a dracu'!

În panica lui, Kalle uitase că acesta nu ştia norvegiană, dar era evident că asta nu era o problemă, Cassius îndreptase deja pistolul spre întunericul din interiorul liftului şi trase. Kalle simţi cum ceva îl loveşte în piept. Nu se mai aflase niciodată în faţa unui pistol, dar acum ştia de ce oamenii către care îndreptase el pistolul încremeniseră într-un mod atât de comic, ca şi cum ar fi fost umpluţi cu ciment. Durerea din piept se răspândi, el nu putea respira, dar trebuia să plece de acolo, în spatele uşii antiglonţ era aer, siguranţă, o uşă pe care el o putea încuia. Însă mâna lui refuză să-l asculte, nu putea să bage cheia în gaură, era ca un vis, ca atunci când înoţi sub apă. Din fericire, Kalle era protejat de amplul trup al lui Cassius, care continua să tragă întruna. În cele din urmă cheia intră în broască şi Kalle o învârti, dând uşa de perete şi repezindu-se înăuntru. Următorul bubuit avu o acustică diferită şi el presupuse că trebuia să provină din interiorul liftului. Se roti ca să trântească uşa, dar o apăsa împotriva lui Cassius, jumătate de umăr şi un braţ gros ca o coapsă ale acestuia fiind prinse înăuntru. La naiba! Kalle încercă să-l împingă, dar Cassius încerca să pătrundă şi mai mult în birou.

— Atunci intră, gras nenorocit ce eşti! şuieră Kalle deschizând uşa.

Africanul se revărsă înăuntru ca un aluat dospit, întinzându-şi masa corporală peste prag şi podeaua dinăuntru. Kalle se holbă la expresia lui sticloasă. Ochii erau bulbucaţi asemenea ochilor unui peşte de apă adâncă proaspăt prins, gura se deschidea şi se închidea.

— Cassius!

Singurul răspuns pe care îl primi fu plescăitul umed produs de o bulă mare şi roz care explodă pe buzele africanului. Kalle împinse cu picioarele în perete, încercând să mute din drum muntele negru ca să poată închide uşa la loc, dar era în zadar,

aşa că se aplecă şi încercă să-l tragă înăuntru. Prea greu. Pistolul! Cassius aterizase pe propriul braţ. Kalle încălecă trupul, încercând cu disperare să-şi strecoare mâna sub el, dar după fiecare rotocol de grăsime de care trecea dădea de altul, iar pistolul nu era nicăieri. Îşi îngropase braţul în grăsime până la cot când auzi paşi afară. Ştia ce urmează să se întâmple, încercă să se dea la o parte dar era prea târziu, uşa îl izbi în cap, iar el îşi pierdu cunoştinţa.

Când deschise ochii, Kalle era întins pe spate şi privea în sus spre un tip cu hanorac, care purta mănuşi galbene de cauciuc şi aţintea un pistol asupra lui. Kalle întoarse capul, dar nu mai văzu pe nimeni, doar Cassius care zăcea cu jumătate de trup peste prag. Din unghiul ăsta, Kalle vedea ţeava pistolului lui Cassius cum iese de sub burta acestuia.

— Ce vrei?

— Vreau să deschizi seiful. Ai şapte secunde.

— Şapte?

— Am început să număr înainte să te trezeşti tu. Şase.

Kalle se ridică grăbit în picioare. Era ameţit, dar îşi croi drum spre seif.

— Cinci.

Kalle învârti rotiţa cifrului.

— Patru.

Încă o cifră şi seiful avea să se deschidă, iar banii aveau să dispară. Bani pe care ar fi trebuit să-i înlocuiască el personal, astea erau regulile.

— Trei.

Kalle ezită. Dacă ar fi putut să pună mână pe pistolul lui Cassius?

— Doi.

Oare tipul chiar ar fi tras sau era cacealma?

— Unu.

Tipul ăla împuşcase doi oameni fără să clipească, un al treilea cadavru nu l-ar fi deranjat.

— Bine, spuse Kalle dându-se la o parte.

Nu suporta să vadă teancurile de bani şi punguliţele cu droguri.

— Bagă totul în asta! îi ordonă tipul, întinzându-i o geantă sport roşie.

Kalle făcu întocmai. Nu lent sau rapid, pur şi simplu băgă

conţinutul seifului în geantă, în timp ce creierul lui număra automat. 200.000 de coroane. 200.000…

După ce termină, tipul îi spuse să arunce geanta în faţa lui, pe podea. Din nou, Kalle făcu întocmai. În clipa aceea îşi dădu seama că, dacă era să fie împuşcat, acela era momentul. Acum. Tipul nu mai avea nevoie de el. Kalle făcu doi paşi spre Cassius. Trebuia să încerce să ia pistolul.

— Dacă nu faci asta, n-o să te împuşc, spuse tipul.

Ce dracu', ăsta citea gândurile?

— Pune mâinile pe cap şi ieşi pe coridor!

Kalle ezită. Oare asta însemna că era posibil să-l lase în viaţă? Păşi peste Cassius.

— Lipeşte-te de perete cu mâinile deasupra capului.

Kalle făcu ce îi spusese tipul. Întoarse capul. Văzu că tipul luase deja pistolul lui Pelvis şi acum stătea pe vine, cu mâna sub Cassius, dar cu ochii aţintiţi asupra lui Kalle. Reuşi să recupereze şi pistolul lui Cassius.

— Te rog, scoate glonţul de acolo din perete, spuse tipul arătând cu degetul.

Kalle îşi dădu seama unde îl mai văzuse. Lângă râu, el era alergătorul. Probabil că îi urmărise. Ridică privirea şi văzu capătul unui glonţ mutilat înfipt în tencuială. Un jet de stropi mici de sânge ducea de la perete spre locul din care venise: capul lui Pelvis. Glonţul nu se deplasase cu viteză foarte mare, astfel încât Kalle reuşi să-l scoată cu unghiile.

— Dă-mi-l! spuse tipul, luând glonţul cu mâna liberă. Acum vreau să găseşti celălalt glonţ şi cele două cartuşe goale. Ai 30 de secunde.

— Şi dacă celălalt glonţ e în Cassius?

— Mă îndoiesc. 29.

— Uită-te la muntele ăsta de grăsime, omule!

— 28.

Kalle se aruncă în genunchi şi începu să caute. Se înjură în sinea lui pentru că nu dăduse mai mulţi bani pe becuri mai puternice.

La 13 găsise patru cartuşe ale lui Cassius şi unul al celuilalt tip. La şapte găsise celălalt glonţ pe care tipul îl trăsese spre ei; probabil că trecuse prin Cassius şi ricoşase din uşa metalică, deoarece uşa avea o mică îndoitură.

Când numărătoarea inversă se termină, tot nu găsise ultimul

cartuş.

Kalle închise ochii. Simţi cum una dintre pleoapele puţin prea strânse îi zgârie corneea, în timp ce el se ruga la Dumnezeu să mai apuce o zi. Auzi focul de armă, dar nu simţi nicio durere. Deschise ochii şi îşi dădu seama că era în continuare ghemuit în patru labe pe podea.

Tipul ridică ţeava pistolului lui Pelvis dinspre Cassius.

Dumnezeule! Tipul îl împuşcase pe Cassius iar, cu arma lui Pelvis, ca să se asigure că e mort! Iar acum se duse lângă Pelvis, ridică pistolul lui Cassius spre acelaşi loc în care intrase primul glonţ, potrivi unghiul şi apăsă pe trăgaci.

— Căcat! ţipă Kalle, auzind groaza din propria lui voce.

Tipul băgă pistoalele celorlalţi doi în geanta sport roşie şi îl îndreptă pe al lui spre Kalle.

— Hai. Intră în lift!

Liftul. Sticla spartă. Trebuia să-l atace în lift. În lift, neapărat.

Intrară, iar Kalle văzu în lumina de pe coridor că şi pe podeaua liftului era sticlă spartă. Alese o bucată mai lungă, care părea perfectă în acel scop. După ce se închideau uşile şi se făcea complet întuneric, nu trebuia decât să se aplece, să înşface ciobul şi să-l repeadă cu o mişcare curgătoare. Trebuia să facă asta…

Uşile se închiseră. Tipul băgă pistolul în căptuşeala pantalonilor. Perfect! Avea să fie la fel de uşor ca şi cum ar fi tăiat un pui. Se făcu întuneric. Kalle se aplecă. Degetele lui găsiră ciobul de sticlă. Kalle se îndreptă de spate şi se trezi paralizat.

Nu ştia ce fel de priză e aceea, ştia doar că e imobilizat, nu putea să mişte un deget. Încercă să se smulgă, dar era ca şi cum ar fi tras de capătul nodului de care nu trebuia, priza se strângea şi mai tare, iar gâtul şi braţele îl dureau ca naiba. Era cu siguranţă o tehnică de arte marţiale. Ciobul de sticlă îi alunecă din mână. Liftul se puse în mişcare.

Uşile se deschiseră iar, cei doi auziră bubuitul interminabil al basului, iar priza slăbi. Kalle deschise gura şi trase aer în piept. Pistolul era aţintit din nou asupra lui şi îi arăta să meargă pe coridor.

Kalle fu obligat să intre în una dintre sălile de repetiţie goale, unde i se spuse să se aşeze pe podea, cu spatele la calorifer. Stătea nemişcat, privind lung spre toba bas pe care era mâzgălit

numele „Adolescenţii Disperaţi”, în timp ce tipul îl lega de calorifer cu un cablu lung şi negru. Nu avea niciun rost să se opună, atacatorul lui nu avea de gând să-l omoare, altfel ar fi fost mort deja. Iar banii şi drogurile puteau fi înlocuite. Bineînţeles, avea să fie nevoit să plătească pentru ele din buzunarul lui, dar ce îl preocupa cel mai mult era cum să-i explice Verei că era puţin probabil ca în viitorul previzibil să mai existe vreo călătorie la cumpărături într-un oraş mişto. Tipul luă de pe podea două coarde de chitară şi i-o legă pe cea mai groasă în jurul capului –, peste şaua nasului, iar pe cea subţire în jurul bărbiei. Probabil că le legase de caloriferul din spatele lui; Kalle simţea cum metalul coardei subţiri se înfige în pielea lui şi apasă pe gingia inferioară.

— Mişcă-ţi capul! spuse tipul.

Trebuise să ţipe ca să acopere muzica de pe coridor. Kalle încercă să întoarcă puţin capul, dar coardele de chitară erau prea strânse.

— Bun.

Tipul puse un ventilator electric pe un scaun, îl porni şi îl îndreptă spre faţa lui Kalle. Kalle închise ochii, în curentul de aer, şi simţi cum transpiraţia de pe pielea lui se usucă. Când deschise ochii iar, văzu că tipul pusese una dintre pungile neamestecate de Superboy de un kil pe scaun, în faţa ventilatorului, şi îşi trăsese gluga ca să-şi acopere nasul şi gura. Ce naiba făcea? apoi Kalle zări ciobul de sticlă.

Simţi că o mână rece îi strânge inima.

Ştia ce urma să se întâmple.

Tipul lovi cu ciobul de sticlă, iar Kalle îşi adună curajul. Vârful ciobului atinse punga de plastic şi o despică, iar în secunda următoare aerul se umplu de pulberea albă. Îi intră lui Kalle în ochi, gură şi nas. Închise gura, dar trebui să tuşească. Închise gura iar. Simţi cum gustul amar al pulberei se lipeşte de membranele lui mucoase, care începură să-l usture şi să-l ardă; drogul îi intra deja în sânge.

Fotografia cu Pelle şi soţia lui era prinsă de bord, în partea stângă, între volan şi portieră. Pelle îşi trecu degetul peste suprafaţa ei netedă şi unsuroasă. Era iar la locul lui obişnuit din Gamlebyen, dar îşi pierdea timpul, era calmul de vară şi cursele care îi apăreau pe ecran plecau din alte destinaţii ale oraşului.

Însă putea măcar să spere. Văzu un bărbat care ieşea pe poarta vechii fabrici. Mergea cu o hotărâre şi o viteză care indicau că trebuia să ajungă undeva şi încercă să cheme singurul taxi din parcarea pentru taxiuri, dar taxiul stinse lumina de pe capotă şi plecă. Însă apoi bărbatul se opri brusc şi se sprijini de perete. Se îndoi din mijloc. Stătea exact sub un stâlp de iluminat, aşa că Pelle văzu clar cum conţinutul stomacului său se varsă pe asfalt. În niciun caz nu-l primea în taxiul lui. Tipul rămase ghemuit, vomând. Pelle trecuse el însuşi prin asta de multe ori, parcă simţea gustul bilei în gură doar privind. Apoi tipul se şterse la gură cu mâneca hanoracului, se îndreptă de spate, îşi trecu iar cureaua genţii peste umăr şi se îndreptă spre Pelle. Abia când ajunse foarte aproape Pelle îşi dădu seama că era acelaşi tip pe care îl dusese cu doar o oră în urmă. Tipul care nu avusese suficienţi bani ca să ajungă la hostel. Şi care acum îi făcu semn că vrea o nouă călătorie. Pelle apăsă butonul de închidere centralizată şi deschise puţin geamul. Aşteptă până când tipul ajunse în dreptul maşinii şi încercă în zadar să deschidă portiera.

— Îmi pare rău, prietene, nu iau cursa asta.

— Te rog?

Pelle se uită la el. Avea urme de lacrimi pe obraji. Cine ştie ce se întâmplase, dar asta nu era problema lui. Era adevărat că tipul putea să aibă o poveste despre cât ghinion avusese în viaţă, dar nu supravieţuiai prea mult ca şofer de taxi în Oslo dacă deschideai portiera şi lăsai să intre necazurile celorlalţi.

— Ascultă, am văzut că ai vomat. Dacă vomiţi în taxi, mă costă o mie de coroane şi pierd venitul pe o zi. Plus că ultima oară când ai mers cu taxiul ăsta erai falit. Aşa că o să refuz, bine?

Pelle închise geamul şi privi drept în faţă, în speranţa că băiatul o să plece mai departe fără să facă scandal, dar se pregăti să pornească, în caz că devenea necesar. Dumnezeule, cât îl durea piciorul în seara asta! Văzu cu coada ochiului cum băiatul deschide geanta, scoate ceva şi îl lipeşte de geam.

Pelle întoarse puţin capul. Era o bancnotă de o mie de coroane.

Pelle scutură din cap, dar tipul rămase unde era, nemişcat. Aştepta. Pelle nu era îngrijorat, tipul nu-i făcuse probleme mai devreme. Dimpotrivă, în loc să-l hărţuiască să meargă încă

puţin, aşa cum ar fi făcut majoritatea celor care nu aveau suficienţi bani, îi mulţumise atunci când Pelle oprise pentru ca el să coboare, când aparatul de taxat ajunsese la suma primită. Îi mulţumise cu o asemenea sinceritate, încât Pelle se simţise vinovat că nu-l dusese până la hostel – ar mai fi durat doar două minute în plus. Pelle oftă şi apăsă pe butonul care deschidea uşile.

Tipul se strecură pe bancheta din spate.

— Mulţumesc, mulţumesc foarte mult.

— Bine. Unde?

— Mai întâi în Berg, te rog. Doar las ceva acolo, aşa că ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea aştepta. Apoi la Centrul Ila. Plătesc în avans, evident.

— Nu e nevoie, spuse Pelle pornind maşina.

Soţia lui avea dreptate, era prea bun pentru lumea asta.

Partea a treia

21

Era ora 10 dimineaţa şi soarele strălucea de multă vreme pe Waldemar Thranes gate atunci când Martha îşi parcă Golf-ul decapotabil. Coborî şi se îndreptă cu paşi uşori, pe lângă patiserie, spre intrarea cafenelei Centrului Ila. Observă nişte bărbaţi – şi chiar nişte femei – care se uitau la ea cum trece. Asta nu era în sine ceva neobişnuit, dar astăzi părea să atragă mai multă atenţie ca de obicei. Atribui asta extraordinarei ei bune dispoziţii, dar fără să poată găsi vreun motiv pentru aceasta. Se certase cu viitoarea ei soacră din cauza datei nunţii, cu Grete – managera hostelului –, din cauza alocării turelor şi cu Anders practic din cauza a orice. Poate că era binedispusă, pentru că era ziua ei liberă, pentru că Anders se dusese cu mama lui la cabana lor pe weekend şi pentru că timp de două zile toată acea lumină a soarelui era doar a ei.

Când intră în cafenea, văzu cum toate capetele paranoice ridică privirea. Toate în afară de unul. Martha zâmbi, le făcu semn cu mâna celor care o salutau şi se duse la cele două fete de la tejghea. Îi dădu uneia dintre ele o cheie.

— O să te descurci. Fă-ţi doar treaba. Nu uita că sunteţi două.

Fata dădu din cap, dar era palidă.

Martha îşi puse o ceaşcă cu cafea, rămânând cu spatele la încăpere. Ştia că vorbise puţin mai tare decât era necesar. Se întoarse şi zâmbi ca şi cum ar fi fost surprinsă când îi întâlni privirea. Se îndreptă spre masa la care el stătea singur. Duse ceaşca la gură, vorbind pe deasupra ei.

— Te-ai trezit devreme?

El ridică dintr-o sprânceană şi Martha îşi dădu seama de idioţenia evidentă a remarcii ei – era trecut de ora 10.

— Cei mai mulţi oameni de aici obişnuiesc să se trezească foarte târziu, adăugă ea rapid.

— Da, aşa e, zâmbi el.

— Ascultă, voiam să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat ieri.

— Ieri?

— Da. Anders nu se poartă aşa de obicei, dar uneori… În fine, nu avea dreptul să-ţi vorbească aşa. Să te facă drogat şi… mă rog, ştii.

Stig scutură din cap.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, n-ai greşit cu nimic. Şi nici prietenul tău, chiar *sunt* drogat.

— Iar eu sunt o şoferiţă proastă. Asta nu înseamnă că-i las pe oameni să-mi spună asta în faţă.

El râse. Martha văzu cum râsul îi îndulceşte trăsăturile, făcându-l să pară şi mai copilăros.

— Dar văd că totuşi conduci, spuse el făcând semn din cap spre fereastră. E maşina ta?

— Da, ştiu că e o rablă, dar îmi plac independenţa şi libertatea pe care mi le oferă. Tu nu?

— N-am de unde să ştiu, n-am condus niciodată o maşină.

— Niciodată? Serios?

El dădu din umeri.

— Asta e foarte trist, spuse Martha.

— Trist?

— Să mergi cu o decapotabilă descoperită, în lumina soarelui, asta nu se compară cu nimic.

— Chiar şi pentru un…

— Da, chiar şi pentru un drogat, râse ea. Cel mai bun trip din viaţa ta, crede-mă.

— Atunci sper să mă duci şi pe mine cândva cu maşina.

— Sigur, spuse Martha. Poate chiar acum?

Văzu uşoara surpriză din privirea lui. Făcuse oferta brusc, sub impulsul momentului. Ştia că ceilalţi se uită la ei. Şi ce? Putea să stea ore întregi cu alţi rezidenţi şi să discute despre problemele lor personale fără să dea cineva vreo importanţă acestui lucru; dimpotrivă, asta făcea parte din slujba ei. Iar astăzi era ziua ei liberă şi putea să şi-o petreacă aşa cum dorea, nu-i aşa?

— Sigur, răspunse Stig.

— Am doar câteva ore la dispoziţie, spuse Martha.

Îşi dădea seama că vocea ei e puţin tulburată. Oare începea să-şi regrete decizia?

— Doar dacă îmi dai o şansă, spuse el. Să conduc. Pare să fie distractiv.

— Ştiu un loc. Vino.

În timp ce plecau, Martha simţea privirile tuturor aţintite asupra ei.

Stig se concentra atât de tare, încât ea nu putu să nu râdă. Ghemuit şi cu mâinile încleştate pe volan, conducea dureros de lent în cercuri mari, în parcarea din Økern despre care Martha ştia că e pustie în weekend.

— Bine, spuse ea. Acum încearcă să mergi în formă de opt.

El făcu întocmai, ambalând motorul puţin, dar, când turaţiile crescură, îşi retrase instinctiv piciorul.

— Acum câteva zile a venit poliţia, zise Martha. Voiau să ştie dacă am distribuit cumva tenişi noi. Din pricina cazului Iversen, dacă ai auzit de asta.

— Da, am citit ceva, spuse el.

Martha îl privi. Îi plăcea faptul că el citise. Cei mai mulţi rezidenţi nu citeau niciodată niciun cuvânt, nu asimilau nicio ştire, nu ştiau cine e prim-ministru sau ce înseamnă 11 septembrie. Dar îţi puteau spune exact cât costă amfetamina în orice loc, puritatea heroinei şi procentajul ingredientelor active din orice produs farmaceutic nou.

— Apropo de Iversen, nu ăsta era numele celui care ar fi putut să-ţi ofere o slujbă?

— Ba da. M-am dus acolo, dar nu exista nimic nou.

— Ah, păcat!

— Da, dar n-o să renunţ, mai am şi alte nume pe listă.

— Excelent! Deci ai o listă?

— Da, am.

Două ore mai târziu goneau pe Mosseveien. Martha conducea. Într-o parte, Fiordul Oslo scânteia în lumina soarelui. Stig se dovedise a fi un elev bun. Se chinuise puţin cu schimbarea vitezelor şi ambreiajul, dar, după ce rezolvaseră asta, era ca şi cum el şi-ar fi programat creierul să-şi amintească orice acţiune care funcţionase şi să o repete, să o automatizeze. După trei încercări de pornire în pantă, el reuşi să facă asta fără ajutorul frânei de mână. Iar după ce înţelesese geometria parcării paralele, o deprinse cu o uşurinţă aproape enervantă.

— Ce-i asta?

— Depeche Mode, spuse el. Îţi place?

Martha ascultă vocile monotone, în contratimp, şi ritmul mecanic.

— Da, zise ea, dând mai tare CD player-ul. Sună foarte... englez.

— Aşa e. Ce altceva mai auzi?

— Hm. Distopie voioasă. Ca şi cum nu şi-ar lua depresia prea în serios, dacă înţelegi ce vreau să spun.

El râse.

— Înţeleg ce vrei să spui.

După câteva minute pe autostradă, Martha ieşi spre peninsula Nesoddtangen. Drumurile deveneau mai înguste şi traficul mai rar. Trase pe dreapta şi opri.

— Eşti gata pentru ceva adevărat?

— Da, sunt gata pentru ceva adevărat, spuse el dând din cap.

Răspunsese cu o pasiune care o făcu să-l suspecteze că nu se referă doar la condusul maşinii. Se dădură jos din maşină şi schimbară locurile. Martha se uită la el cum stătea aproape de volan şi privea în faţă, concentrat. Apăsă pe ambreiaj şi băgă maşina în viteză. Apăsă atent şi ezitant pe acceleraţie.

— Oglinda, spuse Martha, uitându-se şi ea în spate.

— E liber, zise el.

— Semnalizarea.

El apăsă semnalizatorul, murmură „aprins” şi eliberă uşor ambreiajul.

Intrară încet pe drum. Cu motorul puţin prea ambalat.

— Frâna de mână, spuse ea.

Apucă mânerul dintre ei, ca să-l tragă. Simţi cum mâna lui coboară pentru a face acelaşi lucru, o atinse pe a ei şi tresare ca şi cum s-ar fi ars.

— Mulţumesc, zise el.

Merseră timp de zece minute într-o tăcere totală. Lăsară un şofer grăbit să-i depăşească. Un autocamion venea spre ei. Martha îşi ţinu respiraţia. Ştia că pe acel drum îngust, ea ar fi frânat automat şi ar fi tras pe dreapta – chiar dacă ştia că există loc pentru amândoi. Dar pe Stig camionul nu-l descurajă. Şi ce era ciudat era că Martha avea încredere că el va lua decizia corectă. Înţelegerea înnăscută a celor trei dimensiuni pe care o are creierul masculin. Martha văzu că mâinile lui stau calme pe volan şi conchise că lui îi lipsea acea caracteristică pe care ea o avea din abundenţă; tendinţa de a se îndoi de propriile judecăţi. Îşi dădea seama după venele groase, dar delicate de pe dosul mâinii lui cât de calm pompa sânge inima lui. Până în vârful degetelor. Văzu cum mâinile lui învârt volanul rapid, dar nu prea mult spre dreapta, atunci când suflul camionului prinse maşina.

— Uau! râse el însufleţit, privind-o. Ai simţit?

— Da, spuse ea. Am simţit.

Îl îndrumă spre capătul lui Nesodden, în sus, pe un drum de pietriş, unde parcară în spatele unui şir de case scunde, cu ferestre mici în spate şi ferestre largi către mare.

— Cabane de vacanţă din anii ’50 renovate, îi explică Martha în timp ce mergea în faţa lui pe cărare prin iarba înaltă. Am copilărit în una dintre ele. Iar ăsta era locul nostru secret de plajă…

Ajunseseră pe promontoriul stâncos. Sub ei se întindea marea. Auzeau ţipetele vesele ale copiilor care se scăldau. La mică distanţă era debarcaderul feribotului ce mergea spre nord, la Oslo, care în zilele senine se vedea de parcă era la doar câteva sute de metri distanţă. Distanţa reală era de cinci kilometri, dar majoritatea celor care lucrau în capitală preferau să facă naveta cu feribotul decât să parcurgă cu maşina cei 45 de kilometri în jurul fiordului.

Martha se aşeză, inspirând aerul sărat.

— Părinţii mei şi prietenii lor numeau Nesodden „Micul Berlin”, spuse ea. Din cauza artiştilor care se stabiliseră aici. Era mai ieftin să stai într-o cabană şubredă decât în Oslo. Dacă temperatura scădea prea mult sub 0 grade, oamenii se strângeau în casa cea mai puţin friguroasă. Adică a noastră. Stăteau şi beau vin roşu până dimineaţa, pentru că nu erau suficiente saltele pe care să doarmă toată lumea. Apoi mâncam toţi un mic dejun sănătos, la comun.

— Pare că era frumos.

Stig se aşeză lângă ea.

— Da, era. Oamenii de aici aveau grijă unii de alţii.

— Foarte idilic.

— Nu ştiu dacă era idilic. Din când în când se certau din cauza banilor, îşi criticau unul altuia talentul sau se culcau cu partenerul celuilalt. Dar locul era plin de viaţă, era palpitant. Eu şi sora mea chiar am crezut că stăm în Berlin, până când tata ne-a arătat pe hartă unde era Berlinul adevărat. Şi mi-a explicat că era la mare distanţă, la peste o mie de kilometri. Dar că într-o zi o să mergem acolo cu maşina. Şi o să vizităm Poarta Brandenburg şi Palatul Charlottenburg, unde eu şi cu sora mea o să fim prinţese.

— Şi v-aţi dus?

— În Berlinul adevărat? spuse Martha scuturând din cap. Părinţii mei nu prea aveau bani. Şi n-au apucat să trăiască prea mult. Eu aveam 18 ani când au murit ei şi a trebuit să am grijă de sora mea. Dar am visat întotdeauna la Berlin. Atât de mult că nu mai sunt sigură că există cu adevărat.

Stig dădu din cap încet, închise ochii şi se întinse pe spate în iarbă. Martha se uită la el.

— Nu vrei să mai ascultăm nişte muzică de-a ta?

El miji ochii.

— Depeche Mode? CD-ul e în CD player-ul din maşină.

— Dă-mi telefonul, spuse Martha.

Stig i-l dădu şi ea începu să apese pe butoane. În curând, din boxele mici se auzi zgomotul unei respiraţii. Apoi o voce inexpresivă le sugeră să pornească împreună într-o călătorie. Stig păru atât de şocat, încât Martha nu putu să nu râdă.

— Se numeşte Spotify, spuse ea, aşezând telefonul între ei. Poţi asculta muzică de pe net. Toate astea sunt ceva nou pentru tine?

— La închisoare nu aveam voie cu mobile, zise Stig, luând nerăbdător telefonul.

— La închisoare?

— Da, am stat la închisoare.

— Vindeai droguri?

Stig îşi apără ochii de soare.

— Exact, spuse el.

Martha dădu din cap şi zâmbi imediat. Oare ce-şi imaginase, tocmai ea? Că Stig e dependent de droguri *şi* cetăţean-model? Făcuse ceea ce trebuise să facă, precum toţi ceilalţi.

Martha îi luă telefonul. Îi arătă funcţia GPS, cum le putea arăta unde sunt pe hartă şi cum se calculează cea mai scurtă rută către orice loc din lume. Îi făcu o poză cu funcţia de fotografiat, apăsă butonul de înregistrat, ridică telefonul şi îi ceru să spună ceva.

— Astăzi e o zi minunată, spuse Stig.

Martha opri înregistrarea şi îi puse fragmentul.

— Aia e vocea *mea?* întrebă el, surprins şi evident stânjenit.

Martha apăsă pe stop şi i-l puse iar. Vocea din boxe părea sugrumată şi metalică:

— Aia e vocea *mea?*

Ea râse când văzu expresia de pe faţa lui. Râse încă şi mai tare când Stig îi smulse telefonul, găsi butonul de înregistrat şi spuse că acum era rândul ei, acum ea trebuia să spună ceva, nu, trebuia să cânte.

— Nu! protestă Martha. Aş prefera să-mi faci o poză.

— Vocile sunt mai bune, spuse el scuturând din cap.

— De ce?

Stig făcu o mişcare ca pentru a-şi da părul după ureche. *Gestul obişnuit al cuiva care a avut părul lung atât de multă vreme, încât a uitat că s-a tuns,* se gândi ea.

— Oamenii pot schimba modul în care arată. Dar vocile rămân la fel.

Stig privi spre mare, iar Martha îi urmă privirea. Nu văzu nimic în afara suprafeţei strălucitoare, a unor pescăruşi, stânci şi pânze în depărtare.

— Unele voci, spuse ea.

Se gândea la copil. La scâncetele de la staţia de emisie-recepţie. Ele nu se schimbau niciodată.

— Îţi place să cânţi, zise Stig. Dar nu în faţa oamenilor.

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că îţi place muzica. Dar când te-am rugat să cânţi, ai încremenit, la fel ca fata de la cafenea, când i-ai dat cheia.

Martha tresări. Îi citise gândurile?

— De ce era aşa de speriată?

— De nimic, spuse Martha. Ea şi cu cealaltă fată trebuie să toace şi să reorganizeze dosarele de la mansardă. Nimănui nu-i place să meargă acolo. Aşa că, atunci când apare o treabă, angajaţii fac cu rândul.

— Ce are mansarda?

Martha urmări un pescăruş suspendat în aer, mult deasupra mării, care avansa foarte încet dintr-o parte în alta. Vântul de sus, de acolo, trebuia să fie mult mai puternic decât jos.

— Crezi în fantome? întrebă ea încet.

— Nu.

— Nici eu, spuse Martha lăsându-se pe coate, în aşa fel încât să-l vadă doar dacă întorcea capul. Centrul Ila arată de parcă ar fi din secolul XIX, nu-i aşa? Dar de fapt a fost construit în 1920 şi ceva. La început a fost doar o pensiune obişnuită…

— Literele de fontă de pe faţadă.

— Exact, sunt de pe vremea aia. Dar în timpul războiului germanii au transformat-o în casă pentru mamele necăsătorite şi copiii lor. Sunt foarte multe poveşti tragice din anii aceia, care şi-au lăsat amprenta asupra zidurilor. Una dintre femeile care a venit să stea acolo a născut un copil şi pretindea că e virgină – ceea ce fetele spuneau uneori pe vremea aceea, când dădeau de necaz. Bărbatul pe care îl suspecta toată lumea era căsătorit

şi, bineînţeles, nega că ar fi el tatăl. Despre el se zvoneau două lucruri. Primul, că era membru al Rezistenţei. Al doilea, că era un spion german infiltrat în Rezistenţă şi că de asta germanii îi oferiseră femeii un loc în casă şi nu-l arestaseră pe el. În orice caz, într-o dimineaţă, presupusul tată a fost împuşcat mortal într-un tramvai aglomerat, în centrul Oslo-ului. Ucigaşul nu a fost identificat niciodată. Rezistenţa a susţinut că lichidase un trădător, germanii – că prinseseră un membru al Rezistenţei. Ca să-i convingă pe cei care mai aveau îndoieli, germanii au atârnat cadavrul de Farul Kavringen.

Martha arătă peste mare.

— Marinarii care treceau ziua pe lângă far vedeau cadavrul scofâlcit, ciugulit de pescăruşi, iar cei care treceau noaptea vedeau umbra imensă pe care o arunca el pe apă. Până când, într-o zi, cadavrul a dispărut brusc. Unii au spus că îl luase Rezistenţa. Dar, începând din ziua aceea, femeia a început să-şi piardă minţile şi să susţină că mortul o bântuia. Că venea noaptea în camera ei, se apleca peste pătuţul copilului şi, când ea ţipa la el să plece, se întorcea spre ea cu nişte găuri negre în locul ochilor.

Stig ridică dintr-o sprânceană.

— Aşa mi-a spus povestea Grete, managera de la Centrul Ila, zise Martha. În orice caz, legenda spune că micuţul nu se mai oprea din plâns, dar de fiecare dată când femeile din celelalte camere erau sătule de atâta gălăgie şi-i spuneau femeii să-şi aline copilul, ea spunea că el plânge pentru amândoi şi o să facă asta pentru totdeauna.

Martha făcu o pauză. Urma partea ei preferată.

— Zvonurile spuneau că femeia nu ştia pentru care tabără lucrează tatăl copilului, dar, ca să se răzbune pentru contestarea paternităţii, îl reclamase germanilor ca membru al Rezistenţei *şi* spusese Rezistenţei că e spion.

O pală rece de vânt o făcu pe Martha să se înfioare. Se ridică şi îşi cuprinse genunchii cu braţele.

— Într-o dimineaţă, femeia n-a coborât la micul dejun. Au găsit-o în mansardă. Se spânzurase de grinda transversală cea mare a acoperişului. Se vede o dungă decolorată pe lemn acolo unde se spune că şi-a legat frânghia.

— Şi acum bântuie mansarda?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că e greu să stai acolo. Eu nu cred

în fantome, dar nimeni nu pare capabil să stea prea mult timp în mansarda aia. E ca şi cum ai simţi spiritul malefic. Oamenii încep să aibă dureri de cap, se simt împinşi afară din cameră. Şi de multe ori sunt angajaţi noi sau lucrători angajaţi pentru reparaţii, oameni care nu cunosc povestea. Şi, nu, nu e vorba de azbestul din izolaţie sau ceva de genul ăsta.

Îl studie pe Stig, dar el nu afişa expresia sceptică sau zâmbetul uşor la care, pe undeva, se aşteptase ea. Doar asculta.

— Dar asta nu e tot, continuă ea. Copilul.

— Da, spuse el.

— Da? Ai ghicit?

— Copilul dispăruse.

Martha îl privi uimită.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Mi-ai spus să ghicesc, răspunse el dând din umeri.

— Unii cred că mama l-a dat Rezistenţei în noaptea în care s-a spânzurat. Alţii – că a omorât copilul şi l-a îngropat în grădina din spate, ca să nu i-l ia nimeni. În orice caz…

Martha inspiră adânc.

— Copilul n-a fost găsit niciodată. Şi ce e ciudat e că din când în când auzim un zgomot în staţiile de emisie-recepţie, dar nu ne dăm seama de unde vine. Dar credem că e…

Marthei i se păru că el ghicise şi asta.

— Un plânset de copil, spuse ea.

— Un plânset de copil, repetă el.

— Mulţi oameni, mai ales angajaţii noi, se sperie când îl aud, dar Grete le spune că staţiile prind uneori semnale de la monitoarele de copii din apropiere.

— Dar tu nu crezi asta?

Martha ezită.

— S-ar putea să aibă dreptate.

— Dar?

Încă o pală de vânt. Nori negri apăruseră spre vest. Martha regreta că nu-şi luase o haină.

— Lucrez la Centrul Ila de şapte ani. Iar când ai spus că vocile nu se schimbă niciodată…

— Da?

— Jur că e acelaşi copil.

Stig dădu din cap. Nu spuse nimic, nu încercă să ofere o

explicaţie sau un comentariu. Doar dădu din cap. Ei îi plăcu asta.

— Ştii ce înseamnă norii ăia? întrebă el în cele din urmă, ridicându-se.

— Că o să plouă şi e timpul să mergem acasă?

— Nu, spuse el. Că trebuie să mergem să înotăm chiar acum, ca să avem timp să ne uscăm la soare.

— *Desensibilizare*, zise Martha.

Stătea întinsă pe spate şi privea cerul; avea încă în gură gustul apei sărate şi simţea pe piele şi prin chiloţii uzi piatra caldă.

— Înseamnă că mi-am pierdut capacitatea de a-mi păsa. În sectorul social din Norvegia aşa ceva e de neimaginat, aşa că nici n-avem un cuvânt pentru asta.

Stig nu răspunse. Ceea ce era în regulă, Martha de fapt nu vorbea cu el, el era doar un pretext pentru a gândi cu voce tare.

— Presupun că e o modalitate de a te proteja, de a te detaşa când devine prea greu. Sau poate că fântâna a secat, poate că nu mi-a mai rămas niciun pic de iubire.

Martha se gândi câteva clipe.

— Nu, nu e adevărat. Am destulă iubire… dar nu…

Martha văzu un nor de forma Marii Britanii care plutea pe cer. Înainte să treacă de vârful copacului de deasupra capului ei, norul se transformă în mamut. Se simţea ca şi cum ar fi stat pe canapeaua psihoterapeutului ei. Era unul dintre cei care încă mai foloseau canapeaua.

— Anders era cel mai curajos şi mai drăguţ băiat la şcoală, spuse ea către nori. Căpitanul echipei de fotbal a şcolii. Te rog, nu mă întreba dacă a fost preşedintele consiliului elevilor.

Martha aşteptă.

— A fost?

— Da.

Izbucniră amândoi în râs.

— Erai îndrăgostită de el?

— Foarte mult. Încă sunt. Sunt îndrăgostită de el. E un om bun. Nu doar pentru că e drăguţ şi în formă. Sunt norocoasă că-l am pe Anders. Dar tu?

— Eu?

— Câte prietene ai avut?

— Niciuna.

— Niciuna? întrebă ea, ridicându-se pe coate. Un tip arătos ca tine, nu-mi vine să cred!

Stig îşi scosese tricoul. Pielea lui era atât de albicioasă în lumina soarelui că aproape o orbea. Martha observă cu oarecare surpriză că nu avea urme noi de ace. Bănui că trebuie să fie pe coapse sau vintre.

— Serios? făcu ea.

— Am sărutat câteva fete… spuse el mângâind urmele vechi cu mâna. Dar asta a fost singura mea iubită…

Martha se uită la urmele de ace. Şi ei îi venea să-şi treacă degetele peste ele. Să le facă să dispară.

— Când te-am intervievat prima oară, ai spus că te-ai lăsat, zise ea. N-o să-i spun lui Grete. Cel puţin o vreme. Dar, ştii…

— …centrul e doar pentru consumatori activi.

Ea dădu din cap.

— Crezi că o să reuşeşti? îl întrebă.

— Să-mi iau permisul de conducere?

Schimbară un zâmbet.

— Azi sunt curat, spuse el. Mâine e o nouă zi.

Norii erau încă departe, dar ea auzi un tunet îndepărtat, un avertisment pentru ceea ce urma. Şi parcă soarele ar fi ştiut şi el, şi ardea puţin mai puternic.

— Dă-mi telefonul, spuse Martha.

Apăsă pe înregistrare. Apoi cântă melodia pe care tatăl ei i-o cânta la chitară mamei ei. De obicei atunci când una dintre nenumăratele lor petreceri de vară începea să se apropie de sfârşit. Tatăl ei stătuse exact unde stăteau ei acum, cu chitara lui veche, lovind coardele atât de încet că abia se auzea. Piesa lui Leonard Cohen despre cum el fusese întotdeauna iubitul ei, cum aveau să călătorească, să o urmeze orbeşte, cum ştia că ea are încredere în el fiindcă atinsese cu mintea trupul ei perfect.

Martha cânta versurile cu o voce subţire şi fragilă. De fiecare dată când cânta, era la fel; părea mult mai slabă şi mai vulnerabilă decât era. Din când în când, se întreba dacă era într-adevăr astfel şi dacă nu cumva cea care nu era a ei era cealaltă voce, mai dură, vocea cu care se proteja de obicei.

— Mulţumesc, zise Stig după ce Martha termină. A fost într-adevăr minunat.

Ea nu se întrebă de ce era stânjenitor. Se întrebă de ce nu era

mai stânjenitor.

— E timpul să ne întoarcem, spuse ea zâmbind şi întinzându-i telefonul.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că încercarea de a coborî capota veche şi putrezită o să-i creeze probleme, dar voia să simtă aerul proaspăt în timp ce mergeau. Avură nevoie de peste 15 minute de muncă serioasă, alternând gândirea practică şi forţa brută, dar în cele din urmă reuşiră s-o coboare. Şi Martha îşi dădu seama că nu avea s-o mai ridice niciodată, cel puţin nu fără piese de rezervă şi ajutorul lui Anders. Când urcă în maşină, Stig îi arătă telefonul. Introdusese pe GPS Berlinul.

— Tatăl tău avea dreptate, spuse el. Din micul Berlin până în marele Berlin sunt 1030 de kilometri. Timpul estimat al călătoriei: 12 ore şi 15 minute.

Martha porni. Conducea repede, ca şi cum aveau ceva urgent de făcut. Sau ca şi cum încercau să fugă. Se uită în oglinda retrovizoare. Norii albi şi semeţi de deasupra fiordului îi aminteau de o mireasă. O mireasă care venea spre ei cu paşi hotărâţi, de neoprit, târând în urma ei un văl de ploaie.

Primii stropi grei îi loviră când ajunseră pe şoseaua de centură 3 şi ea îşi dădu seama imediat că lupta era pierdută.

— Ieşi de pe drum aici, spuse Stig arătând cu mâna.

Martha făcu întocmai şi dintr-odată se treziră într-un cartier de case.

— Fă la dreapta aici, zise Stig.

Stropii cădeau din ce în ce mai des.

— Unde suntem? întrebă ea.

— În Berg. Vezi casa aia galbenă?

— Da.

— Îi ştiu pe proprietari, e goală. Opreşte în faţa garajului acela şi eu o să deschid poarta.

Peste cinci minute stăteau în maşina acum parcată printre unelte ruginite, cauciucuri uzate şi mobilă de grădină învăluită în pânze de păianjen, privind ploaia care cădea oblic în faţa uşii deschise a garajului.

— Nu pare că se opreşte prea curând, spuse Martha. Iar capota cred că e terminată.

— Sunt de acord, zise Stig. Ce zici de o cafea?

— Unde?

— În bucătărie. Ştiu unde e cheia.

— Dar…

— Asta e casa mea.

Martha se uită la el. Nu condusese suficient de repede. Nu ajunsese la timp. Oricum ar fi fost, era prea târziu.

— Bine, spuse ea.

22

Simon îşi potrivi masca de tifon şi studie cadavrul. Îi amintea de ceva.

— Clădirea asta e deţinută şi administrată de consiliu, spuse Kari. Închiriază săli de repetiţie trupelor tinere pe mai nimic. E mai bine să cânţi că eşti gangster decât să umbli cu maşina pe străzi şi chiar să fii aşa ceva.

Simon îşi aminti ce anume. Jack Nicholson mort şi îngheţat în *The Shining.* Se uitase la film singur. Asta fusese după ea. Şi înainte de Else. Poate că din cauza zăpezii. Mortul arăta de parcă ar fi zăcut într-un troian de zăpadă. Un strat fin de heroină îi acoperea trupul şi mare parte din cameră. În jurul gurii, nasului şi ochilor mortului pulberea intrase în contact cu umezeala şi începuse să se transforme în cocoloaşe.

— O trupă care repetă ceva mai încolo l-a găsit, când plecau acasă, spuse Kari.

Cadavrul fusese descoperit seara trecută, dar Simon fusese informat abia când venise la muncă, dimineaţa devreme, că un total de trei oameni fuseseră găsiţi morţi. Şi că de caz se ocupa Crima Organizată.

Cu alte cuvinte, Comisarul ceruse ajutorul Crimei Organizate – ceea ce era acelaşi lucru cu a le da cazul – fără măcar să se consulte cu Departamentul Omucideri mai întâi. Poate că rezultatul ar fi fost până la urmă acelaşi, dar chiar şi aşa.

— Îl cheamă Kalle Farrisen, spuse Kari.

Citea cu voce tare din raportul preliminar. Simon îl sunase pe Comisar şi ceruse să fie trimis acolo. Şi solicitase acces imediat la locul faptei. La urma urmei, era totuşi domeniul lor.

— Simon, spusese Comisarul, aruncă o privire acolo, nicio problemă, dar nu te implica. Tu şi cu mine suntem prea bătrâni pentru rivalităţi fără rost.

— Poate *tu* eşti prea bătrân, răspunsese Simon.

— Ai auzit ce-am spus, Simon.

Simon medita la asta din când în când. Nu exista nicio îndoială care dintre ei avusese mai mult potenţial. Unde se bifurcase drumul? Când se decisese cine ce scaun ocupă? Cine urmează să stea în scaunul cu spătar înalt din biroul Comisarului şi cine-l va ocupa pe cel şubred de la Departamentul Omucideri, simţind că aripile i-au fost frânte? Şi că cel mai bun dintre ei va sfârşi pe un scaun din biroul lui, cu un glonţ tras cu propriul

pistol în cap.

— Coardele de chitară din jurul capului sunt mi de jos şi sol, produse de Ernie Ball, citi Kari. Cablul cu mufe e făcut de Fender.

— Şi ventilatorul şi caloriferul?

— Ce?

— Nimic. Continuă.

— Ventilatorul era pornit. Concluzia preliminară a legistului e că Farrisen s-a sufocat.

Simon studie nodul cablului.

— Aparent, Kalle a fost forţat să inhaleze drogul care-i era suflat în faţă. Eşti de acord?

— Da, spuse Kari. A reuşit să-şi ţină respiraţia o scurtă perioadă, dar în cele din urmă a trebuit să cedeze. Coardele de chitară l-au împiedicat să-şi mişte capul într-o parte. Dar a încercat, de aia are răni de la coarda subţire. Heroina îi ajunge în nas, stomac şi plămâni, e absorbită în sânge, el începe să se simtă drogat şi continuă să respire. Dar acum mai încet, pentru că heroina îi blochează respiraţia. Şi, în cele din urmă, încetează de tot să mai respire.

— Caz clasic de moarte prin supradoză, spuse Simon. Acelaşi lucru li s-a întâmplat mai multor clienţi de-ai lui.

Simon arătă spre cablu.

— Iar cel care i-a făcut nodul ăsta e stângaci.

— Nu se poate să ne tot întâlnim aşa.

Se întoarseră amândoi. Åsmund Bjørnstad stătea în uşă, cu un zâmbet crispat. În spatele lui erau doi oameni cu o targă.

— Am vrea să luăm cadavrul, aşa că, dacă aţi terminat…

— Am văzut ce voiam să vedem, spuse Simon, ridicându-se cu greutate. E în regulă dacă aruncăm o privire în jur?

— Bineînţeles, zise anchetatorul de la Crimă Organizată, continuând să zâmbească uşor şi arătându-le curtenitor drumul.

Cu o expresie surprinsă, Simon îşi dădu ochii peste cap către Kari, care, la rândul ei, înălţă din sprâncene, ca pentru a spune că Bjørnstad schimbase placa.

— Vreun martor? întrebă Simon în lift, uitându-se la cioburile de sticlă.

— Nu, răspunse Bjørnstad. Dar chitaristul care a găsit cadavrul spune că a văzut un tip aici mai devreme în timpul serii. Tipul zicea că face parte dintr-o formaţie numită

Adolescenţii Disperaţi, dar am verificat, iar formaţia aia nu mai există.

— Cum arăta?

— Martorul spune că tipul avea un hanorac cu o glugă care-i acoperea capul. O grămadă de tineri au hanorace de-astea în ziua de azi.

— Deci era tânăr?

— Martorul aşa crede. Undeva între 20 şi 25 de ani.

— Ce culoare avea hanoracul?

Bjørnstad îşi deschise carneţelul.

— Cred că gri, spuse el.

Uşile se deschiseră şi ei ieşiră cu atenţie din lift, încălecând cordoanele şi steguleţele aşezate de criminalişti. La etajul ăsta erau patru oameni. Doi vii şi doi morţi. Simon dădu scurt din cap către unul dintre cei vii. Acesta avea o barbă roşcată stufoasă şi stătea ghemuit în patru labe lângă un cadavru, cu o lanternă de mărimea unui stilou în mână. Mortul avea o rană mare sub un ochi. În jurul capului, pe podea, era un halou de sânge roşu-închis. În vârful haloului, sângele împroşcat alcătuia un model care semăna cu o lacrimă. Simon încercase o dată să-i explice lui Else faptul că un loc al faptei putea fi frumos. Încercase o dată, dar n-o mai făcuse niciodată după aceea.

O altă victimă, mult mai mare, zăcea pe prag, cu partea de sus a corpului în interior.

Privirea lui Simon examină automat pereţii şi descoperi gaura de glonţ. Observă vizeta din uşă şi oglinda de pe tavan. Apoi făcu un pas în spate, în lift, ridică braţul drept şi ţinti. Se răzgândi şi ridică în schimb braţul stâng. Trebui să facă un pas la dreapta pentru a potrivi unghiul cu traiectoria unui glonţ prin cap şi – în cazul în care craniul nu modificase direcţia glonţului – cu gaura de glonţ din tencuială. Închise ochii. Stătuse de curând în aceeaşi poziţie. Pe treptele din faţa casei familiei Iversen. Ţinti cu mâna dreaptă. Şi acolo trebuise doar să-şi ajusteze poziţia pentru ca unghiul să se potrivească. Să iasă cu un pas în afara lespezilor de piatră. Pe pământul moale. Acelaşi pământ moale din jurul tufişurilor. Însă pe pământul de lângă lespezi nu existase aceeaşi urmă de pantof.

— Să continuăm cu turul oficial, doamnelor şi domnilor?

Bjørnstad ţinu uşa, aşteptând până când Kari şi Simon păşiră peste cadavru şi intrară.

— Consiliul închiria această cameră unei firme despre care credea că e o agenţie de impresariat.

Simon se uită în seiful gol.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă el.

— Incident între găşti, spuse Bjørnstad. Au atacat fabrica în jurul orei închiderii. Prima victimă a fost împuşcată în timp ce stătea întinsă pe podea – am recuperat glonţul din scândurile podelei. A doua victimă a fost împuşcată în timp ce zăcea pe prag – e un glonţ în podea şi acolo. L-au pus pe al treilea să deschidă seiful. Au luat banii şi drogurile, apoi l-au ucis la parter ca să trimită concurenţei un mesaj despre cine e la conducere acum.

— Înţeleg, spuse Simon. Şi cartuşele?

Bjørnstad râse scurt.

— Ştiu, zise el. Sherlock Holmes miroase o legătură cu cazul Iversen.

— Nu e niciun cartuş?

Åsmund Bjørnstad se uită de la Simon la Kari şi din nou la Simon. Apoi – cu un zâmbet de magician care spune abracadabra – scoase din buzunarul sacoului o pungă de plastic, pe care o legănă în faţa lui Simon. Punga conţinea două cartuşe goale.

— Îmi pare rău că-ţi stric teoria, bătrâne, spuse el. În plus, găurile de glonţ mari din corpurile victimelor indică un calibru mult mai mare decât cel găsit la Agnete Iversen. Cu asta, turul nostru ia sfârşit. Sper că v-a făcut plăcere.

— Am trei întrebări, înainte de a pleca.

— Dă-i drumul, inspector-şef Kefas.

— Unde aţi găsit cartuşele goale?

— Lângă cadavre.

— Unde erau armele victimelor?

— N-am găsit aşa ceva. Şi ultima întrebare?

— Ţi-a spus Comisarul să fii cooperant şi să ne oferi turul oficial?

Åsmund Bjørnstad râse.

— Poate, prin intermediul şefului meu de la Crimă Organizată. Facem întotdeauna ce ne spun şefii, nu-i aşa?

— Da, spuse Simon. Dacă vrem să avansăm, atunci asta facem. Mulţumesc pentru tur.

Bjørnstad rămase în încăpere, dar Kari îl urmă pe Simon. Se

opri în spatele lui atunci când Simon, în loc să se ducă direct la lift, îl rugă pe criminalistul bărbos să-i împrumute lanterna şi se apropie de gaura de glonţ din perete. Îndreptă lanterna spre ea.

— Ai scos deja glonţul, Nils?

— Trebuie să fie o gaură veche; n-am găsit niciun glonţ acolo, spuse Nils, în timp ce examina podeaua din jurul cadavrului cu o lupă simplă.

Simon se lăsă pe vine, îşi umezi vârfurile degetelor şi le apăsă pe podea, chiar sub gaură. Ridică degetele către Kari şi ea văzu că de pielea lui se lipiseră particule minuscule de tencuială.

— Mulţumesc pentru lanternă, spuse Simon.

Nils ridică privirea, dădu scurt din cap şi o luă.

— Ce-a fost asta? întrebă Kari după ce uşile liftului se închiseră în faţa lor.

— Trebuie să mă gândesc o clipă, apoi îţi spun, răspunse Simon.

Kari era iritată. Nu pentru că îl bănuia pe şeful ei că face pe modestul, ci pentru că nu-l înţelegea. Nu era obişnuită să nu poată ţine pasul. Uşile se deschiseră şi Kari ieşi. Se întoarse şi privi întrebător spre Simon, care era încă în lift.

— Îmi împrumuţi, te rog, bila ta? o întrebă el.

Kari oftă şi băgă mâna în buzunar. Simon puse bila mică şi galbenă în mijlocul podelei liftului. Bila se rostogoli încet la început, apoi cu viteză tot mai mare spre partea din faţă a liftului, unde dispăru în golul dintre uşile interioare şi cele exterioare.

— Hopa! spuse Simon. Hai la subsol să vedem unde e.

— Nu e de neînlocuit, zise Kari. Mai am şi altele acasă.

— Nu mă refeream la bilă.

Kari porni în grabă după el, din nou cu doi paşi în urma lui. Cel puţin. Îi veni un gând. Gândul la altă slujbă pentru care ar fi putut să opteze şi pe care să o facă chiar acum. Salariu mai bun, mai multă independenţă. Fără şefi excentrici şi cadavre urât mirositoare. Însă avea să vină şi vremea aceea; deocamdată, problema era să se înarmeze cu răbdare.

Găsiră scările, coridorul subsolului şi uşa liftului. Spre deosebire de etajele de deasupra, aceasta era o uşă simplă de metal, cu geam marmorat. Pe uşă era un semn. COMANDA LIFTULUI. NU INTRAŢI. Simon apăsă pe clanţa uşii. Încuiat.

— Fugi sus, în sălile de repetiţii, şi vezi dacă găseşti un cablu,

spuse el.

— Ce fel de…

— Orice, zise Simon, sprijinindu-se de perete.

Kari dădu să protesteze, dar se abţinu şi se întoarse la scări.

Peste două minute, se întoarse cu un cablu cu mufe şi se uită la Simon cum deşurubează mufele şi scoate plasticul din jurul sârmelor. Apoi îndoi cablul în formă de U şi îl strecură printre uşa liftului şi toc, la înălţimea clanţei. Se auzi un clinchet tare şi săriră câteva scântei. Uşa se deschise.

— Dumnezeule! spuse Kari. Unde ai învăţat asta?

— Când eram mic, mă ţineam de prostii, răspunse Simon.

Coborî pe fundul puţului liftului, care era cu jumătate de metru mai jos faţă de podeaua subsolului. Privi în sus.

— Dacă nu m-aş fi făcut poliţist… continuă el.

— Nu e puţin cam riscant? spuse Kari, simţind cum o furnică scalpul. Şi dacă liftul coboară?

Dar Simon era deja în patru labe, măturând podeaua de beton cu mâinile.

— Ai nevoie de nişte lumină acolo? întrebă Kari, sperând că el nu simte tensiunea din vocea ei.

— Întotdeauna, râse Simon.

Lui Kari îi scăpă un ţipăt subţire când auzi un bubuit uşor şi văzu cablurile groase şi unse punându-se în mişcare. Dar Simon se ridică rapid în picioare, puse palmele pe podeaua subsolului şi se trase pe coridor.

— Haide! spuse el.

Ea urcă scările în fugă, în urma lui. Ieşiră din clădire şi traversară zona cu pietriş.

— Stai aşa! spuse Kari, înainte ca el să se urce în maşina parcată între cele două camioane abandonate.

Simon se opri şi se uită la ea pe deasupra capotei maşinii.

— Ştiu, zise el.

— Ce ştii?

— Că e al naibii de enervant ca partenerul tău să acţioneze de unul singur şi să nu-ţi spună despre ce e vorba.

— Exact! Şi atunci când ai de gând…

— Dar eu nu sunt partenerul tău, Kari Adel, spuse Simon. Sunt şeful şi mentorul tău. O să se întâmple atunci când o să se întâmple. Înţelegi?

Kari se uită la el. Văzu cum briza îi zburleşte comic, într-o

parte şi-n alta, părul rar de pe scalpul strălucitor. Văzu duritatea din privirea lui altfel prietenoasă.

— Am înţeles, spuse ea.

— Ţine astea.

Simon deschise palma şi aruncă ceva peste capota maşinii. Kari făcu mâinile căuş şi prinse ambele obiecte. Se uită la ele. Unul era bila galbenă. Celălalt era un cartuş gol.

— Poţi să descoperi lucruri noi prin schimbarea perspectivei şi amplasamentului tău, spuse el. Poţi compensa astfel unghiurile moarte. Hai să mergem!

Kari se urcă pe locul din dreapta, el porni motorul şi traversă pietrişul către poartă. Kari îşi ţinu gura, aşteptând. Simon opri şi se uită îndelung, foarte atent, în dreapta şi în stânga înainte de a ieşi pe stradă, aşa cum fac şoferii bărbaţi precauţi, mai în vârstă. Kari îşi imaginase întotdeauna că asta se datora nivelului scăzut al testosteronului. Însă acum îşi dădu seama – aproape ca o revelaţie – că întreaga judecată era construită pe experienţă.

— Cel puţin un foc a fost tras în interiorul liftului, spuse el, postându-se în spatele unui Volvo.

Kari nu spuse nimic nici acum.

— Care e obiecţia ta?

— Că nu se potriveşte cu probele, spuse Kari. Singurele gloanţe au fost cele care au ucis victimele şi care au fost găsite chiar sub ele. Probabil că victimele erau întinse pe podea când au fost împuşcate şi asta nu se potriveşte cu unghiul dacă ar fi fost împuşcate din lift.

— Nu, plus că pe pielea tipului care a fost împuşcat în cap era o arsură de praf de puşcă, iar la cealaltă victimă fibrele de bumbac ale cămăşii erau arse în jurul rănii. Ceea ce sugerează?

— Că au fost împuşcate de aproape, în timp ce erau întinse pe jos. Asta se potriveşte cu tuburile goale găsite lângă ele şi cu gloanţele din podea.

— Exact. Dar nu ţi se pare ciudat că doi bărbaţi se prăbuşesc pe podea şi apoi sunt împuşcaţi?

— Poate că s-au speriat atât de tare când au văzut pistolul, încât s-au panicat şi s-au împiedicat. Sau li s-a ordonat să se întindă, înainte de a fi executaţi.

— Bine gândit. Dar ai observat ceva la sângele din jurul cadavrului de lângă lift?

— Că era foarte mult?

— Da.

Simon tărăgănase cuvântul într-un mod care îi spunea lui Kari că asta nu era tot.

— Sângele a curs din capul victimei şi a format o baltă, spuse ea. Asta înseamnă că nu a fost mutat după ce a fost împuşcat.

— Da, dar la marginea bălţii sângele era pulverizat. Ca şi cum ar fi împroşcat. Cu alte cuvinte, sângele scurs a acoperit unele părţi ale zonei unde a împroşcat mai întâi din cap. Şi, dată fiind anvergura sângelui împroşcat, victima trebuie să fi stat în picioare când a fost împuşcată. De asta se uita Nils la el cu lupa – nu înţelegea cum se potrivesc probele de sânge.

— Şi tu înţelegi?

— Da, spuse Simon simplu. Ucigaşul a tras primul foc din interiorul liftului. Glonţul a străpuns capul victimei şi a lăsat gaura pe care ai văzut-o în perete. Iar cartuşul a căzut pe podeaua liftului…

— …s-a rostogolit pe podeaua înclinată şi a căzut prin deschizătură în puţul liftului?

— Da.

— Dar… glonţul din scândura podelei…

— Ucigaşul l-a împuşcat din nou de aproape.

— Rana de intrare…

— Prietenul nostru de la Crimă Organizată credea că ucigaşul a folosit un glonţ de calibru mai mare, dar, dacă ar şti mai multe despre balistică, ar fi observat că tuburile goale sunt de la gloanţe de calibru mic. Aşa că rana de intrare mare e de fapt două răni de intrare mici, suprapuse, pe care ucigaşul a încercat să le facă să pară doar una. De-asta a luat primul glonţ care a făcut gaura din perete.

— Deci nu era o gaură de glonţ veche, cum credea criminalistul, spuse Kari. De asta era tencuială proaspătă pe podeaua de dedesubt.

Simon zâmbi. Kari îşi dădu seama că e mulţumit de ea. Şi îşi dădu seama, spre surprinderea ei, că asta o înveselea.

— Uită-te la descrierea tipului şi la seria de tub. E un tip de muniţie diferit de ce am găsit jos. Asta înseamnă că focul pe care ucigaşul l-a tras din lift provenea dintr-o altă armă decât cea folosită ulterior împotriva victimelor. Cred că expertiza balistică va reuşi să dovedească faptul că ele proveneau chiar

din armele victimelor.

— Armele lor?

— Asta e mai mult specialitatea ta, Adel, dar mie îmi vine greu să cred că într-un cuib de droguri erau trei tipi neînarmaţi. Ucigaşul le-a luat armele cu el pentru ca noi să nu descoperim că le-a folosit.

— Ai dreptate.

— Bineînţeles, spuse Simon oprind în spatele unui tramvai, întrebarea e de ce e atât de important pentru el ca noi să nu găsim primul glonţ şi cartuşul gol.

— Nu e evident? Urma percutorului ne-ar oferi seria pistolului, iar Registrul Armelor ne-ar conduce imediat la…

— Greşit. Uită-te pe spatele cartuşului. Niciun semn. A folosit un pistol mai vechi.

— Bine, spuse Kari, punându-şi în minte să nu mai folosească niciodată cuvântul „evident”. Atunci nu ştiu de ce. Dar am o puternică presimţire că o să-mi spui…

— Da, Adel. Cartuşul gol pe care îl ţii în mână e de acelaşi tip cu muniţia cu care a fost împuşcată Agnete Iversen.

— Înţeleg. Dar vrei să spui că…?

— Eu cred că ucigaşul a încercat să ascundă faptul că el a ucis-o şi pe Agnete Iversen, zise Simon, oprind atât de brusc la lumina portocalie a semaforului, încât maşina din spatele lui claxonă. Motivul pentru care a luat cartuşul gol de la locuinţa familiei Iversen nu e, cum am crezut eu la început, că avea un semn de percutor pe el, ci pentru că plănuia deja o a doua crimă şi încerca să diminueze cât mai mult posibil riscul ca noi să facem legătura. Pun pariu că acel cartuş gol pe care ucigaşul l-a luat cu el de la locuinţa familiei Iversen era din aceeaşi serie cu cel pe care-l avem aici.

— Acelaşi tip de muniţie, dar e unul foarte răspândit, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci de ce eşti atât de sigur că există o legătură?

— Nu sunt sigur, răspunse Simon privind fix semaforul, ca şi cum ar fi fost o bombă cu ceas. Însă doar 10% dintre oameni sunt stângaci.

Kari dădu din cap. Încercă să construiască o argumentaţie a ei. Renunţă şi oftă.

— Gata, renunţ.

— Kalle Farrisen a fost legat de calorifer de un stângaci.

Agnete Iversen a fost împuşcată de un stângaci.

— Înţeleg în ce-l priveşte pe primul. Dar a doua…

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta mult mai devreme. Unghiul de la uşă la peretele bucătăriei. Dacă glonţul care a ucis-o pe Agnete Iversen ar fi fost tras de un dreptaci şi din locul din care am crezut eu iniţial, el ar fi trebuit să stea de o parte a aleii cu lespezi, iar pe pământul moale ar fi rămas urme de la unul din pantofii lui. Bineînţeles, răspunsul e că stătea cu ambele picioare pe lespezile de piatră, fiindcă trăgea cu mâna stângă. Slabă muncă detectivistică din partea mea.

— Stai să văd dacă am înţeles bine, spuse Kari, sprijinindu-şi bărbia în palme. Există o legătură între Agnete Iversen şi cele trei victime de aici. Şi ucigaşul a făcut mari eforturi ca să se asigure că noi n-o vedem, pentru că se teme că tocmai această legătură e cea care o să-l identifice.

— Foarte bine, agent Adel. Ai schimbat perspectiva şi amplasamentul, şi acum poţi vedea cu adevărat.

Kari auzi un claxon furios şi deschise iar ochii.

— E verde, spuse ea.

23

Nu mai ploua la fel de tare, dar Martha îşi trăsese geaca peste cap, uitându-se la Stig cum recuperează cheia şi descuie uşa subsolului. Ca şi garajul, subsolul era plin de obiecte care spuneau povestea unei familii; rucsacuri, ţăruşi pentru cort, o pereche de ghete roşii fără toc – care păreau să fi fost folosite la vreun sport –, box probabil. O sanie. O maşină de tuns iarba manuală care fusese înlocuită cu una pe benzină. Un congelator tip ladă, mare şi dreptunghiular. Rafturi late cu sticle de aperitive şi borcane cu gem, legate laolaltă de pânze de păianjen, şi un cui cu o cheie şi o etichetă ale cărei litere şterse ţi-ar fi indicat cândva de unde e cheia. Martha se opri în faţa şirului de schiuri, unele încă acoperite de noroiul unei excursii la schi de Paşte. Un schi, cel mai lung şi mai lat, se crăpase pe lungime.

Când intrară în casă, Martha îşi dădu seama imediat că nimeni nu mai locuise acolo de ani de zile. Probabil din cauza mirosului, a prafului sau poate a stratului invizibil de timp. Teoria ei fu confirmată când intrară în sufragerie. Nu vedea nici măcar un obiect care să fi fost produs în ultimul deceniu.

— Fac nişte cafea, spuse Stig ducându-se în bucătăria de alături.

Martha se uită la fotografiile de pe poliţa şemineului.

O fotografie de nuntă. Asemănarea, mai ales dintre el şi mireasă, era izbitoare.

Altă fotografie – probabil făcută peste câţiva ani – îi înfăţişa împreună cu alte două cupluri. Martha intui că bărbaţii, nu femeile, erau cei care uneau cuplurile. Era vorba despre felul în care se uitau unii la alţii. Posturile lor identice, aproape afectate, zâmbetele încrezătoare, felul în care ocupau spaţiul, ca trei prieteni – şi masculi alfa – care îşi marcau tacticos teritoriile respective. *Egali,* se gândi ea.

Se duse în bucătărie. Stig era cu spatele la ea, aplecat spre frigider.

— Ai găsit cafea? îl întrebă.

Stig se întoarse, smulse rapid un post-it galben de pe uşa frigiderului şi îl băgă în buzunarul pantalonilor.

— Da, spuse el.

Deschise dulăpiorul de deasupra chiuvetei. Puse cafeaua măsurată în filtru, apoi apă în cafetieră şi porni aparatul cu

mişcări rapide şi familiare. Îşi scoase geaca şi o atârnă pe spătarul unuia dintre scaunele din bucătărie. Nu cel mai aproape de el, ci cel mai aproape de fereastră. Scaunul lui.

— Ai locuit aici, observă Martha.

Stig aprobă din cap.

— Semeni bine cu mama ta.

— Aşa zicea lumea, spuse el zâmbind strâmb.

— Zicea?

— Părinţii mei nu mai sunt în viaţă.

— Ţi-e dor de ei?

Martha văzu imediat pe chipul lui cum această întrebare simplă, aproape banală, îl loveşte ca o daltă într-un loc pe care el uitase să-l blindeze. Stig clipi de două ori şi deschise şi închise gura, ca şi cum durerea ar fi fost atât de neaşteptată şi de bruscă, încât nu mai avea puterea de a vorbi. Dădu din cap şi se întoarse spre cafetieră, potrivind vasul ca şi acum acesta n-ar fi stat bine pe plită.

— Tatăl tău pare foarte autoritar în fotografiile astea.

— Aşa şi era.

— Într-un mod bun?

Stig se întoarse spre ea.

— Da, într-un mod bun. Avea grijă de noi.

Martha dădu din cap. Se gândi la propriul ei tată, care fusese exact opusul.

— Şi tu aveai nevoie să aibă cineva grijă de tine?

— Da, spuse el şi imediat zâmbi. Aveam nevoie să aibă cineva grijă de mine.

— Ce e? Te gândeşti la ceva.

Stig dădu din umeri.

— Ce e? repetă Martha.

— Ah, am văzut că te-ai uitat la schiul rupt.

— Şi?

El privi absent cafeaua care începuse să picure în vas.

— De fiecare Paşte ne duceam în vizită la bunicul meu din Lesjaskog. Era acolo un deal de sărit cu schiurile unde tatăl meu deţinea recordul. Bunicul meu deţinuse recordul anterior. Eu aveam 15 ani şi mă antrenasem toată iarna ca să stabilesc noul record. Doar că anul acela a fost un Paşte târziu, cald, şi când am ajuns la bunicul abia dacă mai rămăsese zăpadă la poalele dealului, care era la soare, şi din ea ieşeau crengi şi pietre. Dar

tot trebuia să încerc.

Ridică privirea rapid spre Martha, care dădu din cap încurajându-l să continue.

— Tatăl meu ştia cât de mult îmi doream să încerc, dar mi-a spus să n-o fac, era prea periculos. Aşa că eu am dat din cap şi am convins un băiat de la o fermă din apropiere să fie martorul meu şi să măsoare lungimea. El m-a ajutat să întind nişte zăpadă suplimentară în zona în care aveam de gând să aterizez, apoi am alergat în vârful dealului, mi-am pus schiurile pe care tatăl meu le moştenise de la tatăl lui şi am pornit. Dealul era incredibil de alunecos, dar am avut un start bun. De fapt, mult prea bun. Zburam întruna, mă simţeam ca un vultur, nu-mi păsa de nimic pentru că despre asta era vorba, exact asta însemna totul, nimic nu putea fi mai important decât asta.

Martha vedea cum îi strălucesc ochii.

— Am aterizat la vreo patru metri dincolo de locul în care întinsesem zăpadă. Schiurile s-au înfipt în noroi şi o piatră ascuţită a despicat schiul drept de parcă ar fi fost o prăjitură cu fructe.

— Şi tu ce-ai păţit?

— Am făcut plugul. Am arat o brazdă în noroi şi mult dincolo de el.

Martha îşi duse mâna la claviculă, speriată.

— Dumnezeule mare! Te-ai rănit?

— M-am învineţit. Şi m-am udat leoarcă. Dar nu mi-am rupt nimic. Şi, chiar dacă mi-aş fi rupt, probabil că n-aş fi observat, pentru că singurul lucru la care mă gândeam era ce o să spună tatăl meu. Făcusem ceva ce el mi-a zis să nu fac. Şi îi stricasem schiul.

— Şi el ce-a spus?

— N-a spus mare lucru, m-a întrebat doar care cred că ar fi pedeapsa potrivită.

— Şi tu ce-ai spus?

— I-am zis să nu mă lase să ies din casă trei zile. Dar el a spus că, dat fiind că era Paştele, două zile erau suficiente. După moartea tatălui meu, mama mi-a spus că, în timp ce eu eram pedepsit, el l-a pus pe băiatul de la fermă să-i arate unde am aterizat şi să-i spună întreaga poveste iar şi iar. Şi că de fiecare dată râsese până îi dăduseră lacrimile. Dar mama îl pusese să-i promită că nu-mi spune nimic, pentru că asta doar m-ar încuraja

să fac şi alte nebunii. Aşa că el a adus schiul stricat acasă, sub pretextul că voia să-l repare. Dar mama a spus că asta era o prostie, că era cea mai preţioasă amintire a lui.

— Pot să-l mai văd o dată?

Stig turnă cafea pentru amândoi şi se duseră cu ceştile la subsol. Martha se aşeză pe congelator şi se uită la el, în timp ce Stig îi arăta schiul. Un schi alb şi greu produs de Splitkein, cu şase şanţuri pe partea de jos. Şi ea se gândi ce zi stranie fusese aceea. Soare şi averse. Marea orbitoare şi subsolul întunecat şi rece. Un necunoscut pe care simţea că-l cunoaşte de-o viaţă. Atât de îndepărtat. Atât de aproape. Atât de potrivit. Atât de nepotrivit…

— Şi ai avut dreptate în privinţa săriturii? întrebă ea. Chiar n-a existat ceva mai important decât asta?

Stig înclină capul într-o parte, gânditor.

— Prima mea doză. Asta a fost mai important.

Martha lovi încet în congelator cu călcâiele. Poate că frigul venea de acolo. Şi îşi dădu seama că acesta trebuie să fie băgat în priză – un bec mic şi roşu licărea între mâner şi gaura cheii de pe încuietoarea lui. Ceea ce părea ciudat, dat fiind că totul din casă sugera că aceasta fusese abandonată cu mult timp în urmă.

— Ei, cel puţin ai stabilit un nou record, spuse ea.

Stig scutură din cap, zâmbind.

— N-a fost un nou record?

— O săritură e validă doar dacă nu cazi, Martha, spuse el luând o gură de cafea.

Şi Martha se gândi că, deşi nu era prima oară când îşi auzea numele rostit de el, avea senzaţia că e prima oară când îl aude rostit de *oricine.*

— Deci a trebuit să continui să sari. Pentru că băieţii se compară cu taţii lor, iar fiicele cu mamele lor.

— Aşa crezi?

— Toţi fiii cred că într-o zi o să devină taţii lor, nu ţi se pare? De asta sunt atât de deziluzionaţi atunci când slăbiciunile taţilor lor ies la lumină; îşi văd propriile neajunsuri, propriile înfrângeri viitoare care-i aşteaptă. Iar uneori şocul e atât de devastator, încât îi face să renunţe înainte de a începe.

— Aşa a fost pentru tine?

Martha dădu din umeri.

— Mama n-ar fi trebuit să rămână căsătorită cu tatăl meu. Dar a preferat să se conformeze. I-am aruncat asta o dată, când ne certam despre ceva ce nu mă lăsa să fac, nici nu-mi mai amintesc ce anume. Am ţipat că e nedrept să-mi refuze mie dreptul la fericire doar pentru că şi-l refuza ei. În viaţa mea n-am regretat mai mult că am spus ceva şi n-o să uit niciodată privirea ei rănită când mi-a răspuns: „Pentru că risc să pierd singurul lucru care îmi aduce cea mai mare fericire. Tu”.

Stig dădu din cap şi privi pe fereastra subsolului.

— Uneori nu avem dreptate să credem că ştim adevărul despre părinţii noştri. Poate că nu erau slabi. Poate că s-a întâmplat ceva care ţi-a lăsat o impresie greşită. Dacă erau puternici? Dacă erau dispuşi să lase în urma lor un nume căzut în dizgraţie, să piardă toate onorurile avute, să preia vina, ca să-i salveze pe cei dragi? Iar dacă ei au fost atât de puternici, poate că şi tu eşti puternic.

Tremurul din vocea lui era aproape imperceptibil. Aproape. Martha aşteptă până când Stig îşi întoarse din nou privirea spre ea, apoi întrebă:

— Deci ce a făcut?

— Cine?

— Tatăl tău.

Martha văzu cum mărul lui Adam urcă şi coboară pe gâtul lui. Îl văzu că clipeşte mai des. Strânge din buze. Văzu că el voia asta. Îl văzu cum contemplă apropierea declanşării. Stig putea să amortizeze căderea aruncându-se într-o parte.

— A semnat un bilet de adio înainte ca ei să-l împuşte, spuse el. Ca să ne salveze pe noi: pe mama şi pe mine.

Martha se simţi ameţită, în timp ce el continua să vorbească. Dacă îl împinsese în prăpastie, cădea şi ea odată cu el. Iar acum nu se mai putea întoarce în punctul în care ar fi putut să şteargă ce aflase. Ştiuse ea mereu, în străfundul sufletului ei, ce face? Îşi dorise această plutire dezlănţuită, această cădere liberă?

În acel weekend, Stig şi cu mama lui fuseseră la un turneu de lupte libere din Lillehammer. În mod normal, tatăl lui ar fi mers cu ei, dar spusese că trebuia să rămână acasă, că avea ceva important de făcut. Stig câştigase la categoria lui, iar când ajunseseră acasă, alergase în biroul tatălui său, ca să-i spună. Tatăl lui era cu spatele la el şi cu capul sprijinit de birou. La început, Stig a crezut că tatăl lui adormise în timp ce lucra. Apoi

a văzut pistolul.

— Mai văzusem pistolul ăla doar o dată. Tatăl meu obişnuia să scrie la jurnal în birou, un jurnal legat în piele neagră, cu pagini galbene. Când eram mic, îmi spunea că asta e mărturisirea lui. Eu am crezut până la 11 ani că mărturisirea e doar un alt cuvânt pentru scris, până când profesoara de religie mi-a spus că a mărturisi înseamnă să-i spui cuiva păcatele tale. Când m-am întors acasă de la şcoală în ziua aceea, m-am furişat în biroul lui şi am găsit cheia sertarului – ştiam unde o ţine. Voiam să ştiu care sunt păcatele tatălui meu. Am descuiat…

Martha trase aer în piept, ca şi cum ea ar fi fost cea care spunea povestea.

— Dar jurnalul nu era acolo. În locul lui am găsit un pistol negru, de modă veche. Am încuiat sertarul, am pus cheia la loc şi m-am furişat afară. Mi-era ruşine. Încercasem să-l spionez pe propriul meu tată, să-l demasc. N-am spus nimănui şi n-am mai încercat niciodată să aflu unde-şi ţinea jurnalul. Dar, în timp ce stăteam în spatele tatălui meu în birou, în weekendul acela, mi-am amintit. Era pedeapsa pentru ceea ce făcusem. I-am pus mâna pe gât, ca să-l trezesc. Nu doar că nu era cald, era o răceală, o înţepenire de marmură rece care emana din corpul lui. Şi mi-am dat seama că e vina mea. Apoi am văzut scrisoarea…

Martha se uită la vena de pe gâtul lui, în timp ce el îi povestea că citise scrisoarea. O văzuse pe mama lui în cadrul uşii. Îi povesti că la început voise să rupă scrisoarea, să pretindă că aceasta nu existase. Dar nu putuse să facă asta. Iar când venise poliţia, le-o dăduse lor. Şi înţelesese, privindu-i, că şi ei ar fi vrut s-o rupă. Vena se umfla ca şi cum Stig ar fi fost un cântăreţ neexperimentat. Sau cineva care nu e obişnuit să vorbească prea mult.

Mama lui începuse să ia antidepresivele prescrise de doctor. Apoi alte pastile, din proprie iniţiativă. Dar, cum obişnuia ea să spună, nimic nu funcţiona mai bine sau mai rapid ca alcoolul. Aşa că începuse să bea. Votcă la micul dejun, prânz şi cină. El încercase să aibă grijă de ea, să o facă să renunţe la pastile şi băutură. Ca să facă asta trebuise să se lase de lupte libere şi alte activităţi şcolare suplimentare. Profesorii lui veniseră la uşa lor, sunaseră şi întrebaseră de ce el, care avusese note atât de bune, se lenevise, iar el îi dăduse afară. Mama lui se degradase,

devenise tot mai dezechilibrată şi în cele din urmă începuse să se gândească la sinucidere. El avea 16 ani atunci când descoperise o seringă printre pastile, în timp ce făcea curat în dormitorul ei. Ştiuse ce e. Sau cel puţin la ce foloseşte. Înfipsese seringa în coapsă şi totul se ameliorase. A doua zi se dusese în Plata şi îşi cumpărase prima lui punguliţă. Şase luni mai târziu, vânduse toate obiectele din casă care puteau fi transformate uşor în bani şi o furase la sânge pe mama lui lipsită de apărare. Nu-i mai păsa de nimic, de el mai puţin decât de orice altceva, dar avea nevoie de bani ca să ţină durerea la distanţă. Dat fiindcă avea sub 18 ani şi nu putea fi trimis la închisoarea pentru adulţi, începuse să-şi finanţeze dependenţa mărturisind jafuri şi spargeri minore de care erau acuzaţi infractori mai în vârstă. Când împlinise 18 ani şi aceste oferte dispăruseră, iar presiunea, presiunea constantă de a face rost de bani se agravase şi mai mult, fusese de acord să accepte vinovăţia pentru două crime, urmând ca în schimbul acestui lucru să i se furnizeze droguri în timp ce stătea la închisoare.

— Şi acum ţi-ai ispăşit condamnarea? îl întrebă Martha.

— *Eu,* cu siguranţă, spuse el dând din cap.

Martha coborî de pe lada frigorifică şi se apropie de el. Nu gândea, era prea târziu pentru asta. Întinse mâna şi atinse vena de pe gâtul lui. Stig o privi cu nişte pupile mari şi negre care aproape umpleau irisul. Apoi Martha îi înconjură talia cu braţele şi el îi înconjură umerii cu braţele, ca doi dansatori care nu se pot hotărî care din ei să conducă. Rămaseră aşa o vreme, apoi el o trase mai aproape. Stig era fierbinte, probabil avea febră. Sau ea avea? Martha închise ochii şi simţi nasul şi buzele lui în păr.

— Hai să mergem sus, îi şopti el. Am să-ţi dau ceva.

Se întoarseră în bucătărie. Afară nu mai ploua. Stig scoase ceva din buzunarul gecii atârnate pe scaunul din bucătărie.

— Sunt pentru tine.

Cerceii erau atât de frumoşi, încât la început Martha rămase fără grai.

— Nu-ţi plac?

— Sunt minunaţi, Stig! Dar cum ai… I-ai furat?

El o privi cu o expresie gravă, fără să răspundă.

— Îmi pare rău, Stig.

Gândurile Marthei erau confuze, iar în ochi îi apărură lacrimi.

— Ştiu că nu mai consumi, continuă ea, dar îmi dau seama că cerceii au aparţinut cuiva…

— Ea nu mai trăieşte, o întrerupse Stig. Şi ceva atât de frumos ar trebui purtat de cineva care trăieşte.

Martha clipi, nedumerită. Apoi îi căzu fisa.

— Au aparţinut… au fost…

Martha ridică privirea spre el, aproape orbită de lacrimi.

— Ai mamei tale.

Închise ochii şi simţi pe faţă respiraţia lui. Mâna lui pe obraz, pe gât. Mâna ei liberă, pe care o pusese pe coastele lui, vrând să-l împingă. Să-l tragă mai aproape. Martha ştia că în imaginaţia ei se sărutaseră de mult. De sute de ori cel puţin, de prima oară când se întâlniseră. Dar atunci când buzele lor se atinseră în sfârşit şi pe ea o străbătu un şoc electric fu altfel. Martha rămase cu ochii închişi, simţindu-i buzele atât de moi şi mâinile care alunecau pe şalele ei, barba lui nerasă, mirosul şi gustul lui. Îşi dorea asta, îşi dorea totul. Dar atingerea o şi trezi, o smulse din visul minunat în care îşi îngăduise să se piardă pentru că nu existaseră consecinţe. Cel puţin până acum.

— Nu pot, şopti ea cu voce tremurătoare. Acum trebuie să plec, Stig.

El îi dădu drumul şi Martha se întoarse rapid. Deschise uşa de la intrare, dar se opri înainte să plece.

— A fost vina mea, Stig. Nu ne mai putem întâlni aşa. Înţelegi? Niciodată.

Martha închise uşa în urma ei, înainte să audă răspunsul lui. Soarele îşi croise drum prin stratul de nori şi din asfaltul scânteietor şi negru se înălţau aburi. Ieşi în căldura umedă.

Markus o văzu prin binoclu pe femeie cum se grăbeşte spre garaj, porneşte Golf-ul vechi cu care sosiseră şi dă în spate, cu capota în continuare coborâtă. Femeia conducea atât de repede că el nu reuşi să focalizeze cum trebuie asupra ei, dar părea că plânsese.

Apoi Markus îndreptă iar binoclul spre fereastra bucătăriei. Focaliză. Bărbatul stătea acolo şi se uita la ea. Avea mâinile încleştate, fălcile strânse şi venele de la tâmple umflate, ca şi cum l-ar fi durut. Şi în clipa următoare Markus îşi dădu seama de ce. Fiul întinse braţele în lateral, desfăcu palmele şi le lipi de partea interioară a geamului. Ceva sclipi în soare. Cercei. Erau

prinşi de ambele palme şi două şiroaie subţiri de sânge se scurgeau spre încheieturile lui.

24

Biroul era în semiîntuneric. Cineva stinsese toate luminile când plecase, probabil crezând că nu mai e nimeni acolo, iar Simon le lăsase aşa, serile de vară aveau încă suficientă lumină. În plus, avea o tastatură nouă cu taste iluminate, aşa că nu trebuia nici măcar să-şi aprindă veioza. Doar etajul lor din clădirea de birouri consuma 250.000 de kwh pe an. Se spunea că, dacă ar fi redus consumul la 200.000, ar fi economisit suficienţi bani pentru a dispune de două vehicule de urgenţă în plus.

Simon navigă pe site-ul Clinicii Howell. Imaginile cu clinica de oftalmologie erau foarte diferite de majoritatea celorlalte spitale private americane, care semănau cu nişte hoteluri de cinci stele cu pacienţi zâmbitori, mărturii extaziate şi chirurgi care arătau ca nişte piloţi sau vedete de film. Clinica asta expunea doar câteva fotografii şi informaţii sobre despre calificarea personalului, rezultate, articole publicate în reviste reputate şi nominalizări la Premiul Nobel. Şi cel mai important: procentajul operaţiilor reuşite pentru procedura de care avea nevoie Else. Cifra era mult peste 50, dar nu atât de mare pe cât sperase el. Pe de altă parte, era suficient de joasă ca s-o creadă. Pe site nu erau listate preţurile. Dar Simon nu uitase cifra. Era suficient de mare ca s-o creadă.

Simţi mişcare în întuneric. Era Kari.

— Am încercat să te sun acasă. Soţia ta mi-a spus că eşti aici.

— Da.

— De ce lucrezi până atât de târziu?

Simon dădu din umeri.

— Când nu poţi să te duci acasă cu veşti bune, uneori amâni să te duci acasă cât de mult poţi.

— Ce vrei să spui?

Simon ignoră întrebarea ei.

— Ce voiai?

— Am făcut ce-ai spus, am răscolit peste tot, am căutat fiecare legătură posibilă şi imposibilă dintre cazul Iversen şi tripla omucidere. Şi nu găsesc absolut nimic.

— Îţi dai seama, desigur, că asta nu exclude faptul că *există* o legătură, spuse Simon, trecând la altă pagină a site-ului.

Kari îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Păi, dacă există, atunci eu nu reuşesc deloc s-o găsesc. Şi

m-am uitat foarte atent. Şi mă gândeam…

— Gândirea e bună.

— Poate că e foarte simplu: hoţul a depistat două ocazii: casa familiei Iversen şi un loc cu droguri şi bani. Şi a învăţat de la primul jaf că, înainte să omori oamenii, trebuie să-i pui întotdeauna să-ţi dea codul de la seif.

Simon ridică privirea de la calculator.

— Un spărgător care a împuşcat deja doi oameni iroseşte jumătate de kil de Superboy cu o valoare de vânzare de jumătate de milion de coroane ca să omoare a treia victimă?

— Bjørnstad credea că are legătură cu găştile, că e un mod de a trimite un mesaj concurenţei.

— Găştile pot trimite mesaje fără să cheltuie jumătate de milion pe timbru, agent Adel.

Kari îşi lăsă capul pe spate şi oftă.

— Agnete Iversen sigur nu are nimic de-a face cu traficul de droguri şi cu cei de teapa lui Kalle Farrisen, cred că de asta putem fi siguri.

— Dar *există* o legătură, insistă Simon. Ce nu înţeleg eu e că acum, după ce am descoperit ce încearcă el să ascundă, anume că *există* o legătură, tot nu putem identifica acea legătură. Dacă legătura e într-adevăr atât de obscură, de ce să-şi dea atâta osteneală să ascundă faptul că e vorba despre acelaşi ucigaş?

— Poate că muşamalizarea nu e menită să ne deruteze pe noi, spuse Kari căscând.

Închise gura imediat când văzu că Simon o priveşte fix, cu ochi mari.

— Bineînţeles. Ai dreptate.

— Da?

Simon se ridică în picioare. Apoi se aşează iar. Lovi cu palma în birou.

— Nu e îngrijorat că poliţia ar putea să-i descopere identitatea. E vorba de altceva.

— Se teme că altcineva ar putea să vină după el?

— Da. Sau poate că nu vrea ca ei să-i descopere prezenţa. Dar, în acelaşi timp…

Simon îşi prinse bărbia în palmă şi înjură în şoaptă.

— În acelaşi timp ce…?

— E mai complicat decât atât. Pentru că nu se ascunde de tot. Uciderea lui Kalle în modul acela chiar trimite un mesaj cuiva.

Simon se lăsă pe spate, iritat, şi scaunul se înclină. Rămaseră aşa, fără să spună nimic, în timp ce întunericul se făcea tot mai dens în jurul lor, fără ca ei să observe. Simon fu primul care întrerupse tăcerea.

— Mă gândeam că viaţa lui Kalle a luat sfârşit precum cea a multor clienţi ai lui. Stop respirator provocat de o supradoză. Ca şi cum ucigaşul ar fi un fel de înger răzbunător. Îţi aminteşte de ceva?

Kari scutură din cap.

— Doar de faptul că Agnete Iversen probabil nu a fost executată conform aceleiaşi logici; din câte ştiu, ea n-a împuşcat pe nimeni în piept.

Simon se ridică în picioare. Se duse la fereastră şi privi lung luminile de pe stradă. De sub roţile a două skateboard-uri se auzea un huruit. Doi băieţi cu glugă trecură pe sub el.

— Ah, am uitat, spuse Kari. De fapt, am găsit o legătură, între Per Vollan şi Kalle Farrisen.

— Da?

— Am vorbit cu unul dintre foştii mei anchetatori de la Departamentul Droguri. Mi-a spus că i se pare ciudat că doi oameni care se cunoşteau atât de bine au murit într-un interval de timp atât de scurt.

— Vollan îl cunoştea pe Farrisen?

— Da. Bine. Prea bine, potrivit anchetatorului meu. Şi mai e ceva. M-am uitat în dosarul lui Kalle. A fost chemat de mai multe ori să dea declaraţii în legătură cu un caz de crimă de acum câţiva ani, chiar a fost reţinut la arest. Victima n-a fost identificată niciodată.

— Niciodată?

— Nu ştim decât că era o asiatică tânără. Analiza aparatului dentar indică faptul că avea 16 ani. Un martor a văzut cum un bărbat o injectează cu o seringă, într-o curte. Martorul l-a identificat pe Kalle dintre mai mulţi suspecţi.

— Aha.

— Dar Kalle a fost eliberat atunci când altcineva a mărturisit.

— Norocos tip.

— Da. Întâmplător, bărbatul care a mărturisit comiterea crimei e cel care tocmai a evadat de la închisoarea Staten.

Kari privi silueta nemişcată a lui Simon de la fereastră. Se întrebă dacă el o auzise; era pe punctul de a repeta, când vocea

lui aspră şi reconfortantă, de bunic, răsună:

— Kari?

— Da?

— Aş vrea să verifici absolut toate aspectele vieţii lui Agnete Iversen. Vezi dacă găseşti ceva care să aibă legătură măcar de departe cu un foc de armă. Orice – înţelegi?

— Sigur. La ce te gândeşti?

— Mă gândesc… spuse el, acum fără nicio nuanţă liniştitoare în voce, că dacă… *dacă…* atunci…

— Atunci ce?

— Atunci ăsta e doar începutul.

25

Markus stinsese lumina în camera lui. A-i privi pe ceilalţi ştiind că ei nu te pot vedea pe tine, era o senzaţie ciudată. Chiar şi aşa, de fiecare dată când Fiul se uita pe fereastră drept spre binoclul lui Markus, acesta tresărea ca străbătut de un şoc electric. Era aproape ca şi cum Fiul ar fi ştiut că cineva îl spionează. Acum era în dormitorul părinţilor lui, stătea pe lada roz pentru aşternuturi despre care Markus ştia că e goală, cu excepţia unor aşternuturi şi cearşafuri. Camera fără perdele era iluminată de o lustră cu patru becuri, astfel că era uşor să vezi înăuntru. Iar Markus vedea ce face Fiul, deoarece casa galbenă era mai jos decât casa lui, iar el stătea pe patul supraetajat de sus pe care îl trăsese la fereastră. Adică nu mare lucru; stătuse acolo îndelung, cu căştile conectate la mobil, ascultând ceva. Probabil era o melodie frumoasă, pentru că la fiecare trei minute apăsa iar pe taste, ca şi cum nu s-ar mai fi săturat de ea. Şi de fiecare dată zâmbea la acelaşi moment, deşi probabil că era puţin trist din cauza acelei fete. Se sărutaseră, apoi ea plecase cât mai repede. Sărmanul tip. Markus se întrebă dacă ar fi trebuit să se ducă să bată la uşă. Să-l întrebe pe Fiu dacă i-ar plăcea să vină acasă la ei la cină. Probabil că mamei lui i s-ar fi părut un lucru frumos. Dar Fiul părea trist, aşa că poate nu-şi dorea companie. Era şi mâine o zi. Markus avea să se trezească devreme şi avea să se ducă să sune la uşă, să-i ducă nişte chifle calde. Da, asta avea să facă. Markus căscă. Şi în capul lui răsuna o melodie. Nu, nu chiar o melodie, doar o propoziţie. Dar se învârtea în buclă în capul lui. Începând de când golanul din Tåsen îl întrebase pe Fiu dacă e tatăl lui Markus. „Poate că da.”

Poate că da. Uau!

Markus căscă iar. Era ora de culcare. La urma urmei, a doua zi se trezea devreme, ca să încălzească chiflele. Dar când să lase binoclul jos, se întâmplă ceva. Fiul se ridicase. Markus îşi lipi iar binoclul de ochi. Fiul mutase covorul şi ridicase scândura desprinsă a podelei. Ascunzătoarea. Punea ceva în ascunzătoare. Era geanta sport roşie. Fiul o deschise şi scoase o pungă cu o pulbere albă. Markus îşi dădu seama imediat ce era, mai văzuse astfel de pungi la televizor. Droguri. Dintr-odată, Fiul înălţă capul. Părea că ascultă ceva; îşi ciuli urechile precum antilopele de la locul de adăpat de pe *Animal Planet.* Iar acum şi Markus auzea acel zgomot. Zgomotul îndepărtat al unui motor.

O maşină. Pe strada lui nu erau foarte multe maşini seara târziu, în timpul vacanţei de vară. Fiul rămase complet nemişcat, ca paralizat. Markus văzu farurile care luminau asfaltul. O maşină mare şi neagră, ceea ce se numea un SUV, opri sub stâlpul de iluminat dintre casele lor. Din ea coborâră doi bărbaţi. Markus îi studie prin binoclu. Amândoi purtau costume negre. *Bărbaţii în negru.* Al doilea era cel mai bun. Dar cel mai mic dintre ei era blond şi asta nu se potrivea deloc. Cel înalt avea într-adevăr părul negru şi cârlionţat ca Will Smith, dar şi o chelie mare, iar pielea lui era albă precum creta. Markus se uită cum îşi potrivesc costumele, în timp ce privesc spre casa galbenă. Cel chel arătă spre fereastra luminată a dormitorului şi se îndreptară rapid spre poartă. Fiul primea, în sfârşit, o vizită!

Ca şi Markus, cei doi săriră gardul în loc să între pe poartă. Şi, la fel ca el, îşi dăduseră seama că, dacă mergeau pe iarbă, făceau mult mai puţin zgomot decât pe aleea cu pietriş. Markus întoarse iar binoclul spre dormitor. Fiul plecase. Probabil că îi văzuse şi el şi coborâse la parter să deschidă uşa oaspeţilor. Markus îndreptă binoclul spre uşa de la intrare. Cei doi bărbaţi urcaseră deja treptele. Era prea întuneric pentru ca Markus să poată vedea exact ce se întâmplă. Dar auzi ceva sfărâmându-se, după care uşa se deschise. Markus încetă să mai respire.

Intraseră… intraseră cu forţa. Erau spărgători!

Poate le spusese cineva că aceea era o casă goală. În fine, trebuia să-l avertizeze pe Fiu – dacă erau periculoşi?! Markus sări jos de pe pat. Oare s-o trezească pe mama lui? Să sune la poliţie? Şi să spună ce? Că îşi spiona vecinul cu binoclul? Iar dacă poliţiştii veneau să ia amprente, ca să-i găsească pe spărgători, găseau amprentele lui, ale lui Markus! Şi drogurile Fiului, astfel că şi el putea să ajungă la închisoare. Markus rămase în mijlocul camerei; habar n-avea ce să facă. Apoi defectă mişcare în dormitorul de vizavi. Ridică iar binoclul. Erau cei doi bărbaţi, intraseră în dormitor. Căutau ceva. În dulap, sub pat. Aveau… aveau pistoale! Markus făcu instinctiv un pas în spate atunci când bărbatul înalt şi cârlionţat se apropie de fereastră, verifică să fie închisă şi privi lung, drept spre Markus. Probabil că Fiul se ascunsese, dar unde? Părea să fi pus punga cu droguri la loc în ascunzătoare, dar aceasta nu era suficient de mare pentru o persoană. Ha! N-aveau să-l găsească niciodată pe Fiu, Markus cunoştea casa mult mai bine ca ei, aşa cum

soldaţii vietnamezi cunoşteau jungla mult mai bine ca americanii. Trebuia doar să tacă chitic, aşa cum tăcuse şi Markus. Fiul avea să fie bine. Trebuia! Doamne, fă să fie bine!

Sylvester privi prin dormitor şi scărpină semiluna goală dintre cârlionţii lui bruneţi.

— La naiba, Bo, trebuie să fi fost aici! Sunt sigur că ieri lumina nu era aprinsă la niciuna dintre ferestre!

Se lăsă să cadă pe lada roz pentru aşternuturi, băgă pistolul în tocul de la subsuoară şi îşi aprinse o ţigară.

Bărbatul mic şi blond stătea în mijlocul camerei, ţinând în continuare pistolul în mână.

— Eu simt că e aici pe undeva.

Sylvester făcu semn cu ţigara.

— Relaxează-te, a fost şi a plecat. Am verificat amândouă budele şi celălalt dormitor.

Bărbatul blond scuturã din cap.

— Nu e undeva în casă.

— Las-o baltă, Bo, nu e fantomă, doar un amator care a avut noroc. Până acum.

— Poate că ai dreptate. Dar eu nu l-aş subestima niciodată pe fiul lui Ab Lofthus.

— Ar trebui să ştiu cine e ăsta?

— Tu nu l-ai apucat, Sylvester. Ab Lofthus a fost cel mai dur poliţist din oraş, de departe.

— Dar *tu* de unde ştii?

— L-am cunoscut pe tip, tâmpitule! În anii ’90, eu şi cu Nestor făceam o tranzacţie în Alnabru, când Lofthus şi cu alt poliţist au trecut întâmplător cu maşina pe acolo. Lofthus şi-a dat seama imediat că dăduse peste o tranzacţie cu droguri, dar în loc să cheme întăriri, el şi cu partenerul lui au încercat să ne salte. Ab Lofthus a bătut de unul singur patru dintre oamenii noştri până să reuşim să-l punem la podea. Ceea ce nu era simplu, crede-mă pe mine tipul era luptător. Am vrut să-l împuşcăm acolo pe loc, dar Nestor a dat înapoi, se temea că, dacă varsă sânge de poliţist, asta o să-i afecteze afacerea. Şi, în timp ce ne certam din cauza asta, tipul era întins pe jos şi ţipa „Să vă văd ce puteţi!”, ca un cavaler nebun din *Monty Python* – mai ştii? Îi taie braţele şi picioarele, dar el tot nu acceptă că a fost învins.

Bo râse. *Aşa cum râzi la o amintire dragă,* se gândi Sylvester.

Tipul era bolnav, îi plăceau la nebunie moartea şi mutilarea şi se uita pe net la sezoane întregi din *Marea ţăcăneală,* întins pe canapea, pentru că arăta oameni care se răneau grav singuri, nu doar clipuri amuzante cu oameni care se împiedică sau îşi scrântesc degetele, lucruri de care poate să râdă întreaga familie.

— Parcă spuneai că erau doi, replică Sylvester.

— Partenerul lui a cedat imediat, pufni Bo. Foarte mulţumit să coopereze, a căzut în genunchi şi a cerut îndurare, ştii genul.

— Da, spuse Sylvester. Un ratat.

— Nu, zise Bo. Un câştigător. Asta se numeşte inteligenţă emoţională. Şi strategia asta l-a dus pe tip mai departe decât ai crede. Dar ajunge cu asta. Să mai verificăm casa o dată.

Sylvester ridică din umeri şi aproape ieşise pe uşă când îşi dădu seama că Bo nu venea după el. Se întoarse şi se uită la partenerul lui, care continua să stea în acelaşi loc, privind fix locul pe care tocmai stătuse Sylvester. Capacul lăzii pentru aşternuturi. Bo duse degetul la buze şi arătă spre ladă. Sylvester scoase pistolul şi trase siguranţa. Simţurile i se ascuţiră imediat; lumina deveni mai puternică, sunetele se intensificară, iar pulsul îi zvâcnea la gât. Fără niciun zgomot, Bo se mută la stânga lăzii pentru aşternuturi, astfel ca Sylvester să aibă şi el o linie de tragere liberă. Sylvester prinse mânerul pistolului cu ambele mâini şi se apropie. Bo făcu semn că avea să deschidă capacul. Sylvester dădu din cap.

Îşi ţinu respiraţia, în timp ce Bo îşi strecură vârfurile degetelor mâinii stângi sub marginea capacului, cu pistolul aţintit asupra lăzii. Aşteptă o secundă, ascultă, apoi deschise brusc capacul.

Sylvester simţea apăsarea trăgaciului pe arătător.

— La naiba! şuieră Bo.

Cu excepţia aşternuturilor, lada era goală.

Bo şi Sylvester căutară împreună în celelalte camere, aprinzând şi stingând lumina, dar nu găsiră nimic. În cele din urmă se întoarseră în dormitor, unde toate erau aşa cum le lăsaseră ei.

— Te înşeli, spuse Sylvester, rostind cuvintele încet şi clar, deoarece ştia cât de mult aveau să-l înfurie pe Bo. A plecat.

Bo îşi roti umerii, ca şi cum costumul nu-i venea bine.

— Dacă băiatul a plecat, dar a lăsat lumina aprinsă, asta ar putea însemna că are de gând să se întoarcă. Iar dacă noi

suntem pregătiţi şi aşteptăm când se întoarce el, atunci misiunea noastră e mai uşoară decât dacă trebuie să pătrundem cu forţa.

— Poate, spuse Sylvester.

Nu înţelegea încotro bate Bo.

— Nestor vrea să-l prindem urgent. Băiatul poate să facă mult rău, ştii.

— Da, sigur, spuse Sylvester privind încruntat.

— Aşa că în seara asta stăm aici, în caz că se întoarce.

— De ce toate misiunile de rahat ajung la mine?

— Răspunsul începe cu V.

Vechime. Sylvester oftă. Şi-ar fi dorit să-l împuşte cineva pe Bo, astfel încât să primească un partener nou. Unul cu mai puţină vechime.

— Îţi sugerez să aştepţi în sufragerie, de unde vezi uşa de la intrare şi cea de la subsol, spuse Bo. Nu putem fi siguri că tipul ăsta e la fel de uşor de lichidat ca preotul.

— Am auzit, am auzit, făcu Sylvester.

Markus văzu cum cei doi bărbaţi ies din dormitorul bine iluminat, iar la puţin timp după aceea bărbatul mic şi blond iese din casă, urcă în SUV şi pleacă. Fiul era în continuare undeva înăuntru, dar unde? Poate că auzise maşina pornind şi plecând, dar oare ştia că unul dintre bărbaţi e tot în casă?

Markus îndreptă binoclul spre ferestrele întunecate, dar nu vedea nimic. Era posibil ca Fiul să fi ieşit pe furiş prin spatele casei şi să fi plecat, dar Markus nu credea asta; stătuse la fereastră şi ascultase, sigur ar fi auzit ceva.

Markus simţi mişcare şi îndreptă binoclul spre dormitor, singura cameră din casă în care lumina era aprinsă. Şi văzu că avusese dreptate.

Patul se mişca. Sau mai degrabă salteaua. Era împinsă în sus şi la o parte. Şi iată-l. Se ascunsese între stinghiile patului şi salteaua dublă, mare şi groasă, pe care lui Markus îi plăcea atât de mult să stea întins. Bine că Fiul era atât de slab; dacă ar fi fost la fel de gras pe cât se temea mama lui Markus că o să ajungă acesta cândva, cei doi l-ar fi văzut. Cu grijă, Fiul îşi croi drum spre scândura desprinsă, o ridică şi scoase ceva din geanta sport roşie. Markus focaliză şi icni.

Sylvester îşi amplasase fotoliul în aşa fel, încât să vadă uşa de la intrare şi poarta de afară. Poarta era luminată de un stâlp de iluminat, dar el avea să audă cu suficient timp înainte dacă se apropia cineva; ştia asta după scrâşnetul pietrişului atunci când plecase Bo.

Era posibil ca noaptea aceasta să se lungească, aşa că Sylvester trebuia să se gândească la ceva care să-l ţină treaz. Se uită în bibliotecă şi găsi ceea ce căuta: albumul cu fotografii al familiei. Aprinse o veioză şi o întoarse dinspre fereastră, astfel ca lumina să nu se vadă de afară, începu să răsfoiască fotografiile. Părea o familie fericită. Foarte diferită de a lui. Poate că asta explica obsesia lui faţă de fotografiile altora. Îi plăcea să se uite la ele şi să încerce să-şi imagineze cum ar fi. Evident, ştia că aceste fotografii de familie nu spun întregul adevăr, dar cu siguranţă spuneau *un* adevăr. Sylvester se opri la o fotografie cu trei oameni, făcută probabil în timpul unei vacanţe de Paşte. Stăteau în faţa unui morman de pietre, bronzaţi şi zâmbitori. Femeia era la mijloc; Sylvester presupuse din celelalte fotografii că ea era mama. La stânga ei era tatăl, acest Ab Lofthus. Iar la dreapta lui un bărbat cu ochelari fără ramă. „Triumviratul şi cu mine în călătorie. Fotograf: Scafandrul”, spunea legenda de dedesubt, cu un scris ce părea de femeie. Sylvester ridică privirea. Oare auzise ceva? Privi spre poarta de afară. Acolo nu era nimeni. Iar sunetul nu venise de la uşa din faţă sau de la cea a subsolului. Dar ceva se schimbase, densitatea aerului, exista ceva substanţial în întuneric. Întunericul. Îi fusese întotdeauna puţin frică de întuneric, tatăl lui făcuse în aşa fel încât să-i fie. Sylvester se concentra din nou asupra fotografiei. Asupra fericirii pe care o emanau cei trei. Toată lumea ştia că nu trebuie să te temi de lucrurile care trosnesc noaptea.

Zgomotul răsună ca şi cum ar fi fost scos de cureaua tatălui său.

Sylvester privi fix fotografia.

Acum era împroşcată cu sânge şi avea o gaură care străbătea întregul album. Ceva alb alunecă peste sânge. O pană? Probabil era de la căptuşeala scaunului. Sylvester se gândi că trebuie să fie în stare de şoc, pentru că nu simţea deloc durere. Nu încă. Se uită la pistolul lui, care căzuse pe podea, unde nu-l mai putea ajunge. Aşteptă următorul foc de armă, dar acesta nu veni. Poate tipul credea că-l omorâse. Caz în care mai avea o şansă,

dacă se prefăcea mort.

Sylvester închise ochii, îl auzi pe băiat cum intră şi îşi ţinu respiraţia. Simţi pe piept o mână care caută în geaca lui, găseşte portofelul şi permisul de conducere şi le scoate. Două braţe îl prinseră de talie, îl traseră de pe scaun şi îl urcară pe umăr; apoi băiatul porni. Probabil era foarte puternic.

Sylvester auzi zgomotul unei uşi care se deschide, o lumină aprinsă, paşi coborând împleticit scările şi simţi aer proaspăt. Era cărat la subsol.

Acum erau la subsol. Auzi un zgomot de izolaţie de plastic care se desprinde. Apoi Sylvester căzu, dar aterizarea fu mult mai lină decât se temuse el. Simţi în urechi presiune şi totul se întunecă. Deschise ochii. Era complet întuneric. Nu vedea nimic, stătea întins într-un fel de ladă. Nu trebuie să-ţi fie frică de întuneric. Nu există monştri. Auzi nişte paşi care umblau într-o parte şi-n alta, care apoi se stinseră. Uşa de la subsol se trânti. Era singur; băiatul nu observase că ceva nu e în ordine. Acum totul era să rămână calm, să nu se grăbească. Să aştepte până când băiatul se ducea la culcare. Apoi putea să fugă. Sau să-l sune pe Bo şi să-l cheme pe el şi pe băieţi să-l ia de acolo şi să-l omoare pe băiat. Ce era ciudat era că nu prea simţea durere, doar sângele cald care-i picura pe mână. Dar era frig. Foarte frig. Sylvester încercă să mişte picioarele ca să se răsucească într-o poziţie în care putea să ajungă la mobil, dar nu putu, probabil că îi amorţiseră picioarele. Reuşi să strecoare mâna în buzunarul hainei şi să scoată telefonul. Apăsă pe el şi ecranul se lumină în întuneric.

Sylvester îşi ţinu respiraţia.

Monstrul era chiar în faţa lui, se holba la el cu nişte ochi bulbucaţi, deasupra gurii deschise mărginite de dinţi ascuţiţi.

Un cod, probabil. Învelit în folie. În jurul acestuia erau mai multe pungi de congelare, nişte cutii cu fructe de mare Frionor, file de pui, friptură de porc, fructe de pădure. Lumina telefonului se reflecta în cristalele de gheaţă de pe pereţii albi de zăpadă din jurul lui. Era într-un congelator.

Markus privi lung casa, numărând secundele.

Deschisese fereastra, auzise bubuitul dinăuntru şi văzuse o străfulgerare de lumină din sufragerie. Apoi totul amuţise iar.

Markus era convins că fusese un foc de armă, dar cine

trăsese?

Doamne, sper să fie Fiul. Te rog, fă să nu fie el cel împuşcat!

Markus numărase până la o sută, după care văzuse uşa dormitorului deschizându-se. Mulţumesc, Doamne, mulţumesc! El era!

Fiul băgă pistolul la loc în geanta sport, scoase scândura desprinsă şi începu să pună pungi de plastic cu o pulbere albă în geanta sport. După ce termină, aruncă geanta pe umăr şi ieşi din cameră fără să stingă lumina.

La puţin timp după aceea, uşa de la intrare se trânti şi Markus îl văzu pe Fiu cum se îndreaptă spre poartă. Se opri, privi în stânga şi în dreapta, apoi dispăru pe stradă în aceeaşi direcţie din care Markus îl văzuse venind prima oară.

Markus se trânti pe spate în pat, privind fix plafonul. Era viu! Îi împuşcase pe huligani! Pentru că... trebuiau să fie nişte huligani, nu-i aşa? Bineînţeles că da. Markus era atât de însufleţit, încât ştia că în noaptea aia nu va reuşi să închidă un ochi.

Sylvester auzi uşa de la intrare trântindu-se. Congelatorul era prea bine izolat pentru ca el să audă cine ştie ce, dar uşa fusese trântită atât de tare, încât simţi vibraţiile. În sfârşit. Bineînţeles, telefonul lui nu putea să trimită sau să primească nimic dintr-un congelator de la subsol, aşa că după trei încercări, renunţă. Acum începea să simtă durere şi în acelaşi timp era din ce în ce mai ameţit, însă frigul îl ţinea treaz. Îşi lipi palmele de capac şi împinse. Simţi un mic acces de panică atunci când capacul nu se clinti imediat. Împinse mai tare. Capacul tot nu cedă. Îşi aminti zgomotul izolaţiei de plastic, cum se lipise de ramă, trebuia doar să folosească mai multă forţă. Îşi propti mâinile în capac şi împinse cât de tare putu. Nimic nu se mişcă. Şi atunci îşi dădu seama. Băiatul încuiase congelatorul.

De data asta panica nu era doar o înţepătură, era o senzaţie de sufocare.

Sylvester intră în hiperventilaţie, dar se forţă să blocheze panica, să împiedice digul să se rupă şi să lase întunericul, adevăratul întuneric să intre. *Gândeşte. Ţine lucrurile sub control şi gândeşte limpede.*

Picioarele lui. De ce nu se gândise la asta până acum? Ştia că picioarele lui sunt mult mai puternice decât braţele. Putea să

ridice cu uşurinţă peste 200 de kilograme la presa pentru picioare, faţă de abia 70 de kilograme cu halterele de pe spate. Iar aceasta era doar o încuietoare de congelator, era menită să-i împiedice pe oameni să şterpelească fructele de pădure şi carnea, nu să împiedice un bărbat solid şi disperat care voia foarte mult să iasă. Exista suficient spaţiu între el şi capac, aşa că, dacă îndoia genunchii şi împingea cu picioarele în el…

Dar nu putea să îndoaie genunchii.

Pur şi simplu refuzau să-l asculte. Nu mai simţise niciodată furnicături atât de puternice. Încercă iar. Nicio reacţie; era ca şi cum picioarele lui ar fi fost deconectate. Se ciupi de tibie. Se ciupi de coapsă. Digul începu să se fisureze. *Gândeşte. Nu, nu gândi! Prea târziu.* Gaura din albumul foto, sângele. Probabil că glonţul retezase măduva spinării. Asta explica absenţa durerii. Sylvester îşi atinse burta. Era udă de sânge. Dar era ca şi cum ar fi atins trupul altcuiva.

Era paralizat de la talie în jos. Izbi capacul cu pumnii, dar în zadar, nu se deschise nimic în afară de stavilele minţii lui. Digul despre care învăţase că nu trebuie deschis niciodată. Tatăl lui îl învăţase asta. Dar acum apăruseră fisuri şi Sylvester ştia că avea să moară ca în coşmarurile lui. Încuiat. Singur. În întuneric.

26

— E o dimineaţă perfectă de duminică, anunţă Else privind pe geamul maşinii.

— De acord, spuse Simon.

Reduse viteza cu o treaptă şi se uită la soţia lui. Se întrebă cât putea ea să contemple, dacă vedea că Grădinile Palatului erau pline de verdeaţă după aversa violentă din urmă cu o zi. Dacă vedea măcar că treceau pe lângă Grădinile Palatului.

Chiar Else fusese cea care sugerase să viziteze expoziţia Chagall de la Høvikodden, iar Simon spusese că era o idee excelentă, trebuia doar să treacă pe la un fost coleg care stătea în Skillebekk, care era în drumul către galerie.

Pe Gamle Drammensveien erau o grămadă de locuri de parcare. Casele şi blocurile de apartamente vechi şi aristocratice păreau cu totul goale în timpul vacanţei. Din loc în loc, un steag al unei ambasade se mişca în vânt.

— Nu stau mult, spuse Simon.

Coborî şi se duse la uşa adresei pe care o găsise pe net. Numele pe care îl căuta era afişat în partea de sus a unui şir de sonerii.

După ce sună de două ori, Simon era pe punctul de a renunţa când auzi o voce de femeie.

— Da?

— Fredrik e acasă?

— Ăă… Cine întreabă?

— Simon Kefas.

Urmă o tăcere de câteva secunde, dar Simon auzi un pârâit în timp ce o mână acoperea microfonul interfonului. Apoi femeia reveni.

— Coboară imediat.

— Bine.

Simon aşteptă. Era prea devreme pentru ca oamenii normali să fie activi, aşa că singurii pe care îi văzu pe stradă erau un cuplu de vârsta lui. Păreau să fi ieşit la o plimbare de duminică. Plimbare al cărei punct de plecare era şi destinaţia. Bărbatul purta o şapcă de tweed şi pantaloni kaki banali. Aşa te îmbrăcai când îmbătrâneai. Simon se uită la imaginea lui din geamul uşii de stejar sculptat de la intrare. Şapcă turtită de tweed şi ochelari de soare. Pantaloni kaki. Uniformă de duminică.

Dura ceva; se gândi că-l trezise pe Fredrik din somn. Sau pe

soţia lui. Sau cine era ea. Simon se uită la maşină şi văzu că Else priveşte drept spre el. Îi făcu semn cu mâna. Nicio reacţie. Uşa de la intrare se deschise.

Fredrik apăru în blugi şi tricou. Făcuse duş între timp: părul lui des şi ud era pieptănat pe spate.

— Nu mă aşteptam, spuse el. Ce…

— Nu vrei să facem o mică plimbare?

Fredrik se uită la ceasul de mână masiv.

— Ascultă, eu…

— Nestor şi lacheii lui traficanţi de droguri mi-au făcut o vizită, spuse Simon suficient de tare ca să poată fi auzit de cuplul din apropierea lor. Dar n-am nimic împotrivă să discutăm despre asta sus, în apartamentul în care e… soţia ta?

Fredrik se uită la Simon. Apoi închise uşa din spatele lui.

Porniră pe trotuar. Şlapii lui Fredrik plescăiau pe asfalt, iscând un ecou între ziduri.

— A venit să-mi ofere împrumutul despre care am discutat cu tine, Fredrik. *Numai* cu tine.

— N-am vorbit cu nimeni pe nume Nestor.

— Nu trebuie să spui „nimeni pe nume Nestor”, ştim amândoi foarte bine că acest nume ţi-e cunoscut. Eşti liber să minţi în privinţa oricăror alte cunoştinţe pe care le ai despre el.

Fredrik se opri.

— Haide, Simon. Era imposibil să-ţi obţin acel împrumut de la vreunul dintre clienţii mei. Aşa că am discutat despre problema ta cu un terţ. Asta te şi aşteptai să fac, nu-i aşa? Fii sincer.

Simon nu răspunse. Fredrik oftă.

— Ascultă, încercam doar să te ajut. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era că primeai o ofertă pe care nu o puteai refuza.

— Cel mai rău lucru care se putea întâmpla e că acum nişte jigodii cred că au găsit o modalitate de a mă controla. În sfârşit, cred ei. Pentru că până acum n-au avut nimic cu care să mă şantajeze, Fredrik. Pe tine da, dar pe mine niciodată.

Fredrik se sprijini de balustradă.

— Poate că asta e adevărata ta problemă, Simon. Motivul pentru care n-ai avut niciodată cariera pe care ar fi trebuit s-o ai.

— Faptul că nu sunt de vânzare?

— Temperamentul tău, zâmbi Fredrik. Lipsa de diplomaţie. Îi

insulţi până şi pe oamenii care vor să te ajute.

Simon privi în jos, spre calea ferată veche şi abandonată de dedesubt. De pe vremea când gara Vestbanen încă mai funcţiona. Nu ştia de ce, dar faptul că vedea că şanţurile din pământ erau încă acolo îl făcea să se simtă deopotrivă melancolic şi însufleţit.

— Ai citit despre crima triplă din Gamlebyen?

— Bineînţeles, spuse Fredrik. Ziarele aproape că nu mai scriu despre altceva. Toată lumea de la Crimă Organizată a fost recrutată, cel puţin aşa pare. Încă mai poţi să te joci cu ei?

— Preferă să păstreze cele mai bune jucării pentru ei, ca de obicei. Unul dintre oamenii omorâţi e Kalle Farrisen. Recunoşti numele?

— N-aş putea spune. Dar, dacă cei de la Omucideri n-au voie să arunce o privire, de ce…

— Pentru că Farrisen a fost suspectat cândva de uciderea unei fete.

Simon scoase fotografia din dosar pe care o printase şi i-o dădu lui Fredrik. Se uită cum studiază faţa palidă cu trăsături asiatice. Nu trebuia să vezi restul corpului ca să-ţi dai seama că e moartă.

— A fost găsită într-o curte; totul fusese aranjat să pară că luase din greşeală o supradoză. Avea 15 ani. Poate 16. Nu avea acte, aşa că n-am aflat niciodată cine era sau de unde venea. Sau cum intrase în Norvegia. Poate într-un container de pe un vas din Vietnam. Singurul lucru pe care l-au descoperit a fost că era însărcinată.

— Da, stai aşa, îmi amintesc cazul. Mi se pare că cineva a mărturisit?

— Da. Foarte târziu, spre marea surpriză a tuturor. Ce voiam să te întreb e asta: a existat vreo legătură între Kalle Farrisen şi clientul tău preferat, Iversen?

Fredrik dădu din umeri şi privi spre fiord. Scutură din cap. Simon îi urmări privirea îndreptându-se către pădurea de catarge de pe iahturile ancorate în debarcader, unde zilele astea „iaht” însemna ceva puţin mai mic decât o fregată.

— Ştiai că cel care a mărturisit şi care a fost condamnat pentru uciderea acelei fete a evadat din închisoare?

Fredrik scutură iar din cap.

— Poftă bună! spuse Simon.

Simon stătea sprijinit de tejgheaua curbată a garderobei galeriei de artă din Høvikodden. Totul era curbat. Totul era neoexpresionist. Până şi pereţii de sticlă care despărţeau încăperile erau curbaţi şi probabil neoexpresionişti şi ei. Se uită la Else. Else se uita la Chagall. Părea atât de mică, aşa cum stătea acolo. Mai mică decât siluetele lui Chagall. Poate din cauza curbelor, poate ele creau o iluzie de tip Camera lui Ames.

— Deci te-ai dus să te întâlneşti cu acest Fredrik doar ca să-i pui acea unică întrebare? întrebă de lângă el Kari, care venise în 20 de minute după ce el o sunase. Şi vrei să spui că…

— Că ştiam că o să nege, zise Simon. Dar trebuia să mă uit la el ca să-mi dau seama dacă minte.

— Eşti conştient că, deşi unele seriale TV susţin contrariul, e extrem de dificil să-ţi dai seama cu certitudine dacă cineva minte?

— Fredrik nu e „cineva”. Sunt obişnuit să-l ascult cum minte, îi recunosc „indiciul”.

— Deci Fredrik Ansgar e un mincinos notoriu?

— Nu. Minte de nevoie, nu din predispoziţie sau înclinaţie.

— Aşa. Şi de unde ştii asta?

— Am aflat abia când am început să lucrăm împreună la o mare anchetă imobiliară, la Biroul de Fraude Majore.

Simon văzu că Else pare puţin pierdută şi tuşi tare, ca să-şi dea seama unde era el.

— Era delicat să dovedeşti că Fredrik minte, continuă el. Era singurul expert contabil al anchetei şi nouă ne venea greu să verificăm tot ce spunea. La început au fost mici discrepanţe şi coincidenţe ciudate, dar totalul părea puţin prea mare ca să fie o coincidenţă. A preferat să nu ne informeze de anumite lucruri sau ne-a dezinformat în mod direct. Eu am fost singurul care avea suspiciuni. Şi cu timpul am învăţat să-mi dau seama când minte.

— Cum?

— Foarte simplu. După vocea lui.

— După vocea lui?

— Minciunea declanşează emoţii. Fredrik se pricepea să mintă prin alegerea cuvintelor, logică şi limbaj corporal. Dar vocea era singurul barometru emoţional pe care nu-l putea controla. Nu reuşea să găsească tonul natural potrivit, avea o inflexiune

mincinoasă pe care o auzea şi el şi despre care ştia că l-ar putea trăda. Când i se punea o întrebare directă şi trebuia să dea un răspuns clar, nu se putea baza pe vocea lui. Aşa că a început să aprobe sau să nege din cap în chip de răspuns.

— Şi când l-ai întrebat dacă ştie de vreo legătură dintre Kalle Farrisen şi Iversen?

— A dat din umeri, ca şi cum n-ar şti.

— Deci minţea?

— Da. Şi a scuturat din cap când l-am întrebat dacă ştie că Sonny Lofthus a evadat din închisoare.

— Nu e puţin cam simplist?

— Ba da, dar Fredrik e un om simplu care se întâmplă să ştie tabla înmulţirii mai bine ca majoritatea celorlalţi. Ascultă, aş vrea să faci ceva. Vreau să verifici din nou toate condamnările lui Sonny Lofthus. Încearcă să afli dacă au existat alţi suspecţi în fiecare caz.

Kari Adel dădu din cap.

— Excelent, oricum n-aveam niciun plan pentru weekendul ăsta.

Simon zâmbi.

— Despre ce era cazul ăla de la Biroul de Fraude Majore? întrebă Kari.

— Fraudă, spuse Simon. Evaziune fiscală, bani serioşi, nume importante. Aşa cum se anunţa cazul, ar fi putut să distrugă oameni de afaceri proeminenţi, ca şi politicieni, şi părea că ar putea să ne conducă la Domnul Important.

— Cine?

— Geamănul.

Kari se înfioră.

— Trebuie să recunosc că e o poreclă stranie.

— Nu la fel de stranie ca povestea din spatele ei.

— Ştii numele real al Geamănului?

Simon scutură din cap.

— Are mai multe nume. Atât de multe că e complet anonim. Când am început să lucrez la Biroul de Fraude Majore, eram suficient de naiv ca să cred că peştele cel mare sunt oamenii proeminenţi. Bineînţeles, adevărul e că importanţa cuiva e invers proporţională cu vizibilitatea lui. Geamănul mi-a scăpat încă o dată. Din cauza minciunilor lui Fredrik.

— Crezi că e posibil ca Fredrik Ansgar să fi fost cârtiţa?

Simon scutură energic din cap.

— Fredrik nici nu se angajase în poliţie pe vremea în care opera cârtiţa. Cred că în etapa aia era un actor minor, dar e clar că ar fi putut să facă mult rău dacă i se permitea să urce în ierarhie. Aşa că l-am oprit.

— L-ai turnat pe Fredrik Ansgar la Comisar? întrebă Kari cu ochii mari.

— Nu, i-am făcut o ofertă. Sau pleca fără scandal, sau mă duceam la şefi cu puţinele lucruri pe care le aveam despre el. Probabil că nu era suficient ca să justifice anchetarea sau concedierea, dar i-ar fi retezat aripile, i-ar fi blocat cariera o vreme. El a acceptat să plece.

Pe fruntea lui Kari se umflă o venă.

— L-ai… l-ai lăsat pur şi simplu să plece?

— Ne-am descotorosit de un măr putred fără să târâm în mocirlă poliţia. Da, l-am lăsat să plece.

— Nu poţi să-i laşi pe oamenii de felul ăsta să plece pur şi simplu.

Simon auzi indignarea din vocea ei. Perfect.

— Fredrik e puţin important şi, cum am spus, n-ar fi păţit nimic. Nici măcar nu s-a deranjat să pretindă că nu e o ofertă bună. De fapt, are impresia că îmi e dator.

Simon se întoarse spre ea. Intenţionase s-o provoace. Şi funcţionase. Dar părea că indignarea ei trecuse deja. Acum Kari părea doar că găsise încă un motiv pentru a pleca din poliţie cu prima ocazie.

— Care e povestea din spatele poreclei Geamănului?

— Cred că a avut un frate geamăn identic, spuse Simon dând din umeri. Când avea 11 ani, a visat două nopţi la rând că l-a ucis pe fratele acesta. A conchis că, fiind gemeni identici, era logic să presupui că şi fratele lui avusese acelaşi vis. Aşa că singurul lucru care rămânea de făcut era să i-o iei celuilalt înainte.

Kari se uită la Simon.

— Să i-o iei celuilalt înainte, repetă ea.

— Scuză-mă, spuse Simon repezindu-se după Else, care era pe punctul de a se ciocni de un perete de sticlă.

Fidel Lae văzu maşina înainte s-o audă. Asta era chestia cu maşinile noi, nu scoteau aproape niciun sunet. Dacă vântul

bătea dinspre drum, peste mlaştină şi spre fermă, era posibil să audă scrâşnetul cauciucurilor pe pietriş, schimbarea vitezei sau ambalarea motorului atunci când maşina urca dealurile, dar altfel Fidel trebuia să se bazeze pe ochi ca mijloc de avertizare. În ce priveşte maşinile, da. Oamenii şi animalele erau altceva – acolo avea cel mai bun sistem de alarmă din lume. Nouă dobermani pinscher într-o cuşcă. Şapte căţele care făceau pui în fiecare an, care se vindeau cu 12 mii bucata. Ei constituiau afacerea oficială a canisei lui, unde câinii erau livraţi cu microcip, asiguraţi împotriva unor defecte latente şi cu pedigriul înregistrat la Clubul Caniselor din Norvegia.

Partea neoficială a canisei se afla mai adânc în pădure.

Două căţele şi un mascul. Neînregistraţi nicăieri. Mastifi argentinieni. Care-i speriau de moarte pe dobermanii pinscher. 55 de kilograme de agresiune şi loialitate, acoperite de o blană scurtă, ca de albinos, ceea ce explica de ce toţi câinii lui Fidel aveau nume în care se găsea cuvântul „fantomă”: căţelele erau Maşină de Fantome sau Fantoma Sacră, iar masculii Vânător de Fantome. Cumpărătorii puteau să numească puii cum naiba doreau, atât timp cât dădeau banii. 120.000 de coroane. Preţul reflecta raritatea câinelui, instinctul ucigaş şi faptul că rasa era interzisă în Norvegia şi în multe alte ţări. Cum clienţii lui nu erau foarte atenţi la preţ sau preocupaţi de legislaţia norvegiană, puţine lucruri ar fi putut sugera o scădere a preţului. Dimpotrivă. Din acest motiv, anul acesta Fidel mutase ţarcul mastifilor argentinieni şi mai departe în pădure, pentru ca lătratul lor să nu se audă de la fermă.

Maşina se îndrepta spre fermă, drumul nu ducea altundeva, aşa că Fidel coborî încet spre poarta care era întotdeauna închisă. Nu pentru a-i împiedica pe dobermani să iasă, ci pentru a nu-i lăsa pe nepoftiţi să intre. Şi, dat fiind că oricine în afară de clienţii lui era un nepoftit, Fidel ţinea un Mauser M98 recondiţionat la îndemână, într-o mică baracă lipită de canisă, lângă poartă. În clădirea principală avea şi arme mai rafinate, dar ar fi putut să susţină oricând că folosea Mauser-ul ca să vâneze elani, pentru că, într-adevăr, uneori elanii traversau mlaştina. Adică de fiecare dată când vântul bătea din direcţia ţarcului cu fantome argentiniene.

Fidel sosi la poartă în acelaşi timp cu maşina care avea pe ea logoul unei companii de închiriere. Îşi dădu seama după felul în

care schimba vitezele că şoferul n-avea prea multă experienţă cu acest tip de maşină; de asemenea, îi luă ceva timp ca să stingă farurile, să oprească ştergătoarele şi, în cele din urmă, motorul.

— În regulă? spuse Fidel.

Îl studie pe tipul care ieşi din maşină. Hanorac şi pantofi maro. Un orăşean. Din când în când mai ajungeau până acolo orăşeni, de capul lor, fără să fi făcut programare. Dar se întâmpla rar. Fidel nu-şi făcea reclamă pe net cu adresa, cum făceau alte canise. Tipul se apropie de poarta pe care Fidel nu dădea niciun semn că ar vrea s-o deschidă.

— Caut un câine.

Fidel îşi împinse în sus, de pe frunte, cozorocul şepcii.

— Îmi pare rău, dar ai venit degeaba. Eu nu discut cu proprietarii potenţiali ai câinilor mei fără să primesc mai întâi referinţe. Aşa stau lucrurile. Un doberman pinscher nu e un câine de familie drăgălaş, are nevoie de un proprietar care ştie la ce se înhamă. Sună-mă luni.

— Nu caut un doberman, spuse tipul privind dincolo de Fidel.

Dincolo de fermă şi de cuştile cu cele nouă căţele legale. Spre pădurea din spate.

— Iar referinţa mea e Gustav Rover.

Tipul ridică o carte de vizită. Fidel se uită la ea. *Atelierul de Motociclete al lui Rover.* Rover. Fidel avea o bună memorie a numelor şi oamenilor, pentru că nu vedea prea des nici nume, nici oameni. Tipul cu motocicletele care avea un dinte de aur. Venise cu Nestor să cumpere un mastif argentinian.

— A spus despre câinii tăi că o să aibă grijă de femeile de serviciu belaruse să n-o întindă.

Fidel îşi scărpină o vreme un neg de la încheietură, apoi deschise poarta. Tipul nu putea fi poliţist, nu aveau voie să întindă curse oamenilor, provocându-i să comită infracţiuni cum ar fi vânzarea de câini ilegali, asta ar fi sabotat totul. Cel puţin aşa îi spusese avocatul lui.

— Ai…?

Tipul dădu din cap, băgă mâna în buzunarul hanoracului şi scoase un teanc mare de bani. Bancnote de o mie de coroane.

Fidel deschise dulapul cu arme şi scoase Mauser-ul.

— Nu mă duc niciodată la ei fără asta, explică el. Dacă scapă vreunul…

Avură nevoie de zece minute ca să ajungă la ţarc.

În ultimele cinci auziră lătratul furios, din ce în ce mai puternic.

— Câinii cred că urmează să primească de mâncare, spuse Fidel.

Dar nu adăugă: pe tine.

Când cei doi intrară în câmpul lor vizual, câinii începură să se arunce înnebuniţi în gardul de sârmă. Fidel simţea cum se cutremură pământul când cădeau la loc. Ştia exact cât de adânc fuseseră înfipţi stâlpii, spera doar să fie suficient. Cuştile importate din Germania aveau podea metalică, astfel încât terierii, baseţii şi copoii nu puteau săpa gropi, şi acoperişuri de tablă ondulată care-i fereau de ploaie şi-i împiedicau pe cei mai sportivi să sară peste gard.

— Sunt foarte periculoşi când sunt în haită, spuse Fidel. Atunci se iau după şef, Vânătorul de Fantome. El e cel mai mare.

Clientul dădu doar din cap şi se uită la câini. Fidel ştia că tipul trebuie să fie speriat. Fălcile deschise, cu şiruri de dinţi sclipitori şi scânteietori, dispuşi pe gingii roz-deschis. La dracu', şi el era speriat. Doar când era cu un singur câine, preferabil una dintre căţele, putea fi sigur că el e şeful.

— La căţei trebuie să te impui imediat drept câine-şef şi să te asiguri că aşa rămâne. Nu uita că bunătatea sub forma indulgenţei şi a iertării o să fie văzută drept slăbiciune. Comportamentul indezirabil trebuie pedepsit, şi asta e misiunea ta. Înţelegi?

Clientul se întoarse spre Fidel. Ochii lui zâmbitori aveau ceva straniu şi absent atunci când repetă:

— Pedepsirea comportamentului indezirabil e misiunea mea.

— Bun.

— De ce e goală cuşca aia? întrebă clientul, arătând spre un ţarc de lângă câini.

— Înainte aveam doi masculi. Dacă i-aş fi pus în aceeaşi cuşcă, unul dintre ei ar fi murit.

Fidel scoase un mănunchi de chei.

— Hai să te uiţi la pui, acolo e cuşca lor…

— Înainte de asta, spune-mi ceva…

— Da?

— Să laşi un câine să muşte o fată de faţă e comportament dezirabil?

— Ce? spuse Fidel, oprindu-se brusc.

— Să foloseşti câini pentru a sfâşia faţa unei fete care încearcă să fugă de sclavie e un comportament dezirabil sau trebuie pedepsit?

— Ascultă, câinele nu face decât să acţioneze din instinct şi nu poţi să-l învinovăţeşti pentru că…

— Eu nu vorbeam despre câine. Proprietarii. Ar trebui ei pedepsiţi, după părerea ta?

Fidel se uită atent la clientul lui. Poate era totuşi poliţist?

— Păi, dacă a avut loc un astfel de accident, atunci…

— Mă îndoiesc că a fost un accident. După aceea, proprietarul a tăiat gâtul fetei şi i-a aruncat cadavrul în pădure.

Fidel strânse mai tare Mauser-ul.

— Eu nu ştiu nimic despre asta.

— Dar eu ştiu. Numele proprietarului era Hugo Nestor.

— Ascultă, vrei sau nu vrei un câine? întrebă Fidel, ridicând câţiva centimetri ţeava puştii – care până acum fusese îndreptată în jos.

— A cumpărat câinele de la tine. A cumpărat mai mulţi câini de la tine. Pentru că tu vinzi câini care pot fi folosiţi în astfel de scopuri.

— Ce ştii tu despre asta?

— Multe. Timp de 12 ani am stat într-o cuşcă şi am ascultat oameni care îmi spuneau poveşti. Te-ai întrebat vreodată cum e să stai într-o cuşcă?

— Ascultă…

— Poţi încerca acum.

Fidel nu apucă să ridice puşca, pentru că celălalt îl prinse într-o strânsoare de la spate, apăsându-i braţele pe lângă trup atât de strâns că Fidel expiră aerul din plămâni cu un şuierat. Proprietarul canisei abia conştientiză lătratul frenetic, în timp ce era ridicat în aer. Celălalt se lăsă pe spate şi îl aruncă pe Fidel într-un arc de cerc larg peste cap. Dar când Fidel lovi pământul cu gâtul şi umerii, tipul se aruncă în aşa fel, încât ateriză deasupra lui. Fidel încercă să tragă aer în piept, în timp ce se zbătea să se elibereze. Dar se opri brusc când văzu botul unei puşti.

Peste patru minute, Fidel privea lung spatele bărbatului care se îndepărta, părând că merge pe apă în timp ce traversa

mlaştina înceţoşată. Degetele lui Fidel erau încleştate pe gardul de plasă, lângă lacătul cel mare. Era încuiat în cuşca goală. În cuşca vecină, Vânătorul de Fantome stătea întins şi îl privea alene. Bărbatul umpluse bolul din cuşca lui Fidel cu apă şi îi lăsase patru cutii cu mâncare de câini Raw. Şi îi luase mobilul, cheile şi portofelul. Fidel începu să ţipe. Iar diavolii albi îi răspunseră lătrând şi urlând. Dintr-un ţarc construit atât de adânc în pădure că nimeni nu putea să-i vadă sau să-i audă.

Căcat!

Bărbatul plecase. O tăcere stranie se aşternu. O pasăre cârâi. Apoi Fidel auzi cum primii stropi de ploaie lovesc acoperişul de tablă ondulată.

27

Când coborî din lift şi intră în biroul de la Omucideri, luni dimineaţa la 8:08, Simon se gândea la trei lucruri. La faptul că mai devreme Else îşi spălase ochii în baia adiacentă fără să-şi dea seama deloc că Simon o priveşte din dormitor. La faptul că era posibil să-i fi dat prea mult de lucru lui Kari pentru o zi de duminică. Şi la faptul că detesta dispunerea biroului, mai ales de când o prietenă de-a lui Else care era arhitectă îi spusese că era doar un mit că birourile în plan deschis economisesc spaţiu per angajat, că problemele de zgomot impuneau crearea atâtor săli de şedinţă şi zone-tampon, încât câştigul era consumat de cheltuielile suplimentare. Simon se duse la biroul lui Kari.

— Ai venit devreme, spuse el.

O privire destul de înceţoşată se ridică spre el.

— Bună dimineaţa şi ţie, Simon Kefas!

— Mulţumesc. Ai găsit ceva?

Kari se lăsă pe spătarul scaunului. Deşi o vedea cum cască, lui Simon i se păru că detectează o anumită satisfacţie în spatele expresiei ei.

— Mai întâi am căutat o legătură între Iversen şi Farrisen. Nimic. Apoi am căutat condamnările lui Sonny Lofthus şi orice alt suspect potenţial. Lofthus a fost condamnat pentru uciderea unei fete neidentificate, posibil vietnameză, care a murit din cauza unei supradoze de droguri, şi la început poliţia l-a suspectat pe Kalle Farrisen. Dar Lofthus era la închisoare şi pentru altă crimă. Şi anume, uciderea lui Oliver Jovic, traficant de droguri kosovar care a încercat să pătrundă cu forţa pe piaţă şi a fost găsit în Stensparken cu o sticlă de coca-cola pe gât.

Simon făcu o grimasă.

— I-au tăiat gâtul?

— Nu, nu asta am vrut să spun. I-au băgat o sticlă de coca-cola pe gât în jos.

— Pe gât în jos?

— Cu vârful înainte. Aşa e mai uşor. Împinsă în jos până când fundul sticlei apasă pe dinţii din spate.

— De unde ştii…?

— Am văzut fotografiile. Departamentul Droguri a considerat că e un mesaj care să arate concurenţei potenţiale ce se întâmplă dacă vrei să acaparezi mai mult decât te ţin puterile din piaţa de cocaină. Poliţia a declanşat o anchetă, dar n-au

ajuns nicăieri. De fapt, cazul n-a fost abandonat niciodată, dar nu s-a întâmplat mai nimic până când Sonny Lofthus a fost arestat pentru uciderea fetei asiatice şi a mărturisit şi uciderea lui Jovic. Lofthus declară, în transcrierea interogatoriului, că el şi cu Jovic s-au întâlnit în parc ca să regleze o datorie, că el nu avea suficienţi bani şi că Jovic l-a ameninţat cu o armă. Lofthus l-a atacat şi l-a doborât la pământ. Presupun că poliţiei i s-a părut rezonabil, ţinând cont că a fost luptător.

— Hm.

— Ce e interesant e că poliţia a luat o amprentă de pe sticlă.

— Şi?

— Şi nu-i aparţinea lui Lofthus.

Simon dădu din cap.

— Şi cum a explicat asta Lofthus?

— A spus că a găsit sticla goală într-un coş de gunoi din apropiere. Că drogaţii ca el fac asta tot timpul, ca să încaseze garanţia pe sticle.

— Dar?

— Drogaţii nu adună materiale reciclabile. Ar dura prea mult ca să strângă banii pentru doza din ziua aia. Iar raportul afirmă că amprenta era de deget mare şi că fusese luată de pe fundul sticlei.

Simon înţelegea încotro bate Kari, dar nu voia să i-o ia înainte şi să-i strice plăcerea.

— Adică, cine pune degetul mare pe fundul unei sticle din care bea? Pe de altă parte, dacă împingi o sticlă pe gâtul cuiva…

— Şi crezi că poliţia nu s-a gândit la asta la momentul acela?

— Cred că poliţia nu acordă niciodată prioritate crimelor care au ca motivaţie drogurile, spuse Kari dând din umeri. N-au găsit amprenta de deget mare în baza de date. Aşa că, atunci când cineva le oferă o mărturisire într-un caz pe care îl au de mai multă vreme…

— Atunci spun mulţumesc foarte mult, să declarăm cazul rezolvat şi să trecem mai departe?

— Aşa se procedează, nu-i aşa?

Simon oftă. *Se.* Citise în ziare că reputaţia poliţiei în rândul publicului începea să crească după scandalurile din ultimii ani, dar poliţia era doar puţin mai populară decât căile ferate. *Se.* Simon îşi imagină cum Kari mulţumeşte stelelor ei norocoase că era deja pe jumătate plecată din acest birou în plan deschis.

— Deci Sonny Lofthus a fost condamnat pentru două crime, dar în ambele cazuri suspiciunile indică traficanţi de droguri. Vrei să spui că e un ţap ispăşitor de profesie?

— Nu crezi?

— Se poate. Dar tot nu există nimic care să-l lege nici de Farrisen, nici de Agnete Iversen.

— Există o a treia crimă, spuse Kari. Kjersti Morsand.

— Soţia armatorului, zise Simon, deşi gândurile lui se îndreptau acum spre cafea şi cafetieră. E cazul Poliţiei din Buskerud.

— Aşa e. Capul lui Kjersti a fost tăiat cu fierăstrăul. Sonny Lofthus a fost suspectat şi de crima asta.

— Dar asta nu se poate, nu-i aşa? Era la pârnaie când s-a întâmplat.

— Nu, era într-o permisie de o zi. Era în zonă. Chiar au găsit un fir de păr de-al lui la locul faptei.

— Cred că glumeşti, spuse Simon, uitând instantaneu de cafea. Ar fi apărut ceva despre asta în ziare. Urmă a unui criminal notoriu la locul faptei – ce-ar putea fi mai interesant pentru un ziar decât asta?

— Poliţistul din Buskerud care conduce ancheta a preferat să nu facă public acest detaliu, spuse Kari.

— De ce?

— Întreabă-l pe el.

Kari arătă cu degetul, iar Simon observă un bărbat înalt şi lat în umeri care venea spre ei dinspre cafetieră, cu o cană în mână. În ciuda temperaturii ridicate, purta un pulover de lână gros.

— Henrik Westad, spuse bărbatul întinzând mâna. Sunt inspector la Poliţia din Buskerud. Conduc ancheta în cazul Kjersti Morsand.

— L-am rugat pe Henrik să vină aici dimineaţa asta să discutăm puţin, spuse Kari.

— Ai venit tocmai din Drammen, la ora de vârf de dimineaţă? întrebă Simon, scuturând mâna bărbatului. Suntem foarte recunoscători.

— *Înainte* de ora de vârf, spuse Westad. Suntem aici de la 6 şi jumătate. Eu nu credeam că mai sunt prea multe de spus despre ancheta asta, dar colega ta e foarte meticuloasă.

Westad făcu semn din cap spre Kari şi se aşeză pe scaunul

din faţa ei.

— Dar de ce nu ai anunţat că ai găsit un fir de păr al unui criminal condamnat la locul faptei? spuse Simon, privind invidios spre cana pe care Westad o ducea la gură. E ca şi cum ai spune că ai rezolvat cazul. De obicei poliţia nu ascunde veştile bune.

— E adevărat, răspunse Westad. Mai ales atunci când cel căruia îi aparţinea firul de păr a mărturisit crima de la primul interogatoriu.

— Deci ce s-a întâmplat?

— Leif s-a întâmplat.

— Cine e Leif?

Westad dădu încet din cap.

— Aş fi putut să dau un comunicat de presă cu ce obţinusem de la primul interogatoriu, dar ceva nu se lega. Ceva referitor la… atitudinea suspectului. Aşa că am aşteptat. Iar a doua oară când l-am interogat şi-a retras mărturisirea şi a susţinut că are un alibi. Un tip pe nume Leif care are un Volvo albastru cu un abţibild cu „I Drammen”, despre care Lofthus, din cine ştie ce motiv, credea că are probleme cu inima. Aşa că am verificat la reprezentanţele Volvo din Drammen şi la Secţia de Cardiologie a Spitalului Central din Buskerud.

— Da?

— Leif Krognæss, de 53 de ani. Locuieşte în Konnerud, în Drammen, şi l-a recunoscut imediat pe suspect din fotografia pe care i-am arătat-o. Îl văzuse în refugiul de pe vechea şosea care merge în paralel cu Drammensveien. Ştii, una dintre zonele alea cu bănci şi mese pentru picnic, unde poţi să te bucuri de aer. Leif Krognæss ieşise să se plimbe puţin cu maşina la soare, dar trăsese pe dreapta şi a stat în refugiu mai multe ore, pentru că se simţea neobişnuit de epuizat. Nu cred că drumul e foarte popular printre şoferi, îl preferă pe cel nou, plus că e un iaz cu musculiţe. În fine, în ziua aceea la altă masă de picnic stăteau doi bărbaţi. Au stat pur şi simplu acolo, fără să-şi spună nimic ore în şir, ca şi cum ar fi aşteptat ceva. Apoi unul din ei s-a uitat la ceas şi a spus că era timpul să plece. Când au trecut pe lângă masa lui Krognæss, celălalt bărbat s-a aplecat, l-a întrebat cum îl cheamă şi apoi i-a spus să se ducă la doctor, pentru că avea ceva la inimă. Apoi primul l-a tras pe al doilea de acolo; Krognæss s-a gândit că era un pacient al unui spital de psihiatrie scos la plimbare. Cei doi au plecat cu maşina.

— Dar Krognæss nu putea să uite acel episod, spuse Kari. Aşa că s-a dus la doctorul lui, care a descoperit că într-adevăr are probleme cu inima şi l-a internat imediat. De asta Leif Krognæss şi-l aminteşte pe bărbatul cu care s-a întâlnit doar în treacăt într-un refugiu de pe vechea şosea de lângă râul Drammen.

Râul Drammen, se gândi Simon.

— Da, spuse Westad. Leif Krognæss a spus că tipul i-a salvat viaţa. Dar nu despre asta e vorba. E vorba că raportul legistului afirmă că acea fată, Kjersti Morsand, a fost ucisă exact în timp ce ei stăteau în refugiu.

Simon dădu din cap.

— Şi firul de păr? întrebă el. N-ai încercat să afli cum ar fi putut să ajungă la locul faptei?

— Cum am spus, suspectul are un alibi, dădu din umeri Westad.

Simon îşi dădea seama că Westad încă nu rostise numele băiatului. Îşi drese vocea.

— S-ar părea că firul de păr a fost plantat. Iar dacă Sonny Lofthus a primit permisia de o zi ca să pară că el a comis crima, atunci unul dintre gardienii de la Staten trebuie să fie implicat. De asta a fost muşamalizat totul?

Henrik Westad îşi împinse cana pe biroul lui Kari; poate că gustul cafelei nu i se mai părea atrăgător.

— Mi s-a spus să o muşamalizez, răspunse el. Cineva de sus i-a explicat clar şefului meu să lăsăm totul aşa cum e, până când o să reuşească să se mai uite o dată la caz.

— Vor să verifice de două ori faptele înainte ca scandalul să devină public, spuse Kari.

— Să sperăm că e doar atât, zise Simon încet. Şi atunci, de ce vorbeşti cu noi dacă ţi s-a spus să păstrezi tăcerea, Westad?

Westad dădu iar din umeri.

— E greu să fii singurul care ştie. Şi când Kari mi-a spus că lucrează cu Simon Kefas… Ei, oamenii spun că eşti integru.

— Dar ştii că ăsta e doar un sinonim pentru scandalagiu, nu-i aşa? întrebă Simon privindu-l pe Westad.

— Da, spuse el. Eu nu-mi doresc scandal. Vreau doar să nu fiu singurul care ştie.

— Pentru că aşa e mai sigur?

Westad dădu din umeri a treia oară. Când stătea aşezat, nu mai părea atât de înalt şi lat în umeri. Şi, în ciuda puloverului,

părea să-i fie frig.

În sala de şedinţe dreptunghiulară era o linişte desăvârşită.

Atenţia lui Hugo Nestor era aţintită asupra scaunului din capul mesei.

Scaunul înalt, din piele de bizon alb, era întors cu spătarul spre ei.

Bărbatul din scaun voia o explicaţie.

Nestor ridică privirea spre tabloul de pe peretele de deasupra scaunului. Înfăţişa o crucificare grotescă, sângeroasă şi excesivă, cu detalii minuţioase. Bărbatul de pe crucifix avea două coarne pe frunte şi ochi roşii, aprinşi. Cu excepţia acelor detalii, asemănarea era evidentă. Se zvonea că artistul pictase tabloul după ce bărbatul din scaunul înalt îi tăiase două degete, pentru că îi datora bani. Partea despre degete era adevărată, Nestor asistase chiar el. Zvonurile mai spuneau că, la doar 12 ore după ce artistul expusese tabloul în galeria lui, bărbatul din scaun îl scosese de acolo. Şi scosese şi ficatul artistului. Acest zvon nu era adevărat. Durase opt ore, şi îi scoseseră splina.

În privinţa pieii de bizon, Nestor nu putea nici să confirme, nici să nege povestea că bărbatul din scaun plătise 13.500 de dolari ca să vâneze şi să ucidă un bizon alb, cel mai sacru animal al indienilor Lakota Sioux, că trăsese în el cu arbaleta, iar când animalul refuzase să moară şi după ce îi trăsese două săgeţi în inimă, bărbatul din scaun încălecase animalul de jumătate de tonă şi îi frânsese gâtul cu muşchii coapsei. Dar Nestor nu vedea niciun motiv să se îndoiască de această poveste. Diferenţa de greutate dintre animal şi bărbat era minimă.

Hugo Nestor îşi mută ochii de la tablou. În afară de el, în cameră mai erau trei oameni şi bărbatul din scaunul din piele de bizon. Nestor îşi roti umerii, simţind cum cămaşa i se lipeşte de spate, sub haina de la costum. Nestor transpira rareori. Nu doar pentru că evita soarele, lâna de proastă calitate, gimnastica, sexul şi alte eforturi fizice, ci pentru că – potrivit doctorului său – termostatul lui corporal avea un defect care-l împiedica să transpire asemenea celorlalţi. Astfel, chiar şi atunci când făcea efort, nu transpira niciodată, dar risca să se supraîncălzească. Era o predispoziţie genetică, una care demonstra ceea ce el ştiuse dintotdeauna: că presupuşii lui părinţi nu erau părinţii lui adevăraţi, că visele că stă într-un leagăn dintr-un loc care

semăna cu fotografiile cu Kiev-ul anilor ’70 pe care le văzuse el nu erau doar vise, erau cele mai timpurii amintiri ale copilăriei lui.

Însă acum transpira. Chiar dacă aducea veşti bune, transpira.

Bărbatul din scaun nu se înfuriase. Nu spumegase din cauza banilor şi a drogurilor furate din biroul lui Kalle Farrisen. Nu ţipase cum e posibil ca Sylvester să dispară. Şi nu mugise de ce naiba nu-l găsiseră încă pe acel băiat Lofthus. Deşi toţi ştiau care e miza. Existau patru scenarii şi trei erau rele. Scenariu rău numărul unu: Sonny i-a ucis pe Agnete Iversen, Kalle şi Sylvester şi avea să continue să-i ucidă pe toţi cei care lucraseră cu ei. Scenariu rău numărul doi: Sonny e arestat, mărturiseşte şi dezvăluie numele adevăraţilor ucigaşi din crimele pentru care fusese închis. Scenariu rău numărul trei: în absenţa mărturisirii băiatului, Yngve Morsand e arestat pentru uciderea soţiei lui, nu rezistă presiunii şi spune poliţiei ce s-a întâmplat în realitate.

Atunci când Morsand venise prima oară la ei, spunând că vrea ca necredincioasa lui soţie să fie ucisă, Nestor înţelesese din asta că voia să angajeze un asasin profesionist. Dar Morsand insistase să aibă plăcerea de a o ucide el însuşi pe soţia lui, voia doar ca ei să aranjeze ca vina să cadă asupra altcuiva, dat fiind că el, ca soţ încornorat, avea să devină automat principalul suspect al poliţiei. Şi totul e de vânzare dacă preţul e bun. În acest caz, trei milioane de coroane. Un tarif rezonabil pentru o condamnare pe viaţă, susţinuse Nestor, iar Morsand fusese de acord. După aceea, când Morsand explicase cum voia s-o lege pe curva aia necredincioasă, să-i lipească fierăstrăul de frunte şi s-o privească în ochi în timp ce îi retează capul, Nestor simţise că i se ridică părul de pe ceafă, dintr-un amestec de oroare şi entuziasm. Aranjaseră totul cu Arild Franck: permisia de o zi a băiatului, amplasarea lui geografică, şi-l trimiseseră acolo cu unul dintre gardienii de încredere ai lui Franck, corupt şi bine plătit, un sihastru din Kaupang atras de femei supraponderale care îşi cheltuia banii pe cocaină, achitarea datoriilor şi prostituate atât de grase şi urâte, încât ai fi crezut că banii călătoresc în cealaltă direcţie.

Al patrulea scenariu, singurul bun, era foarte simplu: găsirea şi uciderea băiatului. Nu putea fi ceva complicat. Ar fi trebuit să fie gata de mult.

Şi totuşi, bărbatul vorbea calm, cu vocea lui gravă şi

murmurată. Vocea aceasta era cea care îl făcea pe Nestor să transpire. Din scaunul înalt şi alb, vocea îi ceruse lui Nestor o explicaţie. Asta era tot. O explicaţie. Nestor îşi drese vocea, sperând ca tonul ei să nu-i trădeze groaza, întotdeauna prezentă când se afla în aceeaşi cameră cu şeful lui.

— Ne-am întors acolo să-l căutăm pe Sylvester. N-am găsit decât un fotoliu gol, cu o gaură de glonţ în spătar. Am verificat la omul nostru de la centrul de operaţiuni Telenor, dar nicio staţie radio de-a lor n-a captat semnalul mobilului lui Sylvester începând de seara trecută. Asta înseamnă fie că Lofthus i-a distrus telefonul, fie că telefonul se află undeva unde nu e semnal. În orice caz, cred că există riscul ca Sylvester să nu mai fie în viaţă.

Scaunul din capul mesei se întoarse încet şi bărbatul se arătă privirii. Trupul umflat, muşchii care forţau toate cusăturile costumului, fruntea înaltă, mustaţa de modă veche, sprâncenele dese de deasupra unei priviri înşelător de somnoroase.

Hugo Nestor încercă să se uite în ochii lui. Nestor omorâse femei, bărbaţi şi copii, îi privise în ochi în timp ce făcea asta, fără să clipească măcar. Dimpotrivă, îi studiase, încercând să vadă acel lucru – frica de moarte, certitudinea referitoare la ceea ce urma să se întâmple, orice înţelegere pe care muribunzii ar fi putut s-o obţină în pragul vieţii de apoi. Ca fata aia belarusă, căreia îi tăiase gâtul pentru că ceilalţi nu voiau. Privise fix în ochii ei rugători. Fusese ca şi cum s-ar fi excitat cu ajutorul unui amestec dintre sentimentele lui, furia lui faţă de ceilalţi şi capitularea şi slăbiciunea femeii. Excitat pentru că era palpitant să ţină un cuţit în mână şi să decidă dacă – de fapt, când – avea să înfăptuiască actul care punea capăt vieţii. Putea să-i prelungească viaţa cu o secundă, apoi cu încă o secundă. Şi încă una. Sau nu. Depindea numai de el. Şi Nestor îşi dăduse seama că asta îl apropia cel mai mult de acel extaz sexual de care vorbeau oamenii, o împreunare pe care el o asocia doar cu un uşor disconfort şi o încercare stânjenitoare de a părea o persoană aşa-zis normală. Citise undeva că un individ dintr-o sută e asexual. Asta făcea din el o excepţie. Dar nu-l făcea anormal. Dimpotrivă, se putea concentra asupra a ceea ce conta cu adevărat, să-şi clădească viaţa şi reputaţia, să se bucure de respectul şi frica celorlalţi fără perturbările şi pierderea de energie datorate dependenţei de sex căreia îi erau

supuşi ceilalţi oameni. Asta trebuia să fie ceva raţional şi – în consecinţă – normal. Era o persoană normală care nu se temea de moarte, mai degrabă era curios faţă de ea. Şi, în plus, avea veşti bune pentru şef. Dar Nestor reuşi să susţină privirea şefului său doar timp de cinci secunde, după care întoarse ochii. Pentru că ceea ce văzuse în ea era mai rece şi mai gol decât moartea şi distrugerea. Era pierzania. Promisiunea că aveai un suflet şi că acesta avea să-ţi fie luat.

— Dar avem un pont unde ar putea fi băiatul, spuse Nestor.

Bărbatul cel solid ridică dintr-una din sprâncenele lui distinctive.

— De la cine?

— Coco. Un traficant de droguri care a stat de curând la Centrul Ila.

— Dementul cu pumnal, nu?

Nestor nu reuşise niciodată să-şi dea seama cum anume obţinea informaţii şeful lui. Nu era văzut niciodată pe stradă. Nestor nu cunoscuse pe nimeni care să susţină că vorbise cu el, cu atât mai puţin să-l vadă. Şi totuşi, şeful lui ştia totul, şi aşa fusese dintotdeauna. Pe vremea cârtiţei, asta nu fusese ceva surprinzător, atunci şeful lui avusese practic acces la tot ce făcea poliţia. Dar după ce îl omorâseră pe Ab Lofthus, când acesta fusese pe punctul de a o demasca, activitatea cârtiţei păruse să înceteze. Asta se întâmplase în urmă cu aproape 15 ani deja, iar Nestor acceptase faptul că era posibil să nu afle niciodată identitatea cârtiţei.

— Coco vorbea de un tânăr de la Ila care avea atâţia bani că a plătit datoria colegului de cameră, spuse Nestor pe un ton exersat cu grijă, folosind un „r” despre care el credea că e caracteristic slavilor de est. 12 mii de coroane, bani lichizi.

— Nimeni de la Ila nu plăteşte datoriile altor drogaţi, spuse Wolf, un bărbat mai în vârstă care se ocupa de traficul de fete.

— Exact, zise Nestor. Însă tânărul ăsta a făcut-o – chiar dacă colegul lui de cameră l-a acuzat că i-a furat nişte cercei. Aşa că m-am gândit…

— Te-ai gândit la banii din seiful lui Kalle? întrebă bărbatul cel solid. Şi la bijuteriile furate de la Iversen, nu?

— Da. Aşa că m-am dus la Coco şi i-am arătat o fotografie cu tipul. Şi el a confirmat că e el, Sonny Lofthus. Ştiu şi numărul camerei. 323. Acum întrebarea e cum să-l…

Nestor îşi împreună vârfurile degetelor şi plescăi din buze ca şi cum ar fi savurat gustul sinonimelor pentru „omorâm”.

— N-o să putem intra, spuse Wolf. Cel puţin nu fără să fim observaţi. Poarta e încuiată, există oameni la recepţie şi camere de supraveghere peste tot.

— Am putea să folosim un rezident pentru îndeplinirea misiunii, propuse Voss.

Voss era fostul şef al unei companii de securitate, concediat după ce se implicase în importul şi vânzarea de steroizi anabolizanţi.

— N-o să lăsăm asta în seama unui drogat, spuse Wolf. Nu doar că Lofthus a scăpat de oamenii noştri – presupus competenţi –, dar pare să fi şi omorât pe unul dintre ei.

— Atunci ce facem? întrebă Nestor. Stăm şi-l aşteptăm în faţa centrului? Plasăm un lunetist în clădirea de vizavi? Dăm foc la centru şi blocăm ieşirile?

— Nu e momentul pentru glume, Hugo, spuse Voss.

— Ar trebui să ştii că eu nu glumesc niciodată.

Nestor simţi cum se înfierbântă. Înfierbântat, dar nu transpirat.

— Dacă nu-l prindem înaintea poliţiei… continuă el.

— Bună idee.

Cele două cuvinte fuseseră rostite atât de încet că abia puteau fi auzite. Totuşi, ele răsunară ca un tunet în încăpere.

Se aşternu tăcerea.

— Ce anume? întrebă Nestor în cele din urmă.

— Să nu-l luăm înaintea poliţiei, spuse bărbatul cel solid.

Nestor privi în jur, ca să se asigure că nu e singurul care nu înţelege, apoi întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus, şopti bărbatul solid, zâmbind scurt şi îndreptându-şi privirea spre singura persoană din încăpere care păstrase tăcerea până atunci.

— Tu ştii ce vreau să spun, nu-i aşa?

— Ştiu, răspunse bărbatul. Băiatul ajunge iar la închisoarea Staten. Poate că se sinucide – exact ca tatăl lui?

— Bun.

— O să dau poliţiei un pont cu locul în care îl pot găsi pe băiat, spuse bărbatul, ridicând bărbia şi dezlipindu-şi pielea gâtului de gulerul cămăşii uniformei verzi.

— Nu e necesar, spuse bărbatul cel solid. Mă ocup eu de poliţie.

— Da? făcu Arild Franck, părând surprins.

Bărbatul cel solid se întoarse şi se adresă întregii mese.

— Dar martorul din Drammen?

— E în spital, la Cardiologie, auzi Hugo Nestor că spune cineva, în timp ce el se holba la tablou.

— Şi ce facem în privinţa asta?

Nestor continuă să privească.

— Ceea ce trebuie, răspunse vocea de bas.

Nestor se holbă la Geamănul atârnat de crucifix.

Atârnat.

Martha stătea în pod.

Se holba la grindă.

Le spusese colegilor ei că vrea să verifice dacă arhivarea fusese bine făcută. Cu siguranţă era, nu-i păsa de asta. Nu-i păsa de nimic zilele astea. Se gândea tot timpul la el, la Stig, şi era pe cât de banal, pe atât de tragic. Era îndrăgostită. Crezuse întotdeauna că nu are capacitatea de a avea emoţii puternice. Mai avusese pasiuni, evident, o grămadă, dar niciodată aşa. Celelalte dăţi se simţise înfiorată, fusese un joc excitant cu senzaţii intense şi obraji îmbujoraţi. Dar asta era… o boală. Ceva îi invadase trupul şi îi controla fiecare gând şi fiecare acţiune. Era copleşită de dragoste. Copleşită de o boală sau de o soartă crudă. Expresia se potrivea bine. Era ceva excesiv. Ceva nedorit. O sfâşia în bucăţi.

Femeia care se spânzurase aici, în pod – oare fusese asemenea ei? Oare şi ea se îndrăgostise de un bărbat despre care ştia, în adâncul inimii ei, că nu e cel potrivit? Fusese şi ea atât de orbită de dragoste că începuse să dezbată în sinea ei ce e corect şi ce nu, încercând să croiască o nouă moralitate compatibilă cu această boală minunată? Sau – asemenea Marthei – îşi dăduse seama doar după ce se afundase prea mult? În timpul micului dejun, Martha revenise în camera 323. Verificase din nou tenişii. Miroseau a detergent. Cine spală tălpile unei perechi de tenişi practic nou-nouţi, dacă nu are nimic de ascuns? Şi de ce faptul că urcase în pod o umplea cu o asemenea disperare? Doamne, nici măcar nu-l dorea.

Martha privea fix grinda.

Dar ea n-avea să facă ceea ce făcuse femeia moartă; să-l reclame. Nu putea. Trebuia să existe un motiv, ceva ce ea nu ştia. El nu era aşa. Martha auzise în profesia ei atât de multe minciuni, pretexte şi versiuni ale realităţii că până la urmă nu mai credea despre nimeni că e cine pretinde că e. Însă ştia un lucru: Stig nu era un ucigaş cu sânge-rece.

Ştia asta, pentru că era îndrăgostită.

Martha îşi îngropă faţa în palme. Simţi cum se adună lacrimile. Rămase aşa, tremurând în tăcere. El voise s-o sărute. Şi ea voise să-l sărute. *Încă* voia să-l sărute. Aici, acum, pentru totdeauna! Să se piardă în acest ocean imens, minunat şi cald al emoţiilor. Să ia drogul, să se predea, să apese pistonul, să simtă extazul, să fie recunoscătoare şi condamnată.

Auzi un plânset şi simţi cum i se ridică părul de pe braţ. Scâncetul blând al unui bebeluş.

Ar fi vrut să închidă staţia de emisie-recepţie, dar n-o făcu. Plânsetul părea diferit de data asta. Ca şi cum copilul s-ar fi temut şi ar fi strigat după ea. Dar era acelaşi copil, întotdeauna acelaşi copil. Copilul ei. Copilul pierdut. Prins în vacuum, în nimicnicie, încercând să găsească drumul către casă. Şi nimeni nu putea şi nu voia să-l ajute. Nimeni nu îndrăznea. Pentru că ei nu ştiau ce era, iar oamenii se tem de necunoscut. Martha ascultă plânsetul care creştea în înălţime şi intensitate. Apoi auzi un pârâit puternic şi o voce isterică:

— Martha! Martha! Vino aici…

Martha încremeni. Cine era?

— Martha! Fac razie! Sunt înarmaţi! Pentru numele lui Dumnezeu, unde eşti?

Martha luă staţia şi apăsă butonul pentru vorbit.

— Ce se întâmplă, Maria? întrebă ea, după care dădu drumul butonului.

— Sunt îmbrăcaţi în negru şi au măşti, au scuturi şi arme şi sunt foarte mulţi! Trebuie să vii la parter!

Martha se ridică şi alergă la uşă. Auzea tropăitul picioarelor ei pe trepte. Izbi de perete uşa care dădea în coridorul de la etajul unu. Văzu un bărbat îmbrăcat în negru care se întorcea şi îndrepta o carabină sau poate un pistol-mitralieră spre ea. Văzu alţi trei în faţa uşii camerei 323. Doi dintre ei legănau între ei un berbece.

— Ce… începu Martha.

Dar se întrerupse atunci când bărbatul cu pistol-mitralieră se opri în faţa ei şi duse un deget la ceea ce ea presupunea că sunt buzele lui, sub masca neagră. Martha înţepeni pentru o secundă, după care îşi dădu seama că singurul lucru care o oprea era arma lui idioată.

— Vreau să văd imediat un mandat de percheziţie! N-aveţi niciun drept să...

Berbecele izbi uşa sub clanţă cu un bubuit puternic. Al treilea bărbat întredeschise uşa şi aruncă înăuntru ceva ce părea a fi două grenade de mână. Apoi cei trei se întoarseră şi îşi acoperiră urechile. Dumnezeule, oare...? Străfulgerarea luminoasă din cadrul uşii fu atât de strălucitoare, încât siluetele tuturor celor trei poliţişti aruncară umbre pe coridorul deja bine luminat, iar explozia fu atât de puternică, încât urechile Marthei începură să ţiuie. Apoi poliţiştii se năpustiră în cameră.

— Dă-te înapoi, domnişoară!

Cuvintele poliţistului din faţa ei se auzeau înăbuşit. Poliţistul părea să ţipe. Martha se uită la el. Ca şi ceilalţi, purta uniformă neagră a unităţii Delta şi vestă antiglonţ. Apoi Martha se retrase cu spatele spre uşă şi ieşi pe casa scărilor. Se sprijini de perete şi căută în buzunare. Cartea de vizită era încă în buzunarul gecii, ca şi cum în tot acest timp ar fi ştiut că într-o zi o să aibă nevoie de ea. Sună la numărul de sub nume.

— Da?

Vocea e un aparat de măsurare a temperaturii ciudat de precis. Vocea lui Simon Kefas părea obosită şi stresată, dar îi lipsea însufleţirea pe care i-ar fi dat-o o razie, o arestare importantă. Din acustică, Martha mai deduse că acesta nu era pe strada din faţa Centrului Ila sau în vreuna din camerele lui, ci într-un spaţiu mare, înconjurat de alţi oameni.

— Sunt aici, spuse ea. Aruncă grenade.

— Despre ce vorbeşti?

— Sunt Martha Lian de la Centrul Ila. A venit o unitate de reacţie rapidă. Fac o razie.

În pauza care urmă, Martha auzi în fundal o voce care anunţa ceva, un nume, un apel ca un doctor să meargă în salonul post-operator. Inspectorul-şef era într-un spital.

— Vin imediat, spuse el.

Martha puse capăt convorbirii, deschise uşa şi se întoarse pe coridor. Auzea pârâitul şi zgomotul de fond al staţiilor radio ale

poliţiei.

Poliţistul îndreptă arma spre ea.

— Hei, ce ţi-am spus eu?! întrebă el.

— Îl scoatem afară acum, se auzi o voce metalică la staţia lui.

— N-ai decât să mă împuşti dacă trebuie, dar eu sunt şefa aici şi încă nu mi-aţi arătat niciun mandat de percheziţie, declară Martha, trecând pe lângă el.

Apoi îi văzu cum ies din camera 323. El era încătuşat, condus de doi poliţişti. Era aproape gol, avea doar o pereche de chiloţi albi, puţin prea mari, şi părea straniu de vulnerabil. În ciuda trunchiului musculos, părea slab, scofâlcit, terminat. Dintr-o ureche i se scurgea o dâră de sânge.

El ridică privirea şi se uită în ochii ei.

Apoi cei trei trecură pe lângă ea şi dispărură.

Se terminase.

Martha oftă uşurată.

După ce bătu la uşă de două ori, Betty scoase cheia universală şi intră în apartament. Ca de obicei, făcu asta pe îndelete, astfel ca, şi în cazul în care clientul era în camera lui, să aibă timp să evite o situaţie potenţial stânjenitoare. Asta era regula Hotelului Plaza: personalul nu trebuia să vadă sau să audă ceea ce nu trebuia văzut sau auzit. Dar nu şi regula lui Betty. Dimpotrivă. Mama ei spusese dintotdeauna că într-o zi Betty avea să dea de necaz din cauza curiozităţii ei. Şi, da, aşa se şi întâmplase, de mai multe ori. Dar ca recepţioneră, curiozitatea o şi ajutase; nimeni altcineva din hotel nu-i mirosea pe escroci mai bine ca Betty. Demascarea celor care aveau de gând să stea şi să mănânce la hotel fără intenţia de a achita nota de plată aproape că devenise marca ei distinctivă. Şi adesea era plină de iniţiativă; Betty nu-şi ascunsese niciodată ambiţiile. La ultima evaluare anuală, şeful ei o lăudase că e vigilentă, dar discretă şi că punea mereu pe primul loc interesele hotelului. Spusese că Betty putea să ajungă departe, pentru cineva asemenea ei să lucreze la recepţie era doar o etapă. Apartamentul era unul dintre cele mai mari din hotel, cu vedere panoramică asupra Oslo-ului. Avea un bar, o chicinetă şi baie, iar dormitorul separat avea o baie a lui. Betty auzi duşul mergând în baia dormitorului.

Potrivit registrului cu clienţi, numele acestuia era Fidel Lae şi,

în mod evident, banii nu erau o problemă. Costumul pe care i-l aducea ea era făcut de Tiger şi fusese cumpărat în dimineaţa aceea de pe Bogstadveien, trimis prin serviciul lor expres la croitor pentru a fi modificat şi apoi livrat la hotel cu un taxi. Vara, hotelul folosea de obicei un băiat de serviciu pentru a trimite diverse articole în camere, dar vara aceasta fusese atât de liniştită încât recepţionerii făceau asta ei înşişi. Betty se oferise imediat. Nu pentru că ar fi avut vreun motiv de suspiciune. Atunci când ea îl cazase, clientul plătise în avans două nopţi, iar escrocii *nu* făceau asta. Însă clientul avea ceva ce nu părea în ordine. Nu arăta a om care ia un apartament de la ultimul etaj. Mai degrabă a om care doarme sub cerul liber sau stă într-un hostel pentru excursionişti. Părea complet lipsit de experienţă şi se concentrase foarte tare când completase formularul, ca şi cum n-ar mai fi stat niciodată la hotel, dar citise despre asta teoretic şi acum voia să facă totul cum trebuie. Plus că plătise cu bani lichizi.

Betty deschise şifonierul şi văzu că acolo erau deja o cravată şi două cămăşi noi, tot de la Tiger, probabil cumpărate din acelaşi magazin. Pe jos era o pereche de ciorapi negri noi. Pe talpa lor scria „Vass”. Betty atârnă costumul lângă o valiză lungă de pânză, cu rotile. Era aproape la fel de înaltă ca ea; Betty mai văzuse astfel de valize, erau folosite pentru transportarea snow-boardurilor şi surf-boardurilor. Se simţi ispitită să o deschidă, dar în loc de asta o împunse cu degetul. Stofa cedă. Era goală sau cel puţin înăuntru nu era un snow-board. Lângă valiză era singurul articol din dulap care nu părea nou, o geantă sport roşie pe care scria *Clubul de Lupte Libere Oslo.*

Betty închise uşile dulapului, se duse la uşa deschisă a dormitorului şi strigă spre baie:

— Domnule Lae! Scuzaţi-mă, Domnule Lae!

Auzi cum apa se opreşte, iar peste puţin timp apăru un bărbat cu părul ud dat pe spate şi faţa plină de spumă de ras.

— Am pus costumul în şifonier. Mi s-a spus să iau o scrisoare care trebuie timbrată şi pusă la poştă?

— A, da. Mulţumesc foarte mult. Poţi să aştepţi o clipă?

Betty se duse la fereastra sufrageriei şi contemplă priveliştea dinspre Operă şi Fiordul Oslo. Noile clădiri turn se înălţau aproape unele de celelalte, asemenea şipcilor unui gard.

Ekebergåsen. Clădirea Poştei. Primăria. Căile ferate care veneau din toată ţara şi se uneau într-un ghem de nervi sub ea, la Gara Centrală din Oslo. Betty observă permisul de conducere de pe biroul mare. Nu era al lui Lae. Lângă el era o pereche de foarfeci şi o fotografie de paşaport a lui Lae, cu ochelarii mari şi pătraţi cu rame negre pe care îi purtase atunci când se cazase. Pe birou se mai găseau două serviete identice, evident noi. De sub capacul uneia dintre ele ieşea colţul unei pungi de plastic. Betty privi lung. Plastic mat, dar transparent. Cu urme de ceva alb înăuntru.

Făcu doi paşi în spate, ca să poată vedea în dormitor. Uşa băii era deschisă şi Betty văzu spatele clientului la oglindă. Avea un prosop legat în jurul taliei şi se bărbierea foarte concentrat. Asta însemna că Betty avea doar un scurt interval la dispoziţie.

Încercă să deschidă servieta cu punga de plastic. Era încuiată.

Se uită la lacătul cu cifru. Rotiţele mici de metal arătau 0999. Se uită la cealaltă servietă. 1999. Oare cele două serviete aveau acelaşi cifru? Caz în care acesta părea a fi 1999. Un an. Anul naşterii cuiva, probabil. Sau cântecul lui Prince. Caz în care servieta nu era încuiată.

Auzi cum clientul dă drumul la robinetul din baie. Acum îşi clătea faţa cu apă. Betty ştia că n-ar trebui să facă asta.

Ridică puţin capacul celei de-a doua serviete. Şi icni.

Servieta era plină cu teancuri de bani.

Apoi auzi paşi venind dinspre baie şi închise rapid capacul, făcu trei paşi energici şi se opri la uşa coridorului, cu inima bubuind.

Clientul ieşi din dormitor şi o privi zâmbind. Dar ceva se schimbase la el. Poate doar faptul că nu mai purta ochelari. Sau bucăţica de şerveţel însângerată de deasupra unui ochi. În clipa aceea, Betty îşi dădu seama ce era diferit. Îşi răsese sprâncenele, asta era. Cine Dumnezeu îşi *rade* sprâncenele? În afară de Bob Geldof din *The Wall,* bineînţeles. Dar el era nebun. Sau se prefăcea că e nebun. Era oare dement bărbatul din faţa ei? Nu, oamenii nebuni nu au serviete pline cu bani, doar *cred* că au.

Bărbatul deschise sertarul biroului, scoase un plic maro şi i-l dădu lui Betty.

— Poţi să-l trimiţi cu poşta de azi, te rog?

— Sunt sigură că e posibil, spuse ea, sperând ca el să nu-i

sesizeze agitaţia.

— Mulţumesc foarte mult, Betty.

Betty clipi de două ori. Bineînţeles – numele ei era pe ecusonul hotelului.

— O zi frumoasă, domnule Lae, zâmbi ea, apucând clanţa uşii.

— Stai, Betty…

Ea simţi cum îi îngheaţă zâmbetul. Îl văzuse că deschide servieta, era pe punctul de a…

— Poate că… pentru astfel de servicii se obişnuieşte un bacşiş?

— Nicidecum, domnule Lae, răspunse ea oftând uşurată.

Abia când ajunse în lift, Betty îşi dădu seama că transpiră abundent. De ce nu reuşea niciodată să-şi înfrâneze curiozitatea? Şi nici nu avea cum să spună altcuiva că scormonise printre bunurile unui client. Oricum, de când era ilegal să ţii bani într-o servietă? Mai ales dacă lucrai la poliţie. Pentru că asta scria pe faţa plicului maro. *Sediul Central al Poliţiei, Grønlandsleiret nr. 44. În atenţia lui Simon Kefas.*

Simon Kefas stătea în camera 323 şi privea în jur.

— Deci Delta a făcut o razie în camera asta? întrebă el. Şi l-a luat pe tipul de pe patul de jos? Johnny – cum îl chema?

— Puma, spuse Martha. Am sunat pentru că m-am gândit că dumneata…

— Nu, eu n-am nimic de-a face cu asta. Cine e colegul de cameră al lui Johnny?

— Îşi spune Stig Berger.

— Hm. Şi unde e acum?

— Nu ştiu. Nu ştie nimeni. Poliţia i-a întrebat pe toţi cei de aici. Ascultă, aş vrea să ştiu cine a ordonat razia, dacă n-ai făcut-o dumneata.

— Nu ştiu, spuse Simon deschizând dulapul. Doar Comisarul poate să autorizeze folosirea unităţii Delta, întreabă acolo. Astea sunt hainele lui Stig Berger?

— Din câte ştiu eu.

Simon avu intuiţia că ea minte, că ştie că sunt ale lui. Luă tenişii albaştri de pe fundul dulapului. Mărimea 8½. Îi puse la loc, închise dulapul şi zări fotografia de pe peretele de lângă dulap. Dacă mai avea vreo îndoială, acum aceasta se evaporă.

— Îl cheamă Sonny Lofthus, spuse Simon.

— Ce?

— Celălalt rezident. Îl cheamă Sonny şi asta e o fotografie cu tatăl lui, Ab Lofthus. Tatăl lui a fost poliţist. Fiul lui a devenit ucigaş. Până acum a omorât şase oameni. Eşti liberă să te plângi Comisarului, dar cred că se poate afirma fără niciun risc că prezenţa unităţii Delta a fost justificată.

Simon văzu cum faţa ei devine rigidă şi pupilele se contractă ca şi cum ar fi fost prea multă lumină. Personalul de aici văzuse destule, dar tot era un şoc să afle că oferiseră adăpost unui criminal în masă.

Simon se lăsă pe vine, sub patul suprapus era ceva. Scoase obiectul afară.

— Ce e? întrebă Martha.

— O grenadă paralizantă, spuse el ridicând obiectul măsliniu care semăna cu manşonul de cauciuc al unui ghidon de bicicletă. Produce o strălucire luminoasă puternică şi un bubuit de aproximativ 170 de decibeli. Nu e periculoasă, dar îi lasă pe oameni atât de orbi, surzi, ameţiţi şi dezorientaţi timp de câteva secunde, încât Delta are timp să facă ce are de făcut. Dar ăsteia nu i-au scos cuiul, aşa că nu s-a declanşat. Asta e, oamenii mai fac greşeli sub presiune. Nu eşti de acord?

Simon privi spre tenişi, apoi ridică ochii spre ea. Dar când Martha se uită la el, privirea ei era fermă şi stabilă. Simon nu văzu nimic în ochii ei.

— Trebuie să mă întorc la spital, spuse. Mă suni dacă el o să se întoarcă?

— Te simţi bine?

— Probabil că nu, spuse Simon. Dar pacientul e soţia mea. Orbeşte.

Simon îşi privi mâinile şi se simţi tentat să adauge: *ca şi mine.*

28

Lui Hugo Nestor îi plăcea la nebunie Vermont-ul. Era una dintre puţinele combinaţii de restaurant-bar-club de noapte care chiar reuşise în toate cele trei domenii. Clientela era constituită din cei bogaţi şi frumoşi, cei nefrumoşi dar bogaţi, cei nebogaţi dar frumoşi, un eşantion de celebrităţi, finanţişti de oarecare succes şi oameni care lucrau noaptea în domeniul show-business-ului şi vieţii de noapte. Plus infractori de succes. La Vermont, în anii ’90, Banda Tveita şi oameni implicaţi în spălarea de bani şi jefuirea băncilor şi oficiilor poştale cumpărau sticle de 6 litri de Dom Perignon, iar pentru că stripteuzelor norvegience de la momentul acela le lipsea o anumită fineţe, fuseseră aduse cu avionul din Copenhaga unele mai bune, pentru un scurt dans erotic în salonul lor privat. Suflau prin paie cocaina în diversele orificii ale stripteuzelor şi în cele din urmă ale lor, în timp ce chelnerii le aduceau stridii, trufe Périgord şi foie gras de la gâşte care fuseseră tratate cam aşa cum se tratau ei înşişi. Pe scurt, Vermont era un local cu stil şi tradiţie. Un local în care Hugo Nestor şi oamenii lui puteau să stea în fiecare seară la masa lor delimitată printr-un cordon şi să se uite cum lumea de afară se duce naibii. Un local în care puteai să închei afaceri, în care bancherii şi finanţiştii puteau să se amestece cu infractorii fără ca poliţaii care frecventau Vermont-ul să dea prea mare importanţă acestui lucru.

În consecinţă, solicitarea bărbatului care se aşezase la masa lor nu era una dintre cele mai neobişnuite. Venise, privise în jur, îşi croise drum prin mulţime spre ei, dar fusese oprit de Bo atunci când încercase să încalece cordonul roşu care le marca teritoriul. Cei doi schimbaseră câteva cuvinte, apoi Bo se apropiase de Nestor şi îi şoptise la ureche „Vrea o asiatică. Zice că e pentru un client care plăteşte cât costă”.

Nestor înclină capul într-o parte şi sorbi din şampanie. Geamănul avea o zicală pe care el şi-o însuşise: *Cu banii poţi să cumperi şampanie.*

— Ţi se pare că arată a poliţist?

— Nu.

— Nici mie. Adu-i un scaun.

Tipul purta un costum care părea scump, cămaşă proaspăt călcată şi cravată. Avea sprâncene de culoare deschisă, deasupra unor ochelari mari de lux. Nu, de fapt nu avea

sprâncene *deloc.*

— Fata trebuie să aibă sub 20 de ani.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Nestor. De ce ai venit aici?

— Clientul meu e prieten cu Iver Iversen.

Hugo Nestor îl privi cu atenţie. Nu avea nici gene. Poate suferea de *alopecia universalis,* asemenea fratelui lui Nestor – presupus frate – care nu avea un singur fir de păr pe corp. Caz în care părul de pe capul tipului trebuia să fie o perucă.

— Clientul meu lucrează în navigaţie. Îţi plăteşte în bani lichizi şi heroină adusă pe mare. Probabil ştii mai bine ca mine ce înseamnă asta în termeni de puritate.

Mai puţine opriri. Mai puţini intermediari care amestecă drogurile.

— Stai să-l sun pe Iversen, spuse Nestor.

Tipul scutură din cap.

— Clientul meu vrea discreţie totală, nici Iversen, nici altcineva nu trebuie să afle. Dacă Iversen e suficient de prost ca să le spună prietenilor apropiaţi cu ce se ocupă, atunci asta e problema lui.

Şi potenţial a noastră, se gândi Nestor. Cine era tipul ăsta? Nu părea un comisionar. Un protejat? Un avocat de familie în care clienţii aveau mare încredere?

— Bineînţeles, înţeleg că o abordare directă din partea unui om pe care nu-l cunoşti implică garanţii suplimentare pentru o tranzacţie sigură. Prin urmare, eu şi clientul meu sugerăm un avans, ca să dovedim că suntem serioşi. Ce spui?

— Spun 400.000, răspunse Nestor. O cifră care mi-a venit din senin, tot nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Bineînţeles că nu, spuse tipul. E în regulă.

— Când?

— Mă gândeam la seara asta.

— Seara asta?

— Stau în oraş doar până mâine-dimineaţă, apoi mă întorc la Londra. Banii sunt în apartamentul meu de la Plaza.

Nestor schimbă o privire cu Bo. Apoi goli dintr-o înghiţitură paharul înalt de şampanie.

— Nu înţeleg nimic din ce spui, domnule. Dacă nu cumva vrei să-mi spui că ne inviţi să bem ceva în apartamentul tău.

Tipul zâmbi larg.

— Exact asta vreau să spun.

În clipa în care ajunseră în parcare, îl percheziţionară pe tip. Bo îl ţinu, în timp ce Nestor căuta arme şi microfoane. Tipul se lăsă percheziţionat fără să opună rezistenţă. Era curat.

Bo conduse limuzina spre Plaza, iar de la parcarea pe mai multe nivele din spatele arenei Spektrum până la prisma impunătoare de sticlă care era Hotelul Plaza merseră pe jos. Priviră oraşul din liftul exterior şi Nestor se gândi că era o metaforă – oamenii de jos deveneau tot mai mici, pe măsură ce el se înălţa.

Bo scoase pistolul în timp ce tipul deschidea uşa apartamentului. Nu exista niciun motiv evident pentru a se aştepta la o ambuscadă; Nestor nu ştia să aibă în acel moment vreun duşman viu. Vreo dispută nesoluţionată pe piaţă, iar poliţiştii erau liberi să-l aresteze dacă voiau, dar nu aveau nicio probă împotriva lui. Şi totuşi, simţea o nelinişte pe care nu o putea explica. O puse pe seama vigilenţei profesionale şi decise să nu lase garda jos, ceva ce alţi oameni din domeniu ar fi putut să înveţe de la el. Nestor nu ajunsese unde era fără să existe motive îndreptăţite pentru asta.

Apartamentul era frumos. Extraordinară privelişte, trebuia să recunoască. Tipul pusese două serviete pe măsuţa pentru cafea. În timp ce Bo verifica pe rând celelalte camere, tipul se duse în spatele barului şi începu să prepare băuturile.

— Te rog, spuse el, întinzând mâna spre serviete.

Nestor se aşeză la măsuţa pentru cafea şi deschise capacul celei dintâi, apoi pe celălalt. Erau mai mult de 400.000 de coroane. Cu siguranţă.

Iar dacă drogurile din cealaltă servietă erau atât de pure pe cât sugerase tipul, era mai mult decât suficient pentru a cumpăra un mic sat de fete asiatice.

— Pot să dau drumul la televizor? întrebă Nestor luând telecomanda.

— Te rog, spuse tipul.

Era ocupat cu prepararea băuturilor şi nu părea foarte în largul lui în timp ce făcea asta, dar cel puţin tăiase felii de lămâie pentru trei porţii de gin tonic.

Nestor apăsă pe butonul canalelor cu plată, trecu de filmele pentru copii şi familie spre canalul porno şi dădu tare sonorul.

Se duse la bar.

— Are 16 ani şi o să fie adusă mâine la miezul nopţii în parcarea de la Ingierstrand Lido. Tu o să opreşti în mijlocul parcării şi o să rămâi în maşină. Unul dintre oamenii mei o să vină la tine, o să urce în spate şi o să numere banii. Apoi o să plece cu banii şi altcineva o să aducă fata. Înţelegi?

Tipul aprobă din cap.

Ceea ce Nestor nu amintise, pentru că nu era nevoie, era că fata nu avea să fie în maşina care venea să ia banii. Banii aveau să părăsească locul de întâlnire înainte de sosirea maşinii cu fata. Acelaşi principiu ca la o tranzacţie cu droguri.

— Şi banii...?

— Încă 400.000, spuse Nestor.

— Bine.

Bo intră dinspre dormitor şi se opri să privească ecranul. Părea să-i placă, asemenea majorităţii oamenilor. Pentru Nestor, pornografia era utilă doar pentru că oferea o coloană sonoră previzibilă şi constantă de gemete care împiedicau orice supraveghere audio a camerei.

— Mâine la miezul nopţii, la Ingierstrand Lido, repetă Nestor.

— Să bem pentru asta, spuse tipul ridicând două pahare.

— Mulţumesc, dar eu conduc, spuse Bo.

— Bineînţeles, zise tipul râzând şi plesnindu-se peste frunte. Coca-cola?

Bo dădu din umeri, deschise o cutie de cola, o turnă într-un pahar şi tăie încă o felie de lămâie.

Toastară şi se aşezară la masă. Nestor îi făcu semn lui Bo, care luă primul teanc de bancnote din servietă şi începu să numere cu voce tare. Adusese o pungă din maşină, în care băga banii. Nu acceptau niciodată pungile clienţilor, puteau să conţină senzori care ar fi urmărit unde sunt duşi banii. Abia când Bo greşi numărătoarea, Nestor îşi dădu seama că ceva nu e în regulă. Dar nu ştia ce. Privi în jur. Îşi schimbaseră pereţii culoarea? Privi spre paharul lui gol. Spre paharul gol al lui Bo. Şi spre paharul tipului care părea avocat.

— Tu de ce n-ai lămâie în pahar? întrebă Nestor.

Vocea lui părea foarte îndepărtată. Iar răspunsul veni din acelaşi loc îndepărtat.

— Intoleranţă la citrice.

Bo încetase să mai numere, cu capul prăbuşit peste bani.

— Ne-ai drogat, spuse Nestor.

Duse mâna spre cuţitul din tocul de la picior. Avu timp să-şi dea seama că pipăie celălalt picior, după care văzu cum baza lămpii se abate asupra lui. Apoi totul se întunecă.

Lui Hugo Nestor îi plăcuse dintotdeauna muzica. Şi nu se referea la acel gen de zgomot sau la seriile infantile de note pe care oamenii obişnuiţi le numeau muzică, ci la muzică pentru oameni adulţi, care gândesc. Richard Wagner. Gama cromatică. Douăsprezece semitonuri cu frecvenţe bazate pe rădăcină de ordinul 12 din 2. Matematică pură, curată, armonie, ordine germană. Dar sunetul pe care îl auzea acum era opusul muzicii. Era distonant, fără nicio legătură cu altceva, era haos. După ce redevenise conştient, îşi dăduse seama că e într-o maşină, într-un fel de geantă mare. Se simţea îngreţoşat şi ameţit; mâinile şi picioarele lui erau legate laolaltă cu ceva ascuţit care i se înfigea în piele – brăţări de plastic, probabil, le folosea şi el uneori pentru fete.

Când maşina se oprise, Nestor fusese scos şi îşi dăduse seama că trebuie să fie în interiorul unei valize de pânză cu rotile. Când întins pe jos, când la verticală, fusese împins şi tras pe deasupra unui teren accidentat. Auzea cum cel care trăgea valiza gâfâie şi răsuflă greu. Nestor strigase la el, îi făcuse oferte financiare în schimbul eliberării, dar nu primise niciun răspuns.

Următorul sunet pe care îl auzise fusese o zarvă atonală care tot creştea în intensitate. Şi pe care el o recunoscu în clipa în care valiza fu lăsată jos, iar el ajunse întins pe spate, simţind pământul de sub el şi ştiind – pentru că acum îşi dăduse seama unde era – că apa rece care se infiltra în valiză şi apoi în costumul lui era apă de mlaştină. Câini. Lătratul scurt şi agitat al mastifilor argentinieni.

Dar nu ştia despre ce e vorba. Cine era tipul şi de ce i se întâmpla asta. Era un război pentru teritoriu? Tipul care îl răpise era acelaşi care îl omorâse pe Kalle? Dar de ce să procedeze astfel?

Fermoarul valizei se deschise şi Nestor miji ochii, orbit de lumina lanternei aţintite direct asupra feţei lui.

O mână îl prinse de gât şi îl ridică în picioare.

Nestor deschise ochii şi văzu un pistol licărind slab în lumină. Lătratul câinilor încetase brusc.

— Cine era cârtiţa? întrebă vocea din spatele lanternei.

— Ce?

— Cine era cârtiţa? Poliţia a crezut că e Ab Lofthus.

Hugo Nestor îşi îngustă ochii în lumină.

— Nu ştiu. Poţi să mă şi împuşti, nu ştiu.

— Cine ştie?

— Nimeni. Niciunul dintre noi. Poate cineva din poliţie.

Lanterna coborî şi Nestor văzu că era tipul care arăta a avocat. Îşi scosese ochelarii.

— Trebuie să fii pedepsit, spuse el. Vrei să-ţi descarci conştiinţa mai întâi?

Despre ce vorbea? Parcă era popă. Era vorba cumva de preotul închisorii pe care îl omorâseră? Dar preotul era doar un pedofil corupt – cu siguranţă n-ar fi vrut nimeni să-l răzbune.

— Nu am niciun regret, spuse Nestor. Dă-i drumul.

Se simţea ciudat de calm. Poate din cauza unui efect secundar al drogului. Sau pentru că se gândise deja la asta de suficient de multe ori şi acceptase faptul că viaţa lui avea să sfârşească probabil astfel, cu un glonţ în cap.

— Nici măcar pentru fata sfâşiată de câine, căreia i-ai tăiat gâtul apoi? Cu cuţitul ăsta…?

Nestor clipi când lumina lanternei ricoşă din lama curbată. Cuţitul lui arab.

— Să nu…

— Unde ţii fetele, Nestor?

Fetele? Asta voia, să preia el traficul? Nestor încercă să se concentreze. Dar era greu, creierul lui era înceţoşat.

— Promiţi să nu mă împuşti dacă-ţi spun? întrebă el, chiar dacă îşi dădea seama că un da ar fi fost la fel de credibil ca marca germană din 1923.

— Da, spuse tipul.

Atunci de ce Nestor continua să-l creadă? De ce credea în promisiunea că nu va fi împuşcat din partea unui tip care din clipa în care apăruse la Vermont nu făcuse altceva decât să mintă? Probabil deoarece creierul lui înnebunit se agăţa de acest ultim pai. Pentru că nu mai exista nimic altceva, nimic în afara acestei speranţe nebuneşti, într-o canisă din pădure, în noapte: că tipul care îl răpise spunea adevărul.

— Enerhauggata nr. 96.

— Mulţumesc foarte mult, spuse tipul băgând pistolul la

betelia pantalonilor.

Mulţumesc foarte mult?

Tipul îşi scosese mobilul şi tasta o informaţie de pe un post-it galben, probabil un număr de telefon. Ecranul îi lumină faţa şi Nestor se gândi că, la urma urmei, tipul putea fi preot. Un preot care nu minţea. O contradicţie în termeni, evident, dar el era convins că există astfel de preoţi, care nu sunt *conştienţi* că mint. Tipul continua să apese tastele. Un SMS. Mai apăsă de câteva ori şi îl trimise. Apoi strecură mobilul în buzunar şi se uită la Nestor.

— Ai făcut o faptă bună, Nestor, acum există şansa să fie salvate, spuse el. M-am gândit că poate vrei să ştii asta înainte să…

Înainte să ce? se întrebă Nestor, înghiţind în sec. Tipul promisese că n-o să-l omoare! Promisese… Stai aşa. Promisese că n-o să-l *împuşte.* Lumina lanternei era acum îndreptată direct spre lacătul ţarcului. Tipul băgă o cheie în lacăt. Acum Nestor auzea câinii. Nu lătrau, era doar un bas abia perceptibil, dar armonic. Un mârâit înăbuşit care provenea din adâncul stomacului lor şi creştea ca volum, ton şi înălţime, silenţios şi controlat ca muzica contrapunctică a lui Wagner. Şi niciun drog nu-i mai putea reprima frica acum. Era ca şi cum cineva l-ar fi scăldat cu furtunul în apă îngheţată. Ar fi vrut să-l ia apa, dar bărbatul ăsta era pe dinăuntru, înăuntrul lui, îi scălda cu furtunul interiorul capului şi trupului. Nu exista scăpare. Hugo Nestor însuşi era cel care ţinea furtunul.

Fidel Lae stătea în întuneric şi privea în gol. Încetase să mai mişte sau să mai scoată sunete. Se ghemuise, în încercarea de a se încălzi şi de a-şi controla tremuratul. Recunoscu vocile celor doi bărbaţi. Una era a celui care apăruse din senin şi îl închisese, cu peste 24 de ore în urmă. Fidel mâncase foarte puţin din mâncarea pentru câini, băuse doar apa. Şi tremura de frig. Chiar într-o noapte de vară, răcoarea ţi se strecoară în trup, îl încremeneşte, te fugăreşte. Fidel strigase după ajutor până când îşi simţise gâtul jupuit şi rămăsese fără voce, până când gâtul începuse să-i fie umezit de sânge, nu de salivă, iar apa pe care o băuse, în loc să-l aline, îl înţepa şi ardea ca alcoolul. Când auzise maşina, încercase să ţipe iar, dar începuse să plângă atunci când vocea lui nu produsese niciun sunet; nu făcea decât să

hârşâie ca un motor ruginit.

Apoi îşi dădu seama după reacţia câinilor că cineva se apropie. Sperase. Şi se rugase. Şi în cele din urmă văzuse silueta pe fundalul cerului nopţii de vară, văzuse că se întorsese. Bărbatul care plutise peste mlaştină cu o zi în urmă acum era îndoit de spate şi trăgea ceva după el. O valiză. Cu o fiinţă umană înăuntru. Un bărbat cu mâinile legate la spate şi picioarele lipite atât de strâns, încât se chinui foarte tare să-şi ţină echilibrul atunci când fu aşezat în faţa porţii ţarcului în care era Fidel.

Hugo Nestor.

Erau la doar pentru metri de cuşca lui Fidel şi totuşi acesta nu auzea ce vorbesc cei doi. Bărbatul descuie lacătul şi puse mâna pe capul lui Nestor, ca şi cum l-ar fi binecuvântat. Spuse ceva. Apoi îl împinse puţin pe Nestor. Bărbatul rotofei îmbrăcat în costum ţipă scurt, apoi căzu pe spate şi se lovi de poartă, care se deschise în interior. Câinii se foiră. Bărbatul împinse rapid picioarele lui Nestor înăuntru şi închise poarta. Câinii ezitară. Apoi Vânătorul de Fantome păru să aibă un spasm şi începu să se mişte. Fidel se uită la câinii albi care se repezeau asupra lui Nestor. Mişcările lor erau atât de silenţioase încât auzea clar molfăitul fălcilor, sunetul cărnii sfâşiate, mârâiturile aproape extatice şi apoi ţipătul lui Nestor. O singură notă tremurătoare, ciudat de pură, care se înălţă spre cerul nordic luminos, pe care Fidel vedea insectele dansând. Apoi nota se întrerupse brusc şi Fidel văzu cum altceva se înalţă, părea un roi care vine spre el. Simţi nişte stropi mici şi calzi şi îşi dădu seama ce era, pentru că tăiase şi el artera unui elan încă viu, la o vânătoare. Fidel se şterse pe faţă cu mâneca gecii şi întoarse capul. Văzu că bărbatul din faţa cuştii se întorsese şi el. Văzu că umerii i se cutremură. Ca şi cum ar fi plâns.

29

— E miezul nopţii, spuse doctorul frecându-se la ochi. Nu vrei să te duci acasă şi să dormi puţin, Kefas, şi facem asta mâine?

— Nu, răspunse Simon.

— Cum doreşti, zise doctorul.

Îi făcu semn lui Simon să se aşeze pe unul dintre scaunele de lângă peretele coridorului sumbru de spital. Când doctorul se aşează alături şi aşteptă o clipă înainte de a se apleca spre el, Simon îşi dădu seama că avea veşti proaste.

— Soţia dumitale nu mai are prea mult timp. Dacă e să aibă vreo şansă la o operaţie reuşită, trebuie să facă operaţia în câteva zile.

— Şi dumneata nu poţi să faci nimic?

Doctorul oftă.

— În mod normal, noi nu ne sfătuim pacienţii să meargă în străinătate şi să se supună unor tratamente private scumpe – mai ales atunci când rezultatul operaţiei e relativ incert. Dar în acest caz…

— Vrei să spui că trebuie s-o duc la Clinica Howell acum?

— Eu nu spun că trebuie să faci ceva. Mulţi oameni orbi au o viaţă împlinită în ciuda handicapului lor.

Simon dădu din cap, în timp ce degetele lui continuau să mângâie grenada paralizantă pe care o avea şi acum în buzunar. Încercă să proceseze informaţia, dar era ca şi cum creierul lui ar fi încercat să fugă, căutând refugiu în întrebarea dacă handicap nu e cumva un cuvânt incorect politic. Probabil că acum i se spunea „cu abilităţi diferite”. Sau şi asta devenise incorect politic, asemenea cuvântului *hostel?* Lucrurile se schimbau atât de rapid că nu puteai ţine pasul, iar terminologia din asistenţa socială şi sănătate părea să se dea ca pâinea caldă.

Doctorul îşi drese vocea.

— Eu… începu Simon.

Apoi telefonul îi vibră şi Simon îl scoase repede, recunoscător pentru acest răgaz. Nu-l cunoştea pe expeditorul SMS-ului.

Îi găseşti pe prizonierii lui Nestor la Enerhauggata nr. 96. Grăbeşte-te. Fiul.

Fiul.

Simon apăsă pe un număr.

— Ascultă, Simon, spuse doctorul, eu n-am timp să…

— E în regulă, îl întrerupse Simon.

Ridică o mână, ca să-l facă pe doctor să tacă, apoi auzi cum o voce somnoroasă răspunde apelului: „Falkeid”.

— Salut, Sivert. Sunt Simon Kefas. Aş vrea să trimiţi unitatea Delta să facă o razie la adresa asta: Enerhauggata nr. 96. Cât de repede puteţi ajunge acolo?

— E miezul nopţii.

— Nu asta am întrebat.

— 35 de minute. Ai autorizaţie de la Comisar?

— Pontius e indisponibil acum, minţi Simon. Dar relaxează-te, avem motive pentru razie câte vrei. Trafic. Şi timpul e crucial. Fă ce-ţi spun, pe răspunderea mea.

— Sper că ştii ce faci, Simon.

Simon închise şi se uită la doctor.

— Mulţumesc, doctore, o să mă gândesc la asta. Acum trebuie să mă întorc la lucru.

În clipa în care coborâră din lift la ultimul etaj, Betty auzi gemetele şi gâfâielile.

— Zău aşa, se încruntă ea.

— E un canal cu plată, spuse agentul de pază pe care îl luase cu ea.

Primiseră reclamaţii din camerele învecinate, iar Betty, conform regulii, notase asta în registrul de noapte de la recepţie. „2:13 noaptea, reclamaţie de zgomot despre Apartamentul 4.” Sunase la Apartamentul 4, dar nu răspunsese nimeni. Apoi chemase paza.

Ignorară semnul de „Nu deranjaţi” atârnat de clanţă şi bătură tare la uşă. Aşteptară şi bătură iar. Betty îşi muta greutatea de pe un picior pe altul.

— Pari agitată, spuse agentul de pază.

— Am senzaţia că… nu ştiu, clientul pune ceva la cale.

— Ceva?

— Droguri… ştiu eu?

Agentul de pază desfăcu capsa bastonului său şi se îndreptă de spate, în timp ce Betty băgă cheia universală în broască şi deschise uşa.

— Domnule Lae?

Sufrageria era goală. Gemetele erau scoase de o femeie în corset de piele roşie cu o cruce albă care ar fi trebuit să indice

că e asistentă. Betty luă telecomanda de pe măsuţa de cafea şi închise televizorul, în timp ce agentul de pază intra în dormitor. Servietele dispăruseră. Betty observă paharele goale şi jumătatea de lămâie de pe tejgheaua barului. Lămâia se uscase şi pulpa ei era de un maro straniu. Betty deschise şifonierul. Costumul, valiza mare şi geanta sport roşie dispăruseră. Era cel mai vechi truc în materie de escrocare a hotelurilor, să atârni semnul de „Nu deranjaţi” pe uşă şi să dai drumul la televizor, ca să pară că clientul e încă acolo. Dar domnul Lae plătise camera în avans. Şi ea verificase deja că nicio notă de plată de la restaurant sau bar nu fusese trecută în contul camerei.

— În baie e un tip.

Betty se întoarse spre agentul de pază care stătea în uşa dormitorului, îl urmă pe agent.

Bărbatul de pe podeaua băii părea că îmbrăţişează veceul. La o cercetare mai atentă, se dovedi că era legat de el prin nişte benzi din jurul încheieturilor. Purta costum negru, era blond şi nu părea chiar treaz. Era luat cu ceva. Sau îi lipsea ceva. Pleoapele grele clipiră somnoros spre ei.

— Dezlegaţi-mă, spuse el cu un accent pe care Betty nu reuşi să-l plaseze nicăieri pe glob.

Betty îi făcu semn din cap agentului de pază, care scoase un briceag şi tăie benzile de plastic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Bărbatul se ridică în picioare clătinându-se. Se legăna uşor în faţa lor. Se străduia să-şi focalizeze ochii înceţoşaţi.

— Am jucat un joc stupid, murmură el. Eu o să plec… Agentul de pază se postă în uşă, blocându-i calea.

Betty se uită în jur. Nimic nu fusese avariat. Nota de plată fusese plătită. Nu aveau decât o reclamaţie despre volumul televizorului. Riscau să aibă probleme cu poliţia, reflectare negativă în presă şi reputaţia de a fi un loc de întâlnire pentru indivizi dubioşi. Şeful ei o lăudase că e discretă, că pune pe primul loc interesele hotelului. Spusese că putea să ajungă departe, că să lucreze la recepţie era doar o etapă pentru cineva asemenea ei.

— Lasă-l să plece, zise ea.

Lars Gilberg fu trezit de foşnetul tufişurilor. Se întoarse şi văzu, printre ramuri şi frunze, conturul unei siluete. Cineva

încerca să fure lucrurile băiatului. Lars dădu la o parte sacul de dormit murdar şi sări în picioare.

— Hei, tu!

Silueta se opri şi se întoarse. Băiatul era schimbat. Nu doar din cauza costumului. Faţa lui avea ceva, părea cumva umflată.

— Mulţumesc că ai avut grijă de lucrurile mele, spuse el, făcând semn din cap spre punga de sub braţ.

— Hm, zise Lars împingând capul în faţă, să vadă dacă aşa poate depista mai uşor schimbarea. Sper că n-ai probleme, nu-i aşa, băiete?

— Ah, ba da, am, zâmbi băiatul.

Însă zâmbetul lui avea ceva. Era cumva palid. Buzele îi tremurau. Părea să fi plâns.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, dar mulţumesc de ofertă.

— Hm. N-o să te mai văd niciodată, nu-i aşa?

— Nu, nu cred. Îţi doresc o viaţă bună, Lars!

— Da. Şi ţie la fel…

Lars făcu un pas în faţă şi puse mâna pe umărul băiatului.

— Să ai o viaţă lungă. Îmi promiţi?

Băiatul dădu din cap rapid.

— Uită-te sub pernă, spuse el.

Lars se uită automat spre aşternuturile de sub arcadă. Când se întoarse iar, abia apucă să vadă cum spatele băiatului dispare în întuneric.

Lars se întoarse la sacul de dormit şi zări un plic care ieşea de sub pernă. Îl luă. Pe el scria „Pentru Lars”. Deschise plicul.

Lars Gilberg nu mai văzuse în viaţa lui atâţia bani.

— Unitatea Delta n-ar fi trebuit să fie deja aici? întrebă Kari, căscând şi uitându-se la ceas.

— Ba da, spuse Simon privind pe geam.

Parcaseră la jumătatea lui Enerhauggata, iar numărul 96 era la 50 de metri în faţa lor, pe cealaltă parte a străzii. Era o casă de lemn cu două nivele, zugrăvită în alb, una dintre cele graţiate atunci când clădirile pitoreşti din Enerhaugen fuseseră demolate în 1960 ca să facă loc pentru patru blocuri-turn. Casa mică era atât de liniştită şi paşnică în noaptea de vară, că lui Simon i se părea greu de crezut că înăuntrul ei sunt oameni ţinuţi prizonieri.

— *Ne simţim uşor vinovaţi,* spuse Simon. *Dar eu cred că sticla şi betonul acestea sunt mai potrivite pentru oamenii de astăzi.*

— Ce?

— Îl citam pe preşedintele Companiei de Construcţii OBOS, din 1960.

— Zău? spuse Kari căscând iar.

Simon se întrebă dacă ea spera că el se simte uşor vinovat pentru că o dăduse jos din pat la miezul nopţii. S-ar fi putut susţine că prezenţa ei nu era strict necesară pentru o astfel de razie.

— De ce n-a ajuns unitatea Delta? întrebă Kari iar.

— Nu ştiu, spuse Simon.

În clipa aceea, ecranul telefonului lui, care se afla între scaune, lumină interiorul maşinii. Simon se uită la număr.

— Dar o să ajungă curând, spuse el ducând mobilul la ureche. Da?

— Eu sunt, Simon. Nu vine nimeni.

Simon potrivi oglinda retrovizoare. Poate că un psiholog ar fi fost în măsură să explice de ce Simon făcuse asta, dar devenise o reacţie automată la vocea acelui bărbat. Simon se concentră asupra oglinzii, ca să vadă ce e în spate.

— De ce nu?

— Pentru că motivele raziei nu au fost justificate cum se cuvine, necesitatea ei nu a fost explicată şi tu nici n-ai încercat să apelezi la filiera de rigoare pentru autorizarea unităţii Delta.

— Tu poţi s-o autorizezi, Pontius.

— Da. Şi eu am spus nu.

Simon înjură încet.

— Ascultă, e…

— Nu, tu ascultă-mă pe mine. I-am ordonat lui Falkeid să se retragă şi le-am spus lui şi oamenilor lui să se ducă la culcare. Ce pui la cale, Simon?

— Am motive să cred că la Enerhauggata nr. 96 există oameni reţinuţi împotriva voinţei lor. Sincer îţi spun, Pontius, e…

— Sinceritatea e bună, Simon. Adu-ţi aminte asta data viitoare când îl suni pe şeful Delta.

— Nu aveam timp să explic. Nici *acum* nu e timp, la naiba. Înainte aveai încredere în discernământul meu.

— Timpul trecut e foarte potrivit aici, Simon.

— Deci acum nu mai ai încredere în mine, asta vrei să spui?

— Ţi-ai pierdut la jocurile de noroc toţi banii, mai ştii? Inclusiv banii soţiei tale. După părerea ta, ce-mi spune mie asta despre discernământul tău?

Simon îşi încleştă dinţii. Existase o vreme în care n-ar fi fost atât de uşor de prezis care dintre ei avea să câştige o dispută sau care avea să ia cele mai bune note, să alerge mai repede sau să atragă cea mai frumoasă fată. Singura certitudine era că ei doi se uneau ca să-l susţină pe cel de-al treilea din triumvirat. Însă el era mort acum. Şi, chiar dacă fusese cel mai bun gânditor şi cel mai puternic dintre cei trei, Pontius Parr avusese întotdeauna un avantaj: gândea mai departe decât oricare dintre ceilalţi doi.

— Facem asta mâine la prima oră, spuse Comisarul.

Avea o încredere de sine relaxată, care în ziua de azi îi făcea pe oameni să creadă că Pontius Parr ştie foarte bine ce spune. Inclusiv pe Pontius însuşi.

— Dacă ai primit un pont despre o suspiciune de trafic la adresa aia, atunci n-o să dispară peste noapte. Acum du-te acasă şi culcă-te.

Simon deschise portiera maşinii şi coborî, făcându-i semn lui Kari să rămână pe loc. Închise portiera, se depărtă câţiva metri pe stradă şi rosti încet la telefon:

— Nu suportă amânare. E ceva urgent, Pontius.

— Ce te face să crezi asta?

— Pontul.

— Şi cum ţi-a parvenit?

— Un SMS de la cineva… anonim. O să intru de unul singur.

— Ce? Nici să nu te gândeşti! Opreşte-te, Simon. Mă auzi? Eşti acolo?

Simon se uită la ecranul telefonului şi îl lipi iar de ureche.

— O *evaluare întreprinsă de un poliţist aflat la locul faptei.* Îţi aminteşti când am învăţat asta, Pontius? Îţi aminteşti că am învăţat că asta trece oricând în faţa ordinelor unor poliţişti care nu sunt acolo?

— Simon! În Oslo e deja haos. Consiliul Local şi media ne hăituiesc din cauza crimelor ăstora. Nu te duce până în pânzele albe. Simon!

Simon puse capăt convorbirii, îşi închise mobilul şi deschise portbagajul maşinii. Descuie cutia cu arme. Scoase carabina, pistolul şi nişte cutii cu muniţie. Scoase cele două veste

antiglonţ care zăceau inerte şi urcă în maşină.

— Intrăm, spuse el întinzându-i carabina şi o vestă lui Kari.

Ea îl privi.

— Nu cu Comisarul ai vorbit acum?

— Ba da, spuse Simon, verificând ca încărcătorul pistolului său Glock 17 să fie plin şi introducând-l la loc în mâner. Dă-mi cătuşele şi grenada paralizantă din torpedou, te rog.

— Ai o grenadă paralizantă?

— O captură în urma raziei de la Centrul Ila.

Kari îi întinse lui Simon cătuşele lui Peerless şi grenada.

— Ne-a dat permisiunea să intrăm?

— A fost informat, spuse Simon îmbrăcând vesta antiglonţ.

Kari armă carabina şi o încărcă cu cartuşe, cu mişcări rapide şi familiare.

— Am mers la vânătoare de cocoşi-de-munte de la nouă ani, spuse ea în chip de explicaţie, observând privirea lui Simon. Dar prefer puştile. Cum procedăm?

— Când ajung la trei, spuse Simon.

— Vreau să spun, cum abordăm…

— Trei, zise Simon deschizând portiera.

Hotelul Bismarck era amplasat în centrul Oslo-ului, măcar asta era adevărat. Micul hotel se afla în mijlocul Kvadraturen-ului, locul în care fusese fondat oraşul, acolo unde piaţa drogurilor se întâlnea cu cartierul prostituatelor. Şi, fidel amplasării sale, hotelul închiria camere cu ora şi avea prosoape ţepene de atâta fiert. Camerele nu mai fuseseră reamenajate de la preluarea hotelului de către actualul proprietar, în urmă cu 16 ani, dar paturile trebuiau înlocuite la fiecare doi ani, drept rezultat al uzurii şi solicitării.

Aşa că, atunci când Ola, fiul proprietarului care lucra la recepţie de la vârsta de 16 ani, ridică ochii din calculator la 3:02 noaptea şi văzu un bărbat în faţa tejghelei, presupuse în mod firesc că omul ajunsese acolo din greşeală. Nu doar că avea un costum frumos şi ducea două serviete şi o geantă sport roşie, dar nu era însoţit de nimeni, bărbat sau femeie. Însă bărbatul insistase să plătească în avans o cameră pentru o săptămână, primise prosopul cu un mulţumesc aproape umil şi apoi dispăruse la etajul unu. Ola reluase lectura site-ului *Aftenposten,* care scria despre un val de crime din Oslo, despre speculaţiile

referitoare la posibila izbucnire a unui război al drogurilor şi ce legătură putea avea acesta cu ucigaşul care fugise de la Staten. Examină o vreme fotografia, apoi trecu la altă pagină.

Simon se opri la treptele din faţa casei şi îi făcu semn lui Kari să aibă arma pregătită şi să supravegheze ferestrele de la parter. Apoi urcă cele trei trepte şi bătu încet cu degetul în uşă. Şopti „Poliţia”. Se uită la Kari, ca să se asigure că aceasta putea depune mărturie că el urmase procedura corectă, oficială. Mai bătu o dată şi şopti iar „Poliţia”. Apoi prinse pistolul de ţeavă şi se aplecă într-o parte, ca să spargă geamul ferestrei de lângă uşă. În cealaltă mână ţinea grenada pregătită. Avea un plan. Bineînţeles că avea un plan. Într-un fel. Cum se spune, elementul surprizei e totul. Mizase totul pe o carte. Ca întotdeauna. Şi asta era boala lui, după cum îi explicase tânărul psiholog. Cercetările dovediseră că oamenii exagerau în mod constant şansele ca un lucru improbabil să li se întâmple, de exemplu, să moară într-un accident de avion, să le fie violat sau răpit copilul în drum spre şcoală sau calul pe care ai pariat economiile soţiei să se străduiască fără rezultat pentru prima oară în cariera lui. Psihologul spusese că în subconştientul lui Simon era ceva mai puternic decât bunul-simţ, că era vorba de a-l identifica pe acest tiran pervers şi nebun care-i terorizase şi distrusese viaţa şi de a începe un dialog cu el. Că trebuia să se întrebe dacă exista ceva mai important în viaţa lui. Mai important decât acel tiran. Ceva ce el iubea mai mult decât jocurile de noroc. Şi exista. Else. Iar el reuşise asta. Discutase cu fiara şi o îmblânzise. Nu recidivase nici măcar o dată. Până acum.

Simon inspiră adânc. Era pe punctul de a izbi cu pistolul în geam, când uşa se deschise.

Simon se roti cu pistolul în faţă, dar nu mai era la fel de rapid ca pe vremuri. Nici pe departe. Dacă bărbatul din uşă ar fi fost înarmat, n-ar fi avut nicio şansă.

— Salut! se mulţumi să spună acesta.

— Bună seara! spuse Simon, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. Poliţia.

— Cu ce pot să te ajut?

Bărbatul deschise uşa de tot. Era îmbrăcat cu blugi şi tricou. Desculţ. Nu avea unde să ascundă un pistol.

Simon băgă grenada paralizantă în buzunar şi îşi ridică legitimaţia.

— Trebuie să te rog să ieşi şi să te duci lângă perete. Imediat.

Bărbatul dădu calm din umeri şi făcu întocmai.

— În afară de fete, câţi oameni sunt în casă? întrebă Simon, în timp ce-l percheziţiona rapid ca să verifice faptul că bărbatul nu e înarmat.

— Fete? Sunt singur. Ce vreţi?

— Arată-mi unde sunt, spuse Simon.

Îi puse cătuşele, îl împinse în faţa lui şi-i făcu semn lui Kari să-i urmeze. Bărbatul spuse ceva.

— Ce? întrebă Simon.

— Îi spuneam colegei tale că e bine-venită să intre şi ea. N-am nimic de ascuns.

Simon rămase în spatele bărbatului. Îi privi atent gâtul şi văzu că pielea îi zvâcneşte uşor, ca la un cal agitat.

— Kari? strigă Simon.

— Da?

— Aş vrea să rămâi afară. Intru singur.

— Bine.

Simon puse mâna pe umărul bărbatului.

— Ia-o din loc şi nu face mişcări bruşte, sunt cu pistolul la spatele tău.

— Ce…

— Acceptă pentru moment faptul că te consider infractor şi s-ar putea să te împuşc; după aceea poţi primi scuzele mele sincere.

Bărbatul intră în hol, fără alte proteste. Simon se uită automat după vreo probă a ceea ce se putea aştepta să găsească. Pe podea erau patru perechi de pantofi. Bărbatul nu locuia singur. Un bol de plastic cu apă şi un covoraş lângă uşa bucătăriei.

— Ce s-a întâmplat cu câinele? întrebă Simon.

— Ce câine?

— Tu bei din bolul ăla?

Bărbatul nu răspunse.

— De obicei, câinii latră când de casă se apropie necunoscuţi. Aşa că sau e un câine de pază prost sau…

— E la canisă. Unde mergem?

Simon privi în jur. Ferestrele nu aveau gratii, uşa de la intrare avea o singură broască, cu cheia pe dinăuntru. Fetele nu erau

ţinute aici.

— La subsol, spuse el.

Bărbatul dădu din umeri şi merse mai departe pe hol. Iar Simon înţelese că dăduse lovitura când îl văzu pe bărbat că descuie uşa subsolului. Uşa avea două broaşte.

Cum începură să coboare scările, Simon recunoscu mirosul care-i confirma suspiciunea. Că acolo erau ţinuţi oameni. Mulţi oameni. Strânse mai tare pistolul.

Dar acolo nu era nimeni.

— La ce foloseşti astea? întrebă Simon în timp ce treceau pe lângă nişte separeuri despărţite prin plasă de oţel, în loc de pereţi.

— Nu cine ştie ce, spuse bărbatul. Aici stau câinii. Iar eu strâng saltele, după cum se poate vedea.

Mirosul era acum încă şi mai înţepător. Probabil că fetele fuseseră ţinute aici până foarte de curând. La naiba. Ajunseseră prea târziu. Dar cu siguranţă puteau să recolteze ADN de pe saltele. Însă ce putea dovedi cu asta? Că cineva se aflase în contact cu o saltea care acum era într-un subsol. Mai neobişnuit ar fi fost să nu găsească ADN pe o saltea veche. Nu obţinuseră nimic. Doar o razie neautorizată. La naiba, la naiba!

Simon observă pe podea, lângă uşă, un tenis mic fără şireturi.

— Unde duce uşa aia?

— Doar către alee.

Doar. Încerca să reducă importanţa uşii. Aşa cum accentuase şi cât de mult ar fi vrut ca înăuntru să intre şi Kari.

Simon deschise uşa şi se trezi privind drept în partea laterală a unei camionete albe parcate pe asfaltul turnat între casă şi gardul casei învecinate.

— La ce foloseşti camioneta? întrebă Simon.

— Sunt electrician, spuse bărbatul.

Simon făcu câţiva paşi în spate. Se lăsă pe vine şi luă tenisul de pe podeaua subsolului. Mărimea 5, probabil. Mai mic decât pantofii lui Else. Îşi strecură mâna în el. Era cald încă. Nu puteau să fi trecut mai mult de câteva minute de când proprietarul lui îl pierduse. În clipa aceea auzi un sunet. Înăbuşit, închis, dar inconfundabil. Un scheunat. Privi lung spre camionetă şi era pe punctul de a se ridica în picioare, când primi un şut în coaste şi căzu, în timp ce bărbatul ţipa:

— Porneşte! Porneşte!

Simon reuşi să se rostogolească şi să îndrepte pistolul spre bărbat, dar acesta se lăsase deja în genunchi şi îşi împreunase mâinile în spatele capului, predându-se. Motorul porni, ambalat atât de tare că scrâşnea. Simon se rostogoli în cealaltă parte şi atunci văzu pe bancheta din faţă nişte capete; era clar că fetele erau ascunse în spate.

— Opreşte! Poliţia!

Simon încercă să se ridice în picioare, dar îl durea ca naiba, probabil că tipul îi rupsese o coastă. Înainte ca el să apuce să aţintească pistolul, camioneta se puse în mişcare şi dispăru din bătaia pistolului său. La naiba!

Se auzi un bubuit, urmat de un zgomot de sticlă spartă.

Scrâşnetul motorului amuţi.

— Rămâi unde eşti! spuse Simon.

Se ridică în picioare gemând şi ieşi pe uşă împleticindu-se.

Camioneta se oprise. Dinăuntrul ei se auzeau ţipete şi un lătrat frenetic.

Însă scena din faţa camionetei era cea care se întipări pentru totdeauna în memoria lui Simon. Kari Adel, într-o haină lungă şi neagră de piele, în lumina farurilor camionetei acum rămasă fără parbriz. Cu patul carabinei pe umăr şi o mână susţinând ţeava care încă fumega.

Simon se apropie de partea laterală a camionetei şi deschise portiera culisantă de pe stânga ei.

— Poliţia!

Bărbatul dinăuntru nu răspunse, continua să privească drept în faţă ca în stare de şoc, în timp ce din păr i se prelingea sânge. Avea poala plină de cioburi. Ignorând durerea de la coaste, Simon îl trase afară, pe jos.

— Faţa pe asfalt şi mâinile la ceafă! Imediat!

Apoi ocoli camioneta şi aplică acelaşi tratament pasagerului la fel de apatic.

Simon şi Kari se duseră la portiera laterală. Auzeau câinele scheunând şi lătrând înăuntru. Simon prinse clanţa portierei şi Kari se postă drept în faţa ei, cu carabina pregătită.

— Pare să fie mare, spuse Simon. Poate ar trebui să mai faci un pas în spate?

Kari dădu din cap şi îi ascultă sugestia. Apoi Simon deschise portiera culisantă.

Un monstru alb ţâşni din camionetă şi se repezi drept spre

Kari, mârâind cu fălcile deschise. Se întâmplă atât de rapid că ea nu avu timp să tragă. Animalul se izbi de pământ în faţa ei şi rămase acolo.

Simon se holbă uimit la pistolul lui fumegând.

— Mulţumesc, spuse Kari.

Se întoarseră la camionetă. Din interiorul ei îi priveau lung feţe îngrozite, cu ochi mari.

— Poliţia, zise Simon.

Când îşi dădu seama după expresiile lor că e posibil ca asta să nu constituie o veste bună pentru toată lumea, adăugă:

— Poliţia cea bună. Suntem de partea voastră.

Apoi scoase mobilul şi formă un număr. Duse mobilul la ureche şi ridică privirea spre Kari.

— Crezi c-ai putea să suni la secţie şi să le ceri să trimită câteva maşini de patrulare?

— Păi, tu pe cine suni atunci?

— Presa.

30

Zorii începeau să apară deasupra Enerhaugen-ului, dar jurnaliştii încă le puneau întrebări şi le fotografiau pe fetele care primiseră pături de lână şi ceai făcut de Kari în bucătărie. Trei reporteri se îngrămădeau în jurul lui Simon, încercând să stoarcă de la el şi alte detalii.

— Nu, nu ştim dacă în afară de cei arestaţi în noaptea asta mai sunt şi alţii în spatele acestei poveşti, repetă el. Şi, da, e adevărat că am făcut razia la această adresă în urma unui pont anonim.

— Chiar trebuia să ucideţi un animal nevinovat? întrebă o jurnalistă, făcând semn din cap spre câinele mort pe care Kari îl acoperise cu o pătură din casă.

— Ne-a atacat, spuse Simon.

— V-a atacat? pufni ea. Doi adulţi împotriva unui câine mic? Sigur puteaţi găsi o modalitate de a-l imobiliza.

— Pierderea unei vieţi e întotdeauna tristă, spuse Simon.

Ştia că n-ar trebui, dar nu se putu abţine şi continuă:

— Dar, dat fiind că speranţa de viaţă a unui câine e invers proporţională cu mărimea lui, dacă te uiţi sub pătură, îţi poţi da seama că oricum acest câine nu mai avea mult de trăit.

Stalsberg, un reporter de investigaţie cu experienţă, care fusese prima persoană sunată de Simon, zâmbi larg.

Un SUV al poliţiei apăru peste vârful dealului şi parcă în spatele maşinii de patrulare, ale cărei lumini albastre continuau să pâlpâie pe capotă – spre iritarea lui Simon.

— Dar în loc să-mi puneţi mie alte întrebări, v-aş sugera să vorbiţi cu şeful însuşi.

Simon făcu semn din cap spre SUV şi jurnaliştii se întoarseră. Bărbatul care ieşi din maşină era înalt şi zvelt, cu păr rar pieptănat pe spate şi ochelari dreptunghiulari, fără ramă. Îşi îndreptă umerii şi îi privi uimit pe jurnaliştii care alergau spre el.

— Felicitări pentru aceste arestări, domnule Comisar Parr! spuse Stalsberg. Cum comentaţi faptul că păreţi a face progrese în problema traficului de fiinţe umane? Aţi numi aceasta o breşă?

Simon îşi încrucişă braţele la piept şi susţinu privirea de gheaţă a lui Pontius Parr. Comisarul dădu din cap aproape imperceptibil, apoi îl privi pe reporterul care pusese întrebarea.

— Fără îndoială, e un pas important în lupta poliţiei împotriva

traficului de fiinţe umane. Înaintea incidentului de faţă am accentuat că această problemă trebuie să fie prioritară, iar această prioritizare – după cum vedeţi – a dat roade. Astfel că vrem să-l felicităm pe inspectorul-şef Kefas şi pe colegii lui.

Parr îl prinse de braţ pe Simon, care se întorcea la maşina lui.

— Ce naiba ai impresia că faci, Simon?

Era unul dintre lucrurile pe care Simon nu le înţelesese niciodată la vechiul lui prieten; faptul că vocea lui nu-şi schimba niciodată tonul sau intensitatea. Putea fi extaziat sau furios, vocea lui rămânea exact la fel.

— Îmi fac datoria. Prind infractori.

Simon se opri, băgă o bucată de tutun sub buza de sus şi întinse cutia spre Parr, care-şi dădu ochii peste cap. Era o glumă veche de care Simon nu se sătura niciodată; Parr nu mestecase tutun şi nu fumase ţigări în viaţa lui.

— Mă refer la reprezentaţia asta, spuse Parr. Sfidezi un ordin direct de a nu intra, apoi îi inviţi pe toţi jurnaliştii să vină aici. De ce?

Simon dădu din umeri.

— M-am gândit că puţină reflectare favorabilă în presă ne-ar prinde bine. Apropo, nu sunt toţi, doar cei care lucrau în tura de noapte. Şi sunt încântat că suntem de acord că evaluarea poliţistului de la locul faptei trebuie să fie un factor decisiv. Dacă n-ar fi fost aşa, nu cred că le-am fi găsit pe fetele astea – erau pe cale să fie mutate.

— Eu mă întreb cum ai aflat de locul ăsta.

— Cum ţi-am mai spus, un SMS.

— De la?

— Anonim. De la un telefon cu cartelă.

— Pune companiile de telefonie să-l urmărească. Găseşte-l cât mai repede posibil pe cel în cauză, ca să-l putem interoga şi să aflăm şi alte informaţii. Pentru că, dacă nu cumva mă înşel eu foarte tare, n-o să scoatem niciun cuvânt de la cei pe care i-am arestat aici.

— Da?

— Sunt doar plevuşcă, Simon. Ştiu că peştele cel mai o să-i înghită dacă nu-şi ţin gura. Iar noi vrem peştii cei mari, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Bun. Ascultă, Simon, tu mă ştii pe mine, ştii că eu pot fi

uneori puţin prea sigur de inteligenţa mea şi…

— Şi?

Parr îşi drese vocea. Se legănă înainte şi înapoi pe călcâie, ca şi cum ar fi vrut să sară.

— Şi evaluarea pe care ai făcut-o tu situaţiei de aici din noaptea asta a fost mai bună ca a mea. Pur şi simplu. N-o să uităm asta la următoarea ta evaluare.

— Mulţumesc, Pontius, dar o să mă pensionez cu mult înainte de următoarea mea evaluare.

— E adevărat, zâmbi Parr. Dar eşti un bun poliţist, Simon, cum ai fost întotdeauna.

— Şi asta e adevărat, spuse Simon.

— Ce mai face Else?

— Bine, mulţumesc. Sau…

— Da?

Simon trase aer în piept.

— Destul de bine, spuse el. Mai vorbim despre asta altă dată. La culcare?

— La culcare, aprobă Parr din cap.

Îl bătu pe Simon pe umăr, se întoarse şi porni spre SUV. Simon se uită după el. Îndoi arătătorul şi scoase afară tutunul. Nu avea gustul potrivit.

31

Era ora 7 dimineaţa când Simon ajunse la serviciu. Reuşise să doarmă două ore şi jumătate, să bea o ceaşcă şi jumătate de cafea şi să ia jumătate de analgezic. Unii oameni puteau supravieţui cu foarte puţin somn. Simon nu era unul dintre ei.

Însă Kari putea fi. Oricum, în timp ce se apropia cu paşi mari de el, părea surprinzător de sprintenă.

— Deci? întrebă Simon.

Se lăsă moale în scaunul de birou şi rupse plicul maro care îl aştepta în caseta lui.

— Niciunul dintre cei trei arestaţi noaptea trecută nu spune nimic, răspunse Kari. Niciun singur cuvânt, de fapt. Refuză să-şi declare până şi numele.

— Ce băieţi drăguţi! Îi cunoaştem?

— O, da! Poliţiştii în civil i-au recunoscut. Toţi trei au condamnări anterioare. Avocatul lor a apărut, neanunţat, la miezul nopţii şi a întrerupt încercările noastre de a scoate ceva de la ei. Îl cheamă Einar Harnes. Am reuşit să depistez mobilul cu SMS-ul de la acest Fiu. Mobilul îi aparţine lui Fidel Lae. Are o canisă. Nu răspunde la telefon, dar semnalul staţiilor radio indică faptul că e la ferma lui. Am trimis acolo două maşini.

Simon îşi dădu seama de ce Kari nu arăta de parcă atunci s-ar fi dat jos din pat – spre deosebire de el. Pentru că nici nu ajunsese acolo, lucrase întreaga noapte.

— Şi mai e acest Hugo Nestor pe care m-ai rugat să-l caut…? continuă ea.

— Da?

— Nu e la adresa lui de domiciliu, nu răspunde la telefon şi nu e nici la adresa biroului său, dar e posibil ca toate să fie false. Deocamdată n-am altceva decât un poliţist în civil care spune că l-a văzut pe Nestor la Vermont seara trecută.

— Hm. Ţi se pare că îmi miroase respiraţia, agent Adel?

— Din câte am observat nu, dar nici n-am…

— Deci n-ai considera asta o aluzie?

Simon ridică trei periuţe de dinţi.

— Par folosite, spuse Kari. De unde le ai?

— Bună întrebare, zise Simon, privind plicul.

Scoase o foaie de hârtie cu logoul Hotelului Plaza în partea de sus. Dar nu era niciun expeditor. Doar un scurt mesaj scris de mână.

Verifică ADN-ul. S.

Îi întinse hârtia lui Kari şi se uită la periuţe.

— O fi vreun ciudat, spuse Kari. Criminaliştii au prea mult de lucru cu crimele ca să…

— Du-le acolo imediat, o întrerupse Simon.

— Ce?

— El e.

— Cine?

— „S.” E Sonny.

— De unde ştii…

— Spune-le că e urgent.

Kari se uită la el. Telefonul lui Simon începu să sune.

— Bine, spuse ea, întorcându-se să plece.

Era în faţa liftului când Simon veni şi se opri lângă ea. Îşi luase haina.

— Mai întâi vii cu mine, îi zise.

— Da?

— Era Åsmund Bjørnstad. Au mai găsit un cadavru.

O pasăre ţipa dogit undeva în pădurea de molizi.

Åsmund Bjørnstad rămăsese fără urmă de aroganţă. Era palid. O spusese direct la telefon: „Avem nevoie de ajutor, Kefas”.

Simon stătea lângă anchetatorul de la Crimă Organizată şi Kari, privind lung prin plasa cuştii spre rămăşiţele unui trup care fusese identificat provizoriu, pe baza diverselor carduri de credit, drept Hugo Nestor. Confirmarea avea să fie posibilă doar când îi verificau fişa dentară. Din poziţia în care stătea şi privea plombele dinţilor dezveliţi, Simon putea deduce că omul se tratase într-adevăr la dentist. Cei doi poliţişti de la unitatea pentru câini care luaseră de acolo mastifii argentinieni oferiseră o explicaţie simplă pentru starea cadavrului: „Câinii erau înfometaţi. Cineva a uitat să-i hrănească”.

— Nestor era şeful lui Kalle Farrisen, spuse Simon.

— Ştiu, gemu Bjørnstad. Când o să afle presa, o să se dezlănţuie iadul.

— Cum l-aţi găsit pe Lae?

— Două maşini de patrulare au venit la fermă, urmărind semnalul unui telefon, răspunse Bjørnstad.

— Eu le-am trimis, spuse Kari, am primit un SMS anonim.

— Mai întâi au descoperit telefonul lui Lae, spuse Bjørnstad. Era deasupra porţii, ca şi cum cineva l-ar fi lăsat acolo ca să fie localizat şi găsit. Dar nu l-au găsit pe Lae când au percheziţionat casa. Se pregăteau să plece, când unul dintre câinii poliţişti a reacţionat şi a vrut să meargă în pădure. Atunci au găsit… asta.

Bjørnstad ridică mâinile în aer.

— Şi Lae? întrebă Simon.

Făcu semn din cap spre bărbatul care se ghemuia tremurând sub o pătură de lână, aşezat pe un ciot de copac din spatele lor.

— Spune că ucigaşul l-a ameninţat cu un pistol. L-a încuiat în cuşca învecinată, i-a luat mobilul şi portofelul. Lae a fost închis timp de 36 de ore. A văzut totul.

— Şi ce spune?

— E distrus, săracul de el, nu se poate opri din vorbit. Lae vindea câini ilegal, iar Nestor era clientul lui. Dar nu reuşeşte să ofere o descriere cum trebuie a ucigaşului, însă e ceva obişnuit ca martorii să nu-şi amintească feţele oamenilor care i-au ameninţat că-i omoară.

— A, şi le amintesc, spuse Simon. Îşi amintesc feţele alea tot restul vieţii. Doar că nu şi le amintesc aşa cum le vedem noi, de-asta descrierile lor sunt greşite. Aşteptaţi aici.

Simon se apropie de bărbat şi se aşează pe alt ciot de lângă el.

— Cum arăta? întrebă Simon.

— Am dat deja o descriere…

— Aşa? întrebă Simon, scoţând o fotografie din buzunarul interior şi arătându-i-o. Încearcă să ţi-l imaginezi fără barbă şi păr lung.

Bărbatul privi fotografia îndelung. Apoi dădu încet din cap.

— Privirea aia. Avea privirea aia. Ca şi cum ar fi fost nevinovat.

— Sigur?

— Absolut.

— Mulţumesc.

— Şi el spunea asta întruna. Mulţumesc. Şi a plâns atunci când câinii l-au omorât pe Nestor.

Simon băgă fotografia la loc în buzunar.

— Încă ceva. Ai spus poliţiei că te-a ameninţat cu pistolul. În ce mână ţinea pistolul?

Bărbatul clipi de câteva ori, ca şi cum nu s-ar fi gândit la asta

până acum.

— Stânga. Era stângaci.

Simon se ridică şi se întoarse la Bjørnstad şi Kari.

— E Sonny Lofthus.

— Cine? întrebă Åsmund Bjørnstad.

Simon îl privi îndelung pe inspector.

— Credeam că tu ai venit cu Delta şi ai încercat să-l prinzi la Centrul Ila?

Bjørnstad scutură din cap.

— În fine, spuse Simon, scoţând iar fotografia. Trebuie să facem un portret-robot şi să anunţăm că e căutat de poliţie, pentru ca publicul să ne poată ajuta. Trebuie să facem ca fotografia asta să ajungă la redacţia de ştiri de la NRK şi TV2.

— Mă îndoiesc că cineva o să-l recunoască în baza fotografiei.

— Cât de repede îi putem convinge s-o difuzeze?

— O să găsească loc pentru ştirea asta imediat, crede-mă, spuse Bjørnstad.

— Atunci peste 15 minute, pentru ştirile de dimineaţă, zise Kari, scoţând mobilul şi activând funcţia de fotografiere. Ridică fotografia şi ţine-o nemişcată. Pe cine ştiţi la NRK căruia i-o putem trimite?

Morgan Askøy îşi scărpina cu grijă crusta unei răni de pe dosul mâinii atunci când şoferul autobuzului călcă brusc frâna, iar Morgan rupse involuntar crusta. O picătură de sânge apăru. Morgan întoarse imediat ochii, nu suporta vederea sângelui.

Coborî din autobuz la Închisoarea de Maximă Siguranţă Staten, unde lucra de două luni. Mergea în spatele unui grup de alţi gardieni, atunci când un tip în uniformă de gardian îl ajunse din urmă.

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa! răspunse Morgan automat.

Se uită la el, dar nu şi-l aminti. Chiar şi aşa, tipul continuă să meargă alături de el, ca şi cum s-ar fi cunoscut. Sau ca şi cum ar fi vrut să facă cunoştinţă.

— Nu lucrezi în Aripa A, remarcă tipul. Sau eşti nou?

— Aripa B, spuse Morgan. De două luni.

— A, bun.

Tipul era mai tânăr decât ceilalţi fetişişti ai uniformei. De obicei, gardienii mai în vârstă veneau şi plecau de la muncă în

uniformă, de parcă s-ar fi mândrit cu ea. Ca şi Franck, directorul adjunct. Morgan s-ar fi simţit stupid dacă ar fi trebuit să stea în autobuz, iar oamenii să se holbeze la el, poate chiar să-l întrebe unde lucrează. La Staten. Într-o închisoare. În niciun caz.

Se uită la legitimaţia de pe uniforma tânărului. Sørensen.

Trecură de ghereta de pază unul lângă celălalt, iar Morgan dădu din cap către santinela dinăuntru.

Când se apropiară de intrare, tipul îşi scoase mobilul şi rămase puţin în urmă; poate trimitea un SMS.

Uşa se trânti în spatele angajaţilor din faţa lor, aşa că Morgan trebui să-şi scoată cheia. Descuie uşa.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Sørensen strecurându-se înăuntru în faţa lui.

Morgan îl urmă, dar coti spre vestiare. Îl văzu pe tip cum se alătură celorlalţi angajaţi care se îngrămădeau în ecluza dinspre aripi.

Betty îşi aruncă pantofii din picioare şi se prăbuşi pe patul ei. Ce tură de noapte! Era epuizată şi ştia că nu va reuşi să adoarmă o vreme, dar trebuia măcar să încerce. Iar pentru a face asta, mai întâi trebuia să scape de senzaţia că ar fi trebuit să anunţe poliţia despre incidentul din Apartamentul 4. După ce se uitase prin cameră împreună cu agentul de pază, ca să vadă dacă e ceva stricat sau lipsă, Betty făcuse curat şi era pe punctul de a arunca jumătatea de lămâie, când descoperise în coşul de gunoi o seringă de unică folosinţă utilizată. Fără să aibă nevoie de vreun impuls, creierul ei pusese cap la cap lucrurile: pulpa decolorată a lămâii şi seringa. Îşi trecuse degetele peste coaja lămâii şi găsise mai multe găuri minuscule. Storsese o picătură de zeamă de lămâie în palmă şi văzuse că era tulbure, ca şi cum ar fi conţinut cretă. Atinsese picătura cu limba, precaut, şi o gustase; pe lângă aciditatea dominantă, mai exista o notă amară, de medicament. Trebuia să ia o decizie. Exista vreo lege care interzicea clienţilor să deţină lămâi cu gust ciudat? Sau o seringă de unică folosinţă? Dacă se întâmpla să fie diabetici sau să sufere de alte boli? Sau jucau jocuri bizare în cameră cu invitaţii lor? Aşa că Betty dusese conţinutul coşului de gunoi la recepţie şi îl aruncase. Scrisese o scurtă însemnare despre zgomotul care se auzise din Apartamentul 4 şi bărbatul pe care îl găsiseră legat de veceu. Un bărbat care minimalizase

el însuşi întregul incident. Ce altceva ar fi putut să facă Betty?

Dădu drumul televizorului montat pe perete, se dezbrăcă, se duse în baie, se demachie şi se spălă pe dinţi. Auzea murmurul constant al vocilor de pe canalul de ştiri TV2. Obişnuia să-l lase aprins, cu sonorul dat încet, pentru că asta o ajuta să adoarmă. Poate din cauză că vocea liniştitoare a prezentatorului îi amintea de tatăl ei, o voce care, chiar dacă relata despre decăderea continentelor, tot o făcea să se simtă în siguranţă. Însă doar televizorul nu mai era suficient. Începuse să ia somnifere. Nu foarte puternice, într-adevăr, dar chiar şi aşa. Doctorul ei îi spusese că ar fi fost bine să se gândească să ceară să nu mai facă ture de noapte, poate asta ar fi ajutat. Dar nimeni nu ajunge în vârf dacă se eschivează, trebuie să-ţi faci treaba. Auzi pe deasupra zgomotului apei şi al periuţei de dinţi înspumate cum vocea aceea spune că poliţia caută o persoană implicată în uciderea unui bărbat la o canisă, noaptea trecută, şi că reuşiseră să pună acea persoană în legătură cu uciderea lui Agnete Iversen şi cu crima triplă din Gamlebyen.

Betty îşi clăti gura, închise robinetul şi se întoarse în dormitor. Se opri brusc în prag, privind lung fotografia bărbatului căutat de poliţie de la televizor.

El era.

Avea barbă şi păr lung, dar Betty era antrenată să elimine de pe o faţă deghizările şi măştile, să compare feţele cu fotografiile pe care Plaza şi celelalte hoteluri internaţionale le ţineau în dosarul cu escroci de hoteluri cunoscuţi, care mai devreme sau mai târziu apăreau sigur la recepţie. Şi era el. Bărbatul care se cazase, însă fără ochelari şi cu sprâncene.

Betty privi lung mobilul pe care îl lăsase pe noptieră.

Atentă, dar discretă. Pune pe primul loc interesele hotelului. Ar putea să ajungă departe.

Strânse iar din ochi.

Mama ei avusese dreptate. Curiozitatea ei blestemată.

Arild Franck se uita de la fereastra biroului său cum gardienii din tura de noapte ies pe poartă. Şi-i notă în minte pe toţi care sosiseră cu întârziere pentru tura de dimineaţă. Asta îl irita. Oamenii care nu erau în stare să-şi facă datoria îl iritau. Asemenea celor de la Crimă Organizată şi Departamentul Omucideri. Poliţia primise un pont să facă o razie la Centrul Ila

şi, chiar şi aşa, Lofthus scăpase. Asta nu era bine. Acum ei trebuiau să plătească preţul pentru inepţia poliţiei. Hugo Nestor fusese ucis noaptea trecută. La o canisă. Era incredibil ca un om, un drogat, să poată provoca atâta haos. Acea parte din Franck care ţinea la respectarea legii era indignată de acest repetat exemplu de incompetenţă a poliţiei; uneori, era frustrat şi pentru că poliţia nu reuşise să-l prindă pe el, un director adjunct de închisoare corupt. Văzuse în ochii lui Simon Kefas suspiciunea, dar Kefas nu avea curajul să-l atace, era un mare laş, avea prea mult de pierdut. Simon Kefas era curajos doar atunci când miza erau banii. Banii ăia afurisiţi. La ce se aşteptase Franck? Că banii aveau să-i aducă o statuie, reputaţia de stâlp al comunităţii? Iar după ce devenise dependent de bani, aceştia erau ca heroina, iar cifrele din contul lui deveniseră mai degrabă scopul decât mijlocul, pentru că nu mai exista niciun scop plin de semnificaţie. Şi, asemenea drogaţilor, Franck ştia şi înţelegea asta, şi totuşi nu era în stare să facă nimic.

— Un gardian pe nume Sørensen vine să te vadă, spuse secretara din anticamera lui.

— Nu-l lăsa să…

— A trecut pe lângă mine, zice că durează doar o clipă.

— Serios? se încruntă Franck.

Oare Sørensen se prezenta la datorie înainte să i se termine concediul medical? Asta era împotriva firii lucrătorului norvegian. Auzi uşa din spatele lui deschizându-se.

— Deci aşa, Sørensen, spuse Arild Franck fără să se întoarcă. Ai uitat să baţi la uşă?

— Stai jos.

Franck auzi cum uşa e încuiată şi se întoarse surprins spre vocea aceea. Încremeni când văzu pistolul.

— Dacă scoţi un singur sunet, te împuşc drept în frunte.

Atunci când îndrepţi un pistol spre cineva, de obicei persoana aceea îşi concentrează întreaga atenţie asupra pistolului şi durează ceva timp până să privească persoana din spatele lui. Dar atunci când băiatul ridică piciorul şi împinse scaunul, astfel încât acesta să se rostogolească pe podea spre directorul adjunct al închisorii, Franck văzu cine era. Fiul se întorsese.

— Arăţi altfel, spuse Franck.

Voise să spună asta cu mai multă autoritate, dar avea gâtul uscat şi din el nu ieşi niciun sunet mai deosebit.

Arma se înălţă încet şi Franck se lăsă imediat să cadă pe scaun.

— Pune braţele pe mânere, spuse băiatul. O să apăs pe butonul interfonului, iar tu o să-i spui Inei să se ducă la brutărie să ia nişte pateuri. Acum!

Băiatul apăsă pe buton.

— Da? se auzi vocea îndatoritoare a Inei.

— Ina…

Creierul lui Franck căuta cu disperare alternative.

— Da?

— Du-te…

Căutarea lui Franck se termină brusc atunci când el văzu cum degetul băiatului se strânge pe trăgaci.

— …la brutărie şi ia nişte pateuri proaspete, bine? Acum!

— Bine.

— Mulţumesc, Ina.

Băiatul dădu drumul trăgaciului, lăsă arma jos, scoase o rolă de bandă adezivă din buzunarul hainei, ocoli scaunul lui Franck şi începu să-i lege antebraţele de mânere. Apoi înfăşură banda în jurul spătarului şi pieptului lui, în jurul picioarelor, al pilonului scaunului şi al rotilelor. Apoi îşi luă iar arma. Lui Franck îi trecu un gând ciudat prin minte: că ar fi trebuit să fie mai speriat decât era. Băiatul îi ucisese pe Agnete Iversen, Kalle, Sylvester, Hugo Nestor. Nu-şi dădea seama că urma să moară? Poate că diferenţa era că el era aici, în biroul lui protejat de la Staten, şi era plină zi. Că el îl văzuse pe acest băiat cum se maturizează în închisoarea lui şi – cu excepţia acelui incident cu Halden – băiatul nu manifestase nicio predilecţie sau capacitate de a utiliza violenţa.

Băiatul căută în buzunarele lui Franck şi îi luă portofelul şi cheile maşinii.

— Porsche Cayenne, citi băiatul cu voce tare de pe cheile maşinii. E o maşină scumpă pentru un funcţionar public, nu-i aşa?

— Ce vrei?

— Vreau răspunsuri la trei întrebări simple. Dacă îmi spui adevărul, te las în viaţă. Dacă nu, mă tem că va trebui să te omor.

Băiatul spusese asta aproape cu regret.

— Prima întrebare e care e numele şi numărul contului în care

Nestor îţi trimitea bani atunci când te plătea?

Franck se gândi. Nimeni nu ştia de cont, putea să spună orice voia, să inventeze un cont, pentru că nimeni nu l-ar fi putut contrazice. Deschise gura, dar băiatul îl întrerupse.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi bine înainte de a deschide gura.

Franck privi fix gura pistolului. Ce voia băiatul să spună? Nimeni n-ar fi putut să confirme sau să nege existenţa contului. Nimeni în afară de Nestor nu virase vreodată bani în el. Franck clipi. Oare băiatul îi smulsese lui Nestor informaţia asta înainte de a-l ucide? Era un test?

— Contul e pe numele unei companii, spuse Franck. Dennis Limited, înregistrată în Insulele Cayman.

— Şi numărul contului?

Băiatul ridică ceva ce părea a fi o carte de vizită galbenă. Îşi notase pe ea numărul pe care i-l dăduse Nestor? Dar dacă băiatul mergea la cacealma, ce conta? Şi dacă Franck îi dădea numărul contului, tot nu putea să retragă bani. Franck începu să enumere cifrele.

— Mai încet, spuse băiatul, uitându-se pe cartea de vizită. Şi vorbeşte mai clar.

Franck făcu întocmai.

— Atunci mai rămân doar două întrebări, spuse băiatul după ce Franck termină. Cine l-a ucis pe tatăl meu? Şi cine era cârtiţa care l-a ajutat pe Geamăn?

Arild Franck clipi. Trupul lui ştia. Ştia asta acum şi revărsa transpiraţie prin toţi porii. Înţelegea că e timpul să se teamă. Băiatul lăsase iar pistolul jos, dar scosese în schimb un cuţit. Arma dezgustătoare, curbată şi mortală a lui Hugo Nestor.

Franck ţipă.

— Acum înţeleg, spuse Simon.

Strecură telefonul în buzunarul gecii şi ieşi cu maşina din tunel, în lumina de deasupra cartierului Bjørvika şi a Fiordului Oslo.

— Ce înţelegi? întrebă Kari.

— Una dintre recepţionerele de noapte de la Plaza tocmai a sunat la poliţie ca să spună că bărbatul căutat pentru interogatoriu a stat o noapte în unul dintre apartamentele lor. Sub numele de Fidel Lae. Şi alt bărbat a fost găsit legat de

veceul din baia dormitorului, după ce nişte clienţi s-au plâns din cauza zgomotului. Acest al doilea bărbat a plecat pur şi simplu imediat ce l-au dezlegat. Hotelul a verificat şi camerele de supraveghere de la intrare, care îl arată pe Lofthus intrând împreună cu Hugo Nestor şi cu bărbatul care a fost găsit mai târziu în baie.

— Tot nu mi-ai spus ce înţelegi.

— A, da. Cum au aflat cei trei bărbaţi din Enerhauggata că venim după ei. Potrivit registrului de noapte al hotelului, bărbatul încătuşat a plecat de la Plaza exact atunci când noi ne-am postat în faţa adresei traficanţilor. El a sunat şi i-a avertizat pe toţi că Nestor fusese răpit, iar ei au început să evacueze toate poziţiile expuse, în caz că Nestor le trăda. Ştiau ce se întâmplase cu Kalle, nu-i aşa? Dar, când să pornească cu camioneta cu fetele, şi-au dat seama că noi suntem deja acolo. Aşa că au decis să aştepte ca noi să plecăm. Sau să intrăm în casă, ca ei să poată pleca neobservaţi.

— Te-ai gândit o grămadă la asta, nu-i aşa? spuse Kari. Cum ar fi putut afla că venim.

— Se poate, spuse Simon virând spre sediul central al Poliţiei. Dar acum mi-am dat seama.

— Ştii cum e posibil să se fi întâmplat, îl corectă Kari. Ai de gând să-mi spui ce gândeşti despre prezent?

— Că trebuie să-l găsim pe Lofthus înainte să provoace şi mai mult haos, spuse Simon dând din umeri.

— Un tip mai ciudat, îi spuse Morgan Askøy colegului mai în vârstă.

Mergeau pe coridorul lat. Uşile celulelor erau larg deschise, pregătite pentru inspecţia de dimineaţă.

— Îl chema Sørensen. A venit pur şi simplu la mine.

— N-avea cum să fie el, îi spuse colegul. Există un singur Sørensen în Aripa A, şi el e în concediu de boală.

— A, el era. I-am văzut legitimaţia pe uniformă.

— Dar am vorbit cu Sørensen acum câteva zile – tocmai se internase iar în spital.

— Deci s-a însănătoşit rapid.

— Foarte ciudat. Zici că era în uniformă? N-avea cum să fie s-o fure Sørensen, el urăşte uniforma; se schimbă de fiecare dată aici şi o ţine în vestiar. Aşa a putut s-o fure Lofthus.

— Deţinutul care a evadat?
— Da. Îţi place slujba asta, Askøy?
— Da.
— Bun. Ia-ţi zile libere pentru orele suplimentare, nu te lăsa ispitit să munceşti prea mult.
Mai făcură şase paşi, după care se opriră brusc, holbându-se unul la celălalt. Văzând ochii larg deschişi ai celuilalt.
— Cum arăta tipul ăla? exclamă colegul.
— Cum arăta Lofthus? exclamă Morgan.

Franck expiră pe nas. Ţipătul lui fusese înăbuşit de mâna pe care băiatul i-o pusese pe gură. Băiatul îşi aruncă un pantof din picior, scoase ciorapul, îl îndesă în gura lui Franck şi îl acoperi cu bandă adezivă.
Tăie apoi banda de pe braţul drept al scaunului astfel ca degetele lui Franck să poată ţine stiloul pe care el i-l dădu şi să-l ridice spre hârtia de la marginea biroului.
— Răspunde-mi.
Franck scrise.
Nu ştiu.
Apoi dădu drumul stiloului.
Auzi hârşâitul benzii adezive rupte şi simţi mirosul părţii lipicioase care îi era pusă peste nări, împiedicându-i respiraţia. Trupul lui Franck începu să se smucească şi să se arcuiască incontrolabil pe scaun. Să se răsucească şi să se zvârcolească. Dansa pentru băiatul ăla afurisit! Simţi cum creşte presiunea din interiorul capului său, care în curând avea să explodeze. Când îl văzu pe băiat că apasă vârful stiloului pe banda întinsă peste nara lui, Franck era pregătit să moară.
Băiatul străpunse banda şi nara stângă a lui Arild Franck inhală aer, în timp ce primele lacrimi calde i se prelingeau pe obraz.
Băiatul îi dădu stiloul înapoi. Franck se concentră.
Ai milă. Ţi-aş spune numele cârtiţei dacă l-aş şti.
Băiatul citi mesajul. Închise ochii şi făcu o grimasă de suferinţă intensă. Smulse o nouă bucată de bandă.
Telefonul de pe birou începu să sune. Franck se uită la el cu speranţă. Pe ecran apăru interiorul biroului. Era Goldsrud, şeful de tură. Dar băiatul ignoră telefonul şi se concentră exclusiv asupra lipirii la loc a benzii peste nările lui Franck. Şi Franck

simţi tremuratul care îi acompania panica. Aproape că îl făcu să se întrebe dacă plângea sau râdea.

— Directorul nu răspunde, spuse Geir Goldsrud închizând. Şi nici Ina nu e acolo – dacă nu răspunde el, răspunde ea. Dar, înainte să-l deranjăm pe director, hai să mai trecem o dată prin povestea asta. Tu spui că bărbatul pe care l-ai văzut îşi zice Sørensen şi arată ca el…

Goldsrud arătă spre ecranul pe care pusese o imagine a lui Sonny Lofthus.

— Nu *arată* ca el! insistă Morgan. *E* el, ţi-am mai spus.

— Linişteşte-te, spuse colegul mai în vârstă.

— Ţie ţi-e uşor să spui, pufni Morgan. Tipul e căutat pentru şase crime.

— O s-o sun pe Ina pe mobil şi, dacă ea nu ştie unde e şeful ei, începem căutările. Dar nu vreau niciun fel de panică, s-a înţeles?

Morgan se uită la colegul lui, apoi din nou la şeful de tură. Acesta părea chiar mai dispus să se panicheze decât Morgan însuşi. În ce-l privea pe el, Morgan se simţea doar însufleţit. Foarte însufleţit. Un deţinut care intră prin efracţie în Staten, cum era posibil aşa ceva?

— Ina?

Goldsrud practic ţipa la telefon, iar Morgan văzu uşurarea de pe faţa lui. Era tentant să-l acuzi pe şeful de tură că se sustrage responsabilităţii, dar cu siguranţă era oribil să fii la nivelurile intermediare ale managementului, să lucrezi sub conducerea directorului adjunct al închisorii.

— Trebuie să dăm de Franck imediat! Unde e?

Morgan văzu cum uşurarea lasă locul uluirii şi apoi groazei. Goldsrud puse capăt convorbirii.

— Ce…? începu colegul mai în vârstă.

— Ina zice că în biroul lui e un vizitator, spuse Goldsrud ridicându-se şi ducându-se spre dulapul cu arme din celălalt capăt al încăperii. Un bărbat pe nume Sørensen.

— Şi atunci ce facem? întrebă Morgan.

Goldsrud băgă cheia în broască, o învârti şi deschise dulapul cu arme.

— Asta, spuse el.

Morgan numără 12 puşti.

— Dan şi Harald, veniţi cu mine! strigă Goldsrud cu o voce în care Morgan nu mai putea să depisteze nicio urmă de uluire, oroare sau frică de responsabilitate. Acum!

Simon şi Kari stăteau lângă liftul din holul sediului central al Poliţiei când mobilul lui sună.

Era Institutul de Medicină Legală.

— Avem rezultatele preliminare ale ADN-ului de pe periuţe.

— Excelent! spuse Simon. Iar scorul la pauză este?

— Aş spune mai degrabă cu 30 de secunde înainte de fluierul arbitrului. Probabilitatea e de peste 95%.

— Pentru ce? spuse Simon, văzând cum se deschid uşile liftului.

— Că am găsit în baza noastră de date cu ADN o potrivire parţială cu saliva de pe două din periuţe. Ce e interesant e că potrivirea nu e cu un infractor sau poliţist, ci cu victima unei crime. Mai exact, dovedeşte că cel care a folosit periuţele e rudă apropiată cu victima.

— Mă aşteptam la asta, spuse Simon urcând în lift. Periuţele provin de la familia Iversen. Am observat că lipsesc din baia lor după crimă. E o potrivire parţială cu ADN-ul lui Agnete Iversen, nu-i aşa?

Kari se uită rapid la Simon, care ridicase mâna în semn de triumf.

— Nu, răspunse vocea de la Institutul de Medicină Legală. De fapt, încă n-am introdus în sistem ADN-ul lui Agnete Iversen.

— Da? Atunci cum…

— E o victimă neidentificată a unei crime.

— Puteţi demonstra că există o legătură între două dintre periuţe şi victima neidentificată a unei crime? Neidentificată în ce sens?

— În sensul de neidentificată. O persoană de sex feminin foarte tânără şi foarte moartă.

— Cât de tânără? întrebă Simon, privind lung spre uşile liftului care începeau să se închidă.

— Mai tânără decât ajung de obicei aici.

— Poftim?

— Un fetus de patru luni.

Creierul lui Simon se strădui din răsputeri să proceseze această informaţie.

— Agnete Iversen a făcut un avort târziu, despre asta e vorba?

— Nu.

— Nu? Atunci cine e… La naiba!

Simon închise ochii şi îşi lipi fruntea de peretele liftului.

— S-a întrerupt? întrebă Kari.

Simon dădu din cap.

— Ieşim din lift într-o clipă, spuse ea.

Băiatul făcu două găuri în bandă. Una sub fiecare nară. Iar Arild Franck trase în plămâni noi secunde de viaţă. Nu-şi dorea altceva decât să trăiască. Şi era singurul instinct căruia i se supunea trupul lui.

— Deci, vrei să-mi dai un nume? întrebă băiatul cu voce scăzută.

Franck inspiră cu putere; ar fi vrut să aibă nări mai late, canale nazale mai largi pentru acest aer dulce şi delicios. Încercă să audă sunete care să-i arate că soseau ajutoare, salvarea lui, în timp ce scutura din cap pentru a indica, cu limba uscată în spatele ciorapului şi buzele lipite cu bandă, că nu avea niciun nume, nu ştia cine fusese cârtiţa, că cerea îndurare. Să fie eliberat. Să fie iertat.

Încremeni când văzu că băiatul se opreşte în faţa lui, ridicând cuţitul. Franck nu se putea mişca, fiecare membru al lui era lipit şi imobilizat. Totul… Cuţitul coborî. Cuţitul oribil şi curbat al lui Nestor. Capul lui Franck împinse în tetieră, fiecare muşchi i se încordă şi el ţipă mut atunci când văzu cum din trupul lui ţâşneşte sângele.

32

— Doi, şopti Goldsrud.

Bărbaţii se opriră cu armele pregătite, ascultând tăcerea din spatele uşii biroului directorului adjunct al închisorii.

Morgan expiră. Acum, urma să se întâmple acum. Acesta era momentul când avea, în sfârşit, şansa de a lua parte la ceva la care visase de când era mic. Să prindă pe cineva. Poate chiar…

— Trei, şopti Goldsrud.

Apoi lovi cu barosul. Acesta izbi uşa, iar din tocul ei săriră aşchii atunci când Harald, cel mai înalt dintre ei, o deschise cu forţa. Morgan intră cu puşca la piept şi făcu doi paşi la stânga, aşa cum îl instruise Goldsrud. În încăpere era o singură persoană. Morgan se holbă la bărbatul de pe scaun, cu pieptul, gâtul şi bărbia însângerate. Dumnezeule, era atât de mult sânge! Morgan simţi că îl lasă genunchii, ca şi cum în ei ar fi fost injectat un drog. Nu trebuia să facă asta! Dar era prea mult sânge! Iar bărbatul de pe scaun tremura convulsiv, de parcă ar fi fost electrocutat. Iar ochii lui se holbau la ei înnebuniţi, bulbucaţi ca la un peşte de apă adâncă.

Goldsrud făcu doi paşi în faţă şi smulse banda de pe gura bărbatului.

— Unde eşti rănit, şefule?

Bărbatul deschise larg gura, dar din ea nu ieşi niciun sunet. Goldsrud băgă două degete şi scoase ciorapul negru. Din gura bărbatului se revărsă saliva, iar Morgan recunoscu vocea directorului adjunct al închisorii Arild Franck atunci când acesta ţipă:

— Duceţi-vă după el! Nu-l lăsaţi să scape!

— Trebuie să găsim rana şi să oprim…

Goldsrud era pe punctul de a desface cămaşa şefului său, dar Franck ţipă:

— Încuiaţi naibii uşile, o să scape! Mi-a luat cheile maşinii! Şi cascheta!

— Linişteşte-te, şefu’, spuse Goldsrud tăind banda de un braţ al scaunului. E prins în capcană; n-o să treacă de senzorii de amprente.

Franck îl privi furios şi ridică mâna acum eliberată.

— Ba da, o să treacă!

Morgan se trase în spate, împleticindu-se, şi trebui să se sprijine de perete ca să nu cadă. Încercă, dar nu reuşi să

întoarcă privirea de la sângele care se revărsa din locul în care directorul adjunct al închisorii Arild Franck ar fi trebuit să aibă un arătător.

Kari ieşi din lift în urma lui Simon. O luară pe coridor spre biroul în plan deschis.

— Deci aşa, spuse ea, încercând să digere informaţia. Ai primit prin poştă trei periuţe de dinţi, cu un bilet de la cineva pe nume „S” care spunea că trebuie verificat AND-ul?

— Da, răspunse Simon apăsând pe butoanele telefonului.

— Şi două dintre periuţe au material ADN care demonstrează o legătură de rudenie cu un copil nenăscut? Un copil nenăscut înregistrat ca victimă a unei crime?

Simon dădu din cap şi duse degetul la buze, ca să indice că refăcuse legătura telefonică. Atunci când vorbi, făcu asta cu o voce tare şi clară, punând telefonul pe difuzor.

— Tot eu sunt, Kefas. Cine era copilul, cum a murit şi care era legătura de rudenie?

Ţinu telefonul între ei, ca să audă şi Kari.

— Nu ştim cine era mama sau copilul, ştim doar că mama a murit sau a fost omorâtă prin supradoză, în centrul Oslo-ului. În registru apare doar ca „neidentificată”.

— Ştim de cazul ăsta, spuse Simon, înjurând încet ca pentru sine. Asiatică, probabil vietnameză. Şi probabil victimă a traficului.

— Ăsta e domeniul tău, Kefas. Copilul sau fetusul a murit pentru că mama lui a murit.

— Înţeleg. Şi cine e tatăl?

— Periuţa roşie.

— Cea… roşie?

— Da.

— Mulţumesc, spuse Simon punând capăt convorbirii.

Kari se duse la cafetieră, să ia cafea pentru amândoi. Când se întoarse, Simon vorbea din nou la telefon, iar după vocea lui blândă, Kari presupuse că vorbea cu Else. După ce închise, Simon avu o expresie pe care oamenii de o anumită vârstă o afişează timp de câteva secunde, ca şi cum ceva ar fi trecut pe lângă ei, ca şi cum ar fi putut să se prăbuşească acolo, pe loc. Kari fusese pe punctul de a întreba care mai e situaţia, dar decise s-o lase aşa.

— Deci… spuse Simon, încercând să pară voios. Cine credem că e tatăl? Iver Senior sau Junior?

— Nu credem, zise Kari. Ştim.

Simon o privi pentru o clipă, surprins. O văzu cum scutură încet din cap. Apoi îşi îngustă ochii, lăsă capul în jos şi îşi trecu mâna peste el, ca pentru a netezi puţinul păr care îi mai rămăsese.

— Bineînţeles, spuse el încet. Două periuţe. Probabil îmbătrânesc.

— Mă duc să văd ce ştim despre Iver, zise Kari.

După ce ea plecă, Simon porni calculatorul şi îşi deschise e-mailul.

Cineva îi trimisese un fişier audio. De pe un mobil, se părea.

Simon nu mai primise niciodată un fişier audio.

Îl deschise şi apăsă pe *play.*

Morgan îl privi pe directorul adjunct turbat de furie, care stătea în mijlocul centrului de supraveghere. Ciotul de la mâna lui era înfăşurat în tifon, dar Franck respinsese solicitările imperioase ale infirmierului de a se întinde.

— Deci aţi ridicat bariera şi l-aţi lăsat pe ucigaş să plece pur şi simplu cu maşina?! tună Franck.

— Era cu maşina dumneavoastră, spuse santinela ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Şi purta cascheta dumneavoastră.

— Dar nu eram eu! mugi Franck.

Morgan nu ştia dacă nu cumva tensiunea arterială mare a lui Franck era de vină, dar substanţa aceea roşie şi scârboasă se scurgea prin tifonul alb, iar el simţi din nou că-l ia ameţeala.

Unul dintre telefoanele de lângă monitoare sună. Goldsrud îl ridică şi ascultă.

— Au găsit degetul, spuse el acoperind receptorul cu mâna. Te ducem la Spitalul Ullevål să te opereze, ca să poată să…

— Unde? îl întrerupse Franck. Unde l-au găsit?

— La vedere, pe bordul Porsche-lui dumitale. Era parcat în stradă, în Grøndland.

— Prindeţi-l! Prindeţi-l!

Tor Jonasson atârna de chinga prinsă de bara vagonului de metrou. Murmură o scuză când se ciocni de alt navetist de dimineaţă somnoros. Astăzi trebuia să vândă cinci telefoane

mobile. Asta era norma lui. Iar în după-amiaza aceea, când urma să stea – preferabil pe scaun – în metrou, avea să ştie dacă reuşise. Iar asta avea să-l facă… fericit. Poate.

Tor oftă.

Se uită la bărbatul în uniformă care stătea cu spatele la el. Din căştile lui se auzea muzică. Cablul cobora spre mâna în care acesta ţinea un mobil, pe spatele căruia era eticheta minusculă a magazinului în care lucra Tor. Tor îşi schimbă poziţia, ca să-l poată studia pe bărbat din profil. Se uită la el cu atenţie. Nu era tipul care voise să cumpere baterii pentru obiectul ăla de muzeu? CD-ul portabil. Tor fusese suficient de intrigat ca să-l caute pe net. CD-ul portabil fusese produs până în 2000, când se inventase un Walkman compatibil cu MP3-ul. Tor era atât de aproape de tip că auzea sunetul căştilor care acoperea zăngănitul roţilor de oţel ale metroului, dar sunetul dispăru când metroul viră şi vagonul scârţâi.

Păruse o voce feminină solitară, dar Tor recunoscuse melodia: *„Că tu ai fost întotdeauna iubitul ei…”* Leonard Cohen.

Simon privea fix simbolul fişierului, nevenindu-i să creadă. Avusese nevoie de doar câteva secunde ca să-l asculte. Apăsă iar pe *play.*

Nu exista nicio îndoială, era acea voce care i se păruse iniţial că ar fi. Dar nu înţelegea despre ce e vorba.

— Ce faci? Alegi numere pentru loterie?

Simon se întoarse. Sissel Thou îşi făcea rondul de dimineaţă şi golea coşurile de gunoi.

— Ceva de genul ăsta, spuse Simon.

Apăsă pe *stop,* în timp ce ea scotea coşul de sub biroul lui şi îl răsturna în cărucior.

— Arunci banii, Simon, loteria e pentru cei care au noroc.

— Şi crezi că noi n-avem? spuse Simon, privind fix ecranul calculatorului.

— Uită-te ce lume am creat, zise ea.

Simon se lăsă pe spătarul scaunului şi se frecă la ochi.

— Sissel?

— Da?

— O femeie tânără a fost ucisă şi acum s-a dovedit că era însărcinată. Dar eu nu cred că ucigaşul se temea de ea, cred că se temea de copilul ei.

— Îhî.

Tăcere.

— Asta era o întrebare, Simon?

Simon îşi sprijini capul de tetieră.

— Dacă ai şti că eşti însărcinată cu fiul diavolului, i-ai mai da naştere, Sissel?

— Am mai avut discuţia asta, Simon.

— Ştiu, dar tu ce-ai spus?

Ea îi aruncă o privire plină de reproş.

— Am spus că, din nefericire, natura nu-i dă sărmanei mame de ales, Simon. Şi nici tatălui, de fapt.

— Credeam că dl Thou te-a abandonat.

— Vorbeam despre tine, Simon.

Simon închise iar ochii şi dădu încet din cap.

— Deci suntem sclavii iubirii. Iar cel pe care ne e dat să-l iubim e tot loterie. Asta vrei să spui?

— E brutal, dar aşa stau lucrurile, declară Sissel.

— Iar zeii râd, spuse Simon.

— Probabil, dar între timp cineva trebuie să cureţe mizeria de pe Pământ.

Simon auzi paşii ei îndepărtându-se. Apoi trimise fişierul audio de pe calculator pe mobilul lui, se duse la toaletă, intră într-un separeu şi puse iar înregistrarea.

După ce o puse de două ori, înţelese în sfârşit care era semnificaţia numerelor.

Partea a patra

33

Simon şi Kari traversau prin lumina soarelui Rådhusplassen, piaţa puţin prea mare, puţin prea descoperită şi puţin prea silenţioasă vara.

— Descrierea lui Fidel Lae ne-a ajutat să găsim maşina închiriată, spuse Kari. A fost înapoiată, dar din fericire încă n-a fost curăţată. Criminaliştii au găsit pete de noroi care se potrivesc cu noroiul de pe potecuţa care duce la canisă. Şi eu care credeam că noroiul e doar noroi.

— Fiecare tip are combinaţia lui unică de minerale, spuse Simon. Închiriată pe ce nume?

— Sylvester Trondsen.

— Cine e?

— Un bărbat de 33 de ani, şomer. Nu l-am găsit la adresa de domiciliu. Are două condamnări pentru agresiune. Agenţii noştri l-au pus în legătură cu Nestor.

— Bun.

Simon se opri în faţa intrării dintre două magazine. Uşa era înaltă şi lată, sugerând soliditate şi gravitate. Simon apăsă pe un buton de la etajul trei.

— Altceva? continuă el.

— Unul dintre rezidenţii de la Centrul Ila le-a spus agenţilor că tipul cel nou din camera 323 şi directoarea adjunctă păreau să se înţeleagă foarte bine.

— Martha Lian?

— Acum câteva zile au fost văzuţi plecând de la centru cu maşina.

— Imobiliare Iversen, spuse o voce prin găurile din plăcuţa de alamă de deasupra soneriilor.

— Aş vrea să aştepţi la recepţie cât discut eu cu Iversen, spuse Simon în timp ce urcau cu liftul.

— De ce?

— Pentru că s-ar putea să încalc câteva reguli şi aş prefera să nu te amestec şi pe tine în asta.

— Dar…

— Scuze, dar ăsta a fost un ordin, ca să ştii.

Kari îşi dădu ochii peste cap, dar nu spuse nimic.

— Iver, se prezentă bărbatul tânăr care veni să-i întâmpine la recepţie şi care strânse energic mai întâi mâna lui Simon, apoi pe cea a lui Kari. Aţi venit să vă întâlniţi cu tatăl meu.

Băiatul avea ceva care îi spunea lui Simon că în mod normal ar fi fost zâmbitor şi relaxat, că nu avea experienţă cu durerea şi suferinţa pe care Simon le citea în ochii de sub bretonul lui moale. Bănui că acesta era motivul pentru care băiatul părea atât de pierdut şi de confuz.

— Pe aici.

Probabil că tatăl lui îi spusese că erau poliţişti, iar el presupusese, asemenea tatălui său, că vizita lor avea legătură cu anchetarea uciderii mamei lui.

Biroul avea panoramă spre Vestbanen şi Fiordul Oslo. Lângă uşă era o vitrină cu un model detaliat al unui zgârie-nori în formă de sticlă de coca-cola.

Tatăl părea o variantă mai în vârstă a fiului. Acelaşi breton greu, piele netedă şi sănătoasă, o privire însorită dar reţinută în ochi. Înalt, cu ţinută frumoasă şi bărbie fermă, un bărbat care te privea drept în ochi, prietenos dar şi provocator, într-un mod copilăresc şi jucăuş. *Oamenii ăştia au o siguranţă şi soliditate tipice pentru vestul Oslo-ului, se gândi Simon, de parcă toţi ar fi turnaţi în aceeaşi matriţă; luptători în rezistenţă, exploratori polari, echipajul de pe* Kon-Tiki, *comisari de poliţie.*

Iver Senior îl rugă pe Simon să ia loc şi se aşeză şi el în spatele biroului, sub o fotografie veche alb-negru cu un bloc de apartamente care aparţinea cu siguranţă Oslo-ului de la sfârşitul secolului XIX, dar pe care Simon nu reuşi s-o plaseze pe moment.

Aşteptă ca Iver Junior să iasă din birou, apoi trecu direct la subiect.

— Cu 12 ani în urmă, într-o curte din Kvadraturen din Oslo a fost găsită o fată moartă. Aşa arăta când a fost găsită.

Simon puse fotografia pe biroul lui Iversen şi privi cu atenţie faţa investitorului imobiliar, atunci când acesta văzu fotografia. Nu cine ştie ce reacţie.

— Un băiat pe nume Sonny Lofthus a mărturisit că e autorul crimei, spuse Simon.

— Înţeleg.

În continuare nicio reacţie.

— Fata era însărcinată când a fost găsită.

Acum există o reacţie. Nări umflate, pupile dilatate.

Simon aşteptă câteva secunde, după care lansă a doua fază a atacului.

— Probe de AND de pe periuţele din casa dumitale dovedesc că cineva din familie era tatăl copilului nenăscut.

O îngroşare a arterei de la gât, schimbarea culorii feţei, clipit necontrolat.

— Periuţa roşie e a dumitale, Iversen, nu-i aşa?

— De unde… de unde ai…?

Simon zâmbi rapid şi privi în jos spre mâinile lui.

— Am o colegă mai tânără care mă aşteaptă la recepţie. Dar creierul ei e puţin mai rapid decât al meu. Ea a fost prima care a tras concluzia logică simplă că, dacă ADN-ul de pe doar două dintre cele trei periuţe ale familiei Iversen indică o rudenie cu fetusul, atunci fiul nu poate fi tatăl. Atunci toţi cei trei membri ai familiei ar fi înrudiţi cu fetusul. Aşa că trebuie să fie celălalt bărbat. Dumneata.

Culoarea sănătoasă a pielii lui Iver Iversen păli, apoi dispăru complet.

— Când o să ajungi la fel de bătrân ca mine, probabil o să descoperi că ţi se întâmplă la fel, spuse Simon consolator. Minţile acestor tineri sunt mult mai rapide ca ale noastre.

— Dar…

— Asta e chestia cu ADN-ul. Nu lasă prea mult loc pentru „dar”…

Iversen deschise gura, în timp ce se forţa din obişnuinţă să zâmbească uşor. În mod normal, la acel moment al unei conversaţii stânjenitoare ar fi livrat, bineînţeles, ceea ce se numeşte o diversiune comică, o remarcă dezarmantă. Da, exact, ceva care să facă totul să pară mai puţin periculos. Dar nu-i venea nimic în minte. Nu găsea nimic.

— Însă acest mocăit… spuse Simon bătându-se cu degetul în frunte, are nevoie de ceva mai mult timp, dar ajunge mai departe. Şi primul lucru la care s-a gândit el a fost că un bărbat căsătorit ca dumneata are cel mai evident motiv din lume pentru a se debarasa de o femeie însărcinată care îi poate face probleme. Nu eşti de acord?

Iversen nu răspunse, dar simţi cum mărul lui Adam răspunde în locul lui.

— Poliţia a difuzat în ziare fotografia femeii, întrebând dacă îi cunoaşte cineva identitatea. Iar când iubitul şi tatăl copilului ei a tăcut chitic, fără să ofere poliţiei măcar un pont anonim, atunci devine şi mai suspicios. Nu eşti de acord?

— N-am ştiut… începu Iversen, dar se opri.

Deja îşi regreta cuvintele. Apoi regretă că lăsase să se vadă atât de clar că regretă asta.

— N-ai ştiut că e însărcinată? întrebă poliţistul.

— Nu! spuse Iversen, încrucişându-şi braţele la piept. Adică, ştiam… Nu ştiu nimic despre asta, aş vrea să-mi sun avocatul.

— E evident că ceva ai ştiut. Dar eu chiar te cred atunci când spui că n-ai ştiut totul. Cred că soţia dumitale, Agnete, a fost cea care ştia totul. Ce crezi?

Kefas. Inspector-şef, nu aşa se prezentase? Iver Iversen întinse mâna după telefon.

— Cred că n-ai nicio dovadă şi că întâlnirea asta a luat sfârşit, domnule Kefas.

— Ai dreptate în prima privinţă, dar te înşeli în cea de-a doua. Întâlnirea asta nu a luat sfârşit, pentru că ar trebui să afli ce punţi arzi dacă ridici telefonul ăla, Iversen. Poliţiştii nu au nicio probă împotriva soţiei dumitale, dar e evident că cel care a împuşcat-o are.

— Cum e posibil?

— Pentru că timp de 12 ani el a fost ţapul ispăşitor şi duhovnicul infractorilor din oraşul ăsta. Ştie tot.

Kefas se aplecă în faţă, împungând biroul cu degetul la fiecare cuvânt.

— Ştie că Kalle Farrisen a omorât-o pe fată şi că Agnete Iversen l-a plătit să facă asta. Ştie deoarece a făcut închisoare pentru crima aceea. Faptul că încă nu a venit după dumneata e singurul motiv pentru care cred că ai putea fi nevinovat. Hai, ridică telefonul şi facem totul ca la carte. Adică te arestăm drept complice la crimă, spunem mediei tot ce ştim despre dumneata şi fată, explicăm partenerilor dumitale de afaceri că o să fii plecat o vreme, îi spunem fiului dumitale că… ei bine, ce vrei să-i spunem fiului dumitale?

Ce să-i spunem fiului lui. Simon aşteptă ca Iversen să asimileze asta. Era important pentru ceea ce urma. Să prindă rădăcini. Să-i lase timp lui Iversen să înţeleagă amploarea, consecinţele. Ca să fie deschis pentru nişte alternative care în urmă cu doar două minute ar fi fost cu totul excluse. Aşa cum trebuise să facă şi Simon. Şi aşa ajunsese aici, la asta.

Simon văzu cum mâna lui Iversen cade şi auzi o voce

şovăitoare şi răguşită:

— Ce vrei?

Simon se îndreptă de spate.

— Să-mi spui totul acum. Dacă te cred, atunci e posibil să nu se întâmple prea multe. La urma urmei, Agnete a fost deja pedepsită.

— Pedepsită?!

Ochii bărbatului ardeau, dar focul lor se stinse când privirea lui întâlni privirea glacială a lui Simon.

— Bine. Căsnicia mea cu Agnete… nu era cine ştie ce. Nu în modul acela. Un asociat avea nişte fete. Asiatice. Aşa am cunoscut-o pe Mai. Ea… avea ceva, ceva de care eu aveam nevoie. Nu tinereţe sau inocenţă sau alte lucruri asemănătoare, ci o… singurătate în care eu mă recunoşteam.

— Era prizonieră, Iversen. Fuseseră răpită din casa şi de la familia ei.

Investitorul imobiliar ridică din umeri.

— Ştiu, dar eu am plătit ca s-o elibereze. I-am oferit un apartament în care ne întâlneam. Eram doar ea şi cu mine. Apoi, într-o zi, mi-a spus că nu-i venise ciclul de luni de zile. Că s-ar putea să fie gravidă. I-am spus că trebuie să avorteze, dar ea a refuzat. Eu nu ştiam ce să fac. Aşa că am întrebat-o pe Agnete…

— Ai întrebat-o pe soţia dumitale?

Iversen ridică mâna, ca pentru a-i respinge obiecţia.

— Da, bineînţeles. Agnete era matură. N-o deranja ca alţii să preia sarcini pe care ea ar fi preferat să nu le îndeplinească. Ca să fiu sincer, cred că prefera femeile.

— Dar ţi-a dăruit un fiu?

— În familia ei îşi asumă cu mare seriozitate datoria, şi ea a fost o mamă bună.

— O familie care e şi cel mai mare proprietar imobiliar privat din Oslo, cu o imagine perfectă şi un nume atât de imaculat că un bastard asiatic ar fi pur şi simplu de negândit.

— Da, Agnete era de modă veche. Iar eu am apelat la ea pentru că, în ultimă instanţă, ea era la conducere.

— Deoarece compania asta e construită pe banii ei, spuse Simon. Deci Agnete a decis să se debaraseze de această problemă. De întreaga problemă.

— Eu nu ştiu nimic despre asta, spuse Iversen.

— Nu, pentru că n-ai întrebat. Ai lăsat în seama ei să ia

legătura cu oamenii care puteau să facă asta pentru tine. Iar ei, la rândul lor, au trebuit să-şi cumpere un ţap ispăşitor atunci când un martor a spus poliţiei că văzuse cum cineva o injectează pe fată în curte. Urmele trebuiau şterse şi tu ai plătit.

Iversen dădu iar din umeri.

— Eu n-am ucis pe nimeni, spuse el, eu nu fac decât să-mi ţin promisiunea şi să îţi spun ce s-a întâmplat. Întrebarea e dacă şi tu o să-ţi ţii promisiunea.

— Întrebarea, zise Simon, e cum a găsit o femeie ca soţia ta o târâtură precum Kalle Farrisen.

— N-am auzit în viaţa mea de Kalle Farrisen.

— Nu, spuse Simon, împreunându-şi mâinile. Dar ştii cine e Geamănul.

În cameră se aşternu o clipă de tăcere desăvârşită. Era ca şi cum traficul de afară şi-ar fi ţinut respiraţia.

— Poftim? spuse Iversen în cele din urmă.

— Eu am lucrat timp de mulţi ani la Biroul de Fraude Majore, spuse Simon. Imobiliare Iversen a făcut afaceri cu Geamănul. L-ai ajutat să spele banii din activităţile lui de trafic de droguri şi persoane, iar el ţi-a oferit în schimb pierderi fictive care te scuteau de impozite de ordinul sutelor de milioane de coroane.

Iver Iversen scutură din cap.

— Mă tem că nu ştiu nimic despre niciun Geamăn.

— În afara faptului că te temi, asta e o minciună. Am probe că voi doi aţi lucrat împreună.

— Zău? spuse Iversen, unindu-şi vârfurile degetelor. Atunci de ce Biroul de Fraude Majore nu m-a pus niciodată sub acuzare?

— Pentru că, pe vremea în care am lucrat eu la Biroul de Fraude Majore, s-au făcut presiuni asupra mea din interior, spuse Simon. Dar eu ştiu că Geamănul a cumpărat de la tine proprietăţi comerciale, cu banii lui mânjiţi cu sânge, şi ţi le-a vândut după aceea la un preţ mult mai mare. Sau cel puţin asta spun documentele. Se pare că a făcut un profit care i-a permis să-şi depună banii din droguri la bancă fără ca autorităţile fiscale să-i pună vreo întrebare despre modul în care i-a obţinut. Iar ţie ţi-a oferit o pierdere aparentă pe care ai putut-o compensa din profiturile viitoare, evitând astfel să contribui pentru societate. Toată lumea câştigă.

— E o teorie interesantă, spuse Iversen dând din umeri. Ţi-am spus tot ce ştiu. Mai e ceva?

— Da. Vreau să mă întâlnesc cu Geamănul.

Iversen oftă adânc.

— Tocmai ţi-am spus că nu cunosc niciun Geamăn.

Simon păru să dea încet din cap, ca pentru sine.

— Ştii ceva? La Biroul de Fraude Majore am auzit chestia asta atât de des că oamenii au început să se îndoiască de faptul că Geamănul chiar există, credeau că e doar un mit.

— Mi se pare că e posibil să fie exact asta, Kefas.

Simon se ridică în picioare.

— Pentru mine e în regulă. Numai că miturile nu controlează piaţa de droguri şi trafic sexual dintr-un oraş întreg, an de an, Iversen. Miturile nu lichidează femei însărcinate la cererea partenerilor lor de afaceri.

Simon se aplecă în faţă, îşi înfipse ambele palme în birou şi expiră, astfel încât Iversen să simtă respiraţia bătrânului.

— Oamenii nu sunt într-atât de îngroziţi, încât să se arunce în prăpastie din cauza unui mit. Eu ştiu că Geamănul există.

Simon se îndreptă de spate şi o luă spre uşă, fluturându-şi telefonul mobil.

— Cum ajung în lift convoc o conferinţă de presă, spuse el, aşa că poate că e un moment potrivit pentru acea discuţie între tată şi fiu.

— Stai puţin!

Simon se opri în faţa uşii, fără să se întoarcă.

— O să… o să văd ce pot face.

Simon îşi scoase cartea de vizită şi o puse pe vitrina cu zgârie-norul Coca-Cola.

— Aveţi timp până la ora 6.

— Înăuntrul lui Staten? repetă Simon, în timp ce coborau cu liftul. Lofthus l-a atacat pe Franck în biroul lui?

Kari dădu din cap.

— Asta e tot ce ştiu deocamdată. Ce-a zis Iversen?

— Nimic, spuse Simon dând din umeri. Cum era de aşteptat, a insistat ca mai întâi să discute cu avocatul. Va trebui să vorbim cu el mâine.

Arild Franck stătea pe marginea patului, aşteptând să fie dus în sala de operaţie. Era îmbrăcat în cămaşa de noapte albastru-deschis a spitalului şi avea o brăţară cu numele la încheietură.

În prima oră nu simţise nicio durere, dar acum începea să-l doară, iar injecţia aia amărâtă pe care i-o făcuse anestezistul nu-l ajuta deloc. I se promisese o injecţie adevărată, despre care i se spusese că avea să-i amorţească întregul braţ drept înainte de operaţie. Un chirurg specializat în mână trecuse pe la el şi îi explicase în detaliu ce putea să facă zilele astea microchirurgia, că degetul tăiat ajunsese la spital, că tăietura era netedă şi frumoasă şi că, după ce degetul avea să fie reataşat de proprietarul lui de drept, nervii aveau să se reconecteze cu siguranţă, astfel că peste câteva luni el avea să poată să-şi folosească degetul pentru „una şi alta”. Încercarea lui de a glumi era probabil bine intenţionată, dar Franck nu era într-o dispoziţie umoristică. Aşa că îl întrerupsese pe chirurg şi îl întrebase cât timp era necesar pentru reataşarea degetului şi când se putea întoarce la lucru. Iar când chirurgul spusese că operaţia însăşi avea să dureze mai multe ore, Franck se uitase la ceas şi – spre surpriza chirurgului – înjurase încet, dar audibil.

Uşa se deschise şi Franck ridică uşor capul. Sperase să fie anestezistul, pentru că acum nu doar degetul îi pulsa furios, ci şi capul şi întregul trup.

Dar nu era nimeni în haine albe sau verzi, ci un bărbat înalt şi zvelt, în costum gri.

— Pontius? spuse Franck.

— Bună, Arild! Voiam doar să văd cum te simţi.

Franck îngustă un ochi. Ca şi cum aşa i-ar fi fost mai uşor să-şi dea seama care e motivul real al vizitei Comisarului. Parr se aşeză pe patul de lângă el şi făcu semn din cap spre mâna bandajată.

— Te doare?

— O să fie în regulă. Sper că îl căutaţi?

— Lofthus s-a făcut nevăzut, spuse Comisarul dând din umeri. Dar o să-l găsim. Ai cumva idee ce voia?

— Ce voia? pufni Franck. Cine poate şti ce vrea el? E evident că a pornit într-un fel de cruciadă dementă.

— Sigur, spuse Parr. Atunci adevărata întrebare e unde şi când o să lovească iar. Ţi-a oferit vreun indiciu?

— Indiciu? gemu Franck, îndoindu-şi uşor cotul. Ce fel de indiciu?

— Sigur aţi vorbit despre ceva.

— El a vorbit. Eu aveam căluş în gură. Voia să ştie cine era

cârtiţa.

— Da, am văzut.

— Ai *văzut?*

— Din documentele din biroul tău. Sau cel puţin cele care nu erau pline de sânge.

— Ai fost în biroul *meu?*

— E un caz de prioritate maximă, Arild. Omul e un criminal în serie. E suficient de rău că ne vânează presa, dar acum şi politicienii încep să se amestece. De acum înainte o să mă ocup personal.

Franck dădu din umeri.

— Bine, spuse el.

— Am o întrebare…

— Imediat intru în operaţie şi mă doare ca naiba, Pontius. Nu suportă amânare?

— Nu. Sonny Lofthus a fost chestionat în legătură cu uciderea lui Kjersti Morsand, dar el a negat orice implicare. I-a spus cineva că soţul ei a fost suspectul nostru principal, înainte de a găsi firul lui de păr la locul faptei? Sau că avem probe care sugerează că Yngve Morsand a ucis-o?

— De unde să ştiu eu? Ce vrei să spui?

— A, mă întrebam doar, spuse Parr punând mâna pe umărul lui Franck, care simţi cum durerea îl fulgeră până la mână. Concentrează-te asupra operaţiei.

— Mulţumesc, dar nu e cine ştie ce de gândit.

— Da, probabil că nu, spuse Parr.

Îşi scoase ochelarii dreptunghiulari şi începu să-i şteargă, cu o expresie absentă.

— Nu faci decât să stai nemişcat, în timp ce altcineva lucrează pentru tine.

— Da, spuse Franck.

— În timp ce altcineva te cârpeşte la loc. Te face iar întreg.

Franck înghiţi în sec.

— Deci aşa, spuse Parr, punându-şi ochelarii la loc. I-ai spus cine era cârtiţa?

— Vrei să spui dacă i-am spus că era propriul lui tată? *Ab Lofthus, care a mărturisit.* Dacă aş fi scris asta, pe o foaie de hârtie, băiatul ăla mi-ar fi tăiat capul.

— Ce i-ai spus, Arild?

— Nimic! Ce-aş fi putut să-i spun?

— Exact asta mă întrebam. Mă întrebam ce l-a făcut pe băiat să fie atât de sigur că tu ai informaţia asta încât să pătrundă fraudulos în închisoare ca s-o obţină.

— Băiatul e nebun, Pontius. Mai devreme sau mai târziu fiecare dependent de droguri devine psihotic, ştii asta. Cârtiţa? Dumnezeule mare, povestea aia a dispărut odată cu Ab Lofthus.

— Şi atunci ce i-ai zis?

— Ce vrei să spui?

— Ţi-a tăiat un singur deget. Toţi ceilalţi au fost ucişi. Tu ai fost cruţat, sigur i-ai dat ceva. Nu uita că eu te cunosc, Arild.

Uşa se deschise şi înăuntru intrară doi angajaţi zâmbitori ai spitalului, îmbrăcaţi în verde.

— Gata pentru excursie? întrebă unul din ei zâmbind.

— Tu n-ai atâta curaj, Arild, spuse Parr potrivindu-şi ochelarii.

Simon mergea pe stradă, cu capul lăsat în jos împotriva aerului mării care venea dinspre fiord, peste Aker Brygge şi Munkedamsveien, înainte de a fi îngustat de clădiri şi accelerat spre Ruseløkkveien. Se opri în faţa bisericii îngrămădite între două blocuri de apartamente. Biserica Sfântul Paul era mai modestă decât omonimele ei din alte capitale. O biserică catolică într-o ţară protestantă. Era orientată greşit, spre vest, şi avea doar o idee de clopotniţă în faţă. Doar trei trepte duceau către intrare. Dar era întotdeauna deschisă. Simon ştia asta pentru că mai fusese aici, într-o seară târziu, în toiul unei crize, şi ezitase înainte de a urca acele trei trepte. Asta fusese imediat după ce pierduse totul, înainte de a-şi găsi salvarea în Else.

Simon urcă treptele, împinse mânerul de aramă, deschise uşa grea şi intră. Vru să închidă repede uşa în urma lui, dar arcurile ţepene se opuseră. Oare fuseseră la fel de ţepene şi atunci? Nu-şi amintea, fusese prea beat. Dădu drumul uşii, care se închise în urma lui centimetru cu centimetru. Dar îşi aminti mirosul. Străin. Exotic. O atmosferă de spiritualitate. Magie şi misticism, ghicitoare şi circuri ambulante. Lui Else îi plăcea catolicismul, mai mult estetica decât etica lui, şi îi explicase că totul la acea clădire, până şi cele mai simple elemente cum ar fi cărămizile, mortarul şi vitraliile aveau un simbolism religios la limita comicului. Şi totuşi, acest simbolism simplu poseda o gravitate, un subtext, un context istoric şi credinţa atât de multor gânditori, încât nu-l puteai ignora. În încăperea îngustă,

zugrăvită în alb şi cu ornamentaţie simplă, erau două şiruri de strane care conduceau către un unic altar cu Iisus răstignit pe cruce. Un simbol al victoriei în înfrângere. Pe peretele de pe partea stângă, la jumătatea drumului către altar, era confesionalul. Avea două compartimente, dintre care unul cu o perdea neagră în faţă, ca o cabină fotografică. În noaptea aceea, când venise aici, Simon nu ştiuse care din cele două separeuri era destinat păcătosului, după care creierul lui înceţoşat de alcool dedusese că, dacă preotul nu trebuie să-i poată vedea pe păcătoşi, atunci el trebuie să stea în cabina fotografică. Aşa că intrase împleticit în separeul fără perdea şi începuse să vorbească prin panoul de lemn perforat dintre ele. Îşi mărturisise păcatele, cu o voce inutil de puternică. Simon spera şi se temea în acelaşi timp că de cealaltă parte se află cineva, sau că cineva oricine, îl aude şi face ceea ce e necesar, îi oferă iertarea. Sau îl condamnă. Orice în afara acestui vacuum sufocant în care el era singur cu el însuşi şi cu greşelile lui. Nu se întâmplase nimic. Iar a doua zi dimineaţă se trezise fără obişnuita durere de cap – ceea ce era ciudat – şi îşi dăduse seama că viaţa avea să continue ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, că, în ultimă instanţă, nimănui nu-i păsa. Fusese ultima oară când călcase într-o biserică.

Martha Lian stătea lângă altar, împreună cu o femeie care gesticula brusc, cu un costum elegant şi o coafură scurtă de tipul celor despre care unele femei mai în vârstă cred că le face să arate mai tinere. Femeia arăta cu mâna şi explica, iar Simon prinse cuvinte precum „flori”, „ceremonie”, „Anders” şi „invitaţi”. Aproape ajunsese la ele când Martha Lian se întoarse spre el. Primul lucru care îl izbi pe Simon fu cât de diferită părea faţă de ultima oară. Cât de pustiită. Singură. Şi cât de nefericită.

— Bună, spuse el cu o voce inexpresivă.

Cealaltă femeie se opri din vorbit.

— Scuze că deranjez, continuă Simon. Cei de la Centrul Ila mi-au spus că te găsesc aici. Sper că nu întrerup ceva important.

— A, nu, e…

— Da, de fapt acum planificăm nunta fiului meu şi a Marthei. Aşa că, dacă puteţi să mai aşteptaţi, domnule…?

— Kefas, spuse Simon. Şi nu, nu pot aştepta. Sunt ofiţer de poliţie.

Femeia se uită spre Martha cu sprâncenele ridicate.

— Exact la asta mă refeream când spuneam că trăieşti într-o lume mult prea reală, draga mea, spuse ea.

— De care dumneavoastră veţi fi cruţată, doamnă…?

— Poftim?

— Domnişoara Lian şi cu mine vom discuta în particular. Obligaţia confidenţialităţii şi aşa mai departe.

Femeia se îndepărtă călcând apăsat, iar Simon şi Martha se aşezară în strana din faţă.

— Ai fost văzută plecând cu maşina împreună cu Sonny Lofthus, spuse Simon. De ce nu mi-ai spus?

— Voia să înveţe să conducă, zise Martha. L-am dus într-o parcare, unde putea să exerseze.

— Acum e căutat în toată Norvegia.

— Am văzut la televizor.

— Ţi-a spus sau l-ai văzut făcând ceva care ar putea sugera unde se află acum? Aş vrea să te gândeşti foarte bine la asta înainte de a răspunde.

Martha arăta ca şi cum, într-adevăr, s-ar fi gândit foarte bine înainte de a scutura din cap.

— Nu? Nimic despre planurile lui?

— Voia să înveţe să conducă.

Simon oftă şi îşi netezi părul.

— Înţelegi faptul că rişti să fii acuzată de complicitate, dacă îl ajuţi sau ne ascunzi informaţii?

— De ce-aş face aşa ceva?

Simon o privi în ochi fără să spună nimic. Peste puţin timp avea să se căsătorească. Atunci de ce părea atât de nefericită?

— Bine, bine, spuse el ridicându-se în picioare.

Martha rămase pe locul ei, privind în jos, în poală.

— Încă un lucru, spuse ea.

— Da?

— Crezi că e un ucigaş dement, cum spune toată lumea?

Simon îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu, spuse el.

— Nu?

— Nu e dement. Îi pedepseşte. E un fel de vendetă.

— Ce încearcă să răzbune?

— Cred că e vorba de tatăl lui, care a fost poliţist; după ce a murit, oamenii au spus că fusese corupt.

— Ai spus că îi pedepseşte… spuse Martha coborând vocea. Îi

pedepseşte pe drept?

— Nu ştiu, răspunse Simon dând din umeri. Dar face unele concesii.

— Concesii?

— L-a abordat pe directorul adjunct al închisorii în biroul lui. A fost ceva temerar, i-ar fi fost mult mai uşor, ar fi fost mult mai puţin riscant dacă l-ar fi căutat pe Franck acasă la el.

— Dar?

— Dar asta i-ar fi adus în bătaia puştii pe soţia şi copilul lui Franck.

— Martori nevinovaţi. Nu vrea să aibă de suferit cei nevinovaţi.

Simon dădu încet din cap. Văzu că în ochii ei apare ceva. O scânteie. O speranţă. Oare era chiar atât de simplu? Era îndrăgostită? Simon se îndreptă de spate. Ridică privirea spre altarul care-l înfăţişa pe Salvator pe cruce, închise ochii şi îi deschise iar. La naiba! La naiba cu totul!

— Ştii ce obişnuia să spună Ab, tatăl lui? zise el, trăgându-şi în sus pantalonii. Spunea că vremea îndurării a trecut şi că a sosit ziua judecăţii. Dar cum Mesia întârzie, trebuie să-i îndeplinim noi misiunea. Doar el poate să-i pedepsească, Martha. Poliţia din Oslo e coruptă, îi protejează pe escroci. Cred că Sonny face asta pentru că i se pare că îi e dator tatălui său, că pentru asta a murit tatăl lui. Pentru dreptate. Tipul de dreptate care e mai presus de lege.

Simon se uită la femeia mai în vârstă, care discuta cu preotul lângă confesional, cu voce scăzută.

— Şi tu? întrebă Martha.

— Eu sunt legea. Aşa că trebuie să-l prind pe Sonny. Aşa stau lucrurile.

— Şi femeia aia, Agnete Iversen, ce crimă a comis?

— Nu pot să-ţi spun nimic despre ea.

— Am citit că i-au fost furate bijuteriile.

— Da?

— Era şi o pereche de cercei cu perle printre ele?

— Nu ştiu. E important?

— Nu, spuse ea scuturând din cap. Nu e. Încercam să mă gândesc la ceva care te-ar putea ajuta.

— Mulţumesc, zise Simon încheindu-şi nasturii de la geacă.

Paşii apăsaţi se apropiau.

— Ai alte lucruri care te preocupă, înţeleg asta, spuse el.

Martha ridică rapid privirea spre el.

— Mai vorbim, Martha.

Mobilul lui Simon sună în timp ce el ieşea din biserică. Se uită la ecran. Prefixul îi spuse că apelul venea din Drammen.

— Kefas.

— Sunt Henrik Westad.

Poliţistul care ancheta uciderea soţiei armatorului.

— Sunt la Secţia de Cardiologie a Spitalului Central din Buskerud.

Simon ghici ce avea să urmeze.

— Leif Krognæss, martorul nostru cu probleme cardiace. Credeau că nu e în pericol, dar…

— A murit subit, spuse Simon oftând şi prinzându-se de şaua nasului cu degetul mare şi arătătorul. Era singur în salon când s-a întâmplat. Autopsia n-o să găsească nicio anomalie. Şi mă suni pentru că nu vrei să fii singurul care n-o să poată dormi la noapte.

Westad nu răspunse.

Simon băgă mobilul în buzunar. Vântul se înteţea, şi el ridică privirea spre cerul de deasupra acoperişurilor. Încă nu se vedea, dar îşi dădea seama după durerea de cap. Un câmp de joasă presiune se îndrepta spre el.

Motocicleta din faţa lui Rover era pe punctul de a învia din morţi. Era un Harley-Davidson Heritage Softail, modelul din 1989 cu o roată din faţă imensă, preferata lui Rover. Când o cumpărase, fusese o epavă delapidată de 1340 de centimetri cubi, pe care proprietarul o tratase fără dragostea, răbdarea şi înţelegerea de care avea nevoie un HD – spre deosebire de verişorii lui japonezi mai flexibili. Rover înlocuise lagărul principal, lagărul capătului bielei şi inelele pistonului şi remontase supapele. Foarte puţin mai rămăsese din original după ce motocicleta fusese transformată în una de 1700 de centimetri cubi, cu 119 cai-putere pe roata din spate, care înainte avusese doar 43. Rover îşi ştergea uleiul de pe antebraţul cu tatuajul unei catedrale când observă că lumina se schimbase. Primul lui gând fu că se înnora, cum spusese prognoza. Dar când ridică privirea observă o umbră şi o siluetă în cadrul uşii atelierului său.

— Da? strigă Rover, continuând să frece uleiul de pe braţ.

Bărbatul porni spre el. Silenţios. Ca un prădător. Rover ştia că cea mai apropiată armă e prea departe ca să poată ajunge la ea la timp. Şi aşa şi trebuia să fie. El renunţase la acel mod de viaţă. Era o tâmpenie ce spuneau oamenii, că e greu să nu revii la vechile apucături după ce ieşi din închisoare; era doar o chestiune de voinţă. Era foarte simplu. Dacă voiai, puteai să faci asta. Dar, dacă intenţiile tale erau doar o iluzie, gândire aspiraţională, ceva în care să te travesteşti, atunci reveneai în mocirlă de a doua zi.

Bărbatul era acum atât de aproape, încât Rover îi distingea trăsăturile feţei. Dar n-avea cum să fie…

— Bună, Rover!

El era.

Bărbatul ridică o carte de vizită galbenă pe care scria „Atelierul de Motociclete al lui Rover”.

— Adresa a fost corectă. Ai spus că poţi să-mi faci rost de un Uzi.

Rover îşi ştergea acum mâinile, în timp ce se uita la el. Citise ziarele, văzuse fotografia la televizor. Însă el acum nu se holba la băiatul din celula de la Staten, se holba la propriul lui viitor. Viitorul aşa cum şi-l imaginase.

— L-ai eliminat pe Nestor, spuse Rover trecându-şi cârpa printre degete.

Băiatul nu răspunse.

Rover scutură din cap.

— Asta înseamnă că nu te caută doar poliţia, ci şi Geamănul.

— Ştiu că aduc necazuri, spuse băiatul. Dacă vrei, plec imediat.

Iertare. Speranţă. O ruptură completă. A doua şansă. Cei mai mulţi îi dădeau cu piciorul, continuau să facă aceleaşi greşeli stupide toată viaţa, găseau mereu pretexte ca să strice totul. Ei nu-şi dădeau seama de asta sau se prefăceau că nu-şi dau seama de asta, dar pierduseră dinainte să înceapă. Pentru că nici nu voiau să reuşească. Dar Rover voia. Nu că asta avea să-i aducă pieirea. Acum era mai puternic. Mai înţelept. Dar, pe de altă parte, dacă mergeai cu capul spus, era oricând posibil să cazi ca un buştean.

— Nu vrei să închidem uşa? spuse Rover. Pare că o să plouă.

34

Ploaia biciuia parbrizul atunci când Simon scoase cheia din contact şi se pregăti să sprinteze din parcare spre clădirea spitalului. Zări o siluetă blondă cu pardesiu chiar în faţa maşinii lui. Ploua atât de tare, încât stropii de ploaie ricoşau din capotă şi conturul bărbatului era neclar. Portiera din stânga se deschise şi un alt bărbat brunet îl rugă să meargă cu ei. Simon se uită la ceasul de pe bord. 4 după-amiaza. Mai erau două ore până la termenul-limită.

Cei doi bărbaţi îl duseră cu maşina în Aker Brygge, un cartier de la malul mării în care se aflau magazine, birouri, unele dintre cele mai scumpe apartamente din oraş şi aproximativ 50 de cafenele şi baruri. O luară pe promenada de lângă apă şi văzură cum feribotul de Nesoddtangen acostează, în timp ce ei intrau pe una dintre numeroasele alei; merseră mai departe până ajunseră la o scară mică de fier care cobora spre o uşă cu un hublou care probabil că invoca asocieri cu fructele de mare. Lângă uşă era o mică firmă pe care scria „Restaurantul Nautilus”, cu litere neobişnuit de discrete. Unul dintre bărbaţi ţinu uşa. Intrară pe un hol îngust, unde îşi scuturară pardesiele de ploaie şi le atârnară în garderoba unde nu era nimeni. Nu se vedea picior de om, iar primul gând care îi trecu lui Simon prin minte fu acela că restaurantul era perfect pentru spălarea de bani. Nu foarte mare, dar cu o chirie şi amplasare care făceau ca profitabilitatea să fie plauzibilă, însă profiturile nu ar fi fost puse niciodată în chestiune, cum se întâmplă de obicei cu profiturile pentru care se plătesc impozite.

Simon era ud. Îşi mişcă degetele de la picioare în pantofi şi ele scoaseră un clipocit. Însă nu acesta era adevăratul motiv pentru care îi era frig.

Sala de mese era împărţită în jumătate de un acvariu mare şi dreptunghiular, care furniza şi singura sursă de lumină. La masa din faţa acvariului, cu spatele la el, stătea o siluetă imensă.

El era motivul pentru care lui Simon îi era frig.

Nu-l mai văzuse niciodată în carne şi oase, dar nu se îndoi nicio clipă cine era.

Geamănul.

Bărbatul părea să umple întreaga cameră. Simon nu ştia dacă asta se datora simplei mărimi fizice şi prezenţei lui impunătoare

sau însemnelor puterii şi bogăţiei, ale capacităţii acestui om de a controla atât de multe destine. Sau dacă toate legendele care înconjurau persoana lui nu îl făceau cumva să pară încă şi mai mare: bagajul morţii, al cruzimii fără rost şi al distrugerii.

Bărbatul făcu un gest aproape imperceptibil spre scaunul care fusese tras în faţa lui. Simon se aşează.

— Simon Kefas, spuse bărbatul mângâindu-şi bărbia cu arătătorul.

Bărbaţii masivi au adesea voci surprinzător de ascuţite.

Nu şi Geamănul.

Basul huruit al vocii lui provocă vălurele în paharul de apă din faţa lui Simon.

— Eu ştiu ce vrei, Kefas.

Sub costumul care părea că poate să explodeze la cusături în orice clipă unduiau muşchii.

— Ce anume?

— Bani pentru operaţia lui Else.

Simon înghiţi în sec atunci când sunetul numelui femeii iubite răsună în gura acestui bărbat.

— Întrebarea e ce ai de vândut, nu?

Simon scoase mobilul, deschise e-mailul, puse telefonul pe masă şi apăsă pe *play.* Vocea de pe fişierul audio pe care îl primise spuse metalic:

— „… care e numele şi numărul contului în care Nestor îţi trimitea bani atunci când te plătea? Dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi bine înainte de a deschide gura”. Pauză, apoi altă voce: „Contul e pe numele unei companii. Dennis Limited, înregistrată în Insulele Cayman.” „Şi numărul contului?” O nouă pauză. „Opt, trei, zero.” „Mai încet. Şi vorbeşte mai clar.” „Opt. Trei. Zero. Opt…” Simon apăsă pe stop.

— Presupun că ştii cine răspundea la întrebările astea.

Bărbatul cel imens răspunse printr-un gest minuscul care putea însemna orice.

— Asta e ceea ce ai de vânzare?

— Înregistrarea asta mi-a fost trimisă de pe o adresă de hotmail pe care nu am reuşit, de fapt nici n-am încercat s-o depistez. Pentru că în prezent sunt singura persoană care ştie de fişierul audio. Proba că directorul închis…

— Directorul adjunct al închisorii.

— …Staten recunoaşte că are un cont secret în care a primit

bani de la Hugo Nestor. Am verificat numărul contului şi informaţia e corectă.

— Şi de ce ar avea asta vreo valoare pentru mine?

— Ce are valoare pentru tine e că nu mă duc cu înregistrarea la colegii mei şi tu nu pierzi un aliat important.

Simon îşi drese vocea.

— *Încă* un aliat important.

Bărbatul cel imens dădu din umeri.

— Directorii adjuncţi de închisoare pot fi înlocuiţi. Şi oricum pare că Franck şi-a îndeplinit rolul. Ce altceva mai ai, Kefas?

Simon îşi scoase în faţă buza de jos.

— Am probe că ai spălat bani prin afacerea imobiliară a lui Iversen. Şi probe ADN care îl pun în legătură pe Iver Iversen Senior cu o fată vietnameză, pe care tu ai introdus-o ilegal în ţară, ai omorât-o şi ai făcut ca vina să cadă asupra lui Sonny Lofthus.

Bărbatul cel imens îşi mângâie gâtul cu două degete.

— Ascult. Continuă.

— Dacă primesc banii pentru operaţie, pot face în aşa fel ca niciunul dintre aceste cazuri să nu fie anchetate.

— Despre câţi bani e vorba?

— Două milioane de coroane.

— Pentru suma asta l-ai fi putut şantaja direct pe Iversen. Aşa că de ce eşti, de fapt, aici?

— Pentru că vreau mai mult decât bani.

— Ce anume?

— Vreau să încetezi să-l mai cauţi pe băiat.

— Pe fiul lui Lofthus? De ce aş face asta?

— Pentru că Ab Lofthus a fost prietenul meu.

Bărbatul cel solid îl privi pe Simon o vreme. Apoi se lăsă pe spătarul scaunului şi bătu cu degetul în geamul acvariului.

— Pare un acvariu obişnuit, nu? Dar ştii cât costă peştele gri care seamănă cu un şprot? Nu, nu ştii, pentru că eu nu vreau ca Biroul de Fraude Majore să ştie că unii colecţionari sunt dispuşi să plătească milioane de coroane pentru el. Nu e foarte impresionant sau atrăgător, dar e incredibil de rar. Aşa că preţul lui e determinat de valoarea pe care o are pentru individ; cine dă mai mult.

Simon se mişcă pe scaun.

— Ideea e, spuse bărbatul cel solid, că eu îl vreau pe băiatul

ăsta Lofthus. E un peşte rar şi pentru mine are o valoare mai mare decât pentru orice alt cumpărător. Pentru că mi-a omorât oamenii şi mi-a furat banii. Tu crezi că eu aş fi putut stăpâni acest oraş timp de 20 de ani dacă-i lăsam pe oameni să facă chestii din astea fără să păţească nimic? Băiatul a devenit un peşte pe care pur şi simplu trebuie să-l am. Îmi pare rău, Kefas, o să-ţi dăm banii, dar băiatul e al meu.

— Băiatul nu vrea decât cârtiţa care l-a trădat pe tatăl lui, apoi dispare.

— Şi din partea mea poate să primească cârtiţa, el sau ea nu-mi mai e de niciun folos, cârtiţa a încetat să mai opereze acum 12 ani. Dar nici măcar eu nu am ştiut niciodată identitatea cârtiţei. Făceam schimb de bani şi informaţii în mod anonim, ceea ce era în regulă din partea mea, am obţinut ce voiam în schimbul banilor mei. Şi tu la fel, Kefas. Vederea soţiei, nu-i aşa?

— Cum doreşti, spuse Simon ridicându-se. Dacă îl ataci pe băiat, o să fac rost de bani în alt mod.

Bărbatul cel solid suspină.

— Cred că ai înţeles greşit negocierea noastră, Kefas.

Simon văzu că bărbatul blond se ridicase şi el.

— Ca jucător experimentat, ar trebui să ştii că trebuie să te uiţi întotdeauna cu atenţie ce cărţi ţi-au venit *înainte* de a decide să joci, spuse bărbatul cel solid. După aceea e prea târziu, nu?

Simon simţi cum bărbatul blond îi pune mâna pe umăr. Rezistă impulsului de a-i da mâna la o parte şi se aşează la loc. Bărbatul cel solid se aplecă deasupra mesei. Mirosea a lavandă.

— Iversen mi-a spus despre mostrele de ADN cu care l-ai abordat pe el. Iar acum a apărut înregistrarea asta audio. Asta înseamnă că eşti în contact cu băiatul, nu-i aşa? Prin urmare, acum o să ne conduci la el. La el şi la tot ce a furat de la noi.

— Şi dacă spun nu?

Bărbatul cel solid oftă iar.

— De ce ne temem cu toţii atunci când îmbătrânim, Kefas? Că murim singuri, nu? Adevăratul motiv pentru care tu faci totul pentru a-i reda soţiei tale vederea e că vrei ca ea să se uite la tine atunci când o să mori. Pentru că noi ne spunem că aşa moartea e ceva mai puţin singuratică, nu? Ei bine, imaginează-ţi un pat al morţii încă şi mai singuratic decât cel alături de o soţie oarbă, dar vie…

— Ce?

— Bo, arată-i.

Bărbatul blond îşi ridică mobilul către Simon. Îi arătă o fotografie. Simon recunoscu salonul de spital. Patul. Femeia adormită din pat.

— Interesant nu e că ştim unde e în clipa asta, spuse bărbatul cel solid. Ci că am găsit-o, nu? În mai puţin de o oră de când ne-a contactat Iversen. Şi asta înseamnă că vom fi în măsură să o găsim iar, indiferent unde ai ascunde-o.

Simon sări de pe scaun. Mâna lui dreaptă zvâcni spre gâtul bărbatului solid, dar sfârşi într-un pumn care o prinse la fel de uşor cum ai prinde un fluture. Şi care acum se strângea încet în jurul degetelor lui Simon.

— Trebuie să decizi ce preţuieşti mai mult, Kefas. Femeia cu care îţi împărţi viaţa sau acest câine vagabond pe care l-ai adoptat.

Simon înghiţi în sec. Încercă să ignore durerea, sunetul nodurilor de la degete strivite unele de altele, dar ştia că lacrimile de durere îl trădau. Clipi o dată. De două ori. Simţi cum o lacrimă fierbinte i se prelinge pe obraz.

— Soţia mea trebuie să meargă în SUA în următoarele două zile, şopti el. Trebuie să am banii în mână la plecarea ei.

Geamănul îi dădu drumul şi Simon simţi că ameţeşte atunci când sângele reveni în forţă, exacerbând durerea.

— În clipa în care ni-l predai pe băiat şi bunurile furate, ea o să fie în avion, spuse bărbatul cel solid.

Bărbatul blond îl conduse pe Simon la ieşire. Ploaia se oprise, dar aerul era în continuare lipicios şi greu.

— Ce o să-i faceţi? întrebă Simon.

— Nu cred că vrei să ştii, spuse bărbatul blond zâmbind. Dar a fost o plăcere să facem afaceri împreună.

Uşa se închise şi fu încuiată în spatele lui Simon.

Simon plecă de acolo. Se lăsa întunericul. Începu să alerge.

Martha se uita la friptura de vită şi la paharele de vin înalte, la capetele de pe cealaltă parte a mesei, la fotografiile de familie de pe consola din faţa ferestrei, la merii scăldaţi de ploaie din grădină, la cer şi la întunericul care se apropia.

Discursul lui Anders era minunat. Fără îndoială, Martha îşi putea imagina cum una dintre mătuşile bătrâne îşi şterge o

lacrimă.

— Martha şi cu mine am decis să facem nunta iarna, spuse el. Pentru că ştim că iubirea noastră poate să topească toată gheaţa, că inimile prietenilor noştri pot să încălzească orice sală pentru evenimente şi că grija, înţelepciunea şi sfaturile voastre – ale familiei noastre – vor fi lumina de care avem nevoie pe drumul nostru întunecos de iarnă. Şi, bineînţeles, mai e un motiv…

Anders îşi luă paharul de vin şi se întoarse spre Martha, care abia acum reuşi să se desprindă de cerul de seară şi să îi zâmbească şi ea.

— Pur şi simplu nu putem aştepta până la vară!

Râsete fericite şi aplauze umplură camera.

Anders o prinse de mână cu mâna lui liberă. O strânse tare şi zâmbi cu ochii lui frumoşi şi scânteietori ca marea şi Martha îşi dădu seama că el e conştient de impresia pe care o lăsase. Apoi se aplecă spre ea, ca sub impulsul momentului, şi o sărută rapid pe buze. Aplauzele izbucniră, iar Anders ridică paharul.

— În cinstea noastră!

Apoi se aşeză. Îi prinse privirea şi îi aruncă un zâmbet aproape intim. Zâmbetul care le spunea celor 12 invitaţi la cină că el şi Martha împărtăşeau ceva special, ceva care le aparţinea doar lor. Dar faptul că Anders încerca să impresioneze nu însemna că acest lucru nu era adevărat. Ei chiar *aveau* ceva care era doar al lor. Ceva solid. Formau un cuplu de atât de mult timp că era uşor să uiţi toate zilele frumoase şi lucrurile plăcute pe care le făcuseră împreună. Şi reuşiseră să treacă de perioadele rele şi să iasă şi mai puternici din ele. Ea ţinea la Anders, chiar ţinea la el. Bineînţeles că ţinea, altfel de ce ar fi acceptat să se căsătorească cu el?

Zâmbetul lui Anders se crispă uşor, spunându-i Marthei că ar fi putut încerca să manifeste puţin mai mult entuziasm, să colaboreze cu el la asta, acum că îşi reuniseră familiile ca să le anunţe despre planurile lor de nuntă. Viitoarea ei soacră le ceruse să facă anunţul şi Martha nu avusese energia pentru a protesta. Acum Martha se ridică în picioare şi bătu în paharul ei. Nu doar pentru că invitaţii aşteptau cu nerăbdare ce avea ea să spună, ci pentru că nimeni n-ar fi vrut să fie străpuns de privirea nimicitoare a mamei mirelui.

— Şi suntem extrem de încântaţi că Martha a decis ca

ceremonia de nuntă să aibă loc la Biserica Sfântul Paul.

Martha reuşi cu greu să se abţină să răspundă. *Ea* decisese?

— După cum ştiţi, noi suntem o familie catolică. Şi, chiar dacă în multe alte ţări nivelul de educaţie şi venit e mai mare în rândul protestanţilor decât al catolicilor, asta nu e valabil şi pentru Norvegia. În Norvegia, noi, catolicii, constituim elita. Aşa că, Martha, bun venit în echipa câştigătoare!

Martha reacţionă la gluma ei, despre care ştia foarte bine că nu e deloc o glumă. Auzi vocea viitoarei sale soacre continuând să vorbească, dar mintea ei începu iar să cutreiere. Pentru că trebuia să scape de acolo. Să evadeze în celălalt loc.

— La ce te gândeşti, Martha?

Simţi buzele lui Anders pe păr şi lobul urechii. Reuşi să zâmbească, deoarece îi venea să râdă. Să râdă în timp ce îşi imagina cum se ridică în picioare şi le spune, lui şi celorlalţi invitaţi, că se gândea că stă în braţele unui criminal, la soare pe o stâncă, în timp ce o furtună vine spre ei peste fiord. Însă asta nu însemna că nu-l iubeşte pe Anders. Spusese da. Spusese da pentru că îl iubea.

35

— Îţi aminteşti când ne-am întâlnit prima oară? o întrebă Simon pe Else, în timp ce îi mângâia mâna de pe pătură.

Ceilalţi doi pacienţi din salon dormeau în spatele perdelelor lor.

— Nu, zâmbi ea.

El îşi imaginã cum ochii ei de un albastru pur, straniu de strălucitori, scânteiază sub bandaje.

— Dar tu îţi aminteşti, continuă ea. Hai, mai spune-mi o dată.

În loc să zâmbească şi el, Simon chicoti încet, astfel ca ea să-l audă.

— Tu lucrai la o florărie din Grønland. Şi eu am venit să cumpăr flori.

— O cunună, spuse ea. Ai venit să cumperi o cunună.

— Erai atât de frumoasă, că am făcut în aşa fel, încât să discutăm mult mai mult decât era necesar. Chiar dacă tu erai mult prea tânără pentru mine. Dar în timp ce vorbeam am întinerit. Şi a doua zi am trecut pe acolo ca să cumpăr trandafiri.

— Ai cumpărat crini.

— Da, bineînţeles. Voiam ca tu să crezi că sunt pentru un prieten. Dar a treia oară am cumpărat trandafiri.

— Şi a patra oară.

— Apartamentul meu era atât de plin de flori că abia puteam să respir.

— Toate erau pentru tine.

— Toate erau pentru *tine.* Eu doar aveam grijă de ele pentru tine. Apoi te-am invitat în oraş. În viaţa mea n-am fost atât de speriat.

— Erai atât de agitat că n-am fost în stare să spun nu.

— Trucul ăsta funcţionează de fiecare dată.

— Nu, râse ea. Chiar erai agitat. Dar m-au atras ochii tăi trişti. Experienţa de viaţă. Melancolia intuiţiei. Asta e ceva irezistibil pentru o femeie, înţelegi.

— Întotdeauna ai spus că a fost din cauza trupului meu atletic şi a faptului că ştiu să ascult.

— Nu-i adevărat! râse Else şi mai tare.

Simon râse şi el. Uşurat că ea nu-l poate vedea în clipa aceea.

— Prima oară ai cumpărat o cunună, spuse ea încet. Ai scris un bilet şi te-ai uitat la el o vreme, apoi l-ai aruncat la gunoi şi ai scris altul. După ce ai plecat, am scos biletul din coşul de gunoi

şi l-am citit. Scria „Pentru iubirea vieţii mele”. Asta mi-a atras atenţia.

— Da? N-ai fi preferat un bărbat care crede că încă nu şi-a întâlnit iubirea vieţii?

— Voiam un bărbat care e capabil să iubească, să iubească *cu adevărat.*

Simon dădu din cap. De-a lungul anilor, îşi repetaseră această poveste atât de des că replicile erau exersate, ca şi reacţiile şi aparenta lor spontaneitate. Îşi juraseră cândva să-şi spună totul, absolut totul, iar după ce făcuseră asta, după ce testaseră cât adevăr poate să suporte celălalt, poveştile lor deveniseră pereţii şi acoperişul care ţineau laolaltă casa lor.

Else îi strânse mâna.

— Şi aşa ai fost, Simon. Ştiai cum să iubeşti.

— Pentru că tu m-ai făcut bine.

— Te-ai făcut bine singur. *Tu* ai hotărât să te laşi de jocurile de noroc, nu eu.

— Tu ai fost leacul, Else. Fără tine…

Simon inspiră adânc, sperând că ea nu aude tremurul din vocea lui, pentru că nu avea energia să vorbească despre asta, cel puţin nu acum. Nu voia să repete povestea despre dependenţa lui de jocuri de noroc şi despre datoriile în care până la urmă o târâse şi pe ea. Făcuse ceva de neiertat, ipotecase casa fără ca ea să ştie. Şi pierduse. Iar ea îl iertase. Nu se înfuriase, nu plecase, nu îl lăsase pe el să suporte consecinţele şi nu-i dăduse niciun fel de ultimatum. Nu făcuse altceva decât să-l mângâie pe obraz şi să-i spună că îl iartă. Iar el plânsese ca un copil, şi în clipa aceea ruşinea distrusese dorinţa faţă de viaţa pulsatilă de la intersecţia speranţei şi fricii, acolo unde totul e o miză care poate fi pierdută sau câştigată într-o clipă, unde gândurile sunt catastrofice, iar înfrângerea finală aproape – aproape – la fel de chinuitoare ca gândul victoriei. Era adevărat, în ziua aceea el se lăsase. Şi nu mai jucase niciodată după aceea, nu mai pariase nici măcar pe o bere, iar asta fusese salvarea lui. Fusese salvarea lor. Asta şi promisiunea lor de a-şi spune absolut totul. Faptul de a şti că are capacitatea de a se autocontrola şi curajul de a fi cu totul onest faţă de altă persoană îl transformase pe Simon, îl redase condiţiei de om şi fiinţă umană, da, chiar îl făcuse să evolueze mai mult decât dacă n-ar fi fost niciodată la mila viciilor lui.

Poate că asta explica de ce în ultimii lui ani ca poliţist trecuse de la a vedea fiecare infractor ca fiind notoriu şi incorigibil la a fi dispus să acorde tuturor o a doua şansă – în contrast flagrant cu ceea ce îi spunea vasta lui experienţă.

— Suntem ca Charlie Chaplin şi florăreasa, spuse Else. Dacă pui filmul de la coadă la cap.

Simon înghiţi în sec. Florăreasa oarbă care crede că vagabondul e un gentleman bogat. Simon nu-şi mai amintea cum anume vagabondul o ajută pe fată să-şi recapete vederea, dar după aceea el nu îşi dezvăluie identitatea, deoarece e convins că ea nu l-ar vrea dacă l-ar vedea cum e în realitate. Apoi, când ea află, îl iubeşte chiar şi aşa.

— Mă duc să-mi dezmorţesc picioarele, spuse el ridicându-se.

Pe coridor nu mai era nimeni. O vreme, Simon se uită la semnul de pe perete care înfăţişa un mobil tăiat de o linie roşie. Apoi scoase mobilul şi găsi numărul de telefon. Unii oameni cred că dacă trimiţi un e-mail de pe mobil, printr-un cont de hotmail, poliţia nu poate să depisteze numărul de pe care a fost trimis. Greşit. Fusese simplu să-l găsească. Simţea că îi sare inima din piept, că îi bate în spatele claviculei. El nu avea niciun motiv să nu răspundă.

— Da?

Vocea lui. Străină, dar ciudat de familiară, ca un ecou al unui trecut îndepărtat, nu, apropiat. Fiul. Simon trebui să tuşească de două ori pentru a-şi face coardele vocale să producă un sunet.

— Trebuie să ne întâlnim, Sonny.

— Ar fi fost plăcut…

Vocea lui nu avea niciun strop de ironie.

— …dar nu am de gând să mai stau pe aici prea mult.

Aici? În Oslo, în Norvegia? Sau aici pe pământ?

— Ce o să faci? întrebă Simon.

— Cred că ştii ce.

— O să-i cauţi şi o să-i pedepseşti pe toţi cei responsabili. Oamenii pentru care ai stat la închisoare. Oamenii care l-au ucis pe tatăl tău. Şi apoi vrei să găseşti cârtiţa.

— Nu am foarte mult timp.

— Dar eu pot să te ajut.

— E foarte amabil din partea ta, Simon, dar cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci ca să mă ajuţi e să continui să faci ce ai făcut şi până acum.

— Da? Ce anume?

— Să nu încerci să mă opreşti.

Urmă o pauză. Simon încercă să asculte vreun zgomot de fundal care ar fi putut trăda unde se află băiatul. Auzi un bubuit încet şi ritmic, şi ţipete, şi strigăte sporadice.

— Cred că noi doi vrem acelaşi lucru, Simon.

Simon înghiţi în sec.

— Îţi aminteşti de mine?

— Trebuie să închid acum.

— Tatăl tău şi cu mine…

Dar legătura se întrerupsese deja.

— Mulţumesc că ai venit.

— Pentru puţin, prietene, spuse Pelle privindu-l pe băiat în oglinda retrovizoare. Aparatul de taxat al unui taximetrist merge mai puţin de 30% din programul lui de lucru, aşa că e frumos pentru mine şi pentru slujba mea că ai sunat. Unde mergem în seara asta, domnule?

— În Ullern.

Ultima oară când mersese cu Pelle, băiatul îi ceruse cartea de vizită. Pasagerii făceau asta din când în când dacă erau satisfăcuţi, dar nu sunau niciodată. Era prea uşor să iei taxiul oprind unul pe stradă. Aşa că Pelle nu avea habar de ce băiatul voia ca el anume să vină tocmai din Gamlebyen în Kvadraturen ca să-l ia din faţa Hotelului Bismarck.

Băiatul purta un costum elegant şi la început Pelle nu-l recunoscu. Ceva era altfel. Avea aceeaşi geantă sport roşie, plus o servietă. Din geantă se auzise un clinchet metalic ascuţit atunci când băiatul o aruncase pe bancheta din spate.

— Pari fericit în fotografia aia, spuse băiatul. Tu cu soţia ta?

— A, aia, spuse Pelle simţind că roşeşte.

Nimeni nu mai comentase până acum despre fotografia aceea. O pusese jos, în stânga volanului, astfel încât clienţii să n-o poată vedea. Dar se simţi mişcat că băiatul îşi dăduse seama din fotografie că erau fericiţi. *Ea* era fericită. El nu alesese cea mai frumoasă fotografie cu ei, ci pe cea în care ea arăta cel mai fericită.

— Cred că în seara asta face rissole, spuse el. Mai târziu poate mergem să ne plimbăm în Parcul Kampen. Briza de acolo o să fie foarte bine-venită după o zi fierbinte ca asta.

— Pare plăcut, spuse băiatul. Eşti norocos că ai găsit o femeie cu care să-ţi împărţi viaţa.

— Aşa e, zise Pelle privind în oglinda retrovizoare. Ai perfectă dreptate.

De obicei, Pelle făcea în aşa fel, încât clientul să fie cel care vorbeşte. Îi plăcea asta, să prindă o frântură din viaţa cuiva, pe scurta perioadă a unei călătorii cu taxiul. Copiii şi căsnicia. Slujbele şi ipotecile. Arunca, pentru o scurtă vreme, o privire fugară asupra încercărilor şi tribulaţiilor vieţii de familie. Fără să trebuiască să deschidă subiectele de conversaţie care ştia că plac foarte multor taximetrişti. Dar între ei se crease o intimitate stranie; de fapt, pur şi simplu îi făcea plăcere să discute cu acest tânăr.

— Dar tu? întrebă Pelle. Ţi-ai găsit prietenă?

Băiatul scutură din cap, zâmbind.

— Nu? Nu e nimeni care să ambaleze motorul?

Băiatul aprobă din cap.

— Da? Bravo ţie, prietene! Şi ei.

Băiatul începu să mişte capul în cealaltă direcţie.

— Nu? Să nu-mi spui că nu-i place de tine? E adevărat că atunci când vomai lângă perete nu păreai cine ştie ce partidă, dar azi, cu costumul ăla şi aşa mai departe…

— Mulţumesc, spuse băiatul. Dar mă tem că nu poate fi a mea.

— De ce nu? I-ai spus c-o iubeşti?

— Nu. Aşa trebuie să faci?

— Tot timpul, de mai multe ori pe zi. E ca oxigenul, ai nevoie de el încontinuu. Te iubesc, te iubesc. Încearcă, o să înţelegi ce vreau să spun.

O vreme, pe bancheta din spate se aşternu tăcerea. Apoi Pelle auzi o tuse.

— Cum… cum îţi dai seama dacă cineva te iubeşte, Pelle?

— Pur şi simplu. E totalul tuturor acelor mici lucruri pe care nu le înţelegi niciodată foarte clar. Iubirea te înconjoară ca aburii de la duş. Nu vezi fiecare strop în parte, dar ei te încălzesc. Te udă. Te curăţă.

Pelle râse, stânjenit şi chiar puţin mândru de propriile lui cuvinte.

— Şi continui să te scalzi în iubirea ei şi să-i spui că o iubeşti în fiecare zi?

Pelle avea impresia că întrebările băiatului nu sunt spontane, că era un subiect despre care voise să-l întrebe pe Pelle din cauza fotografiei cu el şi soţia lui, că băiatul o zărise probabil în una dintre cele două călătorii anterioare.

— Absolut, spuse Pelle.

Simţi ca şi cum i-ar fi rămas ceva în gât, o fărâmitură sau ceva de felul ăsta. Tuşi tare şi dădu drumul la radio.

Drumul spre Ullern dură 15 minute. Băiatul îi dădu lui Pelle o adresă de pe una dintre străzile care se îndreptau spre gara Ullernåsen, printre construcţii gigantice de lemn care semănau mai mult a fortificaţii decât a locuinţe. Asfaltul se uscase deja după ploaia care căzuse mai devreme.

— Opreşte aici o clipă, te rog.

— Dar poarta e acolo.

— Aici e bine.

Pelle opri lângă trotuar. Proprietatea era înconjurată de un zid alb înalt, cu cioburi de sticlă deasupra. Casa imensă de cărămidă, cu două nivele, se afla în vârful unei grădini mari. De pe terasa din faţa casei se auzea muzică şi toate ferestrele erau luminate. În grădină erau proiectoare. Doi bărbaţi solizi, cu umeri laţi, în costume negre, stăteau în faţa porţii, unul dintre ei cu un câine mare şi alb în lesă.

— Te duci la petrecere? întrebă Pelle.

Îşi masă piciorul bolnav. Din când în când îi reveneau crampele, ca şi cum cineva le-ar fi aruncat spre el.

— Nu cred că sunt invitat, spuse băiatul scuturând din cap.

— Îi ştii pe cei care locuiesc aici?

— Nu, am aflat adresa când eram în puşcărie. Geamănul. Ai auzit cumva de el?

— Nu, spuse Pelle. Dar, ţinând cont că nu-l cunoşti, pot să-ţi spun că nu e corect ca o persoană să aibă atât de mult. Uită-te la casa aia! Aici suntem în Norvegia, nu în SUA sau Arabia Saudită. Suntem un mic colţ de stâncă îngheţată din Nord, dar am avut întotdeauna ceva ce alte ţări n-au avut. O anumită egalitate. O anumită echitate. Dar acum ne grăbim să le distrugem.

Auziră lătratul unor câini din grădină.

— Cred că eşti un om înţelept, Pelle.

— Ei, eu ştiu ce să zic. De ce ai fost închis?

— Ca să-mi găsesc liniştea.

Pelle studie faţa băiatului în oglindă. Era ca şi cum ar mai fi văzut-o undeva, nu doar aici în taxiul lui.

— Hai să plecăm de aici, spuse băiatul.

Când Pelle privi iar prin parbriz, văzu că bărbatul cu câinele alb venea spre ei. Amândoi stăteau cu ochii aţintiţi asupra maşinii şi aveau atâţia muşchi pe ei că mergeau legănat.

— Bun, spuse Pelle, pornind semnalizarea. Încotro?

— Ai apucat să-ţi iei rămas-bun de la ea?

— Ce?

— De la soţia ta.

Pelle clipi. Se uită cum bărbatul cu câinele se apropie. Întrebarea îl lovise ca un pumn în stomac. Se uită din nou la băiat în oglindă. Unde îl mai văzuse? auzi un mârâit. Probabil câinele se pregătea să atace. Era foarte simplu, îl mai dusese pe băiat cu maşina, asta trebuia să fie. Amintirea unei amintiri. Aşa cum era acum ea.

— Nu, spuse Pelle scuturând din cap.

— Accident?

Pelle înghiţi în sec.

— Da. Accident de maşină.

— Ştia că o iubeşti?

Pelle deschise gura, dar îşi dădu seama că nu putea să spună nimic, aşa că se mulţumi să dea din cap.

— Îmi pare rău că ai pierdut-o, Pelle.

Simţi mâna băiatului pe umăr. Era ca şi cum din ea emana o căldură care i se răspândi spre piept, stomac, braţe şi picioare.

— Probabil că ar fi bine să plecăm acum, Pelle.

Abia atunci Pelle îşi dădu seama că închisese ochii, iar când îi deschise iar bărbatul şi câinele ajunseseră lângă maşină. Pelle ambală motorul şi dădu drumul ambreiajului. Auzi cum câinele latră furios după ei.

— Unde mergem?

— Să vizităm un om vinovat de crimă, spuse băiatul, trăgând geanta sport roşie mai aproape. Dar mai întâi trebuie să lăsăm ceva în drum.

— Cui?

Băiatul zâmbi ciudat, melancolic.

— Cuiva a cărei fotografie mi-ar plăcea s-o am pe bord.

Martha turna cafea din vasul cafetierei într-un termos, lângă

blatul din bucătărie. Încercă să nu mai audă vocea viitoarei ei soacre. Încercă să se concentreze asupra a ceea ce discutau invitaţii în sufragerie. Dar era imposibil, vocea ei era atât de insistentă, atât de *solicitantă.*

— Anders e un băiat sensibil, înţelegi. E mult mai sensibil decât tine. Tu eşti cea puternică. De asta trebuie să iei iniţiativa şi…

În faţa porţii opri o maşină. Un taxi. Din el coborî un bărbat elegant la costum, care ducea o servietă.

Martha simţi că i se opreşte inima. Era el.

Bărbatul deschise poarta şi porni pe aleea scurtă cu pietriş care ducea la uşa de la intrare.

— Scuză-mă, spuse Martha.

Trânti zgomotos vasul cafetierei în chiuvetă şi se strădui să nu pară că se grăbeşte să iasă din bucătărie.

Distanţa era de doar câţiva metri, dar Martha gâfâia când deschise larg uşa, înainte ca el să apuce să sune.

— Avem musafiri, şuieră Martha, închizând uşa în urma ei. Şi te caută poliţia. Ce vrei?

El o privi cu acei ochi afurisiţi, limpezi şi verzi. Îşi răsese sprâncenele.

— Vreau să-mi cer iertare, spuse încet şi calm. Şi apoi vreau să-ţi dau asta. E pentru centru.

— Ce e? întrebă Martha, uitându-se la servieta pe care i-o întindea el.

— Pentru lucrările de construcţii pe care nu vi le permiteţi. Sau, oricum, o parte din ele…

— Nu! spuse ea privind peste umăr şi coborând vocea. Ce-i cu tine? Chiar crezi că vreau banii tăi mânjiţi cu sânge. Tu ucizi oameni. Cerceii pe care ai vrut să mi-i dai…

Martha înghiţi în sec şi scuturǎ energic din cap, simţind cum îi curg lacrimi minuscule de furie.

— Au aparţinut… unei femei pe care ai *ucis-o!*

— Dar…

— Pleacă!

Băiatul dădu din cap şi făcu un pas în spate, pe trepte în jos.

— De ce n-ai spus poliţiei despre mine?

— De unde ştii că n-am spus?

— De ce nu le-ai spus, Martha?

Ea îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi auzi un scaun

hârşâind pe podeaua sufrageriei.

— Poate pentru că voiam să aud cum îmi spui de ce i-ai omorât pe oamenii aceia?

— Ar avea vreo importanţă dacă ţi-aş spune?

— Nu ştiu. Ar avea?

Băiatul dădu din umeri.

— Dacă vrei să suni la poliţie în seara asta o să fiu în casa părinţilor mei. După asta o să dispar.

— De ce îmi spui asta?

— Pentru că aş vrea să vii cu mine. Pentru că te iubesc.

Martha clipi. Ce spusese?

— Te iubesc, repetă el încet, părând că îşi savurează surprins propriile cuvinte.

— Dumnezeule! gemu ea, disperată. Eşti nebun!

— Acum o să plec.

Băiatul se întoarse spre taxiul care aştepta cu motorul în ralanti.

— Stai! Unde o să pleci?

El se întoarse pe jumătate, cu un zâmbet prefăcut.

— Mi-a povestit cineva despre un mare oraş din Europa. E departe dacă mergi cu maşina de unul singur, dar…

Păru că ar vrea să mai spună ceva, iar ea aşteptă. Aşteptă, rugându-se ca el să spună acel lucru. Martha nu ştia despre ce e vorba, ştia doar că, dacă el spunea ce trebuia, dacă rostea cuvântul magic, atunci ea ar fi fost eliberată. Dar el era cel care trebuia să facă asta, *el* trebuia să ştie care e acesta.

Însă el se înclină rapid către ea, se întoarse şi porni spre poartă.

Martha era tentată să strige după el, dar ce-ar fi putut să spună? Era o nebunie. O pasiune smintită. Ceva ce nu exista, ceva ce nu putea să existe în lumea reală. Realitatea era acolo, înăuntru, în sufrageria din spatele ei. Martha se întoarse şi intră în casă. Şi se trezi privind drept spre faţa furioasă a lui Anders.

— Mişcă!

— Anders, nu…

El o împinse într-o parte, dădu uşa de perete şi se năpusti afară.

Martha se ridică în picioare şi se duse după el pe alee, la timp ca să vadă cum Anders îl prinde pe Sonny şi încearcă să-l lovească în ceafă. Dar probabil că Sonny îl auzise cum se

apropie, pentru că se feri, se roti cu un fel de piruetă şi îl prinse în braţe. Anders urlă „Te omor!” şi încercă să se elibereze, dar braţele lui erau imobilizate, iar el era neputincios. Apoi, la fel de brusc, Sonny îi dădu drumul. La început Anders îl privi uluit pe bărbatul care stătea în faţa lui, cu braţele atârnând pasiv pe lângă trup. Apoi Anders ridică mâna ca să lovească şi îi dădu un pumn. Ridică pumnul ca să mai dea o dată şi nimeri. Lovitura nu scoase prea mult zgomot. Un plesnet înfundat şi sec al nodurilor degetelor la contactul cu carnea şi oasele.

— Anders! ţipă Martha. Anders, opreşte-te!

La al patrulea pumn, pielea de pe obrazul băiatului crăpă. La al cincilea, acesta căzu în genunchi.

Portiera stângă a taxiului se deschise şi taximetristul dădu să coboare, dar băiatul ridică mâna ca să-i arate să nu se bage.

— Laş nenorocit ce eşti! ţipă Anders. Să nu te mai prind lângă logodnica mea!

Băiatul înălţă capul şi întoarse obrazul neafectat, ca pentru a-i oferi lui Anders un unghi mai bun. Anders îl lovi cu piciorul. Capul băiatului zbură pe spate, iar el se lăsă pe genunchi şi aruncă mâinile în aer, ca un fotbalist care patinează pe teren triumfător.

Probabil că talpa ascuţită a pantofului lui Anders atinsese fruntea lui Sonny, pentru că dintr-o tăietură lungă de sub părul acestuia începu să curgă sânge. Când umerii lui Sonny atinseră pietrişul şi sacoul lui se deschise, Martha văzu cum Anders încremeneşte înaintea unei noi lovituri cu piciorul. Îl văzu cum se holbează la cureaua lui Sonny şi văzu ce vedea el. Un pistol. Un pistol strălucitor, a cărui ţeavă era îngropată în căptuşeala pantalonilor; fusese acolo tot timpul, dar Sonny nu se atinsese de el.

Martha puse mâna pe umărul lui Anders, iar el tresări ca şi cum s-ar fi trezit din somn.

— Intră în casă! îi ordonă ea. Imediat!

Anders clipi către ea, confuz. Apoi făcu ce i se spusese. Trecu pe lângă ea şi urcă treptele pe care ceilalţi invitaţi se strânseseră deja.

— Intraţi! le strigă Martha. E un rezident de la Centrul Ila, mă ocup eu de asta. Intraţi toţi!

Martha se ghemui lângă Sonny. Din frunte îi curgea sânge spre şaua nasului. Sonny respira pe gură.

O voce insistentă şi solicitantă se auzi dinspre trepte:

— Dar chiar e necesar, Martha, draga mea? La urma urmei, acum o să pleci de acolo, când tu şi cu Anders o să…

Martha închise ochii şi îşi adună curajul.

— Asta e valabil şi pentru tine. Taci şi intră imediat!

Când deschise iar ochii, văzu că el zâmbea. Apoi Sonny şopti cu buzele însângerate, atât de încet că ea trebui să se aplece ca să audă:

— Are dreptate, Martha. Chiar *simţi* cum iubirea te curăţă.

Apoi se ridică în picioare, se legănă o clipă, ieşi pe poartă împleticindu-se şi urcă în taxi.

— Stai aşa! strigă ea, luând servieta care zăcea în continuare pe aleea cu pietriş.

Dar taxiul pornise deja pe stradă, spre întunericul de la capătul zonei rezidenţiale.

36

Iver Iversen sălta pe călcâie, rotind tija paharului gol de Martini. Se uita la oaspeţii strânşi în grupuri pe terasa zugrăvită în alb şi în sufrageria dinăuntru. Aceasta avea dimensiunile unei săli de bal şi era mobilată în stilul cuiva care nu trebuia să locuiască acolo. „Decoratori cu bugete nelimitate şi talent limitat”, cum ar fi spus Agnete. Bărbaţii purtau smoching, aşa cum solicitase invitaţia. Femeile erau evident depăşite numeric, însă cele care se aflau acolo ieşeau în evidenţă cu atât mai mult. Orbitor de frumoase, tulburător de tinere şi reprezentând o mixtură etnică interesantă. Rochii cu despicături lungi, spinări goale şi decolteuri adânci. Elegante, exotice şi importate. Adevărata frumuseţe e întotdeauna rară. Iver Iversen nici n-ar fi clipit dacă cineva din încăperea aia ar fi purtat leopard de zăpadă.

— Pare că absolut toţi finanţiştii din Oslo sunt aici.

— Doar cei care nu sunt foarte cusurgii, spuse Fredrik Ansgar, potrivindu-şi papionul şi sorbind din ginul tonic. Sau care nu sunt la casele lor de vacanţă.

Greşit, se gândii Iver Iversen. *Dacă fac afaceri cu Geamănul, atunci s-au întors în oraş. N-ar fi îndrăznit să procedeze altfel.* Geamănul. Iversen se uită la bărbatul imens de lângă pian. Ar fi putut să fie model pentru muncitorul ideal din afişele propagandei sovietice sau sculpturile din Parcul Vigeland. Totul la el era solid, solid şi cizelat: capul, braţele, gambele. Frunte înaltă, bărbie solidă, buze pline. Cel care vorbea cu el avea o constituţie masivă şi peste 1,80 metri înălţime, dar părea un pitic pe lângă Geamăn. Iver avu impresia că îl recunoaşte vag. Avea un petic la ochi. Probabil vreun mogul pe care îl văzuse în ziare.

Iversen îşi mai luă un Martini de pe tava purtată de un chelner care orbita prin cameră. Ştia că n-ar fi trebuit, că era deja beat. Dar nu-l durea nici în cot, la urma urmei era un văduv îndurerat. Totuşi, ştia că băutul era exact lucrul pe care n-ar fi trebuit să-l facă. Putea să ajungă să spună ceva ce mai târziu ar fi regretat.

— Ştii cum şi-a primit Geamănul porecla?

— Am auzit povestea, da, spuse Fredrik Ansgar.

— Am auzit că fratele lui s-a înecat, dar că a fost un accident.

— Accident? Într-o găleată cu apă?

Fredrik râse, iar privirea lui urmări o frumuseţe cu pielea

întunecată care pluti pe lângă ei.

— Uite, spuse Iver. E chiar şi un episcop aici. Mă întreb cum s-a agăţat în năvodul Geamănului.

— Da, e o adunare impresionantă. E adevărat că are în buzunar şi un director de închisoare?

— Nu doar atât, ca să spun aşa.

— Poliţia?

Iver nu spuse nimic.

— Cât de sus?

— Tu eşti tânăr, Fredrik, şi, chiar dacă faci parte din grup, încă nu eşti băgat atât de mult ca să nu ai varianta de a te retrage. Dar cu cât ştii mai multe, cu atât eşti mai prins, crede-mă. Eu, dacă aş avea şansa de a proceda altfel…

— Dar cum rămâne cu Sonny Lofthus? Şi Simon Kefas? O să se ocupe cineva de asta?

— A, da, spuse Iver privind lung spre o fată mică şi vioaie care stătea singură la bar.

Thailandeză? Vietnameză? Atât de tânără, de drăguţă şi de ferchezuită! Atât de instruită. Atât de îngrozită şi neprotejată! Exact ca Mai. Lui Iver aproape că îi părea rău pentru Simon Kefas. Şi el era prins în capcană. Îşi vânduse sufletul pentru iubirea pe care i-o purta unei femei mai tinere şi, ca şi Iver, avea să cunoască umilinţa. Cel puţin Iver spera că Simon avea să aibă timp să simtă asta, înainte ca Geamănul să facă ce era necesar şi să i-o ia lui Simon Kefas înainte. Un lac din Østmarka? Poate că Kefas şi Lofthus urmau să aibă lacuri separate.

Iver Iversen închise ochii şi se gândi la Agnete. Îi veni să spargă paharul de Martini de perete, dar în loc de asta îl goli dintr-o înghiţitură.

— Centrul de operaţiuni Telenor, asistenţa pentru poliţie.

— Bună seara! Sunt inspector-şef Simon Kefas.

— Îmi dau seama de asta după numărul de pe care sunaţi. Şi că sunteţi undeva în Spitalul Ullevål.

— Impresionant. Însă aş vrea să localizaţi un alt număr.

— Aveţi mandat?

— E ceva urgent.

— Bine. Atunci o să raportez asta mâine şi va trebui să rezolvaţi cu procurorul. Numele şi numărul?

— Nu am decât numărul.

— Şi ce doriţi?

— Amplasamentul de acum al mobilului.

— Noi vă putem oferi doar un amplasament aproximativ. Iar dacă mobilul nu e folosit, poate dura ceva până când staţiile noastre radio îi detectează semnalul. Asta se produce automat din oră în oră.

— O să apelez numărul acum, ca să aveţi semnal.

— Deci nu e cineva care nu trebuie să ştie că telefonul lui e urmărit?

— Am apelat numărul de mai multe ori în ultima oră şi până acum n-a răspuns nimeni.

— Bine. Daţi-mi numărul, apelaţi-l şi eu o să vă spun ce am aflat.

Pelle opri taxiul pe drumul de pietriş pustiu. La stânga, peisajul cobora spre râul care scânteia în lumina lunii. Un pod îngust ducea de la drumul de pietriş spre şoseaua principală pe care veniseră. La dreapta, un câmp de grâu murmura şi se unduia sub norii negri care goneau pe cerul ca un negativ fotografic în noaptea luminoasă de vară.

Mai încolo pe drum, în pădurea din faţa lor, era destinaţia: o casă mare înconjurată de un gard alb din şipci.

— Ar trebui să te duc mai bine la urgenţe, ca să te cârpească, spuse Pelle.

— Sunt bine, spuse băiatul punând o bancnotă mare pe rezemătoarea dintre scaunele din faţă. Şi mulţumesc pentru batistă.

Pelle se uită la el în oglinda retrovizoare. Băiatul îşi legase batista în jurul frunţii. Batista era plină de sânge.

— Haide! Nu te taxez. Trebuie să fie o unitate de urgenţe undeva în Drammen.

— Poate mă duc mâine, spuse băiatul apucând geanta sport roşie. Mai întâi trebuie să fac o vizită acestui om.

— Nu e periculos? Parcă ai spus că a omorât pe cineva?

Pelle privi spre garajul încastrat în casă. Atât de mult spaţiu, dar nu exista un garaj separat. Probabil că proprietarul era un fan al arhitecturii americane. Bunica lui Pelle trăise într-un sat de norvegieni care locuiseră cândva în America sau aveau familii care locuiau acolo, unde cei mai fundamentalişti adepţi ai patriei lor adoptive nu aveau doar casă cu verandă, un catarg cu

drapelul american şi un automobil american în garaj, ci şi instalaţii electrice de 110 volţi, ca să-şi poată alimenta tonomatele, toasterele şi frigiderele cumpărate din Texas sau moştenite de la un bunic din Bay Ridge, Brooklyn.

— În seara asta n-o să omoare pe nimeni, spuse băiatul.

— Chiar şi aşa, zise Pelle. Eşti sigur că nu vrei să te aştept? E jumătate de oră de mers până în Oslo şi un alt taxi o să te coste o grămadă, pentru că mai întâi trebuie să ajungă aici. Opresc aparatul de taxat…

— Îţi sunt recunoscător, Pelle, dar probabil că e mai bine pentru amândoi ca tu să nu fii martor la nimic, înţelegi?

— Nu.

— Bine.

Băiatul coborî din taxi. Se uită la Pelle, care dădu din umeri şi porni, şi auzi pietrişul scrâşnind sub cauciucuri. Pelle se uită în oglindă la băiatul care stătea pe loc. Apoi, dintr-odată acesta dispăru, înghiţit de întunericul pădurii.

Pelle opri maşina. Continuă să privească lung în oglindă. Băiatul dispăruse. Ca şi soţia lui.

Nu era greu de înţeles. Oamenii din preajma ta, care îţi umpleau viaţa, puteau să se evapore pur şi simplu şi nu-i mai vedeai niciodată. Decât în vise. În visele frumoase. Pentru că el nu o vedea niciodată în coşmarul lui. În coşmar vedea doar drumul şi farurile maşinii din faţă. În coşmar, el, Pelle Granerud, cândva un pilot de raliu promiţător, nu avea timp să reacţioneze, nu reuşea să îndeplinească manevra simplă necesară evitării unui şofer beat aflat pe sensul de mers greşit. În loc să facă ceea ce făcea în absolut fiecare zi pe circuitul de curse, încremenea. Pentru că ştia că poate să piardă singurul lucru pe care n-ar fi suportat să-l piardă. Nu viaţa lui, ci viaţa familiei lui: cei doi oameni care erau viaţa lui. Cei doi oameni pe care tocmai îi luase de la spital, ei erau noua lui viaţă. Care începea acum. Devenise tată. Apucase să fie tată doar trei zile. Iar când se trezise, era din nou în acelaşi spital. La început îi spuseră despre rănile de la picior. Era o neînţelegere, se schimbase tura şi angajaţii nou-veniţi nu ştiau că soţia şi copilul lui fuseseră ucişi în accident. Pelle aflase abia după două ore. Era alergic la morfină, probabil o afecţiune moştenită, şi zăcuse în chinuri insuportabile, strigându-i zi de zi numele. Dar ea nu venise. Oră de oră, zi de zi, puţin câte puţin, Pelle începuse să

înţeleagă că nu avea s-o mai vadă niciodată, în veci. Astfel încât continuase să-i strige numele. Doar ca să-l audă. Nu avuseseră timp să aleagă un nume pentru copil. Şi Pelle îşi dădu seama dintr-odată că abia în seara asta, când băiatul îi pusese mâna pe umăr, durerea dispăruse complet.

Pelle vedea conturul unui bărbat din casa albă. Stătea în spatele unei ferestre panoramice mari, fără perdele. Sufrageria era iluminată ca şi cum bărbatul ar fi fost expus. Şi ar fi aşteptat pe cineva.

Iver vedea că bărbatul cel solid îl aduce pe oaspetele cu care discutase lângă pian către el şi Fredrik.

— Cu tine vrea să vorbească, nu cu mine, îi şopti Fredrik.

Apoi plecă pe furiş, după ce pusese ochii pe o rusoaică de la bar.

Iver înghiţi în sec. De câţi ani el şi bărbatul cel solid făceau afaceri împreună, fuseseră în aceeaşi barcă, împărtăşiseră momentele favorabile şi foarte puţinele momente nefavorabile, ca atunci când unda de şoc a crizei financiare globale atinsese uşor ţărmul norvegian? Şi totuşi se simţi tensionat, aproape paralizat atunci când bărbatul cel solid se apropie. Se spunea că putea să ridice greutatea lui corporală la haltere de pe spate. Şi nu doar o dată, ci zece reprize la rând. Dar prezenţa lui fizică atât de intimidantă era un lucru, şi altceva să ştii că avea să sesizeze absolut tot ce spuneai, fiecare cuvânt, fiecare schimbare cât de mică de ton, de asemenea sau mai ales ceea ce nu voiai să spui. Asta, bineînţeles, pe lângă ceea ce lăsau să se vadă limbajul tău corporal, culoarea feţei şi mişcările pupilelor.

— Deci, Iver, se auzi vocea huruitoare, de joasă frecvenţă. Ce mai faci? Agnete. Groaznic lucru, nu?

— Fără îndoială, spuse Iver uitându-se după un chelner.

— Aş vrea să-ţi prezint un prieten de-al meu – voi doi aveţi ceva în comun. Amândoi aţi rămas văduvi de curând…

Bărbatul cu petic la ochi întinse mâna.

— …din cauza aceluiaşi ucigaş, spuse bărbatul cel solid.

— Yngve Morsand, se prezentă bărbatul, strângând mâna lui Iver. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

— Şi mie, spuse Iver Iversen.

Deci de asta avusese impresia că bărbatul pare cunoscut. Era

armatorul, soţul femeii care fusese practic decapitată. Yngve Morsand fusese o vreme principalul suspect al poliţiei, până când găsiseră la locul faptei probe ADN. Ale lui Sonny Lofthus.

— Yngve stă lângă Drammen, spuse bărbatul cel solid. Şi în seara asta am împrumutat casa lui.

— Da?

— O folosim pe post de capcană. O să-l prindem pe tipul care a omorât-o pe Agnete, Iver.

— Geamănul zice că e foarte probabil ca Sonny Lofthus să atenteze la viaţa mea în seara asta, râse Yngve Morsand, privind în jur după ceva. Eu am pariat că n-o să facă asta. Vrei să le spui chelnerilor să-mi aducă ceva mai tare decât Martini, Geamănule?

— E evident că asta e următoarea mişcare a lui Sonny Lofthus, zise bărbatul solid. Din fericire, e suficient de sistematic şi previzibil, prin urmare, cred că o să-ţi iau banii.

Bărbatul cel solid zâmbi larg. Dinţi albi sub mustaţă, ochii ca două fante pe faţa cărnoasă. Puse o mână gigantică pe spatele armatorului.

— Şi aş prefera să nu-mi spui aşa, Yngve.

Armatorul ridică privirea spre el, glumeţ.

— Vrei să spui Geamă… Aaah!

Armatorul deschise gura, iar faţa lui se schimonosi într-o grimasă uluită şi încremenită. Iver văzu cum degetele bărbatului solid dau drumul gâtului lui Morsand, iar armatorul se apleacă în faţă să tuşească.

— Deci suntem de acord în privinţa asta, nu? spuse bărbatul solid ridicând mâna spre bar şi pocnind din degete. Băutură!

Martha înfipse timid linguriţa în budinca de mure, ignorând cuvintele aruncate spre ea din toate colţurile mesei. *Persoana asta te-a mai agresat? E periculos? Dacă e rezident, atunci cu siguranţă va trebui să te mai întâlneşti cu el, Dumnezeule mare! Dacă tipul îl reclamă pe Anders la poliţie pentru că a apărat-o? Toată lumea ştie cât de imprevizibili sunt dependenţii de droguri. Dar, pe de altă parte, probabil că era drogat şi n-o să-şi mai aducă aminte nimic.* Unui unchi i se părea că seamănă cu bărbatul de la televizor căutat pentru crimă. *Cum îl cheamă – e străin? Ce e, Martha, de ce nu spui nimic? Îţi poţi da seama uşor de ce, Martha are obligaţia confidenţialităţii.*

— Îmi mănânc budinca, spuse Martha. E bună, ar trebui s-o gustaţi şi voi. Cred că mă duc să-mi mai iau.

În bucătărie, Anders veni spre ea din spate.

— L-am auzit, şuieră el. *Te iubesc?* Era tipul de pe coridorul centrului. Cel cu care vorbeai. Ce e între voi?

— Anders, nu…

— Te-ai culcat cu el?

— Încetează!

— Sigur are conştiinţa încărcată. Altfel ar fi scos pistolul la mine. Ce căuta aici – a venit să mă împuşte? Sun la poliţie…

— Ca să le spui că ai atacat un om şi l-ai lovit în cap cu piciorul fără să fii provocat?

— Şi cine o să le spună că n-am fost provocat? Tu?

— Sau taximetristul.

— *Tu?* spuse Anders, luând-o de braţ şi râzând. Da, ai face asta, nu-i aşa? I-ai lua partea, împotriva logodnicului tău. Eşti o nenorocită şi o cu…

Martha se smulse din strânsoarea lui. O farfurie de desert căzu şi se sparse. Sufrageria amuţi complet.

Martha ieşi cu paşi mari în hol, îşi luă haina şi se îndreptă spre uşă. Se opri şi rămase aşa o clipă. Apoi se întoarse şi intră cu paşi mari în sufragerie. Luă o linguriţă albită de budincă şi bătu cu ea într-un pahar unsuros. Ridică privirea şi îşi dădu seama că ultima ei acţiune fusese inutilă, beneficia deja de atenţia tuturor.

— Dragi prieteni şi rude, spuse ea. Voiam să adaug că Anders avea dreptate. Pur şi simplu nu putem aştepta până la vară…

Simon înjură. Parcase în Kvadraturen, chiar în mijloc, şi studia harta zonei. Serviciul de asistenţă al poliţiei de la Telenor îi spusese că telefonul era acolo. Mobilul folosit de Sonny Lofthus ca să-i trimită SMS-uri. Şi despre care Simon ştia acum că e un telefon cu cartelă înregistrat pe numele unui Helge Sørensen. Ceea ce era logic, Sonny folosise mai devreme legitimaţia aceluiaşi gardian.

Dar unde putea fi?

Coordonatele acopereau doar câteva străzi, dar aceste străzi erau cele mai populate din Oslo. Magazine, birouri, hoteluri, apartamente. Simon tresări când auzi un ciocănit în geamul lateral. Ridică privirea şi văzu o fată dolofană, machiată grosier

şi cu pantaloni scurţi, ai cărei sâni erau strânşi într-un fel de corset. Simon scutură din cap, iar ea se strâmbă la el şi plecă. Simon uitase că acesta era cartierul cu cea mai intensă prostituţie din oraş şi că pe străzile acestea un bărbat singur într-o maşină parcată era inevitabil privit drept client. O felaţie în maşină, zece minute la Hotelul Bismarck sau poate lângă zidul Fortăreţei Akershus. Simon fusese cândva acel bărbat. Nu se mândrea cu asta, dar pe vremuri fusese dispus să plătească pentru o fărâmă de contact uman şi o voce care să-i spună „Te iubesc”. Acest din urmă serviciu intra la categoria „speciale” şi costa 200 de coroane în plus.

Simon apelă iar numărul şi se uită la oamenii care mergeau într-o parte şi-n alta pe trotuare, sperând ca unul dintre ei să-şi caute telefonul şi astfel să se trădeze. Oftă şi puse capăt convorbirii. Se uită la ceas. Cel puţin ştia că telefonul e în zonă, iar asta ar fi trebuit să indice faptul că Sonny stă pe loc şi nu pune la cale nimic diabolic în seara asta.

Atunci de ce avea Simon senzaţia că ceva nu e în regulă?

Bo era în sufrageria necunoscută, privind afară pe fereastra panoramică. Stătea în faţa unei lumini puternice îndreptate spre fereastră, astfel încât cineva care îl privea de afară să-i vadă doar silueta, nu şi trăsăturile. Sperau că Sonny Lofthus nu are o idee prea clară despre constituţia lui Yngve Morsand. Bo se gândea că exact aşa stătuse Sylvester, atunci când el plecase din casa lui Lofthus. Bunul, stupidul, loialul şi zgomotosul Sylvester. Şi apoi nenorocitul acela îl ucisese. Probabil nu aveau să afle niciodată cum făcuse asta. Pentru că nu avea să existe niciun interogatoriu, nicio şedinţă de tortură prin care Bo să se răzbune, pe care s-o savureze ca pe un pahar de vin grecesc cu gust de răşină. Unii oameni nu-l suportau, dar pentru Bo, reprezenta gustul copilăriei, insula Telendos, prietenii, legănarea blândă a bărcii pe fundul căreia stătea el întins, privind cerul grec mereu senin şi ascultând cum valurile şi vântul cântă împreună un duet. Auzi în urechea dreaptă un clic.

— O maşină a oprit pe drum, apoi a întors.

— A coborât cineva? întrebă Bo.

Casca din ureche, cablul şi microfonul erau atât de discrete că de afară, în lumina contrastantă, nu se vedeau.

— N-am apucat să vedem, dar acum maşina pleacă. Poate s-a

rătăcit.

— Bine. Toată lumea, fiţi pregătiţi.

Bo îşi potrivi vesta antiglonţ. Lofthus n-avea să apuce să tragă niciun foc de armă, dar el prefera să fie precaut. Plasase doi oameni în grădină, ca să-l prindă pe Lofthus dacă intra pe poartă sau sărea gardul, şi unul pe coridorul din spatele uşii de la intrare neîncuiate. Orice alte căi de acces către casă erau închise şi încuiate. Erau aici de la ora 5 după-amiaza, erau obosiţi şi noaptea abia începuse, dar gândul la Sylvester îl ţinea treaz pe Bo. Gândul că-l va prinde pe acel nemernic. Să-l atragă aici. Dacă nu noaptea asta atunci mâine sau noaptea următoare. Din când în când, Bo se gândea cât de ciudat era că şeful – care dispunea de atât de puţină umanitate – avea o asemenea intuiţie în privinţa oamenilor. Asupra nevoilor, slăbiciunilor şi motivaţiilor lor, cum reacţionau ei la presiune şi frică şi cum el, dacă avea suficiente informaţii despre temperamentul, înclinaţiile şi inteligenţa lor, putea să le prezică următoarea acţiune cu o precizie uluitoare sau, cum obişnuia să spună şeful însuşi: dezamăgitoare. Era trist că şeful dăduse ordin ca băiatul să fie ucis imediat şi nu luat prizonier, astfel că moartea lui avea să fie rapidă şi mult prea lipsită de durere.

Bo se mişcă pe scaun când auzi un sunet. Şi, chiar înainte să se întoarcă, un gând îi trecu prin minte. Că el nu avea capacitatea şefului de a prezice ce urma să facă tipul ăsta. Nici atunci când îl lăsase pe Sylvester în casa galbenă, nici acum.

Băiatul avea o batistă însângerată legată în jurul capului şi stătea în cadrul unei uşi laterale, cea care dădea din sufragerie direct în garaj.

Cum naiba ajunsese acolo dacă ei încuiaseră garajul? Probabil că venise prin spate, prin pădure. A descuia uşa unui garaj cu şperaclul era fără îndoială unul dintre primele lucruri pe care trebuia să le înveţe un drogat deştept. Însă nu aceasta era cea mai presantă problemă a lui Bo. Cea mai presantă problemă era că băiatul ţinea ceva ce semăna, din nefericire, cu un Uzi, mitraliera israeliană care scuipa gloanţele de 9 x 19 mm mai rapid decât un pluton de execuţie obişnuit.

— Nu eşti Yngve Morsand, spuse Sonny Lofthus. Unde e?

— E aici, zise Bo întorcând capul spre microfon.

— Unde?

— E aici, repetă Bo, ceva mai tare de data asta. În sufragerie.

Sonny Lofthus privi în jur, în timp ce se îndrepta spre Bo cu mitraliera ridicată şi degetul pe trăgaci. Încărcătorul părea să aibă 36 de gloanţe. Băiatul se opri. Oare zărise casca şi cablul microfonului?

— Vorbeşti cu cineva, spuse el.

Avu timp să facă un pas în spate, înainte ca uşa holului să se dea de perete, iar Stan să se năpustească înăuntru cu un pistol. Bo duse mâna după Ruger-ul lui şi auzi o tuse uscată şi pârâitoare dinspre Uzi şi o cascadă de sticlă atunci când fereastra din spatele lui se sparse. Din mobila capitonată se revărsa căptuşeala albă, iar din parchet săreau aşchii. Tipul împroşca generos cu gloanţe, fără să aibă în vedere o ţintă anume. Dar nu conta, un Uzi o să întreacă întotdeauna două pistoale. Bo şi Stan se adăpostiră în spatele celei mai apropiate canapele. Se aşternu tăcerea. Bo stătea întins pe spate, strângând pistolul cu ambele mâini, în caz că faţa tipului apărea peste marginea canapelei.

— Stan! strigă el. Împuşcă-l!

Niciun răspuns.

— Stan!

— Împuşcă-l tu! ţipă Stan din spatele canapelei de lângă celălalt perete. Are un Uzi, fir-ar a dracu'!

În casca lui Bo se auzi un clic:

— Ce se întâmplă, şefule?

În aceeaşi clipă, Bo auzi sunetul unei maşini care pornea, ambalând zgomotos motorul. Morsand se dusese cu impunătorul lui Mercedes 280CE Coupé model 1982 la petrecerea Geamănului din Oslo, dar maşina de zi cu zi a soţiei lui – o Honda Civic mică şi drăguţă – era în continuare acolo. Acum, că o omorâse, Morsand nu mai avea o soţie care să se poată plimba cu maşina, dar probabil cheia fusese lăsată în contact. Probabil că asta făceau cu soţiile şi maşinile aici la ţară, le împărţeau. Bo auzi voci de bărbaţi afară.

— Încearcă să fugă!

— Cineva deschide uşa garajului.

Bo auzi un scrâşnet atunci când Honda fu băgată în viteză. Şi un geamăt, atunci când motorul se înecă. Tipul ăsta era complet amator? Nu ştia să tragă şi nu ştia să conducă.

— Prindeţi-l!

— Am auzit ceva de un Uzi…

— E Uzi-ul sau Geamănul, *cum preferaţi!*

Bo sări în picioare şi alergă la fereastra spartă, la timp ca să vadă cum maşina ţâşneşte din garaj. Nubbe şi Evgheni se postaseră în faţa porţii. Nubbe trăgea cu Beretta lui, glonţ după glonţ. Evgheni avea un Remington 870 cu ţeava retezată în dreptul încărcătorului ridicată spre obraz. Evgheni apăsă pe trăgaci şi trupul lui se smuci. Bo văzu cum parbrizul explodează, dar maşina continuă să accelereze, iar bara din faţă îl lovi pe Evgheni puţin deasupra genunchilor, aruncându-l în sus. Bo văzu cum acesta se dă peste cap în aer, după care maşina fără parbriz îl înghite aşa cum o orcă înfulecă o focă. Honda doborî poarta şi un segment de gard, trecu peste drumul îngust de pietriş şi intră în câmpul de grâu din partea cealaltă. Se năpusti mai departe fără să încetinească, scrâşnind în viteza întâi şi croindu-şi drum printre snopii aurii scăldaţi în lumina lunii, luă o curbă largă şi reveni ceva mai încolo pe drumul de pietriş. Motorul urla încă şi mai tare – în mod evident, şoferul apăsa ambreiajul fără să ia piciorul de pe acceleraţie. Apoi acesta băgă maşina în viteza a doua, motorul fu cât pe ce să se caleze iar, dar îşi reveni şi maşina merse mai departe pe drumul de pietriş pe care dispăru curând în întuneric, deoarece şoferul nu reuşise să aprindă farurile.

— La maşină! strigă Bo. Trebuie să-l prindem înainte să ajungă în oraş!

Pelle se uita după maşina Honda, nevenindu-i să creadă. Auzise focurile de armă şi văzuse în oglinda retrovizoare maşina care trecuse prin poartă, trimiţând bucăţi de şipci albe în aer. Văzuse maşina croindu-şi drum prin câmpul plantat cu produse agricole lăsate la pământ, după care revenise pe drum şi îşi continuase îndoielnica deplasare. Băiatul nu era un şofer experimentat, asta era sigur, dar Pelle oftă uşurat atunci când zări la lumina lunii batista însângerată de deasupra volanului, în spatele parbrizului sfărâmat. Cel puţin băiatul era încă în viaţă.

Pelle auzi strigăte care veneau din casă.

Sunetul de arme care sunt încărcate în liniştea nopţii de vară.

O maşină care pornea.

Pelle nu avea habar cine sunt ei. Băiatul îi spusese – fie că era adevărat sau fals – că bărbatul din casă era un ucigaş. Poate un şofer beat care ucisese pe cineva şi care acum ieşise din

închisoare. Pelle nu ştia. Ştia doar că după luni şi ani de zile în care făcuse în aşa fel, încât să stea majoritatea timpului, zi şi noapte, la volanul taxiului său, acum era iar acolo. În locul în care putea să reacţioneze sau să încremenească. Să schimbe orbita stelelor sau nu. Un tânăr care nu putea s-o aibă pe fata pe care o dorea. Pelle îşi trecu degetul peste fotografia de lângă volan. Apoi băgă maşina în viteză şi porni după Honda. Coborî dealurile şi intră pe podul îngust. Văzu pe coamă o pereche de faruri care străpungeau întunericul. Acceleră, prinse frâna de mână, apăsând şi eliberând pedalele rapid şi armonios, ca un organist al unei biserici, şi trase tare de volan la stânga. Spatele maşinii se deplasă conform aşteptărilor şi Pelle execută întoarcerea din frâna de mână. Când maşina se opri, era postată perfect diagonal de-a latul podului. Pelle dădu din cap către sine, mulţumit; nu-şi pierduse îndemânarea. Apoi opri motorul, băgă maşina în viteza întâi, se trase pe locul din dreapta şi coborî. Se asigură că între peretele podului şi maşină sunt maximum 20 de centimetri de ambele părţi. Încuie portierele printr-o simplă apăsare a cheii şi porni spre drumul principal. Se gândea la ea, în tot acest timp se gândea la ea. Dacă l-ar fi văzut acum. Dacă l-ar fi văzut mergând. Piciorul nu-l mai durea aproape deloc, abia dacă şchiopăta puţin. Poate că doctorii avuseseră dreptate. Poate că era timpul să renunţe la cârje.

37

Era ora 2 şi întunericul nopţii de vară era adânc.

Din punctul de observaţie pustiu din luminişul de deasupra Oslo-ului, Simon vedea cum fiordul licăreşte uşor sub luna mare şi galbenă.

— Ei bine?

Simon îşi strânse haina mai bine în jurul trupului. Îi era frig.

— Aici veneam cu prima fată de care m-am îndrăgostit. Ca să admirăm priveliştea. Să ne giugiulim. Ştii cum e…

Văzu cum Kari îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu aveam unde altundeva să mergem. Peste mulţi ani, după ce Else şi cu mine ne-am cunoscut, o aduceam şi pe ea aici. Chiar dacă aveam un apartament şi un pat dublu. Părea atât de… romantic şi inocent. Era ca şi cum am fi fost la fel de îndrăgostiţi ca prima oară.

— Simon…

Simon se întoarse şi văzu iar scena. Maşinile de poliţie cu luminile albastre pâlpâind, cordoanele şi o Honda Civic albastră cu parbrizul spart şi un bărbat mort zăcând într-un unghi nefiresc, eufemistic vorbind, pe locul din dreapta. Erau mulţi poliţişti aici. Prea mulţi. Ca o mulţime cuprinsă de panică.

Măcar o dată, legistul ajunsese înaintea lui la locul faptei şi emisese ipoteza că victima îşi rupsese picioarele la coliziunea cu un vehicul, fusese aruncată peste capotă şi intrase în maşină, unde îşi rupsese gâtul la coliziunea cu scaunul. Totuşi, legistului i se păruse ciudat că victima nu avea nicio rană facială după impactul cu parbrizul, până când Simon extrăsese un glonţ din căptuşeala scaunului. Simon solicitase, de asemenea, analizarea sângelui găsit pe locul şoferului, dat fiind că forma lăsată de el nu se potrivea cu tăieturile de pe picioarele victimei.

— Deci a *cerut* expres să fim şi noi aici? întrebă Simon arătând din cap spre Åsmund Bjørnstad, care stătea lângă un criminalist şi vorbea gesticulând.

— Da, spuse Kari. Deoarece maşina e înregistrată pe numele lui Kjersti Morsand, care e una dintre victimele lui Lofthus, Bjørnstad voia să…

— Suspectat.

— Poftim?

— Lofthus e doar suspectat de uciderea lui Kjersti Morsand. A discutat cineva cu Yngve Morsand?

— El spune că nu ştie nimic; a rămas la un hotel din Oslo noaptea asta şi a văzut ultima oară maşina în garajul lui. Poliţia din Drammen zice că se pare că în casa lui s-au tras focuri de armă. Din nefericire, cel mai apropiat vecin e la mare distanţă, aşa că nu există martori.

Åsmund Bjørnstad se apropie de ei.

— Acum ştim cine e tipul de pe locul din dreapta. Evgheni Zubov. Infractor cu antecedente. Iar poliţia din Drammen zice că în podeaua de lemn a casei sunt gloanţe Luger de 9 x 19 mm, în formă de evantai.

— Un Uzi? întrebă Simon, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ce crezi că ar trebui să spun presei? întrebă Åsmund, arătând cu degetul mare peste umăr.

Primii reporteri se strânseseră deja în jurul benzii de poliţie de pe drum.

— Ca de obicei, răspunse Simon. Spune-le ceva, dar nimic important.

Bjørnstad oftă adânc.

— N-o să ne lase în pace. Noi când să mai lucrăm? Îi urăsc.

— Şi ei au o slujbă, spuse Simon.

— Ziarele îl transformă într-o vedetă, ştiai asta? zise Kari în timp ce se uitau cum tânărul inspector se îndreaptă spre un ocean de bliţuri.

— Ei, e un anchetator talentat, spuse Simon.

— Nu pe Bjørnstad. Pe Sonny Lofthus.

Simon întoarse capul, surprins.

— Serios?

— Îl numesc un terorist al zilei de azi. Spun că a declarat război crimei organizate şi capitalismului. Că scapă societatea de paraziţi.

— Dar şi el e un infractor.

— Asta face povestea încă şi mai savuroasă. Tu nu citeşti ziarele niciodată?

— Nu.

— Şi nici nu răspunzi la telefon. Te-am sunat.

— Am fost ocupat.

— Ocupat? Oslo-ul a fost întors cu fundul în sus de crimele astea, iar tu nu eşti nici la birou, nici pe teren. Se presupune că eşti şeful meu, Simon.

— Am recepţionat mesajul. Despre ce era vorba?

Kari inspiră adânc.

— Mă gândeam: Lofthus e unul dintre foarte puţinii adulţi din ţara asta care nu are cont bancar, card de credit sau adresă de domiciliu. Dar ştim că după uciderea lui Kalle Farrisen are suficienţi bani ca să stea la hotel.

— A plătit cu bani lichizi la Plaza.

— Exact. Aşa că am verificat hotelurile. Dintre cei 20.000 de clienţi care stau în fiecare noapte în hotelurile din Oslo, în medie doar 600 plătesc cu bani lichizi.

Simon o privi lung.

— Poţi afla câţi dintre ăştia 600 stau în Kvadraturen?

— Ăă, da, spuse Kari scoţând nişte foi printate din buzunarul gecii. Asta e lista hotelurilor. De ce?

Simon luă foile cu o mână şi îşi puse ochelarii cu cealaltă, le despături şi le răsfoi. Se uită la adrese. Un hotel. Două. Trei. Şase. Mai multe dintre ele cu clienţi care plătiseră cu bani lichizi, mai ales cele ieftine. Tot erau prea multe nume. Iar Simon ghici că unele dintre cele mai ieftine nici nu erau listate. Se opri brusc din citit.

Ieftin.

Femeia care îi bătuse în geam. O întâlnire amoroasă în maşină, la Fortăreaţa Akershus sau… la Bismarck. Hotelul preferat al prostituatelor din Oslo. Chiar în mijlocul lui Kvadraturen.

— Te-am întrebat de ce.

— Urmăreşte indiciul ăsta, eu trebuie să plec.

Simon porni spre maşină.

— Stai! strigă Kari, punându-se în calea lui. Să nu îndrăzneşti să fugi acum. Ce se întâmplă?

— Ce se întâmplă?

— Tu ai un fel de misiune. E inacceptabil.

Kari îşi dădu la o parte nişte şuviţe de păr de pe faţă. Simon înţelese acum; şi ea era epuizată.

— Nu ştiu despre ce e vorba, spuse ea. Dacă vrei să salvezi situaţia, să fii un erou la apusul carierei tale, să dovedeşti că Bjørnstad şi cei de la Crimă Organizată se înşală. Dar e inadmisibil, Simon. Cazul ăsta e prea important ca să devină o rivalitate fără sens între nişte bărbaţi copilăroşi.

Simon o privi o lungă vreme. Şi, în cele din urmă, dădu încet din cap.

— Poate că ai dreptate. Dar motivele mele sunt altele decât crezi tu.

— Atunci spune-mi care sunt.

— Nu pot, Kari. Trebuie pur şi simplu să ai încredere în mine.

— Când ne-am dus să ne întâlnim cu Iversen, ai spus că eu trebuie să aştept afară pentru că tu te gândeai să încalci nişte reguli. Eu nu vreau să încalc reguli, Simon. Vreau doar să-mi fac datoria. Aşa că, dacă nu-mi spui despre ce e vorba…

Vocea lui Kari tremura. *E categoric obosită,* se gândi Simon.

— …atunci va trebui să mă duc la cineva mai sus în ierarhie şi să-i spun ce se întâmplă.

Simon scutură din cap.

— Nu face asta, Kari.

— De ce nu?

— Aşa, spuse Simon căutându-i ochii şi privind-o insistent. Cârtiţa e încă acolo. Dă-mi 24 de ore. Te rog!

Simon nu aşteptă răspunsul. Oricum nu conta. Trecu pe lângă ea, spre maşina lui. Simţi cum privirea ei îl urmăreşte.

În timp ce cobora dealurile dinspre Holmenkollåsen, Simon puse înregistrarea scurtei convorbiri telefonice cu Sonny. Bătăile ritmice. Gemetele exagerate. Pereţii subţiri de la Hotelul Bismarck. Cum de nu recunoscuse acel sunet?

Simon se uită la băiatul de la recepţie, care îi studia legitimaţia. Trecuseră atâţia ani şi totuşi, la Bismarck nu se schimbase nimic. În afara băiatului; pe atunci, el nu fusese acolo. Iar lui Simon asta îi convenea.

— Da, văd că sunteţi poliţist, dar de fapt nu am un registru al clienţilor pe care să vi-l pot da.

— Aşa arată, spuse Simon, punând fotografia pe recepţie.

Băiatul o studie şi ezită.

— Alternativa e să facem o razie şi să închidem întregul hotel, spuse Simon. Ce crezi că o să spună tatăl tău dacă din cauza ta îi închidem bordelul?

Nu greşise mizând pe asemănarea de familie; avusese dreptate.

— E la etajul unu. Camera 216. O iei…

— Mă descurc. Dă-mi cheia.

Băiatul păru să ezite iar. Apoi deschise sertarul, scoase o cheie de pe un inel mare şi i-o dădu lui Simon.

— Dar nu vrem să avem probleme.

Simon trecu pe lângă lift şi începu să urce scările câte două deodată. Ascultă, în timp ce mergea pe coridor. Acum era linişte. În faţa camerei 216 îşi scoase Glock-ul. Puse degetul pe trăgaciul cu dublă acţiune. Introduse cât mai silenţios posibil cheia în broască şi o roti. Se postă la marginea uşii cu pistolul în mâna dreaptă şi o deschise cu stânga. Numără până la patru şi băgă capul înăuntru şi îl trase înapoi, dintr-o mişcare rapidă. Expiră.

Înăuntru era întuneric, perdelele erau trase, dar era suficientă lumină pentru ca Simon să fi întrezărit patul.

Era făcut şi gol.

Intră, ca să se uite în baie. O periuţă şi pastă de dinţi.

Reveni în dormitor, dar nu aprinse lumina, ci se aşeză pe scaunul inutil de lângă perete. Scoase telefonul şi apăsă pe nişte butoane. Undeva în cameră începu să se audă un bip. Simon deschise dulapul. Deasupra unei serviete, un telefon licărea, cu numărul lui pe ecran.

Simon întrerupse apelul şi se aşeză iar pe scaun.

Băiatul lăsase telefonul aici în mod deliberat, ca să nu poată fi localizat. Dar probabil că nu se aşteptase să-l găsească cineva într-o zonă dens populată precum aceasta. Simon ascultă în întuneric. Ascultă un ceas care măsura o numărătoare inversă.

Markus era încă treaz atunci când îl văzu pe Fiu că vine pe stradă.

După sosirea celeilalte persoane din urmă cu câteva ore, Markus ţinuse casa galbenă sub supraveghere; nici măcar nu-şi luase pijamalele, nu voia să piardă nimic.

Îl recunoscu pe Fiu după cum se mişca, în timp ce mergea pe mijlocul străzii liniştite, pe sub stâlpii de iluminat. Părea obosit, poate mersese mult, pentru că se clătina. Markus îşi căută binoclul. Fiul purta costum, se ţinea de coaste şi avea o batistă roşie legată în jurul frunţii. Oare pe faţa lui era sânge? Nu conta, trebuia să-l avertizeze. Markus deschise cu atenţie uşa camerei lui, coborî scările în vârful picioarelor, îşi luă pantofii şi alergă la poartă peste peluza roasă şi găurită.

Fiul îl observă şi se opri în faţa porţii casei lui.

— Bună, Markus! N-ar trebui să fii în pat?

Vocea lui era calmă şi blândă. Arăta de parcă fusese la război,

dar vorbea ca şi cum i-ar fi spus o poveste de noapte bună. Markus decise că şi el urma să aibă o astfel de voce când era mare şi n-avea să-i mai fie frică.

— Eşti rănit?

— Cineva a intrat în mine în timp ce conduceam, zâmbi Fiul. E nimica toată.

— E cineva în casă la tine.

— Da? spuse Fiul, întorcându-se spre ferestrele negre şi sclipitoare. Sunt băieţii cei buni sau băieţii cei răi?

Markus înghiţi în sec. Văzuse la televizor fotografia. Dar o auzise, de asemenea, pe mama lui spunând că n-avea de ce să-i fie frică, pentru că nu le făcea rău decât celor răi. Iar pe Twitter mai mulţi oameni îl lăudau, spunând că poliţia ar fi trebuit să-i lase pe infractori să omoare alţi infractori, că era ca şi cum ai folosi animale de pradă ca să stârpeşti şobolanii.

— Cred că nici una, nici alta.

— Da?

Martha se trezi când cineva intră în cameră.

Visase. Visase despre femeia din pod. Despre copil. Apoi văzu copilul, văzu că e viu, că fusese acolo tot timpul, închis la subsol, unde plânsese întruna, aşteptând să fie lăsat să iasă. Şi acum ieşise. Era aici.

— Martha?

Vocea lui, vocea lui minunată şi calmă părea uimită.

Se întoarse şi se uită la el.

— Ai spus că pot veni, spuse ea. Nu era nimeni care să deschidă uşa, dar ştiam unde e cheia, aşa că…

— Ai venit.

Martha dădu din cap.

— Am intrat în camera asta, sper că e în regulă.

El dădu doar din cap şi se aşeză pe marginea patului.

— Salteaua era pe podea, spuse ea întinzându-se. Apropo, când am pus salteaua la loc pe pat, a căzut o carte printre stinghii. Am pus-o pe masă, acolo.

— Bine?

— Ce căuta salteaua…

— M-am ascuns sub ea, răspunse băiatul fără să-şi dezlipească ochii de Martha. Când am ieşit, am împins-o pe podea şi am lăsat-o pe jos. Ce-ai acolo?

Băiatul ridică mâna cu care se ţinuse de coaste şi îi atinse o ureche. Martha nu răspunse. Îl lăsă să pipăie cercelul. O pală de vânt mişcă perdelele pe care ea le pusese la fereastră, după ce le găsise în lada pentru aşternuturi. Razele lunii se strecurară înăuntru, luminând faţa şi mâna băiatului. Martha încremeni.

— Nu e atât de rău pe cât pare, spuse el.

— Nu, nu tăietura de la frunte. Dar sângerezi de altundeva. De unde?

Băiatul îşi dădu sacoul la o parte şi îi arătă. Partea dreaptă a cămăşii era leoarcă de sânge.

— Ce s-a întâmplat?

— Un glonţ. M-a şters, a intrat şi a ieşit. Complet inofensiv, e doar puţin sânge, în curând o să…

— Sst, spuse ea.

Dădu la o parte pătura, îl luă de mână şi îl duse în baie. Ignora faptul că el o vedea în lenjerie, în timp ce ea căuta în dulăpiorul cu medicamente. Găsi nişte dezinfectant vechi de 12 ani, două suluri de bandaje, nişte vată şi o pereche de foarfeci mici. Îl puse să se dezbrace de la talie în sus.

— După cum vezi, e doar o crestătură în roata de rezervă.

Martha văzuse şi răni mai rele. Şi mai puţin rele. Curăţă rănile şi lipi vată peste găurile prin care proiectilul intrase şi ieşise. Apoi îi înfăşură talia în bandaj. Când îi dezlegă batista de la frunte, sângele începu să se prelingă iar de sub crusta tăieturii.

— Mama ta avea cumva o trusă de cusut?

— N-am nevoie de…

— Ţi-am spus să nu vorbeşti.

Fu nevoie de patru minute şi patru copci pentru a coase la loc pielea despicată.

— Am văzut servieta pe coridor, spuse el, în timp ce Martha îi înfăşură mai multe straturi de tifon în jurul capului.

— Nu sunt banii mei. Iar consiliul ne-a alocat suficiente fonduri pentru lucrările de renovare, aşa că mulţumesc, dar nu trebuie.

Martha lipi marginile tifonului şi îl mângâie pe obraz.

— Gata, acum ar trebui să…

El o sărută pe buze. Apoi îi dădu drumul.

— Te iubesc.

Apoi o sărută iar.

— Nu te cred, spuse Martha.

— Nu mă crezi că te iubesc?
— Nu cred că ai sărutat şi alte fete. Nu te pricepi deloc.
El râse şi asta îi făcu ochii să scânteieze.
— A trecut mult timp. Vrei să-mi reaminteşti?
— Nu te strădui să iasă bine. Lasă-l în voia lui. Sărută-mă leneş.
— Leneş?
— Ca un şarpe moale şi somnoros. Aşa.
Martha îi prinse capul în mâini cu tandreţe şi ridică buzele spre ale lui. Îşi dădu seama că totul părea straniu de firesc, ca şi cum ar fi fost doi copii care jucau un joc palpitant, dar inocent. Iar el avea încredere în ea. Aşa cum şi ea avea încredere în el.
— Vezi? şopti ea. Mai mult din buze, mai puţin din limbă.
— Mai mult ambreiaj, mai puţină acceleraţie?
— Exact, spuse ea chicotind. Hai să mergem în pat.
— Ce o să se întâmple acolo?
— O să vedem. Ce-ţi mai fac coastele? O să fie în regulă?
— În regulă pentru ce?
— Nu face pe nevinovatul cu mine.
El o sărută iar.
— Eşti sigură? şopti.
— Nu. Aşa că, dacă mai aşteptăm mult…
— Hai să mergem în pat.

Rover se ridică în picioare şi se îndreptă de spate gemând. În însufleţirea lui, nu simţise că spatele îi înţepenise; era ca atunci când făcea dragoste cu Janne, care trecea din când în când pe la el să vadă „ce mai pune la cale”. El încercase să-i explice că între lucrul la motocicletă şi lucrul la ea existau multe similarităţi. Că puteai să-i dai înainte într-o poziţie fixă fără să bagi de seamă durerea musculară sau trecerea timpului. Dar, după ce terminai, atunci erai răsplătit. Lui Janne îi plăcuse comparaţia, pentru că era exact stilul ei.

Rover se şterse pe mâini. Misiunea fusese îndeplinită. Ultimul lucru pe care îl făcuse fusese să monteze pe Harley-Davidson o ţeavă de eşapament nouă. Asta era ca şi cum ai trage liniuţa la „t” sau ai pune punctul pe „i”. Ca atunci când un acordor cântă la pianul pe care tocmai l-a acordat. Doar pentru plăcerea de a face asta. Puteai produce 20 de cai-putere suplimentari doar prin modificarea ţevii de eşapament şi a filtrului de aer, dar

toată lumea ştia că ce contează la ţeava de eşapament e sunetul. Să o faci să scoată acel bas minunat, râraît şi savuros, diferit de tot ce auzise Rover până atunci. Bineînţeles, ar fi putut să rotească imediat cheia, ca să asculte muzica motorului şi să i se confirme tot ce ştia deja. Sau putea să păstreze asta pentru a doua zi dimineaţă, ca un cadou pentru sine însuşi. Janne spunea mereu că nu trebuie niciodată să-ţi amâni plăcerile, că nu exista nicio garanţie că a doua zi vei mai fi în viaţă. Rover se gândea că Janne spunea asta pentru că aşa era ea.

Rover îşi şterse uleiul de pe degete cu cârpa şi se duse în camera din spate să se spele pe mâini. Se uită în oglindă. Petele de ulei de pe faţa lui care semănau cu culorile războinicilor indieni şi dintele de aur. Ca de obicei, acum după ce terminase, Rover observă că alte nevoi se făceau cunoscute; mâncare, băutură, odihnă. Dar exista şi senzaţia stranie de gol care venea după o asemenea realizare. Un fel de „Şi acum?" Un fel de „Ce rost au toate astea?" Rover alungă aceste gânduri. Se uită la apa caldă care curgea din robinet. Apoi se opri şi închise apa. Din faţa garajului se auzise un sunet. Janne? Acum?

— Te iubesc, spuse Martha.

La un moment dat, el se oprise – amândoi gâfâiau, transpiraţi şi congestionaţi –, ştersese transpiraţia dintre sânii ei cu cearşaful pe care ea îl trăsese de pe saltea şi spusese că acolo puteau fi găsiţi, că era periculos. Şi ea îi răspunsese că, odată ce luase o decizie, nu se speria uşor. Şi că, apropo – dacă într-adevăr trebuiau să vorbească –, ea îl iubea.

— Te iubesc.

Apoi continuaseră.

— Una e să nu mă mai aprovizionezi pe mine cu arme, spuse bărbatul în timp ce îşi scotea mănuşa subţire de pe mână – cea mai mare mână pe care o văzuse Rover vreodată –, şi altceva să începi să-i aprovizionezi pe duşmanii mei, nu?

Rover nu se zbătea. Era ţinut de doi bărbaţi; al treilea stătea lângă bărbatul cel solid, cu un pistol aţintit spre fruntea lui Rover. Pistol pe care acesta îl ştia prea bine, pentru că el îl modificase.

— A-i da băiatului ăla un Uzi e ca şi cum mi-ai spune mie să mă duc dracului. Asta ai vrut? Să mă trimiţi la dracu'?

Rover ar fi putut să răspundă. Să spună că, dat fiind ceea ce ştia el despre Geamăn, bănuia că de acolo şi vine.

Dar nu răspunse. Voia să mai trăiască. Măcar vreo câteva secunde.

Janne avusese dreptate. Ar fi trebuit să pornească motocicleta. Rover închise ochii şi ascultă. Ar fi trebuit să se oprească şi să miroasă florile. Ce adevăr evident, atât de tocit şi totuşi atât de greu de înţeles, până ajungi la acel prag şi îţi dai seama cât de banal e de fapt: că singura garanţie pe care o ai în viaţă e că o să mori.

Bărbatul îşi puse mănuşile pe bancul de lucru. Semănau cu nişte prezervative folosite.

— Ia să vedem…

Privi în jur la uneltele de pe pereţi. Îndreptă degetul spre ele, în timp ce intona cu voce scăzută:

— *Din oceanul Pacific, a ieşit…*

38

Zorii începeau să se arate.

Martha era întinsă lângă Simon, cu picioarele împletite cu ale lui. Auzi cum ritmul constant al respiraţiei lui se modifică. Dar Sonny rămase cu ochii închişi. Martha îl mângâie pe burtă şi văzu pe buzele lui un zâmbet uşor.

— Bună dimineaţa, iubăreţule! îi şopti ea.

Sonny zâmbi cu gura până la urechi, dar făcu o grimasă când încercă să se întoarcă pentru a se uita la ea.

— Te doare?

— Doar coastele, tresări el.

— Sângerarea s-a oprit, am verificat de câteva ori noaptea trecută.

— Ce? Ţi-ai permis unele libertăţi cu mine în timp ce dormeam?

Sonny o sărută pe frunte.

— Cred că şi tu ţi-ai permis unele libertăţi, domnule Lofthus.

— Nu uita că pentru mine a fost prima oară, spuse el. Nu ştiu ce înseamnă libertăţile.

— Te pricepi foarte bine să minţi, zise Martha.

Sonny râse.

— Mă gândeam la ceva, spuse ea.

— Da?

— Hai să plecăm. Hai să plecăm chiar acum.

El nu răspunse, dar Martha simţi cum trupul lui devine rigid. Şi simţi cum îi vin lacrimile, brusc şi violent, ca şi cum s-ar fi rupt un dig. El se rostogoli şi o luă în braţe.

Aşteptă până când suspinele ei se potoliră.

— Ce le-ai spus? o întrebă el.

— Le-am spus că Anders şi cu mine nu mai putem aştepta până la vară, zise ea trăgându-şi nasul. Că punem capăt acestui lucru chiar acum. Sau cel puţin eu. Şi apoi am plecat. Am fugit afară. Am alergat spre strada principală. Am oprit un taxi. Am văzut că el fuge după mine, cu afurisita aia de maică-sa pe urmele lui.

Martha râse tare, apoi începu să plângă iar.

— Îmi pare rău, suspină ea. Sunt atât de… atât de proastă! Dumnezeule mare, ce caut eu aici?

— Mă iubeşti, şopti Sonny în părul ei. Asta cauţi aici.

— Şi? Ce fel de persoană iubeşte un om care ucide oameni,

care face totul să fie şi el ucis şi care până la urmă chiar va fi ucis? Ştii cum ţi se spune pe internet? Buddha Spadasinul. Au întrebat foşti deţinuţi care te descriu ca pe un fel de sfânt. Dar ştii ceva?

Martha îşi şterse lacrimile.

— Eu cred că eşti la fel de muritor ca toţi cei pe care i-am văzut venind şi plecând de la Centrul Ila.

— O să plecăm.

— Atunci trebuie să plecăm acum.

— Mai sunt încă doi, Martha.

Ea scutură din cap, lacrimile începură să-i curgă iar şi-l lovi cu pumnii în piept, cu o furie neputincioasă.

— E prea târziu – nu înţelegi? Toată lumea te caută, *toată lumea.*

— Mai sunt doar doi. Bărbatul care a decis că tatăl meu trebuie ucis şi că trebuie să pară că el a fost cârtiţa. Şi cârtiţa. Apoi plecăm.

— Au mai rămas *doar* doi? Trebuie *doar* să mai omori încă doi oameni şi apoi putem fugi? E aşa de uşor pentru tine?

— Nu, Martha. Nu e uşor. Cu niciunul dintre ei nu a fost uşor. Şi nu e adevărat ce se spune, că devine din ce în ce mai uşor. Dar trebuie să fac asta, nu se poate altfel.

— Crezi cu adevărat că o să supravieţuieşti?

— Nu.

— Nu?

— Nu.

— Nu! Dar, pentru numele lui Dumnezeu, atunci de ce vorbeşti despre…

— Pentru că nu poţi decât să plănuieşti să supravieţuieşti.

Martha tăcu.

Sonny o mângâie pe frunte, pe obraz şi gât. Apoi începu să vorbească. Încet şi rar, ca pentru a se asigura că fiecare cuvânt e cel potrivit.

Ea îl ascultă. Sonny îi povesti despre copilăria lui. Despre tatăl lui. Despre moartea acestuia şi despre tot ce se întâmplase după aceea.

Martha ascultă şi înţelese. Ascultă şi nu înţelese.

Când Sonny termină, printre perdele se strecurase o rază de soare.

— Încearcă să auzi ce spui, îi şopti ea. Ştii că asta e o

nebunie, nu-i aşa?

— Da, spuse el. Dar e singurul lucru pe care pot să-l fac.

— Singurul lucru pe care poţi să-l faci e să ucizi o grămadă de oameni?

Sonny inspiră adânc.

— Singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată a fost să fiu ca tatăl meu. Când am citit biletul acela de adio, el a dispărut. Şi am dispărut şi eu. Însă apoi – în închisoare –, când am aflat adevărata poveste a faptului că el şi-a dat viaţa pentru mine şi mama mea, am renăscut iar.

— Ai renăscut ca să faci… asta?

— Aş vrea să se poată altfel.

— Dar de ce? Ca să fii ca tatăl tău? Pentru că fiul trebuie…

Martha îşi îngustă ochii, ştergându-şi ultimele lacrimi. Promiţându-şi că acestea sunt ultimele.

— …să termine ce n-a putut face tatăl?

— El a făcut ce a trebuit să facă. Eu fac ce trebuie să fac eu. El a murit pentru noi. După ce termin cu asta, gata. Îţi promit! Totul o să fie în regulă.

Martha îl privi câteva clipe lungi.

— Trebuie să mă gândesc, spuse ea în cele din urmă. Tu culcă-te la loc.

Sonny adormi, în timp ce ea rămase trează. Abia când păsările începură să cânte afară, Martha adormi şi ea. Şi acum era sigură de un lucru.

Era nebună.

Şi fusese astfel din clipa în care îl văzuse pe el.

Dar nu-şi dăduse seama că e la fel de nebună ca el decât atunci când intrase în casa galbenă, găsise cerceii lui Agnete Iversen pe blatul din bucătărie şi şi-i pusese.

Fu trezită de zgomotele copiilor care se jucau afară, pe stradă. Ţipete de bucurie. Tropăit de picioare mici. Se gândi cum inocenţa merge mână în mână cu ignoranţa. Cum înţelegerea nu clarifică niciodată lucrurile, doar le complică. Sonny dormea atât de liniştit lângă ea că Martha se gândi pentru o clipă că e deja mort. Îl mângâie pe obraz. El murmură ceva, dar nu se trezi. Cum putea să doarmă atât de adânc un om hăituit? Se spunea că somnul celor drepţi e unul bun.

Martha se dădu jos din pat, se îmbrăcă şi coborî în bucătărie.

Găsi nişte cafea, dar nimic altceva. Congelatorul pe care stătuse la subsol, poate că acolo era nişte pizza sau altceva. Coborî treptele subsolului şi apăsă mânerul congelatorului. Era încuiat. Martha se uită în jur. Privirea ei căzu pe un cui din perete şi pe cheia cu o etichetă ilizibilă. Luă cheia, o băgă în încuietoare şi o roti. *Voilà.* Deschise capacul, se aplecă şi simţi frigul pe piept şi gât, apoi scoase un ţipăt scurt şi lăsă capacul să cadă. Se întoarse şi se lăsă jos, cu spatele lipit de congelator.

Rămase pe vine, respirând greoi pe nas. Clipi din ochi, ca să scape de imaginea cadavrului care se holbase la ea, cu gura albă deschisă şi cristale de gheaţă pe gene. Pulsul Marthei era atât de ridicat, încât simţi că leşină. Îşi ascultă inima. Şi vocile. Erau două.

Una dintre ele îi ţipa în ureche că e nebună, că el era nebun şi ucigaş, că trebuia să urce scările în fugă şi să plece de acolo imediat!

Cealaltă îi spunea că acest cadavru e doar o manifestare fizică a ceva ce ea ştia şi acceptase deja. Da, el omora oameni. Oameni care meritau să moară.

Vocea care ţipa îi ordonă să se ridice în picioare. Acoperi vocea care îi spunea că aceasta era o panică pe care, în mod inevitabil, ea trebuia s-o resimtă la un moment dat. Luase o decizie noaptea trecută, nu-i aşa?

Nu, nu luase.

Acum Martha ştia. Că decizia de a sări în groapă şi de a urmări iepurele, de a păşi în lumea lui Sonny sau de a rămâne aici, în lumea normală, era luată aici şi acum. Era ultima ei şansă de a pleca. Următoarele câteva secunde erau cele mai importante din viaţa ei. Ultima ei şansă de a…

Martha se ridică în picioare. Era în continuare ameţită, dar ştia că poate alerga repede. El n-ar fi putut s-o prindă. Inhală oxigen în plămâni, iar sângele îl transportă la creier. Se sprijini de capacul congelatorului şi îşi văzu imaginea pe suprafaţa lucioasă a acestuia. Văzu cerceii.

Îl iubesc. Ăsta e motivul pentru care o să fac asta.

Apoi deschise iar capacul.

Sângele cadavrului se împrăştiase peste cea mai mare parte a mâncării. Desenul de pe cutiile de Frionor părea destul de vechi. Probabil că aveau cel puţin 12 ani, aşa s-ar fi explicat.

Martha se concentră asupra respiraţiei şi gândurilor ei,

îndepărtând tot ce nu era de ajutor. Dacă aveau să mănânce, trebuia să meargă la magazin. Avea să întrebe un copil unde e cel mai apropiat supermarket. Da, asta avea să facă. Ouă şi şuncă. Pâine proaspătă. Căpşuni. Iaurt.

Închise capacul şi strânse din ochi. Avu impresia că o să plângă iar. Dar în loc de asta începu să râdă. *Râsul isteric al unei persoane aflate în cădere liberă prin gaura de iepure,* se gândi ea. Apoi deschise ochii şi o luă spre scări. După ce urcă scările, îşi dădu seama că fredonează o melodie.

Că tu ai fost întotdeauna iubitul ei şi vrei să călătoreşti cu ea.

Nebună.

...Şi vrei să călătoreşti orbeşte, şi ştii că ea are încredere în tine.

Nebună, nebună.

...pentru că ai atins cu mintea trupul ei perfect.

Markus juca lângă fereastra deschisă Super Mario Brothers, când auzi afară o uşă trântindu-se. Se uită pe fereastră. Era doamna cea frumoasă. Sau cel puţin azi era frumoasă. Ieşi din casa galbenă şi ajunse la poartă. Markus îşi aminti că Fiul se luminase când el îi spusese că ea era cea pe care o văzuse intrând în casă. Nu că Markus ar fi înţeles prea mult din lucrurile astea, dar avea o bănuială că Fiul e îndrăgostit de ea.

Femeia se duse la fetiţele care săreau coarda şi le puse o întrebare. Ele arătară cu mâna şi ea zâmbi, le strigă ceva şi se îndreptă rapid în direcţia pe care i-o indicaseră. Markus era pe punctul de a reveni la jocul lui, când observă că perdelele dormitorului erau trase. Îşi luă binoclul.

Era Fiul. Stătea la fereastră cu ochii închişi şi mâna la coaste, pe un bandaj. Era gol şi zâmbea. Părea fericit. Ca Markus în Ajunul Crăciunului, înainte să-şi deschidă cadourile. De fapt nu, ca a doua zi, când se trezea şi îşi aducea aminte ce cadouri primise cu o seară înainte.

Fiul luă un prosop din dulap, deschise uşa şi era pe punctul de a o închide când se opri. Se uită într-o parte, spre masă. Luă ceva de acolo. Markus focaliză.

Era o carte legată în piele neagră. Fiul deschise cartea şi începu să citească. Apoi lăsă prosopul să cadă. Se aşeză pe pat, continuând să citească. Stătu aşa mai multe minute. Markus văzu cum expresia feţei i se schimbă şi trupul îi devine rigid,

încremenit într-un fel de poziţie de infirmitate.

Apoi, dintr-odată, se ridică în picioare şi dădu cu cartea de perete.

Luă veioza şi o supuse aceluiaşi tratament.

Se prinse de coaste, urlă şi se prăbuşi pe pat. Lăsă capul în jos, împingându-l cu mâinile împreunate la ceafă. Trupul îi tremura ca şi cum ar fi avut o criză.

Markus îşi dădea seama că ceva groaznic se întâmplase, dar nu ştia ce. Ar fi vrut să alerge acolo, să spună sau să facă ceva ca să-l aline. Ştia cum. O înveselea adesea pe mama lui. Vorbea cu ea, îi amintea de lucrurile plăcute pe care le făcuseră împreună, o întreba dacă şi le aminteşte. Nu existau prea multe dintre care se putea alege, aceleaşi trei sau patru evenimente pe care ea le enumera de fiecare dată. Zâmbea cumva nostalgic şi ciufulea părul lui Markus. Apoi situaţia se îmbunătăţea. Dar Markus nu făcuse lucruri plăcute împreună cu Fiul. Şi poate că Fiul prefera să fie singur, ceea ce Markus putea să înţeleagă, şi el era la fel. Când mama lui voia să-l aline pentru că ceva îl supărase, Markus se enerva; era ca şi cum bunătatea ei l-ar fi slăbit, le-ar fi dat dreptate bătăuşilor care îl făceau fătălău.

Dar Fiul nu era un plângăcios.

Sau era?

Fiul se ridicase în picioare şi apăruse la fereastră; plângea. Avea ochii roşii şi urme de lacrimi pe obraji.

Dacă Markus se înşelase, dacă Fiul era exact ca el? Slab şi laş, un om care fuge să se ascundă, înfricoşat că o să fie bătut? Nu, nu, el nu era aşa, Fiul nu era aşa! Era mare, puternic şi curajos şi îi ajuta pe cei care nu erau aşa sau care încă nu deveniseră puternici.

Fiul luă cartea, se aşeză şi începu să scrie.

După o vreme smulse o pagină din carte, o mototoli şi o aruncă în coşul de gunoi de lângă uşă. Începu o nouă pagină. De data asta dură mai puţin. Smulse pagina şi citi ceea ce scrisese. Apoi închise ochii şi lipi hârtia de buze.

Martha puse pungile cu cumpărături pe blatul din bucătărie. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Magazinul fusese mai departe decât se aşteptase şi la întoarcere practic alergase. Clăti la robinet cutia cu căpşuni, alese două căpşuni mari şi suculente şi luă cu ea buchetul de piciorul-cocoşului pe care le

culesese de pe marginea străzii. Simţi din nou o usturime plăcută la amintirea pielii lui fierbinţi de sub pătură. Dependentul de droguri care se ameţea cu atingerea ei. Pentru că acum el era drogul ei. Devenise dependentă după prima doză. Martha era pierdută şi îi plăcea la nebunie!

Simţi încă de pe scări, când văzu uşa deschisă a dormitorului, că ceva nu e în regulă. Era mult prea linişte.

Patul era gol. Pe podea era veioza spartă. Hainele lui dispăruseră. Sub cioburile veiozei, Martha văzu cartea neagră pe care o găsise sub stinghiile patului.

Îi strigă numele, chiar dacă ştia că nu avea să primească răspuns. Poarta fusese deschisă când se întorsese şi era destul de sigură că o închisese la plecare. Veniseră după el, aşa cum spusese el însuşi. Era evident că se luptase cu ei, dar în zadar. Îl lăsase dormind, nu reuşise să aibă grijă de el, nu…

Martha se întoarse şi zări biletul de pe pernă. Hârtia era galbenă şi părea să fi fost smulsă din carnet. Fusese scrisă cu un pix vechi care zăcea lângă pernă. Prima ei reacţie fu că pixul aparţinuse cu siguranţă tatălui lui. Şi, înainte de a apuca să citească cuvintele, se gândi că istoria se repetă. Apoi citi biletul, lăsă florile să cadă şi duse mâna la gură, un gest automat de a masca modul hidos în care se schimonoseşte gura când apar lacrimile.

Dragă Martha,
Iartă-mă, dar acum o să dispar. O să te iubesc întotdeauna.
Sonny

39

Markus stătea pe patul din casa galbenă.

După ce femeia se năpustise afară, la doar 20 de minute după ce Fiul plecase în grabă, Markus aşteptase zece minute şi îşi dăduse seama că cei doi nu aveau să se întoarcă.

Apoi traversase strada. Cheia casei fusese pusă la locul ei obişnuit.

Patul fusese făcut, iar cioburile veiozei fuseseră aruncate la coşul de gunoi. Markus găsi sub cioburi foaia de hârtie mototolită.

Scrisul era îngrijit, aproape feminin.

Dragă Martha,

Tatăl meu mi-a spus cândva că a văzut cum s-a înecat un om. El patrula, era miezul nopţii şi un băiat sunase din portul Kongen. Tatăl băiatului căzuse în mare, în timp ce ancora barca lor. Nu ştia să înoate şi se ţinea de copastie, dar fiul nu era în stare să-l tragă pe tatăl lui la bord. Când maşina de patrulare ajunsese acolo, tatăl băiatului renunţase, îşi dăduse drumul şi se scufundase. Trecuseră deja mai multe minute şi tatăl meu a chemat scafandrii, în timp ce băiatul plângea disperat. În timp ce aşteptau, bărbatul a ieşit dintr-odată la suprafaţă, cu gura căscată după aer pe faţa palidă. Fiul a scos un strigăt de bucurie. Apoi tatăl s-a scufundat iar. Tatăl meu a sărit în apă ca să-l salveze, dar era prea întuneric. Apoi tatăl meu a ieşit la suprafaţă şi s-a uitat la faţa încă radioasă a băiatului, care credea că acum totul e în regulă, că tatăl lui e viu şi poliţia era aici. Tatăl meu mi-a spus că a văzut cum băiatului i s-a sfâşiat inima când şi-a dat seama că Dumnezeu doar se jucase cu el, făcându-l să creadă că avea să-i dea înapoi tatăl pe care i-l luase. Tatăl meu mi-a spus că, dacă există Dumnezeu, atunci e unul crud. Acum cred că înţeleg ce a vrut să spună, pentru că am găsit, în sfârşit, jurnalul tatălui meu. Poate că a vrut ca noi să ştim. Sau poate era doar crud. Altfel de ce să ţină un jurnal, dar să-l ascundă într-un loc atât de vădit cum ar fi sub saltea?

Tu ai toată viaţa înainte, Martha. Cred că poţi să faci ceva bun cu viaţa ta. Eu nu. Iartă-mă, dar acum o să

dispar.

O să te iubesc întotdeauna.

Sonny

Markus se uită spre masă. Acolo era cartea din care citise Fiul. Copertă de piele neagră, pagini galbene. Markus o răsfoi.

Îşi dădu seama imediat că era un jurnal, chiar dacă nu existau însemnări pentru fiecare zi. În unele locuri treceau luni de zile între însemnări. Uneori era doar data şi câteva propoziţii. De exemplu, scria că „triumviratul” avea să se destrame în cele din urmă, că între ei intervenise ceva. O săptămână mai târziu, scria că Helene e însărcinată şi că îşi cumpăraseră o casă. Dar cât de greu era să supravieţuiască doar dintr-un salariu de poliţist, ce păcat că şi părinţii lui, şi ai lui Helene erau de condiţie atât de modestă că nu-i puteau ajuta. Mai încolo, cât de fericit era că Sonny se apucase de lupte libere. Apoi o pagină despre faptul că banca crescuse dobânda, că pur şi simplu nu puteau plăti ratele, că trebuia să facă ceva înainte ca banca să reia în posesie casa. Să se gândească la ceva. Că îi promisese lui Helene că totul avea să fie în regulă. Din fericire, băiatul nu părea să observe că ceva îi tulbură pe părinţii lui.

19 martie

Sonny spune că vrea să calce pe urmele mele şi să se facă poliţist. Helene spune că e obsedat de mine, că mă venerează. Eu i-am spus că e normal ca un fiu să facă asta şi că nici eu nu eram altfel. Sonny e un băiat bun, poate prea bun, lumea e dură, dar un băiat ca el va fi întotdeauna o binecuvântare pentru tatăl lui.

Urmau câteva pagini pe care Markus nu le înţelese prea bine. Expresii precum „faliment personal iminent” şi „să-mi vând sufletul diavolului”. Şi numele „Geamănul”. Markus dădu la pagina următoare.

4 august

Astăzi la secţie s-a discutat iar despre cârtiţă, ziceau că Geamănul trebuie să aibă pe cineva implantat în poliţie. Ce ciudat că oamenii, chiar şi poliţiştii, au atât de puţină imaginaţie. Întotdeauna e vorba de un ucigaş, un

trădător. Nu-şi dau seama cât de genial e să existe doi? Ca unul să aibă întotdeauna un alibi atunci când celălalt e activ, ca în modul ăsta să fim amândoi mai presus de orice bănuială în atât de multe ocazii, încât vom fi eliminaţi automat ca posibili suspecţi? Da, e un aranjament bun. E perfect. Suntem poliţişti corupţi, putrezi până la măduvă, care am trădat orice crez pentru câţiva arginţi amărâţi. Ne-am făcut că nu vedem traficul de droguri, traficul cu oameni, chiar crima. Nimic nu mai are nicio importanţă. Există cale de întoarcere? Există vreo şansă de spovedire, penitenţă şi iertare, fără să distrug totul şi pe toţi cei din jurul meu? Nu ştiu. Tot ce ştiu e că trebuie să mă retrag.

Markus căscă. Cititul îl adormea mereu, mai ales atunci când existau atâtea cuvinte pe care nu le înţelegea. Dădu câteva pagini înainte.

15 septembrie

Mă întreb cât vom mai putea să facem asta fără ca Geamănul să afle cine suntem. Comunicăm prin intermediul unor adrese de hotmail de pe calculatoarele noastre separate şi furate, pe care le-am „împrumutat” din sala probelor, dar procedeul nu e infailibil. Pe de altă parte, dacă ar fi vrut, Geamănul ar fi putut să supravegheze locurile în care lăsăm noi informaţiile. Cu două săptămâni în urmă, când am luat plicul lipit sub bancheta din Restaurantul Broker de pe Bogstadveien, am fost convins că fusesem depistat. Un tip de la bar s-a încruntat la mine, se vedea clar că e un infractor. Şi am avut dreptate în privinţa lui. A venit la mine şi mi-a spus că îl săltasem în urmă cu zece ani pentru comerţ cu bunuri furate. A zis că ăsta fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată, că se desprinsese de anturajul lui rău şi că acum avea o crescătorie de peşte împreună cu fratele lui. Apoi mi-a strâns mâna şi a plecat. O poveste cu final fericit. În plic era şi o scrisoare în care Geamănul spunea că vrea ca eu – deci, în mod evident, nu ştia că suntem doi – să promovez în cadrul poliţiei, să obţin o funcţie înaltă din care să pot fi mai util; şi pentru el, şi

pentru mine. Acces la informaţii sensibile, mai mulţi bani. Scria că mă poate ajuta să avansez, poate să tragă sfori. Am râs tare. Tipul trebuia să fie complet nebun, un tip ca ăsta nu se opreşte până nu stăpâneşte întreaga lume. E un om care nu se opreşte, dar trebuie oprit. I-am arătat lui Z scrisoarea. Nu ştiu de ce, dar Z nu a râs.

Markus o auzi pe mama lui cum îl strigă. Îşi imagină că are să-i dea ceva de făcut. Nu suporta asta, ca mama lui să deschidă fereastra şi să-i zbiere numele în întregul cartier, de parcă ar fi fost un câine sau aşa ceva. Markus mai dădu o pagină.

6 *octombrie*

S-a întâmplat ceva. Z spune că el crede că ar fi bine să ne lăsăm cât suntem în avantaj, să ne retragem cât încă merge bine. Iar Geamănul nu mi-a răspuns la e-mail de câteva zile. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată. Oare au discutat între ei? Nu ştiu, dar ce ştiu e că din asta nu poţi să te retragi pur şi simplu. Ştiu că T2 nu mai are încredere în mine. Din acelaşi motiv, nici eu nu mai am încredere în el. Ne-am arătat unul altuia adevărata faţă.

7 octombrie

Aseară mi-am dat seama brusc: Geamănul are nevoie doar de unul din noi şi exact asta o să aibă: unul. Celălalt va fi îndrăgostitul părăsit, un martor încrâncenat care trebuie eliminat. Iar Z şi-a dat deja seama de asta. Aşa că acum e urgent, trebuie să-l lichidez eu înainte să mă lichideze el pe mine. Am întrebat-o pe Helene dacă poate să meargă mâine cu Sonny la concursul de lupte libere, pentru că eu am ceva de făcut. L-am rugat pe Z să ne întâlnim la ruinele medievale din Maridalen la miezul nopţii, pentru că avem de discutat. A părut puţin surprins că vreau să ne întâlnim într-un loc atât de pustiu la o oră atât de târzie, dar a spus că e în regulă.

8 octombrie

E linişte. Mi-am încărcat pistolul. E o senzaţie ciudată să ştiu că o să iau viaţa unui om. Mă întreb întruna ce m-a adus aici. Am făcut asta pentru familia mea? Sau pentru

mine însumi? Sau a fost din cauza tentaţiei de a realiza ceva ce părinţii mei n-au reuşit, o poziţie în societate, viaţa pe care am văzut că o primesc pe tavă nişte proşti fără niciun merit? Sunt ingenios şi brav sau slab şi lipsit de coloană vertebrală? Sunt un om rău? Mi-am pus această întrebare: dacă Sonny ar fi în locul meu, aş vrea oare ca el să facă ce am făcut eu? Şi, bineînţeles, aşa răspunsul devenea foarte evident. În curând voi pleca spre Maridalen, apoi va trebui să vedem dacă mă întorc de acolo schimbat. Un ucigaş. Ştiu că pare straniu, dar uneori mă rog să găsească cineva acest jurnal. Presupun că aşa e natura umană.

Asta era tot. Markus răsfoi paginile goale până la ultimele, care fuseseră smulse. Apoi puse jurnalul la loc pe noptieră şi coborî în tăcere scările, în timp ce auzea vocea mamei lui cum îi strigă numele întruna.

40

Betty intră în farmacia aglomerată, smulse un bon de ordine pe care scria „Reţete” şi găsi un scaun liber lângă perete, printre clienţii care priveau în gol sau butonau la telefoanele lor, în ciuda anunţului care interzicea folosirea acestora. Betty îşi convinsese doctorul să îi dea o reţetă pentru somnifere mai puternice.

— Astea sunt benzodiazepine tari, care trebuie folosite doar pe termen scurt, îi spusese acesta.

Apoi repetase ceea ce ea ştia deja; că folosirea lor crea un cerc vicios care putea să ducă la dependenţă şi care nu ajungea la rădăcina problemei. Betty răspunsese că rădăcina problemei era că nu poate dormi. Mai ales după ce îşi dăduse seama că fusese singură într-o cameră cu cel mai căutat criminal din ţară. Un bărbat care împuşcase o femeie în casa ei din Holmenkollåsen. Iar ziarul de azi spunea că era suspectat şi de uciderea soţiei armatorului, că intrase într-o casă de lângă Drammen aleasă aparent la întâmplare şi aproape îi retezase vârful capului. În ultimele câteva zile, Betty umblase ca un zombi, pe jumătate trează, pe jumătate adormită, halucinând. Îi vedea faţa pretutindeni, nu doar în ziare şi la televizor, ci şi în reclame, în tramvai, în vitrinele magazinelor. Era poştaşul, vecinul ei, chelnerul.

Iar acum îl văzu şi aici.

Stătea lângă tejghea cu un turban alb sau poate era doar un bandaj în jurul capului. Puse pe tejghea un morman de seringi de unică folosinţă şi ace hipodermice şi plăti cu bani lichizi. Fotografiile neclare din ziare nu erau de prea mare ajutor, dar Betty observă că femeia de pe scaunul de lângă ea arată spre acel bărbat, deci poate că îl recunoscuse şi ea. Dar atunci când bărbatul cu turban se întoarse şi o luă spre ieşire, cu trupul contorsionat într-o parte, Betty îşi dădu seama că iar îi juca feste imaginaţia.

Faţa pământie, suptă şi împietrită nu semăna deloc cu cea pe care o văzuse ea în Apartamentul 4.

Kari se aplecă în faţă ca să vadă numerele, în timp ce trecea încet cu maşina pe lângă casele mari. Se hotărâse după o noapte de nesomn. Sam – pe care îl ţinuse, de asemenea, treaz – spusese că ea n-ar trebui să ia atât de în serios o slujbă în care

nu avea de gând să rămână.

Era adevărat, bineînţeles, dar în cele din urmă lui Kari îi plăcea ordinea. Iar asta ar fi putut să-i afecteze viitorul, putea să-i închidă unele uşi. Aşa că ajunsese la decizia de a aborda direct situaţia.

Kari opri maşina. Aici era.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să intre cu maşina pe poarta deschisă şi să se apropie de casă, dar decise să parcheze pe stradă. Urcă aleea asfaltată abruptă. În grădină şuiera un aspersor; în afara lui, era linişte absolută.

Urcă treptele şi sună la uşă. Auzi de cealaltă parte a ei un lătrat furios. Aşteptă. Nu veni nimeni. Se întoarse şi era pe punctul de a coborî treptele, când îl văzu. Soarele se reflecta în ochelarii lui dreptunghiulari. Probabil venise prin spatele casei şi al garajului; se mişca rapid şi silenţios.

— Da?

Bărbatul ţinea mâinile la spate.

— Sunt agent Kari Adel. Aş vrea să discutăm despre ceva.

— Ce anume?

Bărbatul băgă mâinile sub curea, ca şi cum ar fi dat să-şi tragă în sus pantalonii bej din bumbac sau să-şi scoată cămaşa afară; la urma urmei era o zi foarte călduroasă de vară. Sau ca şi cum ar fi vrut să bage un pistol sub curea şi să tragă cămaşa peste el, ca să nu se vadă.

— Simon Kefas.

— Înţeleg. Şi de ce ai venit direct la mine?

Kari întoarse capul dintr-o parte în alta.

— Simon mi-a dat de înţeles că, dacă parcurg traseul tradiţional, risc scurgeri de informaţii. El crede în continuare că în rândurile poliţiei există o cârtiţă.

— Serios?

— De asta m-am gândit că e mai bine să merg direct la vârf. La dumneavoastră, domnule Comisar.

— Ei, spuse Pontius Parr frecându-şi bărbia îngustă. Atunci ar fi bine să mergem înăuntru, agent Adel.

Un terier Airedale fericit sări pe Kari în hol.

— Willoch! Am mai discutat despre asta…

Câinele se lăsă în patru labe şi se limită să lingă mâna lui Kari, rotindu-şi coada ca pe o elice. În timp ce intrau în sufragerie, Kari îi spuse că aflase că astăzi Comisarul lucrează de acasă.

— Trândăvesc, zâmbi Parr, arătând spre o canapea mare şi îmbietoare, presărată cu perne. Săptămâna asta trebuia să-mi încep concediul de vară, dar cu criminalul ăsta în libertate…

Parr oftă şi se aşeză pe unul dintre fotoliile asortate.

— Deci ce e cu Simon?

Kari îşi drese vocea. Avusese de gând să-şi însoţească spusele cu tot felul de rezerve şi asigurări că nu venise să spună poveşti, doar să garanteze calitatea muncii lor. Însă acum, în timp ce stătea aici cu Parr, care părea atât de relaxat şi de primitor, care chiar recunoscuse că trândăveşte, i se părea mai firesc să treacă direct la subiect.

— Simon are o misiune a lui, spuse ea.

Comisarul ridică o sprânceană.

— Continuă.

— Anchetăm cazul în paralel cu cei de la Crimă Organizată, nu lucrăm *cu* ei, iar acum Simon a încetat să mai lucreze şi cu mine. E în regulă, dar problema e că pare să aibă un fel de agendă. Şi, dacă face ceva ilegal, eu nu vreau să mă prăbuşesc odată cu el. Mi-a cerut să nu mă bag în unele situaţii şi a afirmat destul de clar că nu are de gând să joace conform regulilor.

— Înţeleg. Când a fost asta?

Kari îi oferi un scurt rezumat al întâlnirii cu Iver Iversen.

— Hmmmm, spuse Parr, prelungind „m”-ul la nesfârşit. Asta nu e bine. Eu îl cunosc pe Simon şi aş vrea să pot spune că nu pare stilul lui. Dar din nefericire e. Care crezi că e agenda lui?

— Vrea să-l prindă de unul singur pe Sonny Lofthus.

Parr îşi sprijini bărbia între degetul mare şi arătător.

— Înţeleg, spuse el. Cine mai ştie despre asta?

— Nimeni. Am venit direct aici.

— Bun. Promite-mi că nu mai spui nimănui altcuiva. E o chestiune delicată, sunt sigur că-ţi dai seama. Acum toate privirile sunt aţintite asupra poliţiei şi nu ne permitem ca unii poliţişti să se comporte neprofesionist.

— Sigur, înţeleg.

— Lasă asta în seama mea. N-o să amintim deloc implicarea ta. Întâlnirea asta n-a avut loc. Poate părea dramatic, dar în felul ăsta nu rişti să fii etichetată drept turnătoare de către colegi. E greu să scapi de etichetele astea.

Greu să scapi. Kari nu se gândise la asta. Înghiţi în sec şi dădu rapid din cap.

— Mulţumesc foarte mult.

— N-ai pentru ce. *Eu* îţi mulţumesc, Adel. Ai făcut ce trebuia. Acum întoarce-te la lucru şi comportă-te ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, cum se spune.

Comisarul se ridică în picioare.

— Eu trebuie să îmi reiau inactivitatea, se presupune că lucrez de acasă.

Kari se ridică şi ea, fericită şi uşurată că totul se dovedise a fi mult mai puţin dureros decât se aşteptase.

Parr se opri în uşă.

— Unde e Simon acum?

— Nu ştiu, a plecat pur şi simplu de la locul faptei unde am găsit maşina şi cadavrul noaptea trecută şi de atunci nu l-a mai văzut nimeni.

— Hm. Deci n-ai nicio idee?

— Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să-i dau o listă a hotelurilor în care ar putea sta Lofthus.

— Pe baza a ce?

— Că plăteşte cu bani lichizi. În zilele noastre aproape nimeni nu mai face asta.

— Inteligent. Succes!

— Mulţumesc.

Kari coborî treptele şi ajunsese în dreptul aspersorului când auzi paşi în urma ei. Era Parr.

— Încă ceva, spuse el. Din câte aud, înţeleg că există posibilitatea ca până la urmă tu însăţi să-l găseşti pe Lofthus.

— Da, răspunse Kari, ştiind că spusese asta foarte arogant, cum şi intenţionase.

— Dacă va fi aşa, atunci nu uita că e înarmat şi periculos. Că vei fi tratată cu înţelegere dacă tu sau mai mulţi colegi ai tăi sunteţi obligaţi să vă apăraţi.

Cu un gest reflex, Kari îşi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Ce înseamnă asta mai exact?

— Doar că pragul pentru o reacţie armată de stopare a acestui criminal e unul redus. Nu uita, a torturat deja un funcţionar civil.

Kari simţea cum vântul împrăştie stropi fini de apă.

— Foarte bine, spuse ea.

— O să discut cu şeful de la Crimă Organizată, continuă Parr. Ar putea fi o idee ca tu şi Åsmund Bjørnstad să lucraţi împreună

la ancheta asta. Cred că aveţi aceeaşi înţelegere a situaţiei.

Simon se privi lung în oglindă. Anii treceau. Orele treceau. El nu mai era omul care fusese cu 15 ani în urmă. Nu mai era nici măcar omul care fusese cu 72 de ore în urmă. Cândva crezuse că e invincibil. Cândva crezuse că e un gunoi. Ajunsese la concluzia că nu era nici una, nici alta, că era o fiinţă umană de carne şi sânge, care avea potenţialul de a face ce era corect. Sau de a se lăsa stăpânit de cele mai josnice instincte ale lui.

Dar asta însemna că el sau altcineva are liber-arbitru? În condiţiile aceleiaşi ecuaţii matematice, ale aceloraşi şanse şi probabilităţi a ceea ce rentează, nu am lua cu toţii aceleaşi decizii la nesfârşit? Oamenii susţineau că îţi poţi schimba valorile, că în viaţa ta poate apărea o femeie, că poţi deveni mai înţelept şi poţi ajunge la o nouă înţelegere a ceea ce contează cu adevărat. Da, însă doar pentru că acele alte lucruri au devenit importante, singurul lucru care s-a întâmplat a fost că cifrele ecuaţiei s-au schimbat, iar tu rezolvi ecuaţia în acelaşi mod. Şi atunci ai fi luat acele noi decizii la nesfârşit. Determinat de compoziţia substanţelor chimice din creierul tău, informaţiile disponibile, instinctul de supravieţuire, impulsurile sexuale, frica de moarte, moralitatea învăţată şi instinctul de turmă. Noi nu pedepsim oamenii pentru că sunt malefici, ci pentru că iau decizii proaste, decizii rele pentru turmă. Moralitatea nu e venită din cer sau eternă, e doar un set de reguli care e în beneficiul turmei. Iar cei incapabili să urmeze regulile, modelele acceptate de comportament, nu vor putea niciodată să se conformeze, pentru că nu au niciun liber-arbitru; e doar o iluzie. Ca şi noi, cei care încalcă legea fac asta pur şi simplu. Acesta este motivul pentru care ei trebuie eliminaţi, pentru a face în aşa fel, încât să nu procreeze şi să nu infecteze turma cu genele comportamentului negativ.

Simon Kefas avu impresia că ceea ce vede în oglindă e un robot. Complex, complicat şi plin de posibilităţi. Totuşi un robot.

Şi atunci ce voia băiatul să răzbune? Ce spera să realizeze? Să salveze o lume care nu voia să fie salvată? Să examineze toate lucrurile de care noi nu vrem să recunoaştem că avem nevoie? Pentru că cine suportă să trăiască într-o lume fără infracţionalitate, fără revolta stupidă a proştilor, fără iraţionalii care produc acţiune şi schimbare? Fără speranţa într-o lume mai

bună sau mai rea. Agitaţia asta diabolică, nevoia rechinului de mişcare permanentă ca să obţină oxigen.

„Acum e foarte bine. Hai să rămânem aşa cum suntem. Exact aşa.” Însă asta nu se întâmpla niciodată.

Simon auzi paşi. Verifică dacă siguranţa pistolului e trasă.

Cheia se învârti în broască.

Paşii erau rapizi. Cineva se grăbea. Simon numără secundele, fără să-şi ia ochii de la faţa din oglinda de deasupra chiuvetei din baie. După ce vedea că toate lucrurile din cameră sunt exact aşa cum le lăsase el, băiatul avea să se relaxeze şi să lase garda jos. Era posibil să intre în baie, dar, dacă făcea asta, n-avea să mai fie înarmat. Simon continuă să numere.

La 20 deschise uşa şi ieşi din baie, cu pistolul ridicat.

Băiatul stătea pe pat.

Avea un bandaj în jurul capului. În faţa lui, pe podea, era servieta din dulap. Era deschisă şi plină cu pungi cu o pulbere albă pe care Simon o recunoscu instantaneu. Băiatul făcuse o gaură în una dintre ele. În mâna stângă ţinea o linguriţă cu pulbere albă, în cealaltă o brichetă aprinsă. Pe pat era un morman de seringi de unică folosinţă şi o folie de ace hipodermice.

— Cine apasă primul? întrebă băiatul.

41

Simon se aşează pe scaunul din faţa băiatului. Se uită la el cum ţine bricheta sub linguriţă.

— Cum m-ai găsit?

— Prin telefonul tău, spuse Simon, fără să-şi ia ochii de la flacără. Şi zgomotele de fundal. Prostituate la lucru. Ştii cine sunt?

— Simon Kefas, zise băiatul. Te recunosc din fotografii.

Pulberea începu să se dizolve. Mici bule urcau la suprafaţă.

— Nu mă opun arestării. Aş fi făcut asta oricum în cursul zilei.

— Da? De ce? Cruciada ta a luat sfârşit aşa de curând?

— Nu există nicio cruciadă, spuse băiatul, aşezând linguriţa cu grijă.

Simon ştia că heroina lichidă trebuia lăsată să se răcească.

— Există doar credinţă oarbă, pentru aceia dintre noi care încă mai credem ce am fost învăţaţi în copilărie. Până în ziua în care descoperim că lumea nu e aşa. Că suntem un gunoi. Că totul e o porcărie.

Simon puse pistolul în palmă şi se uită la el.

— Nu te duc la secţia de poliţiei, Sonny. Te duc la Geamăn. Pe tine, drogurile şi banii pe care i-ai furat de la el.

Băiatul ridică privirea, în timp ce rupea ambalajul unei seringi.

— Bine. E totuna pentru mine. O să mă omoare?

— Da.

— Debarasarea gunoiului. Lasă-mă să mă injectez mai întâi.

Băiatul puse un tampon de vată în linguriţă, băgă acul prin el şi trase de piston.

— Nu cunosc drogurile astea, s-ar putea să nu fie pure, spuse el ca pentru a explica filtrarea prin vată.

Apoi ridică privirea spre Simon, să vadă dacă acesta înţelege ironia.

— Heroină din rezerva lui Kalle Farrisen, zise Simon. A fost la tine tot timpul ăsta şi n-ai fost tentat s-o testezi?

Băiatul râse scurt şi aspru.

— M-am exprimat greşit, spuse Simon. Nu „tentat”. Dar ai reuşit să rezişti. Cum?

Băiatul dădu din umeri.

— Eu ştiu câte ceva despre dependenţi, continuă Simon. Lista lucrurilor care ne fac să ne lăsăm nu e lungă. Sau descoperim credinţa, o fată, copiii noştri sau doamna cu coasa. În cazul meu

a fost o fată. În al tău?

Băiatul nu spuse nimic.

— Tatăl tău?

Băiatul se mulţumi să-l cerceteze pe Simon cu privirea, ca şi cum ar fi descoperit ceva. Simon scutură din cap.

— Semănaţi atât de mult. Acum îmi dau seama şi mai clar decât din fotografii.

— S-a spus întotdeauna că el şi cu mine nu semănăm deloc.

— Nu cu tatăl tău. Cu mama ta. Ai ochii ei. Obişnuia să se trezească în zori, înaintea noastră, lua micul dejun şi se grăbea să se ducă la lucru. Uneori mă trezeam devreme doar ca s-o văd cum stă acolo, înainte de a se pregăti de plecare, obosită, dar cu ochii aceia uimitori, minunaţi.

Acum băiatul stătea complet nemişcat. Simon răsucea pistolul întruna, ca şi cum ar fi căutat ceva.

— Eram patru oameni care nu aveam nimic, stăteam împreună într-un apartament din Oslo, aşa era mai ieftin. Trei băieţi care mergeau la Academia de Poliţie, plus mama ta. Trei băieţi care îşi spuneau „triumviratul” şi care erau cei mai buni prieteni. Tatăl tău, eu şi Pontius Parr. Mama ta căutase în ziar o locuinţă şi a luat camera noastră liberă. Cred că toţi trei ne-am îndrăgostit de ea din clipa în care am văzut-o.

Simon zâmbi.

— Ne feream unii de alţii, o curtam în secret. Şi eram trei tipi arătoşi, cred că nu ştia prea bine pe care dintre noi să-l aleagă.

— N-am ştiut asta, zise băiatul. Dar ştiu că a ales greşit.

— Da, spuse Simon. M-a ales pe mine.

Ridică privirea de la pistol şi se uită în ochii lui Sonny.

— Mama ta a fost iubirea vieţii mele, Sonny. Când m-a părăsit şi a început să iasă cu tatăl tău era să mă prăbuşesc complet. Mai ales când s-a dovedit, la puţin timp după aceea, că era gravidă. Ei doi s-au mutat, au cumpărat casa din Berg. Ea era însărcinată, el era în continuare la Academia de Poliţie, nu aveau după ce să bea apă. Dar dobânzile erau mici şi pe vremea aceea băncile dădeau cu bani în tine.

Sonny nu clipise nici măcar o dată. Simon îşi drese vocea.

— Cam pe vremea aia am început să joc serios. Eram deja îndatorat când am început să pariez pe cai. Mize mari. Era ceva eliberator să stai pe marginea prăpastiei şi să ştii că, indiferent ce s-ar întâmpla, asta mă va duce din locul în care eram. Sus

sau jos, aproape că nu conta. La momentul acela, tatăl tău şi cu mine ne-am înstrăinat. Bănuiesc că nu suportam fericirea lui. El şi cu Pontius deveniseră prieteni apropiaţi, triumviratul se desfiinţase. Când m-a rugat să fiu naşul tău, am născocit un pretext, dar când ai fost botezat, am stat ascuns în spatele bisericii. Erai singurul copil care nu plângea. Priveai calm şi îi zâmbeai preotului tânăr şi uşor agitat, ca şi cum tu l-ai fi botezat pe el, nu el pe tine. Am plecat imediat şi am pus 13.000 de coroane pe un cal pe nume Sonny.

— Şi?

— Îmi datorezi 13.000 de coroane.

Băiatul zâmbi.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că, din când în când, m-am întrebat dacă a trebuit să fie aşa. Dacă aş fi putut să iau altă decizie. Dacă Ab ar fi putut să facă asta. Tu. Einstein a spus că definiţia nebuniei e să faci acelaşi lucru la nesfârşit, crezând că o să obţii un rezultat diferit. Dar, dacă data următoare ar exista altceva, o inspiraţie divină, care ne poate face să luăm altă decizie?

Băiatul îşi legă un tub de cauciuc în jurul părţii de sus a braţului.

— Vorbeşti ca un credincios, Simon Kefas.

— Nu ştiu, mă întreb şi eu. Ce ştiu e că tatăl tău avea intenţii bune, indiferent cât de aspru îl judeci tu. A vrut să creeze o viaţă mai bună nu doar pentru el, ci pentru voi trei. Iubirea a fost cea care l-a pierdut. Iar tu te judeci acum pe tine la fel de dur deoarece crezi că eşti copia lui. Dar tu nu eşti tatăl tău. Dacă el a eşuat moral, asta nu înseamnă că şi tu vei face la fel. Responsabilitatea unui fiu nu e să fie ca tatăl său, ci să fie mai bun decât el.

Băiatul prinse cu dinţii capătul tubului de cauciuc.

— Se poate, dar ce mai contează acum? spuse el din colţul gurii.

Îşi dădu capul pe spate, pentru ca tubul să se întindă şi venele de pe antebraţ să iasă în evidenţă. Prinse seringa de jos, cu degetul mare pe capătul pistonului şi acul sprijinit de partea interioară a degetului mijlociu. *Ca un jucător chinez de tenis de masă,* se gândi Simon. Băiatul ţinea seringa cu mâna dreaptă, chiar dacă era stângaci, dar Simon ştia că drogaţii trebuie să înveţe să se injecteze cu ambele mâini.

— Contează, pentru că acum e rândul tău să iei o decizie, Sonny. O să înfigi acel ac? Sau mă ajuţi să-l prind pe Geamăn? Şi adevărata cârtiţă?

La vârful acului licări o picătură. Din stradă se auzea zgomotul traficului şi râsete, din camera învecinată conversaţia scăzută a doi oameni care stăteau în pat. Pulsul calm, de vară, al oraşului.

— O să stabilesc o întâlnire la care şi Geamănul, şi cârtiţa vor fi de faţă. Dar nu pot să fac asta dacă tu nu eşti în viaţă, tu eşti momeala.

Băiatul nu părea să-l fi auzit, îşi lăsase capul în jos şi se ghemuise, pregătindu-se să se drogheze. Simon îşi adună curajul. Şi fu surprins să audă vocea băiatului:

— Cine e cârtiţa?

Simon simţi o durere în piept şi îşi dădu seama că uitase să respire.

— Vei afla dacă vii acolo, nu înainte. Eu ştiu prin ce treci tu, Sonny. Dar există întotdeauna un punct în care lucrurile nu mai pot fi amânate, în care nu mai poţi continua să fii slab încă o zi şi să-ţi promiţi că mâine, mâine vei începe acea altă viaţă.

— Nu va exista o altă viaţă, spuse Sonny scuturând din cap.

Simon privi lung seringa. Şi atunci îşi dădu seama. Era o supradoză.

— Vrei să mori fără să ştii, Sonny?

Băiatul ridică privirea către Simon.

— Uite unde m-a adus ştiinţa, Kefas.

— Asta e? întrebă Åsmund Bjørnstad aplecându-se peste volan şi citind firma de deasupra intrării. Hotelul Bismarck?

— Da, spuse Kari desfăcându-şi centura de siguranţă.

— Eşti sigură că el e aici?

— Simon voia să ştie ce hoteluri din Kvadraturen au clienţi care plătesc cu bani lichizi. Am bănuit că ştie ceva, aşa că am sunat la cele şase hoteluri şi le-am trimis fotografii cu Sonny Lofthus.

— Şi ai primit răspuns de la Bismarck?

— Recepţionerul a confirmat că bărbatul din fotografie stă în camera 216. A mai spus că un poliţist a venit deja acolo şi a intrat în cameră. Că hotelul a făcut o înţelegere cu poliţistul şi se aşteaptă ca noi s-o onorăm.

— Simon Kefas?

— Mă tem că da.

— Bine, ar trebui să intrăm, spuse Åsmund Bjørnstad luând staţia de emise-recepţie şi apăsând pe butonul de vorbit. Delta, răspunde.

— Aici Delta, pârâi difuzorul. Terminat.

— Aveţi permisiunea de a intra. E camera 216.

— Primit. Intrăm. Terminat şi întrerupt legătura.

Bjørnstad lăsă jos staţia de emisie-recepţie.

— Ce ordine au? întrebă Kari, având senzaţia că bluza ei e foarte strâmtă.

— Să prioritizeze propria lor siguranţă, să tragă în plin dacă e necesar. Unde te duci?

— Să iau puţin aer.

Kari traversă strada. În faţa ei alergau poliţişti îmbrăcaţi în negru, cu mitraliere MP5; unii intrară la recepţia hotelului, alţii în curte, unde erau amplasate scările din spate şi ieşirea de urgenţă. Trecu pe lângă recepţie şi urcase scările pe jumătate când auzi bubuitul unei uşi sparte şi explozia înăbuşită a grenadelor paralizante. Urcă restul scărilor, străbătu coridorul şi auzi pârâitul staţiilor de emisie-recepţie:

— Zona e liberă şi asigurată.

Intră în cameră.

Patru poliţişti: unul în baie, trei în dormitor. Toate dulapurile şi ferestrele deschise. Nimeni altcineva. Niciun bun lăsat în urmă. Clientul plecase.

Markus stătea pe vine şi căuta broaşte în iarbă când îl văzu pe Fiu cum iese din casa galbenă şi se îndreaptă spre el. Soarele de după-amiază coborâse atât de aproape de acoperiş că, atunci când Fiul se opri în faţa lui Markus, părea că străluceşte din capul lui. Fiul zâmbea şi Markus fu încântat că nu mai părea nefericit, cum păruse de dimineaţă.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Markus!

— O să pleci acum?

— Da, trebuie.

— De ce trebuie să pleci mereu? izbucni Markus, înainte să se poată abţine.

Fiul se lăsă şi el pe vine şi puse mâna pe umărul băiatului.

— Mi-l amintesc pe tatăl tău, Markus.

— Da? zise Markus, fără să pară convins.

— Da. Şi, indiferent ce spune sau ce crede mama ta, a fost întotdeauna drăguţ cu mine. O dată a alungat un elan imens rătăcit care a venit din pădure în cartier.

— Serios?

— De unul singur.

Markus văzu atunci ceva straniu. În spatele capului Fiului, la fereastra deschisă a dormitorului din casa galbenă, perdelele subţiri şi albe se umflară în exterior. Chiar dacă nu era vânt deloc. Fiul se ridică, ciufuli părul lui Markus şi porni pe stradă, legănând o servietă şi fluierând. Ceva îi atrase atenţia lui Markus, care se întoarse iar spre casă. Perdelele ardeau. Băiatul văzu acum că celelalte ferestre erau şi ele deschise. Toate.

Un elan, se gândi Markus. *Tatăl meu a gonit un elan.*

Casa scoase un sunet ca şi cum ar fi aspirat aerul. Sunetul căpătă tonalităţi huruite, apoi unele melodioase care deveniră tot mai puternice, transformându-se într-o muzică ameninţătoare şi victorioasă. Cum mai săreau şi se răsuceau acum în spatele ferestrelor negre balerinele galbene care celebrau deja prăbuşirea şi Ziua Judecăţii!

Simon scoase maşina din viteză, lăsând motorul la ralanti.

Mai încolo pe stradă, în faţa casei lui, era altă maşină. Un Ford Mondeo nou şi albastru. Cu geamuri fumurii în spate. Un model identic fusese parcat în faţa Secţiei de Oftalmologie a spitalului. Putea să fie o coincidenţă, bineînţeles, dar Simon ştia că Poliţia din Oslo cumpărase anul trecut opt Ford Mondeo. Cu geamuri fumurii în spate, ca să nu se vadă lumina albastră intermitentă plasată după tetiera din spate.

Simon luă mobilul de pe scaunul din dreapta.

Persoana apelată răspunse înainte ca telefonul să sune a doua oară.

— Ce vrei?

— Bună, Pontius! Probabil că e foarte frustrant pentru tine că telefonul meu e permanent în mişcare.

— Încetează cu nebunia asta, Simon, şi îţi promit că nu o să aibă consecinţe.

— Niciuna?

— Nu, dacă o opreşti acum. Ne-am înţeles?

— Tu întotdeauna ai vrut să faci înţelegeri, Pontius. Ei, am şi eu să-ţi propun o înţelegere. Vino mâine-dimineaţă la un

restaurant.

— Care e meniul?

— Câţiva infractori a căror arestare va fi un motiv de mândrie pentru tine.

— Poţi fi mai exact?

— Nu. Dar îţi dau o adresă şi o oră, dacă promiţi că o să aduci cu tine o singură persoană. Colega mea, Kari Adel.

Pentru o clipă se aşternu tăcerea.

— Încerci să-mi înscenezi ceva, Simon?

— Am făcut eu asta vreodată? Nu uita, ai mult de câştigat. Sau, mai exact: ai mult de pierdut, dacă îi laşi pe oamenii ăia să scape.

— Îmi dai cuvântul tău că nu o să cădem într-o ambuscadă?

— Da. Crezi că aş pune-o în pericol pe Kari?

Pauză.

— Nu. Tu n-ai fost niciodată aşa, Simon.

— Presupun că de-aia n-am ajuns niciodată Comisar.

— Foarte amuzant. Unde şi când?

— La 7 şi un sfert. Aker Brygge numărul 86. Ne vedem acolo.

Simon deschise geamul şi aruncă telefonul, văzându-l cum dispare peste un gard din vecini. Auzi în depărtare sunetul unor maşini de pompieri.

Apoi băgă maşina în viteză şi ambală motorul.

O luă spre vest. În Smestad ieşi de pe autostradă spre Holmenkollåsen. Urcă în zigzag spre punctul de observaţie care îi oferise întotdeauna o imagine de ansamblu.

Honda fusese luată deja şi criminaliştii terminaseră de lucrat.

La urma urmei, nu mai era un loc al faptei.

Cel puţin nu al unei crime.

Simon parcă în aşa fel încât să vadă fiordul şi apusul soarelui.

Pe măsură ce se întuneca, Oslo-ul începu să semene tot mai mult cu un foc muribund, cu tăciuni licărind galben şi roşu. Simon îşi ridică gulerul hainei şi lăsă scaunul pe spate. Trebuia să încerce să doarmă puţin. Mâine era o zi importantă.

Cea mai importantă.

Dacă norocul era de partea lor.

— Încearc-o pe asta, spuse Martha, întinzându-i tânărului o geacă.

Era relativ nou, îl mai văzuse doar o dată aici. Vreo 20 de ani,

probabil, dar urma să aibă noroc dacă apuca 25. Sau cel puţin asta era opinia generală a celorlalţi de la recepţia Centrului Ila.

— Perfect, îţi vine! zâmbi ea. Poate o porţi cu ăştia?

Îi întinse o pereche de blugi, foarte puţin uzaţi. Îşi dădu seama că în spatele ei e cineva şi se întoarse. Probabil că intrase prin cafenea, poate că stătuse în cadrul uşii depozitului de haine şi o privise mai mult timp. Costumul şi bandajul din jurul capului ar fi fost suficiente ca să se facă remarcat, dar Martha nici nu le văzu.

Văzu doar privirea lui intensă şi lacomă.

Tot ce nu îşi dorea ea. Tot ce îşi dorea.

Lars Gilberg se întoarse în sacul de dormit nou-nouţ. Vânzătorul de la magazinul de echipament sportiv privise cu scepticism bancnota de 1000 de coroane înainte de a o accepta şi a-i întinde sacul de dormit miraculos.

Gilberg clipi.

— Te-ai întors, declară el. Dumnezeule, te-ai făcut hindus?

Vocea lui răsună pătrunzător sub bolţile podului.

— Poate, zâmbi băiatul, lăsându-se pe vine lângă el. Am nevoie de un loc în care să dorm la noapte.

— Dar te rog. Chiar dacă arăţi de parcă ţi-ai permite un hotel.

— Acolo m-ar găsi.

— Aici e loc suficient şi nicio cameră de supraveghere.

— Îmi dai nişte ziare de-ale tale, te rog? Dacă le-ai citit deja, vreau să spun.

Gilberg chicoti.

— Îţi dau vechea şi credincioasa mea păturică – acum o folosesc ca saltea.

Gilberg scoase sacul de dormit vechi, ponosit şi murdar, de sub el.

— Ştii ce? Tu ia-l pe cel nou şi eu dorm în cel vechi la noapte. În cel vechi e prea mult din mine, înţelegi ce vreau să spun?

— Eşti sigur?

— Da, vechii păturici i-e dor de mine.

— Mulţumesc foarte mult, Lars.

Lars Gilberg se mulţumi să zâmbească drept răspuns.

Iar când se întinse, simţi o căldură plăcută care nu venea de la sacul de dormit. Venea din interiorul lui.

Când toate uşile celulelor de la Staten se încuiară simultan pentru noapte, coridoarele părură că oftează la unison.

Johannes Halden se aşeză pe patul lui. Nu conta ce făcea. Fie că stătea aşezat, întins sau în picioare, durerea era la fel. Iar el ştia că aceasta nu avea să dispară, ci doar să se agraveze cu fiecare zi. Acum boala lui era vizibilă. Cancerul de la plămâni era însoţit de o tumoare de mărimea unei mingi de golf în zona inghinală.

Arild Franck îşi ţinuse cuvântul. Drept pedeapsă pentru că îl ajutase pe băiat să evadeze, Johannes avea să fie ros de cancer în celula lui, fără îngrijire medicală sau anestezice. Era posibil ca Franck să-l trimită la infirmerie, când simţea că Halden suferise de ajuns şi poate să moară în orice clipă, doar ca să evite necesitatea de a înregistra în raportul lui anual o moarte în celulă.

Era o linişte desăvârşită. Linişte şi monitorizare a camerelor. Pe vremuri, gardienii făceau rondul după încuierea celulelor, iar sunetul paşilor lor era alinător. Unul dintre gardienii de la închisoarea Ullersmo, Håvelsmo, un bărbat religios mai în vârstă, obişnuia să cânte în timpul rondului. Imnuri vechi, cu o voce gravă de bariton. Era cel mai bun cântec de adormit pentru un deţinut pe termen lung, până şi cei mai psihotici încetau să urle când îl auzeau pe Håvelsmo venind pe coridor. Johannes şi-ar fi dorit ca Håvelsmo să fie aici acum. Dar nu se plângea. Băiatul îi oferise ce îşi dorea el. Iertarea. Şi un cântec de adormit, pe deasupra.

Johannes ridică seringa la lumină.

Cântecul de adormit.

Băiatul îi spusese că o primise într-o Biblie de la preotul închisorii, răposatul Per Vollan – odihnească-se sufletul lui chinuit! – şi că era cea mai pură heroină care se găsea în Oslo. Apoi îi arătase cum s-o injecteze, atunci când venea timpul.

Johannes puse acul pe o venă groasă şi albastră de pe braţ şi inspiră tremurător.

Deci asta era tot, asta era viaţa. O viaţă care ar fi putut să fie foarte diferită, dacă nu ar fi acceptat să transporte ilegal două pungi din Portul Songkhla. Ciudat. Ar mai fi acceptat astăzi? Nu. Dar bărbatul care fusese el cândva acceptase. Iar şi iar. Până când nu mai existase altă cale.

Johannes apăsă acul pe piele, se cutremură uşor când văzu

cum pielea cedează şi acul alunecă înăuntru. Apoi apăsă pistonul. Uniform şi calm. Era important să golească seringa complet.

Primul lucru care se întâmplă fu că durerea dispăru. Ca prin magie.

Apoi se întâmplă al doilea lucru.

Şi, în sfârşit, Johanns înţelese ce voiau ceilalţi să spună. Înălţarea. Căderea liberă. Îmbrăţişarea. Era oare posibil să fie atât de simplu, ca în tot acest timp să nu fi fost nevoie decât de o împunsătură de ac? Fusese ea la doar o împunsătură de ac distanţă? Pentru că acum ea era aici, în rochia ei de mătase, cu părul ei negru şi strălucitor şi ochii migdalaţi. Şi vocea ei tandră, care şoptea cuvintele englezeşti dificile cu buze moi ca cireaşa. Johannes Halden închise ochii şi se prăbuşi pe pat.

Sărutul ei.

Singurul lucru pe care şi-l dorise vreodată.

Markus privea fix televizorul.

Se discuta despre toţi cei ucişi în ultimele câteva săptămâni, emisiunea era la televizor şi la radio în acelaşi timp. Mama lui îi spusese să nu se uite atât de mult la televizor, că o să aibă coşmaruri. Dar Markus nu mai avea coşmaruri. Iar acum el era la televizor şi Markus îl recunoscuse. Stătea la o masă plină de microfoane şi răspundea la întrebări, iar Markus şi-l aminti din cauza ochelarilor fără ramă. Nu ştia ce înseamnă nimic din toate acestea sau cum se potriveau ele laolaltă. Ştia doar că bărbatul nu trebuia să mai vină să dea drumul la căldura din casa galbenă, acum după ce arsese.

Partea a cincea

42

La 6:35 dimineaţa, Beatrice Jonasen, recepţionera de la Biroul de Avocatură Tomte & Øhre, îşi înăbuşi un căscat, încercând să-şi dea seama de ce film îi aminteşte femeia în pardesiu din faţa ei. Ceva cu Audrey Hepburn. *Mic dejun la Tiffany's?* Femeia purta şi o eşarfă de mătase şi ochelari de soare care îi dădeau un aspect de anii '60. Puse o geantă pe tejghea, spuse că era pentru Jan Øhre, conform înţelegerii, şi plecă.

Peste jumătate de oră, soarele ricoşa din ferestrele faţadei de cărămidă roşie a primăriei Oslo-ului, primele feriboturi acostau în Aker Brygge şi navetiştii din Nesoddtangen, Son şi Drøbak se revărsau pe mal, în drum spre serviciu. Avea să fie iar o zi fără nori, dar în aer era o anumită prospeţime, un indiciu că nici măcar vara asta nu avea să dureze la nesfârşit. Doi bărbaţi mergeau unul lângă celălalt pe promenada dintre debarcadere, trecând pe lângă restaurante cu scaunele încă ridicate pe mese, magazine de haine care aveau să deschidă abia peste câteva ore şi vânzători stradali care despachetau, pregătindu-se pentru ultimul asalt asupra turiştilor din capitală. Cel mai tânăr dintre cei doi purta un costum elegant, dar boţit şi pătat. Cel mai în vârstă purta o geacă cu pătrăţele cumpărată de la Dressmann la reduceri şi pantaloni care se asortau cu ea doar ca preţ. Aveau ochelari de soare identici, cumpăraţi de la o benzinărie cu 20 de minute în urmă, şi duceau serviete identice.

Cei doi bărbaţi intrară pe o alee pustie. După 50 de metri, coborâră o scară de fier îngustă către uşa modestă a unui restaurant care, judecând după firma discretă, părea să servească peşte şi fructe de mare. Bărbatul mai în vârstă încercă uşa, dar descoperi că era încuiată. Ciocăni. De cealaltă parte a hubloului din uşă apăru o faţă distorsionată ca de o oglindă de parc de distracţii. Buzele se mişcară, iar cuvintele se auziră ca şi cum ar fi venit de sub apă:

— Ridicaţi mâinile ca să le pot vedea.

Ei făcură întocmai şi uşa se deschise.

Bărbatul era blond şi îndesat. Cei doi se uitară la pistolul pe care îl aţintea asupra lor.

— Mă bucur să te văd din nou, spuse bărbatul mai în vârstă cu geacă în pătrăţele, împingându-şi ochelarii de soare pe frunte.

— Intraţi, zise blondul.

Doi bărbaţi în costume negre începură imediat să-i percheziţioneze, în timp ce blondul se sprijinea nonşalant de tejgheaua garderobei, dar fără să lase jos pistolul.

Din tocul de la subsuoară al bărbatului mai în vârstă fu scos un pistol, înmânat apoi blondului.

— Ăsta e curat, spuse celălalt bărbat în costum negru, făcând semn din cap spre tânăr. Dar are un fel de bandaj în jurul taliei.

— Deci tu eşti Buddha Spadasinul cum ar veni, da? Un înger al iadului, hm?

Tânărul nu spuse nimic. Bărbatul blond scuipă pe podea, în faţa pantofilor lui Vass negri şi strălucitori.

— Bună poreclă – se pare că cineva ţi-a înfipt un crucifix în frunte.

— Şi în a ta.

— Ce dracu’ vrei să spui, Buddha? întrebă blondul încruntându-se.

— Nu simţi?

Bărbatul blond făcu un pas în faţă şi se ridică pe vârfuri, astfel că nasurile lor aproape se atingeau.

— Ei, ei, spuse bărbatul mai în vârstă.

— Ţine-ţi gura, bunicule! zise blondul.

Desfăcu sacoul şi cămaşa tânărului, iar degetele lui pipăiră încet bandajul din jurul taliei.

— Aici? întrebă el când mâna lui ajunse pe coastele tânărului.

Pe fruntea tânărului, deasupra ochelarilor de soare, apărură doi stropi de transpiraţie. Blondul împunse în bandaj. Tânărul deschise gura, dar nu scoase niciun sunet. Blondul mârâi:

— Da, aici e.

Îşi înfipse degetele, prinse carnea şi trase. Tânărul scoase un horcăit aspru.

— Bo, ne aşteaptă, îi aminti unul dintre ceilalţi.

— Da, da, spuse bărbatul blond încet, fără să-şi ia ochii de la tânărul care căsca gura după aer.

Blondul apăsă mai tare. O singură lacrimă se prelinse pe obrazul palid de sub ochelarii de soare ai tânărului.

— Salutări de la Sylvester şi Evgheni! şopti blondul.

Apoi îi dădu drumul şi se întoarse spre ceilalţi.

— Luaţi-le servietele şi aduceţi-i înăuntru.

Nou-sosiţii le întinseră servietele şi intrară în sala de mese.

Bărbatul mai în vârstă încetini instinctiv.

Silueta unui bărbat, a unui bărbat solid, se contura în lumina verde a acvariului în care peştii coloraţi zvâcneau într-o parte şi-n alta, iar pe o piatră mare şi albă, cu iarbă lungă care unduia în curentul bulelor de aer, sclipea un cristal. Pe fund erau homari cu cleştii legaţi cu sârmă.

— Cum ţi-am promis… şopti bărbatul mai în vârstă. Iată-l.

— Dar unde e cârtiţa? întrebă tânărul.

— Crede-mă, o să vină.

— Inspector-şef Simon Kefas! tună bărbatul solid. Şi Sonny Lofthus. Aştept asta de mult. Staţi jos.

Cei doi înaintară, bărbatul tânăr mişcându-se mai rigid decât cel mai în vârstă, şi se aşezară vizavi de bărbatul cel solid.

Un alt bărbat se strecură silenţios înăuntru prin uşa batantă a bucătăriei. Avea umeri laţi şi gât de taur, ca şi ceilalţi trei.

— Au venit singuri, spuse el.

Apoi se postă împreună cu restul comitetului de primire, sub forma unui semicerc în spatele celor doi nou-sosiţi.

— E prea multă lumină pentru tine aici, nu-i aşa? întrebă bărbatul solid, adresându-se tânărului care purta în continuare ochelarii de soare.

— Văd tot ce vreau să văd, mulţumesc, răspunse tânărul cu o voce inexpresivă.

— Bun răspuns – aş vrea să am ochii tăi tineri şi proaspeţi, spuse bărbatul solid arătând spre ai lui. Ştiai că sensibilitatea ochilor la lumină scade cu 30% încă dinainte să ajungi la 50 de ani? Dacă o priveşti în modul ăsta, viaţa e o călătorie spre întuneric, nu spre lumină, nu? Fără nicio aluzie la soţia ta, inspector-şef Kefas. De asta trebuie să învăţăm cât mai devreme posibil să navigăm prin viaţă fără capacitatea de a vedea. Trebuie să dobândim capacitatea cârtiţei de a-şi folosi celelalte simţuri ca să vedem ce obstacole şi ameninţări se află în faţa noastră, nu?

Bărbatul ridică braţele în aer. Era ca un excavator cu două cupe.

— Sau, bineînţeles, poţi să cumperi o cârtiţă care să vadă în locul tău. Problema cu cârtiţele e că au tendinţa de a rămâne sub pământ, aşa că e uşor să le pierzi. Aşa mi-am pierdut eu cârtiţa. Habar n-am ce s-a întâmplat cu el. Şi înţeleg că şi tu l-ai căutat, nu?

Tânărul dădu din umeri.

— Lasă-mă să ghicesc. Kefas te-a convins să vii aici promiţându-ţi cârtiţa, nu?

Bărbatul mai în vârstă îşi drese vocea.

— Sonny a venit aici din proprie voinţă, pentru că vrea să facă pace. El crede că l-a răzbunat pe tatăl lui. Şi că părţile ar trebui acum să-şi vadă fiecare de drumul ei. Pentru a arăta că vorbeşte serios, e dispus să înapoieze banii şi drogurile. În schimb, vânarea lui va fi contramandată. Ne daţi servietele, vă rog?

Bărbatul cel solid dădu din cap către blond, care puse cele două serviete pe masă. Bărbatul mai în vârstă întinse mâna după una din serviete, dar blondul îi dădu mâna la o parte.

— Cum doriţi, spuse bărbatul mai în vârstă, ridicând mâinile în aer. Voiam doar să vă arăt că domnul Lofthus v-a adus o treime din droguri şi o treime din bani, pentru moment. Veţi primi restul după ce îi promiteţi un armistiţiu şi pleacă de aici în viaţă.

Kari opri motorul maşinii. Ridică privirea spre firma de neon a fostului şantier naval, ale cărui litere roşii spuneau A-k-e-r B-r-y-g-g-e. Un şuvoi de oameni se revărsa de pe feribotul care tocmai sosise.

— E oare prudent să se întâmple asta – Comisarul să se întâlnească cu nişte infractori fără întăriri?

— Cum spunea un prieten de-al meu, răspunse Pontius Parr verificându-şi pistolul şi punându-l la loc în tocul de la subsuoară, *dacă nu rişti, nu câştigi.*

— Pare să fie Simon, spuse Kari.

Se uită la ceasul din vârful turnului primăriei. 7:10.

— Corect, zise Parr. Şi ştii ceva, Adel? Am senzaţia că ziua de azi ne va aduce aplauze. Aş vrea să mă însoţeşti la conferinţa de presă de după aceea. Comisarul şi tânăra poliţistă.

Parr îşi ţuguie buzele, ca şi cum ar fi gustat ceva.

— Da, cred că totul o să meargă bine.

Deschise portiera şi coborî.

Kari aproape trebui să alerge ca să ţină pasul cu el.

— Ei bine? spuse bărbatul mai în vârstă. Ne-am înţeles? Voi primiţi ce v-a fost luat, iar Lofthus este lăsat să părăsească ţara.

— Iar tu primeşti un mic comision pentru că ai negociat înţelegerea, nu? zâmbi bărbatul cel solid.

— Exact.

— Mm, spuse bărbatul cel solid privind spre Simon ca şi cum ar fi căutat ceva fără a reuşi să găsească. Bo, deschide servietele.

Bo făcu un pas în faţă şi încercă s-o deschidă pe prima.

— E încuiată, şefule.

— 1, zise tânărul cu o voce moale, aproape şoptită, 9-9-9.

Bo roti cilindrii de metal, deschise capacul şi învârti servieta spre şeful lui.

— Iată, spuse bărbatul solid, luând una din pungile albe. O treime. Şi restul unde e?

— Într-un loc secret, răspunse bărbatul mai în vârstă.

— Bineînţeles. Iar codul servietei cu bani?

— Acelaşi, spuse tânărul.

— 1999. Anul în care a murit tatăl tău, nu?

Tânărul nu zise nimic.

— Bine? spuse bărbatul mai în vârstă, forţându-se să zâmbească şi bătând din palme. Acum putem pleca?

— Mă gândeam să mâncăm împreună, zise bărbatul solid. Vă plac homarii, nu-i aşa?

Nicio reacţie. Bărbatul cel solid oftă.

— Sincer, nici mie nu-mi plac, spuse el. Dar ştiţi ceva? Totuşi, mănânc homari. De ce? Pentru că asta se aşteaptă de la un om aflat în poziţia mea.

Sacoul costumului îi scoase la iveală pieptul puternic atunci când ridică mâinile în aer.

— Homar, caviar, şampanie. Ferrari-uri fără piese de schimb, foste modele care cer acorduri de divorţ. Singurătatea de pe iaht, canicula din Seychelles. Facem o grămadă de lucruri pe care, de fapt, nu ni le dorim, nu? Dar menţinerea motivaţiei e necesară. Nu a mea, ci a oamenilor care lucrează pentru mine. Ei trebuie să vadă aceste simboluri ale succesului – a ceea ce am realizat eu, a ceea ce pot realiza ei dacă îşi fac treaba, nu?

Bărbatul cel solid băgă o ţigară între buzele lui cărnoase. Ţigara părea ciudat de mică faţă de mâna lui mare.

— Dar, bineînţeles, aceste simboluri ale statutului există şi pentru a le readuce aminte potenţialilor rivali şi adversarilor puterii mele. La fel e şi cu violenţa şi brutalitatea. Nu-mi plac. Dar uneori sunt necesare pentru menţinerea motivaţiei. Pentru a-i stimula pe oameni să-mi dea ce-mi datorează. Pentru a-i convinge să nu lucreze împotriva mea…

Bărbatul cel solid îşi aprinse ţigara cu o brichetă în formă de pistol.

— De exemplu, a existat un om care obişnuia să modifice arme pentru mine. S-a retras. Eu am acceptat că un om preferă să repare motociclete decât să facă arme. Ce nu pot accepta e ca el să dea după aceea un Uzi cuiva despre care ştie că a ucis deja câţiva dintre oamenii mei.

Bărbatul cel solid bătu cu degetul în sticla acvariului.

Tânărul şi bărbatul mai în vârstă urmăriră degetul cu privirea. Tânărul tresări pe scaun. Celălalt doar privi fix.

Piatra albă, cu iarbă unduitoare care creştea din ea. Nu era o piatră. Iar reflexia nu venea dintr-un cristal, ci dintr-un dinte de aur.

— Acum, unii ar putea crede că decapitarea unui om e ceva exagerat, dar, dacă vrei să insufli loialitate oamenilor tăi, uneori trebuie să faci un efort suplimentar. Sunt sigur că eşti de acord cu mine, inspector-şef.

— Poftim? spuse bărbatul mai în vârstă.

Bărbatul cel solid înclină capul şi îl studie.

— Ai probleme cu auzul, inspector-şef?

Bărbatul mai în vârstă îşi mută privirea de la acvariu la bărbatul cel solid.

— Bătrâneţea, mă tem. Aşa că, dacă poţi vorbi mai tare, asta ar fi de ajutor.

Geamănul râse surprins.

— Să vorbesc mai tare?

Trase un fum din ţigară şi privi spre blond.

— Ai verificat să nu aibă microfoane?

— Da, şefule. Am verificat şi restaurantul.

— Atunci surzeşti, Kefas. Ce-o să se întâmple cu tine şi soţia ta când… cum e zicala? Orbul îl conduce pe surd?

Privi în jur, cu sprâncenele ridicate, iar cei patru bărbaţi izbucniră imediat în râs.

— Râd pentru că le e frică de mine, spuse bărbatul cel solid, adresându-se tânărului. Ţie ţi-e frică, băiete?

Tânărul nu spuse nimic.

Bărbatul mai în vârstă se uită la ceas.

Kari se uită la ceas. 7:14. Parr insistase că trebuie să ajungă la timp.

— Aici e, spuse Parr, arătând spre numele de pe faţadă. Se apropie de uşa restaurantului şi o deschise pentru Kari.

La garderobă era întuneric şi linişte, dar se auzea o voce dintr-o încăpere de pe coridor.

Parr scoase pistolul din tocul de la subsuoară şi îi făcu semn lui Kari să facă la fel. Kari ştia că la secţie circulă poveşti despre reprezentaţia ei cu carabina din Enerhaugen, aşa că îi explicase Comisarului că, în ciuda probelor, era o novice la raziile armate. Însă el răspunsese că Simon insistase că ea – şi numai ea – trebuie să-l însoţească, adăugând că în nouă din zece cazuri era suficient să-ţi arăţi legitimaţia. Şi că în 99% dintre cazuri era suficient să o arăţi împreună cu o armă. Chiar şi aşa, inima lui Kari bătea nebuneşte în timp ce avansau rapid pe coridor.

Vocea amuţi când intrară în sala de mese.

— Poliţia! spuse Parr, aţintind pistolul spre cei care stăteau la singura masă ocupată.

Kari făcu doi paşi în lateral, ţinându-l în cătare pe cel mai masiv dintre cei doi bărbaţi. Pentru o clipă se făcu linişte desăvârşită, cu excepţia vocii lui Johnny Cash, al cărui „Give My Love to Rose” se revărsa dintr-o boxă mică de pe perete, între bar şi un cap împăiat de saolă. Un steakhouse care servea micul dejun. Cei doi bărbaţi de la masă, amândoi în costume gri-deschis, ridicară surprinşi privirea. Kari îşi dădu seama că, de fapt, aceştia nu erau singurii clienţi din încăperea luminoasă; la o masă de lângă fereastra care dădea spre ţărm, un cuplu în vârstă părea să aibă un infarct simultan. *Probabil am greşit locul,* se gândi Kari. *Nu are cum să fie restaurantul în care ne-a spus Simon să mergem.* Apoi cel mai mic dintre cei doi bărbaţi se tamponă la gură cu şervetul şi vorbi.

— Mulţumesc că ai venit personal, Comisare. Vă pot asigura că niciunul dintre noi nu e înarmat şi nu are intenţii malefice.

— Cine sunteţi? tună Parr.

— Eu mă numesc Jan Øhre, sunt avocat şi îl reprezint pe acest domn, Iver Iversen Senior.

Întinse mâna spre bărbatul mai înalt, iar Kari recunoscu imediat asemănarea cu Iversen Junior.

— Ce faceţi aici?

— Acelaşi lucru ca şi voi, presupun.

— Serios? Mi s-a spus că există un meniu cu infractori.

— Şi avem de gând să ne ţinem această promisiune, Parr.

— Ei bine, spuse bărbatul cel solid, *ar trebui* să-ţi fie frică.

Îi făcu semn din cap blondului, care scoase de la centură un cuţit îngust, cu lamă lungă, făcu un pas în faţă, înconjură fruntea tânărului cu braţul şi îi lipi cuţitul de gât.

— Chiar crezi că mă interesează că ai furat nişte mărunţiş de la mine, Lofthus? Lasă banii şi drogurile. I-am promis lui Bo că o să te poată tăia în bucăţele, iar banii şi drogurile pierdute le consider o investiţie bună. O investiţie bună în motivaţie, nu? Bineînţeles, există mai multe moduri în care putem face asta, dar, dacă ne spui ce-ai făcut cu Sylvester, ca să-l putem îngropa creştineşte, vei avea o moarte mai puţin dureroasă. Deci, ce alegi?

Tânărul înghiţi în sec, dar nu spuse nimic.

Bărbatul solid izbi cu pumnul în masă atât de tare încât paharele săltară.

— Şi tu eşti surd?

— Poate e, spuse blondul, a cărui faţă era chiar lângă urechea tânărului care ieşea de sub braţul pe care îl înfăşurase în jurul lui. Acest Buddha are dopuri antifonice.

Ceilalţi râseră.

Bărbatul solid scuturã din cap a disperare, în timp ce forma codul de la cealaltă servietă.

— E al tău, Bo. Taie-l!

Atunci când bărbatul cel solid deschise servieta, se auzi un clinchet, dar ceilalţi erau prea concentraţi asupra cuţitului lui Bo ca să observe acul mic de metal care căzuse din interiorul servietei şi ricoşase pe podeaua de piatră.

— Mama ta micuţă şi deşteaptă are dreptate în multe privinţe, dar se înşală în privinţa ta, spuse Simon. N-ar fi trebuit să lase copilul diavolului să sugă la sânul ei.

— Ce dra… începu bărbatul cel solid.

Oamenii lui se întoarseră. În servietă, lângă un pistol şi un Uzi, era un obiect măsliniu care semăna cu manşonul unui ghidon de bicicletă.

Bărbatul cel solid ridică iar privirea, la timp ca să-l vadă pe bărbatul mai în vârstă cum îşi coboară ochelarii de soare de pe frunte.

— Aşa este, am convenit cu inspectorul-şef Kefas să mă

întâlnesc cu voi aici, împreună cu clientul meu, spuse Jan Øhre, după ce îi arătase lui Pontius Parr legitimaţia, ca să dovedească faptul că era într-adevăr avocat. Nu v-a spus?

— Nu, spuse Pontius Parr.

Kari vedea confuzia şi furia de pe faţa lui Parr. Øhre schimbă o privire cu clientul lui.

— Să înţeleg că nu ştiţi nici de înţelegerea noastră?

— Ce înţelegere?

— Acceptarea vinovăţiei, în schimbul unei sentinţe reduse.

Parr scutură din cap.

— Singurul lucru pe care mi l-a spus Simon Kefas a fost că o să primesc pe tavă câţiva infractori. Deci despre ce e vorba?

Øhre era pe punctul de a răspunde, când Iver Iversen se aplecă spre el şi îi şopti ceva la ureche. Øhre dădu din cap şi Iversen se lăsă iar pe spătarul scaunului său, închizând ochii. Kari îl studie. *Pare distrus,* se gândi ea. *Înfrânt, resemnat.*

Øhre îşi drese vocea.

— Inspectorul-şef Kefas crede că are unele… hm… probe împotriva clientului meu şi a răposatei lui soţii. Ele se referă la mai multe tranzacţii imobiliare cu o persoană pe nume Levi Thou. Poate mai bine cunoscut după porecla lui, Geamănul.

Thou, se gândi Kari. *Nu e un nume obişnuit,* şi totuşi ea îl auzise recent. Cineva pe care îl salutase. Cineva de la secţia de poliţie.

— Kefas susţine, de asemenea, că are probe ale unei presupuse crime pe care crede că a ordonat-o Agnete Iversen. Kefas spune că, din consideraţie faţă de fiul lui Iversen, se va abţine să prezinte probele referitoare la crimă, iar în privinţa tranzacţiilor imobiliare, clientul meu va primi o sentinţă redusă, în schimbul recunoaşterii vinovăţiei şi a oferirii de probe împotriva lui Thou, la procesul care va urma.

Pontius Parr îşi scoase ochelarii dreptunghiulari şi îi şterse cu batista. Pe Kari o surprinseră ochii lui de un albastru copilăros.

— Pare o înţelegere pe care o putem onora.

— Bun, spuse Øhre.

Deschise servieta de pe scaunul de lângă el, scoase un plic şi îl împinse pe masă spre Parr.

— Iată o listă a tuturor tranzacţiilor imobiliare întreprinse pentru a spăla bani pentru Levi Thou. Iversen e, de asemenea, pregătit să depună mărturie împotriva lui Fredrik Ansgar, fost

ofiţer al Biroului de Fraude Majore, care a făcut în aşa fel ca nimeni să nu ancheteze tranzacţiile.

Parr luă plicul şi îl strânse.

— E ceva înăuntru, spuse el.

— Un stick de memorie. Conţine un fişier audio pe care Kefas l-a trimis clientului meu de pe un mobil şi pe care a solicitat să ţi-l predăm, de asemenea.

— Ştii ce e pe el?

Øhre şi clientul lui schimbară iar o privire. Iversen îşi drese vocea.

— E o înregistrare cu cineva. Inspectorul-şef Kefas a spus că dumneata vei recunoaşte cine e.

— Am adus un calculator, în cazul în care vrei să o asculţi imediat, adăugă Øhre.

Servieta deschisă. Armele. Grenada măslinie.

Inspectorul-şef Kefas avu timp să închidă strâns ochii şi să îşi acopere urechile. Urmă o lumină fulgerătoare, pe care el o resimţi ca pe un foc care îi linge faţa, şi un bubuit ca un pumn în stomac.

Apoi deschise ochii, se repezi în faţă, luă pistolul din servietă şi se întoarse. Bărbatul blond era încremenit, de parcă tocmai ar fi privit în ochii Meduzei. Continua să înconjoare capul lui Sonny cu braţul şi să-i ţină cuţitul la gât. Iar Simon văzu acum că Sonny avusese dreptate: tipul chiar avea o cruce pe frunte. Un reticul de lunetă. Simon apăsă pe trăgaci şi văzu gaura de glonţ făcută sub bretonul blond. Când bărbatul căzu, Sonny luă Uzi-ul.

Simon îi explicase că dispuneau de maximum două secunde înainte ca paralizia temporară să înceteze. Exersaseră acest moment în camera de hotel de la Bismarck, înşfăcând armele şi trăgând cu ele. Evident, nu putuseră să prezică în detaliu înşiruirea evenimentelor, iar până la momentul la care Geamănul deschisese servieta şi declanşase grenada paralizantă, Simon fusese convins că totul avea să se ducă naibii. Dar, când îl văzu pe Sonny apăsând pe trăgaci şi executând o piruetă pe un picior, îşi dădu seama că Geamănul nu avea să se întoarcă acasă fericit după această zi la serviciu. După gloanţele scuipate de arma bâlbâitoare, care se repeta întruna. Doi dintre oamenii Geamănului erau deja doborâţi, iar al treilea reuşise să bage mâna în interiorul gecii când salva de

gloanţe desenă o linie punctată pe pieptul lui. Rămase o clipă în picioare, după care genunchii lui primiră mesajul că era mort, iar la momentul acela Simon se întorsese deja spre Geamăn. Privi uluit scaunul gol. Cum putea un om atât de masiv să se mişte atât de...

Îl zări în capătul acvariului, lângă uşa batantă a bucătăriei.

Ţinti şi apăsă pe trăgaci de trei ori, în succesiune rapidă. Văzu cum sacoul Geamănului tresaltă, apoi sticla acvariului se crapă. Pentru o clipă, apa din acvariu păru că ar putea să-şi păstreze forma rectangulară, ţinută laolaltă de obişnuinţă sau de nişte forţe nevăzute, apoi se năpusti spre ei ca un zid verde. Simon încercă să sară într-o parte, dar era prea lent. Strivi un homar cu piciorul când făcu un pas, simţi cum genunchiul îi cedează şi se prăbuşi pe burtă în potop. Când ridică iar privirea, nu-l mai văzu pe Geamăn, doar uşa batantă a bucătăriei.

— Eşti în regulă? întrebă Sonny, oferindu-se să-l ajute pe Simon să se ridice în picioare.

— Mai bine ca oricând, gemu acesta, dând la o parte mâna lui Sonny. Dar, dacă Geamănul scapă acum, o să dispară pentru totdeauna.

Simon alergă la uşa bucătăriei, o lovi cu piciorul şi intră cu pistolul ridicat. Mirosul brutal al unei bucătării comerciale. Examină rapid cu privirea Măturile metalice curate şi sobele, şirurile de oale, polonice şi cuţite late care atârnau de plafonul scund, blocând vederea. Simon se lăsă pe vine, ca să urmărească umbrele sau mişcarea.

— Pe podea, spuse Sonny.

Simon privi în jos. Pete roşii pe gresia gri-albăstruie. Ochii nu-l înşelaseră, unul dintre gloanţe îşi atinsese ţinta.

Auzi în depărtare o uşă trântindu-se.

— Vino.

Urmele de sânge îi conduseră în afara bucătăriei, pe un coridor întunecos unde Simon îşi smulse ochelarii de soare. Urcară nişte scări şi intrară pe alt coridor, care se termina cu o uşă metalică. O uşă care ar fi scos exact zgomotul pe care tocmai îl auziseră. Chiar şi aşa, Simon verifică toate uşile laterale de pe coridor, privind înăuntru. Nouă din zece oameni care ar fi fugit de doi bărbaţi şi un Uzi ar fi urmat cu siguranţă cea mai scurtă şi mai evidentă cale de scăpare, dar Geamănul era al zecelea om. Întotdeauna rece, întotdeauna raţional şi

calculat. Genul de om care supravieţuieşte unui naufragiu. Era posibil să fi trântit pur şi simplu uşa ca să-i inducă în eroare.

— Îl pierdem, spuse Sonny.

— Linişteşte-te, zise Simon, deschizând ultima uşă.

Nimic. Iar petele de sânge însemnau acum ceva clar.

Geamănul era în spatele uşii metalice.

— Gata? întrebă Simon.

Sonny dădu din cap şi se postă cu Uzi-ul drept în faţa uşii.

Simon se lipi cu spatele de peretele de lângă uşă, apăsă clanţa şi împinse uşa metalică.

Văzu cum Sonny e lovit. De lumina soarelui.

Simon ieşi. Simţi pe faţă vântul.

— La naiba…

Priveau o stradă pustie, scăldată în lumina soarelui de dimineaţă. Strada era Ruseløkkveien, care se intersecta cu Munkedamsveien şi dispărea în sus, în direcţia Grădinilor Palatului. Nicio maşină, niciun om.

Şi niciun Geamăn.

43

— Sângele se opreşte aici, spuse Simon arătând spre asfalt. Probabil că Geamănul îşi dăduse seama că lasă o dâră de sânge şi reuşise să-l împiedice să mai picure. Genul care supravieţuieşte unui naufragiu.

Simon privi spre Ruseløkkveien; era pustie. Trecu cu privirea peste Biserica Sfântul Paul, peste micul pod unde drumul cotea şi dispărea din vedere. Se uită la stânga şi la dreapta, peste Munkedamsveien. Nimic.

— Fir-ar al nai… spuse Sonny, pocnindu-se cu Uzi-ul peste coapsă de iritare.

— Dacă ar fi rămas pe stradă, am fi ajuns la timp ca să-l vedem, spuse Simon. Trebuie să fi intrat undeva.

— Unde?

— Nu ştiu.

— Poate avea o maşină aici.

— Poate. Hei!

Simon arătă pe jos, între pantofii lui Sonny.

— Uite, încă o pată de sânge, continuă el. Poate că a…

Sonny scutură din cap şi îşi dădu la o parte sacoul. Cămaşa curată pe care i-o dăduse Simon era roşie într-o parte. Simon înjură încet.

— Nemernicul ăla a reuşit să-ţi redeschidă rana?

Sonny dădu din umeri.

Simon întoarse iar privirea în sus. Nu exista parcare stradală. Niciun magazin nu era deschis. Doar porţi închise care duceau spre curţi interioare. Unde putea să se fi dus? *Priveşte situaţia din altă perspectivă,* se gândi Simon. *Compensează unghiurile moarte. Lasă…* Simon îşi mută privirea şi pupilele lui reacţionară la ceva. O strălfulgerare ascuţită a luminii soarelui, reflectată de o bucată mică de sticlă aflată în mişcare. Sau metal. Alamă.

— Haide, zise Sonny. Mai încercăm o dată în restaurant, poate…

— Nu, spuse Simon cu voce scăzută.

Clanţa de alamă a unei uşi. Cineva care o închide încet în urma lui. Un loc care e întotdeauna deschis.

— Îl văd, continuă el.

— Da?

— Biserica de acolo, vezi?

— Nu, spuse Sonny privind lung.

— Acum se închide uşa. Geamănul e înăuntru. Haide.

Simon alergă. Puse un picior în faţa celuilalt şi porni. Era o acţiune simplă, ceva ce făcuse începând din copilărie. Alergase la nesfârşit, în fiecare an puţin mai repede. Apoi puţin mai încet cu fiecare an. Nici genunchii, nici respiraţia lui nu mai lucrau împreună ca pe vremuri. Simon reuşi să ţină pasul cu Sonny primii 20 de metri, apoi băiatul se desprinse. Avea cel puţin 50 de metri avans atunci când Simon îl văzu cum urcă în fugă cele trei trepte, deschide brusc uşa şi dispare înăuntru.

Simon încetini. Aşteptă pocnetul. Sunetul de staccato aproape infantil pe care îl aveau focurile de armă când le auzeai printr-un zid. Nu se auzi nimic.

Simon urcă treptele. Deschise uşa grea şi intră.

Mirosul. Tăcerea. Greutatea credinţei atâtor gânditori.

Stranele erau goale, dar lumânările luminau altarul, iar Simon îşi aminti că slujba de dimineaţă urma să înceapă peste jumătate de oră. Lumânările pâlpâiau deasupra Mântuitorului pierdut, răstignit pe cruce. Apoi auzi vocea şoptită şi incantatorie şi se întoarse spre stânga.

Sonny stătea în compartimentul deschis al confesionalului, cu Uzi-ul aţintit asupra panoului de lemn perforat care îl separa de celălalt compartiment, a cărui perdea neagră acoperea aproape complet cadrul. Exista o singură crăpătură îngustă între perdea şi perete, dar prin ea Simon văzu o mână. Iar pe podeaua de piatră, pe sub perdea, se întindea încet o baltă de sânge.

Simon se furişă mai aproape şi surprinse şoapta lui Sonny:

— Fie ca toţi zeii păgânteşti şi cereşti să se îndure de tine şi să-ţi ierte păcatele. Tu vei muri, dar sufletul păcătosului pocăit va fi condus în Paradis. Amin!

Se aşternu tăcerea.

Simon se uită cum degetul lui Sonny se strânge în jurul trăgaciului.

Simon îşi băgă pistolul la loc, în tocul de la subsuoară. Nu avea de gând să facă nimic, absolut nimic. Verdictul băiatului avea să fie pronunţat şi executat. Judecata lui avea să vină mai târziu.

— Da, l-am ucis pe tatăl tău, se auzi slab vocea Geamănului din spatele perdelei. A trebuit. Cârtiţa îmi spusese că tatăl tău avea de gând să-l ucidă. Mă auzi?

Sonny nu răspunse. Simon îşi ţinu respiraţia.

— Urma să facă asta chiar în seara aceea, la ruinele medievale din Maridalen, continuă Geamănul. Cârtiţa a spus că poliţia era pe urmele lui, că demascarea lui era doar o chestiune de timp. Aşa că ne-a cerut să facem în aşa fel încât crima să pară sinucidere. Să lăsăm impresia că tatăl tău era cârtiţa, pentru ca poliţia să contramandeze căutările. Eu am fost de acord. Trebuia să-mi protejez cârtiţa, nu?

Simon văzu cum Sonny îşi umezeşte buzele:

— Şi cine e cârtiţa? întrebă el.

— Nu ştiu. Jur! Am comunicat doar prin e-mail.

— Atunci nici n-o să afli vreodată, spuse Sonny ridicând iar Uzi-ul şi încercuind trăgaciul cu degetul. Eşti pregătit?

— Stai! Nu trebuie să mă omori, Sonny. Oricum o să sângerez aici până o să mor. Nu-ţi cer decât să-mi iau la revedere de la cei dragi înainte de a muri. Eu l-am lăsat pe tatăl tău să scrie un bilet în care vă spunea ţie şi mamei tale că vă iubeşte. Te rog, ai aceeaşi milă faţă de acest păcătos.

Simon văzu cum pieptul lui Sonny urcă şi coboară. Muşchii de la marginea maxilarului său tremurară.

— Nu face asta! strigă Simon. Nu-i acorda asta, Sonny! Nu…

Sonny se întoarse spre el. În ochii lui se vedea blândeţe. Blândeţea lui Helene. Deja lăsase Uzi-ul în jos.

— Simon, nu cere decât să…

Simon văzu mişcare prin crăpătura perdelei, o mână care se ridica. O brichetă-pistol placată cu aur. Şi îşi dădu seama imediat că nu era suficient timp. Suficient timp ca să-l avertizeze pe Sonny şi să reacţioneze, suficient timp ca să scoată pistolul din tocul de la subsuoară, suficient timp ca să-i ofere lui Else ce merita. Stătea lângă balustrada podului peste Aker şi râul vuia sub el.

Aşa că Simon plonjă.

Plonjă în afara vieţii, pe roata minunată şi învârtejită a ruletei. Pentru asta nu era nevoie de inteligenţă sau curaj, doar de nebunia unui om condamnat care e dispus să rişte un viitor pe care nu pune mare preţ, care ştie că are mai puţin de pierdut decât ceilalţi. Plonjă în compartimentul deschis, între fiu şi panoul de lemn perforat. Auzi pocnetul. Simţi muşcătura, usturimea paralizantă ca de gheaţă sau foc sfârtecându-i trupul în două, întrerupând conexiunile acestuia.

Apoi se auzi alt sunet. Uzi-ul. Simon era cu capul pe podeaua

compartimentului şi simţea cum aşchiile de lemn din panou se abat asupra feţei lui. Auzi un ţipăt; ridică iute capul şi văzu cum Geamănul iese din confesional clătinându-se şi se împleticeşte printre strane, văzu cum gloanţele ciupesc spatele costumului său ca un roi de albine furioase. Cartuşele goale ale Uzi-ului – încă încinse la roşu – se revărsau asupra lui Simon, pârjolindu-i fruntea. Geamănul răsturna strane, se prăbuşea în genunchi, dar continua să avanseze. Refuza să moară. Era ceva nenatural. Cu mulţi ani în urmă, când Simon aflase că mama unuia dintre cei mai căutaţi oameni din Norvegia lucra la secţia de poliţie ca femeie de serviciu şi o căutase, ăsta fusese primul lucru pe care i-l spusese ea: că Levi e nenatural. Ea era mama lui şi îl iubea, evident, dar o îngrozise din clipa în care se născuse, şi nu doar din cauza mărimii.

Şi îi povestise lui Simon că, atunci când fiul ei mic, dar deja gigantic venise cu ea la serviciu, pentru că acasă nu avea cine să aibă grijă de el, îşi privise îndelung imaginea din găleata cu apă a căruciorului de curăţenie şi spusese că acolo era cineva, cineva care arăta exact ca el. Sissel îi sugerase că ar putea să se joace împreună şi se dusese să golească apoi coşurile de gunoi. Când se întorsese, Levi băgase capul în găleată şi dădea disperat din picioare. Umerii i se înţepeniseră în găleată, aşa că ea trebuise să-şi folosească întreaga forţă pentru a-l trage afară. Levi era ud leoarcă şi se învineţise la faţă. Dar, în loc să plângă, cum ar fi făcut majoritatea copiilor, băiatul râsese şi spusese că Geamănul era rău, că încercase să-l omoare. Începând din clipa aceea, ea s-a tot întrebat de unde venea el şi nu se mai simţise liberă până în ziua în care el se mutase de acasă.

Geamănul.

Deasupra faldurilor de grăsime dintre gâtul lat şi spatele puternic al acestuia apărură două găuri, iar mişcările lui încetară brusc.

Bineînţeles, se gândi Simon. *Un copil singur la părinţi perfect normal.*

Şi îşi dădu seama că bărbatul cel solid era mort încă dinainte ca acesta să se împleticească în faţă şi să lovească zgomotos pardoseala de piatră cu fruntea.

Simon închise ochii.

— Simon, unde…?

— La piept, spuse Simon, tuşind.

Îşi dădea seama după consistenţă că materia de pe pielea lui e sânge.

— Îţi chem o ambulanţă.

Simon deschise ochii. Se uită în jos la trupul lui. Văzu cum pata roşu-închis se întinde pe partea din faţă a cămăşii.

— N-o să supravieţuiesc, nu-ţi bate capul.

— Ba da…

— Ascultă.

Sonny îşi scosese mobilul, dar Simon îl acoperi cu mâna.

— Eu ştiu destul de multe despre rănile de pistol, nu-i aşa?

Sonny puse mâna pe pieptul lui Simon.

— Nu are niciun rost, spuse Simon. Tu du-te acum. Eşti liber, ai făcut ce trebuia să faci.

— Ba nu, n-am făcut.

— Fugi, fă asta pentru mine, spuse Simon prinzând mâna băiatului, care părea atât de caldă şi familiară de parcă ar fi fost a lui. Misiunea ta s-a încheiat acum.

— Stai nemişcat.

— Am spus asta: cârtiţa o să fie aici azi, şi a fost. Iar acum e moartă. Aşa că fugi.

— Ambulanţa o să ajungă curând.

— De ce nu vrei să asculţi…

— Te rog, nu mai vorbi…

— Eu eram, Sonny, spuse Simon ridicând privirea spre ochii limpezi şi blajini ai băiatului. Eu am fost cârtiţa.

Simon aşteptă ca pupilele băiatului să se dilate din cauza şocului, ca negrul să înlocuiască irisul verde-strălucitor. Dar nu se întâmplă nimic, iar el înţelese.

— Ştiai, Sonny, spuse Simon încercând să înghită, dar trebuind să tuşească iar. Ştiai că eu am fost. Cum?

Sonny şterse sângele de la gura lui Simon cu mâneca de la cămaşă.

— Arild Franck, răspunse el.

— Franck?

— După ce i-am tăiat degetul, a început să vorbească.

— Să vorbească? Dar el nu ştia nimic despre mine. Nimeni nu ştia că Ab şi cu mine am fost cârtiţele, Sonny, nimeni.

— Nu, dar Franck mi-a spus ceva ce chiar ştia: cârtiţa avea un nume de cod.

— Ţi-a spus el asta?

— Da. Numele de cod era Plonjorul.

— Plonjorul, da. Ăsta a fost numele pe care l-am folosit când am luat legătura cu Geamănul. Însă o singură persoană obişnuia să-mi spună aşa, înţelegi. Doar o singură persoană. Atunci cum ţi-ai dat seama…?

Sonny scoase un obiect din buzunarul sacoului şi îl ridică în faţa lui Simon. Era o fotografie. Avea pe ea stropi uscaţi de sânge şi înfăţişa doi bărbaţi şi o femeie lângă un morman de pietre, toţi trei tineri şi zâmbitori.

— Când eram mic mă uitam des în albumul cu fotografii şi acolo am văzut fotografia asta de la munte. Şi am întrebat-o pe mama cine era el, acest fotograf misterios care avea porecla asta interesantă, Plonjorul. Şi ea mi-a spus. Că era Simon, unul dintre cei trei cei mai buni prieteni. Că ea îl poreclise Plonjorul, pentru că plonja acolo unde nimeni altcineva nu îndrăznea.

— Deci ai pus lucrurile cap la cap…

— Franck nu ştia că fuseseră două cârtiţe. Dar ceea ce mi-a spus el m-a făcut să pun totul cap la cap. Faptul că tatăl meu era pe cale să te demaşte. Aşa că l-ai omorât înainte să apuce să facă asta.

Simon clipi, dar întunericul continua să avanseze dinspre marginile exterioare ale câmpului său vizual. Chiar şi aşa, vedea mai clar ca oricând.

— Deci ai decis să mă omori. De-asta ai luat legătura cu mine. Voiai să fii sigur că o să te găsesc. Mă aşteptai.

— Da, spuse Sonny. Până când am găsit jurnalul şi am înţeles că tatăl meu era implicat. Că eraţi doi. Doi trădători.

— Atunci ai simţit că se prăbuşeşte lumea şi ţi-ai abandonat misiunea. Nu mai aveai niciun motiv de a ucide.

Sonny aprobă din cap.

— Atunci ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Sonny îl privi îndelung pe Simon.

— Ceva ce ai spus tu. Că responsabilitatea unui fiu nu e să fie ca tatăl lui, ci să fie…

— …mai bun ca el.

Simon auzea în depărtare sirenele poliţiei. Simţi mâna lui Sonny pe frunte.

— Atunci fii astfel, Sonny. Fii mai bun ca tatăl tău.

— Simon?

— Da?

— Eşti pe moarte. Există ceva ce-ţi doreşti?

— Aş vrea să-i ofer ei darul vederii.

— Şi iertare, vrei iertarea?

Simon închise iar ochii, strâns, şi scutură din cap.

— Nu pot… nu o merit.

— Nimeni nu o merită. A greşi e omeneşte, a ierta e divin.

— Dar eu nu însemn nimic pentru tine, sunt un necunoscut care ţi-a răpit oamenii pe care îi iubeai.

— Eşti cineva, eşti Plonjorul, care a fost întotdeauna cu ei, dar tu nu apăreai în fotografie.

Băiatul ridică geaca lui Simon şi îi strecură fotografia în buzunarul interior.

— Ia-o cu tine în călătoria ta, sunt prietenii tăi.

Simon închise ochii. Se gândi: *Mi-ar plăcea asta.*

Cuvintele fiului răsunară în spaţiul gol al bisericii:

— Fie ca toţi zeii pământeşti şi cereşti să se îndure de tine şi să-ţi ierte păcatele…!

Simon se uită la o picătură de sânge care tocmai căzuse din interiorul sacoului băiatului pe podeaua bisericii. Coborî degetul spre suprafaţa roşu-aurie a picăturii. Văzu că sângele părea să se lipească de vârful degetului său; duse degetul la buze şi închise ochii. Privi lung cascada albă, înspumată. Apa. O îmbrăţişare de gheaţă. Tăcere, solitudine. Şi pace. De data asta nu avea să mai iasă la suprafaţă.

În tăcerea de după a doua ascultare a înregistrării, Kari auzea păsările care ciripeau netulburate în faţa ferestrei pe jumătate deschise din fundul steakhouse-ului.

Comisarul privea fix laptopul, nevenindu-i să creadă.

— Da? întrebă Øhre.

— Da, spuse Parr.

Avocatul scoase stick-ul de memorie şi i-l întinse lui Parr.

— Recunoşti acea voce?

— Da, spuse Parr. Îl cheamă Arild Franck şi e omul care conduce, de fapt, închisoarea de Maximă Siguranţă Staten. Adel, verifică dacă acel cont despre care spune că s-ar afla în Insulele Cayman există cu adevărat, te rog. Dacă ceea ce spune el e adevărat, avem de-a face cu un imens scandal.

— Îmi pare rău să aud una ca asta, zise Øhre.

— Nu trebuie, spuse Parr. Aveam şi eu unele suspiciuni de ani

de zile. De curând am primit informaţii de la un poliţist curajos din Drammen care sugerează că Lofthus a primit o permisie de o zi de la Staten ca să-i poată fi atribuită vinovăţia pentru cazul Morsand. Am păstrat informaţia pentru noi şi nu l-am atacat pe Franck până n-am fost siguri că avem un caz solid, dar cu asta cred că avem muniţie mai mult decât suficientă. Încă un lucru, înainte de a pleca…

— Da?

— Inspectorul-şef Kefas a spus de ce a vrut să vă întâlniţi cu noi, în loc să vină el însuşi?

Iversen schimbă o privire cu Øhre, apoi dădu din umeri.

— A spus că e ocupat cu alte lucruri. Şi că voi sunteţi singurii doi colegi în care are încredere 100%.

— Înţeleg, spuse Parr, ridicându-se să plece.

— Ar mai fi ceva… zise Øhre luându-şi telefonul. Clientul meu i-a vorbit despre mine inspectorului-şef Kefas, care m-a contactat şi m-a întrebat dacă aş putea organiza transportul şi achitarea costului pentru o operaţie oftalmologică pe care el a aranjat-o pentru mâine la Clinica Howell din Baltimore. Eu am spus că da. Şi am primit un mesaj de la secretara noastră, care mă informează că acum o oră o femeie a venit la biroul nostru şi a lăsat o geantă sport roşie. În geantă e o sumă considerabilă de bani. Voiam doar să ştiu dacă asta e ceva de care poliţia ar vrea să se ocupe?

Kari îşi dădu seama că ciripitul păsărilor de afară încetase, fiind înlocuit de nişte sirene îndepărtate. Mai multe sirene. Maşini de poliţie.

Parr îşi drese vocea.

— Nu văd cum ar putea fi relevantă pentru poliţie această informaţie. Şi, dat fiind că persoana care a emis solicitarea trebuie considerată acum client al dumitale, atunci, din punctul meu de vedere, dispui de confidenţialitatea dintre client şi avocat şi n-ai putea să-mi dai informaţii nici dacă le-aş cere.

— Excelent! spuse Øhre închizându-şi servieta. Atunci înţelegem în acelaşi mod situaţia.

Kari simţi că mobilul îi vibrează în buzunar, se ridică rapid, se îndepărtă de masă şi scoase telefonul. Bila de marmură ieşi odată cu el şi lovi podeaua de lemn cu un bufnet înăbuşit.

— Adel, spuse ea.

Kari privi lung bila de marmură, care păru să ezite, neştiind

dacă să se mişte sau să rămână unde era. După o uşoară oscilare, o luă şovăitor spre sud.

— Mulţumesc, spuse Kari, băgând telefonul la loc în buzunar şi întorcându-se spre Parr, care era pe punctul de a se ridica. Sunt patru cadavre la un restaurant pescăresc numit Nautilus.

Parr clipi de patru ori în spatele ochelarilor, iar Kari se întrebă dacă era un fel de reacţie compulsivă, să clipească pentru fiecare cadavru nou de pe teritoriul lui.

— Unde e asta?

— Aici.

— Aici?

— Aici în Aker Brygge. E doar la câteva sute de metri distanţă.

Ochii lui Kari regăsiră bila de marmură.

— Să mergem.

Kari ar fi vrut să alerge să ia bila.

— Ce mai aştepţi, Adel? Vino!

Bila intrase pe un traseu uniform şi prindea viteză; dacă nu se hotăra rapid, avea s-o piardă.

— Bine, spuse ea repezindu-se în urma lui Parr.

Sirenele de poliţie erau mai puternice acum, zgomotul creştea şi scădea, spintecând aerul ca o coasă.

Ieşiră în fugă, în lumina albă a soarelui, în dimineaţa plină de promisiuni, în oraşul albastru. Continuară să alerge, în timp ce valul matinal de oameni se despărţea în faţa lor. Feţele intrau şi ieşeau fulgerător din câmpul vizual al lui Kari. Iar ceva din adâncul creierului ei reacţionă la una dintre ele. Ochelari de soare şi costum gri-deschis. Parr se îndreptă spre aleea pe care văzuseră că intră în grabă mai mulţi poliţiştii în uniformă. Kari se opri, se întoarse şi văzu cum spatele costumului gri urcă pe feribotul de Nesoddtangen, care era pe punctul de a porni. Apoi se întoarse şi alergă mai departe.

Martha coborâse capota maşinii decapotabile şi stătea cu capul sprijinit de tetieră. Se uita la un pescăruş care plana în vânt, între cerul albastru şi fiordul albastru. Echilibra forţele, ale lui şi cele externe, în timp ce căuta hrană. Respiraţia Marthei era profundă şi regulată, dar inima îi bubuia, pentru că feribotul era pe cale să acosteze. Puţini oameni veneau din Oslo în Nesoddtangen atât de devreme dimineaţa, aşa că n-ar fi fost dificil să-l zărească. Dacă el reuşise. *Dacă.* Martha murmură

rugăciunea pe care o repeta de când plecase de la Tomte & Øhre, în urmă cu o oră şi jumătate. El nu venise cu feribotul din urmă cu jumătate de oră, dar ea îşi spusese că ar fi fost prea mult să spere asta. Dar, dacă nu era nici pe ăsta... Da, atunci ce? Martha nu avea un plan de rezervă. Nu voise aşa ceva.

Pasagerii apărură. Da, avusese dreptate, nu erau mulţi, oamenii aveau tendinţa de a călători *spre* oraş dimineaţa, nu dinspre oraş. Martha îşi scoase ochelarii de soare cu ramă de baga. Inima îi sări din piept când văzu costumul gri-deschis. Dar nu era el.

O cuprinse disperarea.

Apoi apăru alt costum gri.

Era puţin aplecat, ca şi cum ar fi luat apă şi s-ar fi înclinat din cauza asta.

Martha simţi cum inima îi creşte în piept şi îi împinge suspine pe gât în sus. Poate era doar din cauza luminii care cădea oblic pe costumul gri-deschis, dar el părea să strălucească.

— Mulţumesc, şopti Martha. Mulţumesc, mulţumesc.

Se uită în oglinda retrovizoare, îşi şterse lacrimile şi îşi potrivi eşarfa. Apoi făcu cu mâna, iar el îi răspunse.

În timp ce el urca dealul spre locul în care parcase ea, Marthei îi veni un gând: că era prea frumos ca să fie adevărat. Că se uita la un miraj, o fantomă, că el era mort, împuşcat, că în clipa asta atârna de un far, crucificat, şi că ea privea sufletul lui.

El urcă în maşină cu mare grijă şi îşi scoase ochelarii de soare. Iar ea îşi dădu seama după ochii lui că plânsese. Apoi el o înconjură cu braţele şi o trase spre el. La început Martha crezu că era din cauza ei, după care îşi dădu seama că tremuratul venea de la trupul lui.

— Cum...?

— Bine, spuse el, fără să-i dea drumul. Totul a mers bine.

Rămaseră în tăcere, agăţaţi unul de altul ca doi oameni care îl au ca unic punct fix pe celălalt. Martha voia să-i pună întrebări, dar nu acum. Avea să fie suficient timp pentru asta mai târziu.

— Şi acum? şopti ea.

— Acum, spuse el, dându-i drumul încet şi îndreptându-se de spate cu un geamăt uşor. Acum începe. Ce valiză mare!

Arătă cu capul spre bancheta din spate.

— Doar strictul necesar, zâmbi ea, băgând CD-ul în CD player şi întinzându-i mobilul. Conduc eu prima porţiune. Vrei să fii tu

navigator?

El se uită la ecranul mobilului, în timp ce vocea monotonă şi robotică începea să intoneze: *„Your own... personal...”*

— 1030 de kilometri, spuse el. Timpul estimat al călătoriei 12 ore şi 15 minute.

Epilog

Fulgii de zăpadă păreau să se înalţe dintr-un cer incolor şi să se lipească de un acoperiş de străzi, trotuare, maşini şi case.

Kari stătea aplecată pe trepte, unde îşi legase ghetele înalte, astfel că avea o privelişte răsturnată asupra străzii dintre picioarele ei. Simon avusese dreptate. Când schimbai perspectiva şi amplasamentul vedeai lucrurile altfel. Toate unghiurile moarte puteau fi compensate cumva. Avusese nevoie de timp ca să-şi dea seama de asta. Ca să-şi dea seama că Simon Kefas avusese dreptate în privinţa atâtor lucruri. Nu toate. Dar într-un procent iritant de mare.

Kari se îndreptă.

— O zi frumoasă, scumpo! spuse fata din cadrul uşii, sărutând-o pe buze.

— Şi ţie!

— Probabil că şmirghelitul podelei nu e compatibil cu o zi *minunată.* Dar o să mă străduiesc. Când ajungi acasă?

— La ora cinei, dacă nu se întâmplă nimic.

— Bine, dar pare că deja s-a întâmplat ceva.

Kari se întoarse spre direcţia în care arăta Sam. Maşina care oprise în faţa porţii era familiară, iar faţa de deasupra geamului coborât din dreapta încă şi mai familiară.

— Ce mai faci, Åsmund?

— Îmi pare rău că vă întrerup din lucrul la casă, dar trebuie s-o iau pe prietena ta! strigă inspectorul drept răspuns. S-a întâmplat ceva.

Kari se uită la Sam, care o plesni peste buzunarul din spate al blugilor. Kari îşi atârnase fusta şi sacoul de costum în dulap toamna trecută şi, din cine ştie ce motiv, acolo şi rămăseseră.

— Du-te şi apără cetăţenii, fato.

În timp ce mergeau spre est pe autostrada E18, Kari privea lung peisajul acoperit de zăpadă. Se gândi cum prima zăpadă era mereu o linie despărţitoare, care ascundea ceea ce existase până atunci şi schimba lumea la care priveai. Lunile care urmaseră împuşcăturilor din Aker Brygge şi de la biserica catolică fuseseră haotice. Cum era de aşteptat, poliţia fusese supusă unor critici, acuzaţii de brutalitate şi misiune nebunească a unei persoane. Dar, chiar şi aşa, Simon fusese înmormântat ca erou, fusese un poliţist al oamenilor, cineva care luptase cu criminalii oraşului şi îşi sacrificase viaţa în slujba

justiţiei. Cum spusese Comisarul Parr în necrologul lui, publicul era dispus să treacă cu vederea faptul că Simon nu urmase regulile până la ultimul detaliu. Ca şi justiţia norvegiană, de fapt. Parr îşi permitea o anumită flexibilitate morală, dat fiind că el însuşi forţase limitele legislaţiei fiscale norvegiene, depunând o parte din banii lui în conturi anonime înregistrate în Insulele Cayman. Kari îl abordase pe Parr la priveghi, deoarece investigaţia ei referitoare la cel care plătea facturile la utilităţi pentru casa lui Lofthus dusese în cele din urmă la el. Iar Parr recunoscuse pe loc, adăugând doar că nu încălcase nicio lege şi că motivele lui fuseseră pur altruiste; ca să-şi uşureze conştiinţa, pentru că nu avusese grijă de Sonny şi de mama lui după sinuciderea lui Ab. Parr spunea că nu fusese ieftin, dar asta însemna că băiatul urma să aibă o casă locuibilă în care să stea după ce îşi ispăşea condamnarea.

După o vreme, oamenii începuseră să accepte faptul că Buddha Spadasinul dispăruse fără urmă. Cruciada lui părea să fi luat sfârşit odată cu moartea lui Levi Thou, cunoscut şi drept Geamănul.

Vederea lui Else era mult mai bună acum. Îi spusese lui Kari, care o vizitase la câteva săptămâni după înmormântare, că operaţia din SUA fusese reuşită în proporţie de 80%. Că aproape nimic nu era perfect. Nici viaţa, nici oamenii, nici Simon. Doar iubirea.

— El n-a uitat-o niciodată. Helene. Ea a fost iubirea vieţii lui.

Era încă vară şi stătuseră pe şezlonguri în grădina lui Else din Disen, bând vin de Porto şi privind cum apune soarele. Iar Kari îşi dăduse seama că Else luase decizia de a-i împărtăşi asta.

— Mi-a spus că ceilalţi doi care o curtau, Ab şi Pontius, erau mai drăguţi, mai puternici, mai deştepţi! Dar că el era cel care o vedea pe ea aşa cum era ea în realitate. Asta era ciudat la Simon. Îi vedea pe oameni, le vedea îngerii şi demonii. Şi în acelaşi timp se lupta cu demonii lui, bineînţeles. Simon era dependent de jocuri de noroc.

— Mi-a spus.

— El şi Helene au început să iasă împreună, dar datoriile lui la jocurile de noroc făceau ca viaţa lor să fie haotică. N-a durat mult, dar Simon avea impresia că o trage în jos după el, atunci când Ab Lofthus a apărut şi a salvat-o pe Helene de el. Ab şi cu

ea s-au mutat altundeva. Simon a fost distrus. Şi, la puţin timp după aceea, a aflat că ea era însărcinată. A jucat ca un nebun, a pierdut totul şi era pe marginea prăpastiei. Apoi l-a căutat pe diavol şi i-a oferit singurul lucru care îi mai rămăsese. Sufletul.

— S-a dus la Geamănul?

— Da. Simon a fost unul dintre puţinii oameni care ştiau cine e Geamănul şi cum se poate lua legătura cu el. Dar Geamănul n-a ştiut niciodată cine erau Simon şi Ab, informaţiile pe care i le dădeau ei erau livrate fie prin apeluri telefonice, fie prin scrisori. Cu timpul, prin intermediul calculatorului.

Zumzetul traficului de pe Trondheimsveien şi Sinsenkrysset ajunse la ele în tăcerea care urmă.

— Simon şi cu mine ne spuneam totul, dar lui îi era greu să vorbească despre asta. Cum îşi vânduse sufletul. El credea că, în adâncul sufletului lui, îşi *dorea* ruşinea, umilirea şi ura de sine, că asta îi amorţea cealaltă durere. Că era o formă de automutilare mentală.

Else îşi netezi rochia. *Pare atât de fragilă şi totuşi atât de puternică, aşa cum stă acolo,* se gândi Kari.

— Dar cel mai rău pentru Simon era ceea ce îi făcuse lui Ab. Îl ura pe Ab pentru că îi luase singurul lucru care avusese vreodată vreo valoare pentru el. L-a târât pe Ab după el în prăpastie. Ab şi Helene aveau datorii mari când a început criza bancară şi dobânzile au explodat, un singur lucru îi putea salva de la a rămâne fără adăpost, nişte bani rapizi. Aşa că, după ce a încheiat o înţelegere cu Geamănul, Simon s-a dus imediat la Ab şi i-a făcut o ofertă în schimbul sufletului său. La început Ab a refuzat şi a ameninţat că-l reclamă pe Simon la şeful lor. Atunci Simon s-a folosit de călcâiul lui Ahile pe care îl avea Ab. Fiul lui. I-a spus că aşa e lumea reală şi că fiul lui avea să plătească preţul mândriei tatălui său şi să crească în sărăcie. Simon spunea că asta a fost cel mai rău, să-l vadă pe Ab cum e ros şi îşi pierde sufletul. Dar şi că asta l-a făcut să se simtă mai puţin singuratic. Până când Geamănul a vrut să avanseze cârtiţa lui în ierarhia poliţiei şi atunci nu a mai rămas loc pentru doi.

— De ce-mi spui toate astea, Else?

— Pentru că el m-a rugat s-o fac. S-a gândit că ar fi bine să ştii înainte să iei o decizie.

— Te-a rugat s-o faci? Ştia că urmează să…?

— Nu ştiu, Kari. A spus doar că se recunoaşte atât de mult în

tine. Voia ca tu să înveţi din greşelile lui de poliţist.

— Dar ştia că eu nu o să rămân în poliţie.

— Nu rămâi?

Razele soarelui licăriră încet în vin, atunci când Else duse paharul la buze şi sorbi cu atenţie, după care îl puse la loc.

— Când Simon şi-a dat seama că Ab Lofthus e dispus să-l ucidă ca să ocupe singurul post rămas la Geamănul, a luat legătura cu acesta şi i-a spus că trebuie să-l elimine pe Ab, că Ab era pe urmele amândurora, că era ceva urgent. A spus că el şi cu Ab erau ca nişte gemeni identici care au avut acelaşi coşmar, anume că fiecare încerca să-l omoare pe celălalt. Aşa că i-a luat-o înainte lui Ab. Simon şi-a ucis cel mai bun prieten.

Kari înghiţi în sec, încercând să-şi reprime lacrimile.

— Dar s-a căit, şopti ea.

— Da, s-a căit. A încetat să mai fie cârtiţă. Ar fi putut să continue. Dar apoi Helene a murit. Simon ajunsese la capătul drumului, pierduse tot ce era de pierd. Aşa că nu mai avea de ce să-i fie frică. Şi şi-a petrecut restul, ispăşind. Răscumpărându-se. I-a vânat necruţător pe cei care erau corupţi, cum fusese şi el cândva, iar asta nu îţi aduce prea mulţi prieteni în cadrul poliţiei. A devenit singuratic. Dar nu s-a autocompătimit niciodată, credea ca îşi merită singurătatea. Îmi amintesc ca a spus că ura de sine e acel tip de ură pe care o simţi în fiecare dimineaţă când te trezeşti şi te uiţi în oglindă.

— Tu l-ai salvat, nu-i aşa?

— El spunea că sunt îngerul lui. Dar nu iubirea mea pentru el l-a salvat. Cu totul împotriva a ceea ce spun aşa-zişii înţelepţi, eu aş susţine că faptul de a fi iubit nu a salvat niciodată pe nimeni. Iubirea lui faţă de mine a făcut asta. S-a salvat singur.

— Pentru că te-a iubit şi el.

— Amin!

Rămaseră afară până la miezul nopţii, când Kari plecă.

La plecare, în hol, Else îi arătase fotografia. Trei oameni în faţa unui morman de pietre.

— Simon avea asta la el când a murit. Uite, ea e Helene.

— Am văzut o fotografie a ei în casa galbenă înainte să ardă. I-am spus lui Simon că seamănă cu o cântăreaţă sau actriţă.

— Mia Farrow. M-a dus la *Copilul lui Rosemary* doar ca s-o vadă pe ea. Chiar dacă pretindea că el nu vede asemănarea.

Fotografia o mişcă într-un mod straniu pe Kari. Zâmbetele lor

aveau ceva anume. Un optimism. *Credinţa.*

— Tu şi cu Simon n-aţi plănuit niciodată să aveţi copii?

— Simon se temea, spuse Else scuturând din cap.

— De ce?

— Că viciile lui aveau să li se transmită. Gena dependenţei. Asumarea distructivă de riscuri. Lipsa limitărilor. Dispoziţiile sumbre. Presupun că se temea că ar putea fi copilul diavolului. Eu îl tachinam, îi spuneam că sigur are un copil nelegitim pe undeva şi că de asta i-e frică.

Kari dăduse din cap. *Copilul lui Rosemary.* Şi-o amintise pe femeia micuţă care făcea curăţenie la secţia de poliţie, al cărei nume reuşise până la urmă să-l identifice.

Apoi Kari îşi luase la revedere de la Else şi ieşise în noaptea de vară, unde o briză de vară şi apoi timpul o luaseră pe sus şi o duseseră departe, într-un vârtej, până când ajunsese aici, în maşină, privind zăpada virgină şi gândindu-se cum transformase ea întregul peisaj. Cât de des lucrurile ieşeau altfel decât plănuiai. Ea şi Sam încercau deja să aibă un copil. Spre uimirea ei, Kari refuzase nu doar o slujbă interesantă la Ministerul Justiţiei, ci şi o slujbă cu un salariu imens la o companie de asigurări.

Abia după ce ieşiseră din Oslo şi traversaseră micul pod, urcând pe aleea cu pietriş, Kari îl întrebă pe Åsmund ce se întâmplase.

— Poliţia din Drammen a sunat şi ne-a cerut ajutorul, spuse Åsmund. Victima e un armator. Yngve Morsand.

— Dumnezeule mare, e soţul!

— Da.

— Crimă? Sinucidere?

— Nu ştiu detalii.

Parcară în spatele maşinilor de poliţie, intrară pe poarta din gardul de şipci şi urcară spre uşa de la intrare a casei mari. Îi întâmpină un inspector de la Poliţia din Buskerud, care o îmbrăţişă pe Kari şi i se prezentă lui Bjørnstad drept Henrik Westad.

— E posibil să fie sinucidere? întrebă Kari în timp ce intrau.

— Ce te face să spui asta? spuse Westad.

— Suferinţa pierderii soţiei, răspunse Kari. Pentru că oamenii l-au suspectat că el a omorât-o sau pentru că într-adevăr el a omorât-o şi nu a mai putut suporta asta.

— E posibil… spuse Westad, în timp ce îi conducea în sufragerie.

Criminaliştii stăteau ciorchine pe bărbatul din fotoliu. *Ca nişte viermi,* se gândi Kari.

— …dar mă îndoiesc, îşi termină Westad propoziţia. Kari şi Bjørnstad se holbară la cadavru.

— Fir-ar a naibii! îi spuse Bjørnstad încet lui Kari. Crezi cumva… că…?

Brusc, Kari se gândi la oul fiert tare pe care îl mâncase la micul dejun. Sau poate era deja însărcinată, poate că asta putea explica de ce îi era rău? Dădu acest gând la o parte şi se concentră asupra cadavrului. Acesta avea un ochi larg deschis, un plasture negru deasupra celuilalt, iar deasupra pleoapei era marginea neregulată de la care partea de sus a capului său fusese retezată.

JO NESBØ

CRIME

Un roman perfect construit, care explorează teme profunde: păcatul, izbăvirea, dragostea, răul și condiția umană. Una dintre cărțile cele mai bune, mai adevărate și mai complexe ale lui Jo Nesbø.

KIRKUS REVIEWS

SONNY SE AFLĂ ÎNTR-O CURSĂ PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE.

Sonny Lofthus și-a petrecut aproape jumătate din viață la închisoare, ispășind pedepse pentru o serie de crime pe care nu le-a comis. În schimb, i se furnizează constant heroină, iar prin celula lui se perindă întruna prizonieri care-l roagă să-i absolve de păcate.

Dar mărturisirea unui deținut schimbă totul. Știe ceva despre tatăl lui Sonny, un polițist acuzat de corupție, despre care se crede că s-a sinucis. Sonny înțelege că a fost mințit toată viața.

ACUM VREA SĂ SE RĂZBUNE.

Concepe un plan strălucit de evadare și începe să-i vâneze pe vinovați. Îi va face să plătească pentru crimele lor.

CU ORICE PREȚ!

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0468-0

9 786064 004680